

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIE LU

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

EFBANE'NİN YAZARI

**BRO
SIS**

GENÇ ELİLER

PEGASUS

ONLAR HAYATTA KALANLAR, LİDERLER, SAVAŞÇILAR. ONLAR GENÇ ELİTLER.

Adelina Amouteru, ölümcül bir hastalıktan kurtulmuştur. On yıl önce ülkesini kısıp kısıran kanlı hücumu yaşamıştı ama uzalması uzaktı. Fakat hastalığı atlatanların bazıları da başka şeyler de kıldığı rivayet edilmektedir. Önemli ve azadlığı yeteneklere kaptırdıkları insanları bu insanların kimlikleri gizlidir ancak onlara Genç Elitler deruneye başlamıştır.

Teren Santoro, Kral için çalışmaktadır. İngilizsyon Mühveri'nin lideri olarak görevi tehlikeli olduğu için İngiliz Genç Elitler'i bulmak ve onları ülkeyi yok etmeden onları yok etmektir ama aslında Teren hepsininkinden büyük bir sır saklamaktadır.

Enzo Valenciano, Haçer Cemiyeti üyesidir. Bu gizli Genç Elit grubu, kendilerinden olanları İngilizsyon Mühveri'nden önce bulmaya çalışmaktadır ama Adelina'yı bulduklarında onun şimdiye dek bilmedikleri güçlere sahip olduğunu keşfedeceklerdir.

Bibbirinden apayın savaşlar sürdüren bu üçlünün yolları hiç beklenmedik şekilde kesişmektedir. Ancak hepsinin emni olduğu tek şey vardır. Karanlık bir intikam ve yok etme arzusuyla yanıp tutuşan Adelina'nın güçlerine bu dünyada yer yoktur.

★ "Bu kitabı eline alınız büyülemeye hazır olun...
Tabii bir de serinin devamına."

BOOKLIST

Pegasus Yayınları: 1443

Gençlik: 265

Genç Elitler

Marie Lu

Özgün Adı: The Young Elites

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-918-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Xiwei Lu, 2014

Harita © Russell R. Charpentier, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'nin bünyesindeki Penguin Young Readers Group'un alt yayıncısı G. P. Putnam's Sons'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MARIE LU

GENÇ ELİTLER

NİHAL ARI ÖZLER

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

Yaptığı her şey için Teyzem Yang Lin'e

GÖKD

DUMÖR

DENİ

Güneş
Denizi

Kenettra

Merrouis

Sacche
Deni

TAMOURA

AR

BELDAIN
Hadenbury

DIYAR

Kor Adaları

NESDIYAR

Burada dört yüz kişi öldü. Sizinkiler için işlerin daha iyi gitmesi adına dua ediyorum. Şehirdeki Bahar Ayları kutlamaları karantina emriyle iptal edildi ve her zamanki maskeli balolar, et ve yumurta kadar seyrek görülmeye başlandı.

Koşuşumuzdaki çocukların çoğı hastalıklarını oldukça tuhaf yan etkilerle atlatıyorlar. Bir genç kızın saç rengi bir gecede altın sarısından siyaha dönüştü. Altı yaşında bir oğlanın yüzünü, kimse ona dokunmamış olmasına rağmen yaralar kapladı. Diğer doktorlar dehşete kapılmış vaziyette. Siz de bunlara benzer durumlar gözlemlerseniz, lütfen bize haber verin, efendim. Olağandışı bir şeyler olduğunu sezinliyorum ve bu konu hakkında çalışmak için acele ediyorum.

Dtt. Siriano Baglio'dan Dtt. Marino Di Segna'ya mektup

31 Açaray 1348

Dalia'nın güneydogu bölgesi, Kenettra

13 BOZAY 1361

Dalia Şehri
Güney Kenettra
Denizdiyar

Bazıları bizden nefret eder, darağacında sallandırılması
gereken haydutlar olduğumuzu düşünür.

Bazıları bizden korkar, yakılarak öldürülmesi gereken
iblisler olduğumuzu düşünür.

Bazıları bize tapar, tanrıların çocukları olduğumuzu düşünür.

Ama hepsi bizi tanır.

-Genç Elitler hakkında yazılmış bilinmeyen bir kaynaktan

Adelina Amouteru

Narın sabah öleceğim.

En azından Engizisyoncular hücremde beni ziyaret ettiklerinde bana bunu söylüyorlar. Haftalardır buradayım... bunu, yalnızca önüme getirilen öğünleri saydığım için biliyorum.

Bir gün. İki gün.

Dört gün. Bir hafta.

İki hafta.

Üç hafta.

Bundan sonra saymayı bıraktım. Saatler son hızla geçip gitti, içi birbirinden farklı eğimli ışıklar, buz gibi ürperişler, ıslak taşlar, akıl sağlığımdan geriye kalanlar ve düşüncelerimin tutarsız fısıltılarıyla dolu sonu gelmez bir hiçliğin içindeydim.

Fakat yarın vaktim doluyor. Beni herkesin görebilmesi için meydanın ortasında kazığa bağlayıp yakacaklar. Engizisyoncular, dışarıda kalabalığın çoktan toplanmaya başladığını söylediler.

Bana öğretildiği gibi dimdik oturuyorum. Omuzlarım duvara değmiyor. Belki akıl sağlığımı koruyabilmek, belki de sadece kendimi ısıtabilmek için ileri geri sallandığımı bir süre sonra fark ediyorum. Bir yandan annemin çok küçükken bana söylediği ninnilerden birini mırıldanıyorum. Onun o tatlı ve yumuşacık sesini taklit edebilmek için elimden geleni yapıyorum ama benim melodilerim çatlak ve boğuk çıkıyor, ninni hiç de anımsadığım gibi değil. Denemekten vazgeçiyorum.

Burası çok rutubetli. Kapımın üzerinden su damlıyor ve bu damlalar taş duvarda, rengi kirden yeşil ve siyaha dönüşmüş bir iz bırakmış durumda. Saçlarım keçe gibi, tırnaklarımın içine kan ve kir dolmuş. Onları kazıyarak temizlemek istiyorum. Hayatımın son gününde ne kadar kirli olduğumu düşünmem tuhaf mı? Küçük kız kardeşim burada olsaydı, bana içimi rahatlatacak bir şeyler mırıldanır ve ellerimi sıcakık suya sokardı.

Onun iyi olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Beni görmeye gelmedi.

Başımı ellerime çeviriyorum. Bu hale nasıl geldim?

Ama elbette nasıl olduğunu biliyorum. Bu hale gelmemin sebebi, bir katil olmam.

Her şey birkaç hafta önce, babamın köşkünde, fırtınalı bir gecede oldu. Bir türlü uyuyamamıştım. Yağmur yağıyor ve çakan şimşekler, yatak odamın penceresinden yansyordu. Fakat fırtına bile alt

kattan yükselen konuşma seslerini engelleyemiyordu. Babam ve konuğu, elbette benim hakkımda konuşuyordu. Babamın gecenin geç vakitlerinde yaptığı konuşmalar hep benimle ilgili olurdu.

Aileme ait Dalia'nın doğu bölgesinin sohbet konusu bendim. *Adelina Amouteru mu?* derdi hepsi. *Ah, on sene önceki hummadan kurtulandan birisi o. Zavallı şey. Babası onu evlendirmekte güçlük çekecek.*

Hiçbiri bu sözleri, *güzel* bir kız olmadığımı için söylemiyordu. Küstahlık yapmıyorum, sadece dürüstüm. Dadım bir keresinde bana, ölmüş olan annemi gözüne kestirmiş erkeklerin, şimdilerde onun iki kızının nasıl serpilip birer genç kadın olacağını sabırsızlıkla beklediğinden söz etmişti. Kız kardeşim Violetta sadece on dört yaşındaydı ve çoktan bir mükemmellik abidesiydi. Benden farklı olarak, Violetta annemizin güzel mizacını ve masum güzelliğini almıştı. Beni yanaklarımdan öper, kahkahalarla güler, etrafta fırl fırl döner ve hayaller kurardı. Küçükken, birlikte bahçede otururduk ve Violetta menekşelerle saçlarımı süslerdi. Ben ona şarkılar söylerdim. O da birlikte oynayacağımız oyunlar kurardı.

Bir zamanlar birbirimizi severdik.

Babam Violetta'ya mücevherler getirirdi ve onarı boynuna takarken keyifle el çırpışını seyrederdi. Ona, dünyanın çok uzak köşelerinden limana gelen çok güzel elbiseler satın alırdı. Ona hikâyeler anlatır ve iyi geceler öpücüğü verirdi. Ona ne kadar güzel olduğunu, iyi bir evlilikle ailemizin saygınlığını ne kadar artıracığını, dilediği takdirde prensleri ve kralları cezp edebileceğini hatırlatırdı. Violetta'nın çoktan, elini tutmayı bekleyen bir dizi taliplisi oluşmuştu ve babam bu taliplilerin her birine sabırlı olmalarını, on yedisine gelene kadar onunla evlenemeyeceklerini söylerdi. *Ne kadar da şefkatli bir baba,* diye düşünürdü herkes.

Elbette Violetta, babamın acımasızca davranışlarının *tümünden* kurtulamamıştı. Babam ona kasıtlı olarak daracak ve insana acı veren elbiseler alırdı. Onu giymesi için teşvik ettiği sert, mücevherlerle kaplı ayakkabılar içinde ayaklarının kanadığını görmek babama zevk verirdi.

Yine de babam onu kendi tarzında severdi. Biraz farklı bir durum evet, çünkü Violetta onun yatırım aracıydı.

Benim durumumsa başkaydı. Kız kardeşime bahşedilmiş koyu renk gözler ve esmer tenini öne çıkaran parlak siyah saçlarının aksine, ben kusurlu çıkmıştım. Kusurlu derken, şunu demek istiyorum: Ben dört yaşındayken, kanlı humma her yere yayılmıştı ve Kenettra'daki herkes panik halinde kendilerini evlerine kapamıştı. Ancak bunun faydası yoktu. Annem, kız kardeşim ve ben hummaya yakalanmıştık. Kimlerin hastalığa yakalandığı kolayca anlaşılabiliyordu... Derimizin üzerinde tuhaf, benekli şekiller çıkıyordu, saçlarımız ve kirpiklerimiz hızla renk değiştiriyordu ve gözlerimizden, hafifçe kana bulanmış pembe gözyaşları akıyordu. Hâlâ hastalığın evimizdeki kokusunu, konyağın dudaklarımı yakışını hatırlıyorum. Sol gözüm öylesine şişmişti ki, doktorlardan biri onu çıkarmak zorunda kalmıştı. Bu işlemi kızgın bir bıçak ve bir çift sıcak maşayla gerçekleştirmişti.

Yani, evet. Kusurlu olduğum söylenebilirdi.

Damgalanmış. Bir *malfetto*.

Kız kardeşim hummadan hasar almadan kurtulurken, benim sol gözümün olduğu yerde bir yara izi kalmıştı. Kız kardeşimin saçları parlak siyah kalmışken, *benim* saç tellerim ve kirpiklerim tuhaf, sürekli değişen bir gümüş rengini almıştı; öyle ki güneş ışığında kışın çıkan ay misali beyaza yakın görünüyor ve karanlıkta koyu griye, metalden örülmüş parlak ipeğe dönüşüyordu.

En azından bu durumu annemden daha iyi atlatmıştım. Annem, hastalığa yakalanmış bütün yetişkinler gibi öldü. Hummanın annem yerine babamı almış olmasını dileyerek, her akşam annemin yatak odasında ağladığımı hatırlıyorum.

Babam ve gizemli konukları hâlâ alt katta konuşuyorlardı. Sonunda merakım üstün geldi ve bacaklarımı yatağımın kenarından sarkıtarak parmak uçlarımda yatak odamın kapısına doğru gittim ve kapıyı araladım. Loş mum ışığı koridoru aydınlatıyordu. Aşağıda babam, uzun boylu, geniş omuzlu, saçları şakaklarında beyazlamaya başlamış, saçları ensesinde, geleneklere uygun bir şekilde kısa toplanmış olan, ceketinin kadife kumaşı ışıktaki siyah ve turuncu renklerde parlayan bir adamın karşısında oturmuştu. Babamın ceketi de kadifeydi ama kumaşı eskimişti. Kanlı humma ülkemizi sakat bırakmadan önce, babamın giysileri de misafirlerinininki gibi lüks olurdu. Ama şimdi? Aile isminizi lekeleyen *malfetto* bir kızınız varken, insanlarla iyi ticari ilişkiler yürütmek zordu.

Babamla konuşu şarap içiyordu. Babam son iyi şarap fıçılarımızdan birini açtığına göre, bu akşam pazarlık havasında olmalı, diye düşündüm.

Kapıyı biraz daha araladım, yavaşça koridora süzıldüm ve dizlerimi çeneme doğru çekerek merdivene oturdum. Burası en sevdiğim yerdı. Bazen bir kraliçe olduğumu ve saray balkonunda durarak aşağıdaki değersiz halkıma baktığımı hayal ederdim. Bu kez, her zamanki gibi çömeldim ve dikkatle aşağıdaki konuşmayı dinledim. Her zamanki gibi, saçlarımdın yara izimi örttüğünden emin oldum. Elimi beceriksiz bir şekilde basamağın üzerine koydum. Babam yüzük parmağımı kırmıştı ve parmak düzgün kaynamamıştı. Şimdi bile korkuluğu tam kavrayamıyordum.

“Size hakaret etmek istemedim, Üstat Amouteru,” dedi adam babama. “Bir zamanlar oldukça iyi şöhreti olan bir tüccardınız. Ama bu çok uzun zaman önceydi. *Malfetto* bir aileyle iş yaparken görülmek istemem... bilirsiniz, kötü şans getirir bu. Bana teklif edebileceğiniz pek az şey var.”

Babam yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. Bir iş görüşmesinin gerektirdiği zoraki bir gülümsemeydi bu. “Şehirde hâlâ benimle çalışan mukrizler var. Liman trafiği başlar başlamaz paranızı size geri ödeyebilirim. Tamoura ipeği ve baharatları bu sene çok talep görüyor...”

Adam bu sözlerden pek etkilenmemiş gibiydi. “Kral bir köpek kadar budala,” diye karşılık verdi. “Ve köpekler de ülke yönetme konusunda pek iyi değildir. Korkarım ki limanlar önümüzdeki seneler boyunca oldukça az işleyecek ve yeni vergi kanunlarıyla birlikte borçlarınız katlanacak. Bana nasıl geri ödeme yapabilirsiniz?”

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı, şarabından bir yudum aldı ve iç geçirdi. “Size önerebileceğim bir şeyler olmalı.”

Adam şarap kadehini düşünceli bir ifadeyle inceledi. Yüzünün sert çizgileri ürpermeme neden oldu. “Bana Adelina’dan söz edin. Şimdiye dek kaç teklif aldınız?”

Babamın yüzü kızardı. Sanki şarap onu yeterince kızartmamış gibi. “Adelina’nın talipleri oldukça az.”

Adam güldü. “O halde küçük sefil için hiç teklif yok.”

Babam dudaklarını sıktı. “Arzu ettiğim kadar çok yok,” diye itiraf etti.

“Diğerleri onun hakkında ne söylüyor?”

“Diğer talipler mi?” Babam eliyle yüzünü sıvazladı. Kusurlarımın tümünü kabul etmek onu utandırmıştı. “Hepsi aynı şeyi söylüyor.

Konu her zaman onun... izlerine geliyor. Size ne söyleyebilirim, efendim? Hiç kimse, çocuklarını bir *malfetto* taşısın istemez.”

Adam onun duygularını paylaştığını belirten sesler çıkarak babamı dinledi.

“Estenzia’dan gelen son haberleri duymadınız mı? Operadan eve dönen iki asilzade yolda yanıp kül olmuş bir vaziyette bulunmuş.” Babam, yabancının ona merhamet göstereceğini umarak çabucak farklı bir hareket tarzı benimsemişti. “Duvarda yanık izleri varmış, adamların bedenleri tamamen erimiş. Herkes *malfetto*’lardan korkuyor, efendim. Siz bile benimle iş yapma konusunda gönülsüzsünüz. Lütfen. Çaresizim.”

Babamın neden söz ettiğini biliyordum. Oldukça özel durumları olan *malfetto*’lardan, kanlı hummadan, benimkinden çok daha ağır yaralar ve bu dünyaya ait olmayan yeteneklerle çıkmış az sayıda birkaç çocuktan bahsediyordu. Herkes fısıldayarak bu *malfetto*’lar hakkında konuşuyordu; çoğu onlardan korkuyor ve onlara iblis diyordu. Ama *ben* gizliden gizliye onlara hayranlık duyuyordum. İnsanlar onların yoktan ateş yakabilecek güçleri olduğundan bahsediyorlardı. Rüzgâra hükmedebildiklerinden. Yaratıkları kontrol altına alabildiklerinden. Görünmez olabildiklerinden. İnsanı göz açıp kapayıncaya kadar öldürebildiklerinden.

Karaborsada ahşap oymalar bulabiliyordunuz; bu oymaların üzerine dikkatlice onların isimleri kazınmıştı ve iddiaya göre bunlara sahip olunduğu takdirde bahsi geçen *malfetto*’ların sizi koruyacağına ya da en azından size zarar vermeyeceklerine inanılan, yasaklanmış eşyalardı. Ne düşünürlerse düşünsünler, herkes onların isimlerini bilirdi. *Ölüm Meleği. Afsuni. Rüzgârgezen. Simyacı.*

Genç Elitler.

Adam başını iki yana salladı. "Adelina'yı reddeden taliplilerin bile arzudan deliye dönmüş halde ona baktıklarını işittim." Bir an duraksadı. "Doğru, izleri oldukça... talihsiz. Ama güzel bir kız güzel bir kızdır." Adamın gözlerinde tuhaf bir şeyler parıldadı. Bu görüntü karşısında bir an midem düğümlendi ve kendimi korumak istercesine çenemi daha sıkı bir şekilde dizlerimin arasına soktum.

Babamın kafası karışmış gibiydi. Sandalyesinde doğruldu ve şarap kadehini adama doğrulttu. "Bana Adelina için bir teklifte mi bulunuyorsunuz?"

Adam küçük, kahverengi bir kese çıkarmak üzere ceketinin iç kısmına uzandı, ardından keseyi masanın üzerine attı. Kese sert bir sesle masanın üzerine düştü. Bir tüccar kızı olarak, paraya epeyce aşinalığım vardı ve gerek işittiğim sestem, gerekse paraların büyüklüğünden, kesenin ağzına kadar altın dolu olduğunu anlayabiliyordum. Yüksek sesle nefes almamak için çaba harcamak zorunda kaldım.

Babam kesenin içindekilere şaşkınlıkla bakarken, adam arkasına yaslanarak düşünceli bir ifadeyle şarabını yudumladı. "Kraliyete henüz ödemediğiniz toprak vergilerinden haberdarım. Yeni borçlarınızdan da haberdarım. Ve bunların her birini, kızınız Adelina karşılığında kapayacağım."

Babam kaşlarını çatı. "Ama sizin bir karınız var."

"Var, evet." Adam bir an duraksadıktan sonra devam etti: "Size onunla *evlenmek* istediğimi söylemedim. Ben sadece onu elinizden çıkarmanız için size bir teklif sunuyorum."

O an yüzümün bembeyaz kesildiğini hissettim. "O halde onu... metresiniz olarak mı istiyorsunuz?" diye sordu babam.

Adam omuz silkti. "Akı başında hiçbir asilzade böyle damgalı bir kızı kendine eş yapmaz... kamu meselelerine iştirak ederken

kızınızı kolumda taşımama imkân yok. Korumam gereken bir namım var, Üstat Amouteru. Ama sanırım meseleyi halledebiliriz. Kızınızın bir evi, sizin de altınınız olacak.” Adam elini kaldırdı. “Tek bir şartla. Onu *şimdi* istiyorum, bir sene içinde değil. Kızınızın on yedisine gelmesini bekleyecek sabrım yok.”

Birden kulaklarını tuhaf bir uğultu kapladı. *Hiçbir* kız ya da erkek on yedi yaşına girmeden kendini herhangi birine vermezdi. Bu adam babamdan yasaları çiğnemesini, tanrılara karşı gelmesini istiyordu.

Babam tek kaşını kaldırdı ama itiraz etmedi. “Bir metres,” dedi sonunda. “Bayım, bunun itibarımı nasıl zedeleyeceğini biliyor olmalısınız. Bunu yapmaktansa onu bir umumhaneye de satabilirim.”

“Peki, itibarınız şu an ne durumda? Kızınız şimdiye kadar profesyonel anlamda namınıza ne kadar zarar verdi?” Adam öne eğildi. “Elbette benim evimin bir umumhaneden farklı olmadığını ima ediyor olamazsınız. En azından Adelina’nız soylu bir haneye ait olacak.”

Babamın şarabını yudumlayışım seyrederken ellerim titremeye başladı. “Bir metres,” diye tekrar etti babam.

“Çabuk düşünün, Üstat Amouteru. Bu teklifi size bir kere daha sunmayacağım.”

Babam kaygılı bir şekilde, “Bana bir dakika verin,” diye rahatlattı onu.

Sessizliğin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama babam yeniden konuştuğunda, işittiğim sesle irkildim. “Adelina size iyi bir eş olabilir. Bunu anlayabilecek kadar akıllı birisiniz. İzlerine rağmen güzeldir ve... cesur bir kızdır.”

Adam kadehine dairesel hareketler yaptırdı. "Ben de onu evcilleştiririm. Anlaştık mı?"

Gözümü kapadım. Dünyam karanlıklar içinde yüzüyordu... Bu adamın yüzünü benimkinin karşısında, elini belimde hayal ettim, o mide bulandırıcı gülüşünü düşündüm. Eş bile olmayacaktım. *Metres*. Bu düşünce merdivenin tepesinde iyice büzülmeme neden oldu. Sis kaplı bir hissizlik perdesinin ardından, adamlar el sıkışıp kadeh tokuşturan babamı seyrettim. "Anlaştık o halde," dedi ona. Büyük bir yükten kurtulmuş gibi görünüyordu. "Kız yarın sizindir. Sadece... bunu aramızda saklayalım. Engizisyoncuların kapımı çalıp onu bu kadar genç yaşta verdiğim için beni cezalandırmalarını istemiyorum."

"O bir *malfetto*," diye cevap verdi adam. "Bu kimsenin umurunda olmaz." Adam eldivenlerini sıkıca eline geçirdi ve tek bir zarif hareketle sandalyesinden kalktı. Babam onu başıyla selamladı. "Yarın onun için bir araba gönderirim."

Babam kapıya kadar ona eşlik ederken ben de sessizce yatak odama geçtim ve öylece titreyerek, karanlıkta kalakaldım. Babamın sözleri neden hâlâ yüreğime bıçak gibi saplanıyordu? Şimdiye dek buna alışmış olmam gerekiyordu. Bir keresinde bana ne demişti? *Benim zavallı Adelina'm*, demişti, başparmağıyla yanağımı okşayarak. *Çok yazık. Şu haline bak. Kim senin gibi bir malfetto ister ki?*

Her şey yoluna girecek, diye rahatlatmaya çalıştım kendimi. *En azından babanı ardında bırakabilirsin. Bu çok da fena olmaz.* Ama bunu düşünürken bile içime ağırlığın çöktüğünü hissettim. Gerçeği biliyordum. *Malfetto*'lar istenmiyordu. Kötü şans getirirlerdi. Ve her şeyden öte onlardan korkuluyordu. Adam benden bıktığı an kenara atılacaktım.

Tüm yatak odamı inceledim, sonunda pencereme baktım. Kalp atışlarım bir an durdu. Yağmur pencerede damlalardan oluşan hiddetli hatlar çiziyordu ama ben yine de Dalia'nın koyu mavi şehir manzarasını, kubbeli tuğla kulelerden oluşan sıraları ve kaldırım taşı döşeli yolları, mermer tapınakları, bulutsuz akşamlarda altın renkli fenerleriyle gondolların, okyanusa doğru alçalan şehrin kenarındaki rıhtımda rahatça üstünde süzüldüğü ama Kenettra'nın güney sınırındaki çağlayanlarda çağıldayan suları görebiliyordum. Okyanus bu gece hiddetle köpürüyor ve bembeyaz köpükler şehrin ufkuna çarparak kanalları sularla dolduruyordu.

Yağmur sularıyla sırlıklam olmuş pencereden dışarı bir süre daha baktım.

Bu gece. Bu gece tam vaktiydi.

Aceleyle yatağıma gittim, eğildim ve çarşafımla yaptığım bohçayı çıkarıp yere yaydım. Bohçanın içinde gümüş eşyalar, çatal, bıçaklar, şamdanlar, oymalı tabaklar, yiyecek bulabilmek için satabileceğim her tür eşya vardı. İşte sevicecek bir başka yanı. Hırsızlık yapıyordum. Aylardır evden eşyalar çalıyor, daha fazla babamla yaşamaya tahammül edemeyeceğim güne hazırlık yapmak için bunları yatağımanın altında saklıyordum. Fazla bir şey yoktu ama bunları doğru kişilere sattığım takdirde birkaç altın kazanabileceğimi hesap etmiştim. En azından birkaç ay boyunca geçinebilmem için yeterliydi.

Ardından giysilerimin olduğu dolaba gittim, bir kucak dolusu ipek aldım ve bulabildiğim kadar mücevher alabilmek için odamda koşturmaya başladım. Gümüş bileziklerim. Annemden bize kalan ve kız kardeşimin istemediği inci kolye. Bir çift safir küpe. Başımda bir Tamoura bandanası gibi duracak iki uzun ipek kumaş parçası aldım. Kaçarken gümüş rengi saçlarımı örtmem

gerekecekti. Hararetli bir şekilde çalışıyordum. Mücevherleri ve giysileri dikkatle çuvala koydum, çuvalı yatağımın altına sakladım ve yumuşak, deri binici çizimlerini giydim.

Öylece oturarak bekledim.

Bir saat sonra babam yatağına geçip ev sakinleştikten sonra, yatağın altından bohçamı aldım. Aceleyle pencereye doğru gittim ve elimle sertçe ittim. Dikkatle sol kanadı kenara çektim ve pencereyi açtım. Fırtına biraz sakinleşmişti ama yağmur ayak seslerimi bastıracak biçimde yağmaya devam ediyordu. Omzumun üzerinden son bir kez arkama, yatak odamın kapısına baktım, sanki babamın her an içeri girmesini bekliyordum. *Nereye gidiyorsun, Adelina?* derdi babam bana. *Dışarıda senin gibi bir kıza göre hiçbir şey yok.*

Babamın sesini zihnimden silip attım. En iyisi sabahleyin beni, borçlarını ödeyebilmesi için elindeki en büyük fırsatı bulamamasıydı. Derin bir soluk aldım, ardından açık pencereden dışarı adım attım. Soğuk yağmur damlaları kollarıma düşüyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

“Adelina?”

İşittiğim ses üzerine dönüp baktım. Hemen arkamda, kapı eşiğinde bir genç kız silueti duruyordu; kız kardeşim Violetta hâlâ uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Açık duran pencereye, omzuma aldığım bohçaya baktı ve korku dolu bir an boyunca onun sesini yükseltip babamı çağıracağını düşündüm.

Fakat Violetta sessizce beni izledi. Suçluluk duydum ama kardeşimi karşımda görmek bile yüreğimde minik bir kırgınlık hissi belirmesine neden oldu. Aptal. Daha önce onca kez acı çekmeme göz yummuş biri için neden üzüliyordum ki? *Seni seviyorum Adelina*, derdi bana ikimiz de küçükken. *Babam da seni seviyor.*

Sadece bunu sana nasıl göstereceğini bilmiyor. Neden ailede değer gören kız kardeşime acıyordum?

Yine de kendimi, sessizce ona doğru ilerleyerek elini ellerimin içine alıp zayıf parmağımı onun dudaklarına bastırırken buldum. Violetta bana endişeli bir ifadeyle baktı. “Yatağına geri dönmelisin,” diye fısıldadı. Gecenin loş ışığında onun koyu renk, dümdüz saçlarının parıltısını, narin teninin inceliğini görebiliyordum. Çok saf bir güzelliği vardı. “Babam seni bulursa başın belaya girer.”

Violetta’nın elini daha da sıktım, ardından alnımı onun kine değdirdim. Uzunca bir süre öylece hareketsiz kaldık ve bir an tekrar, birbirine yaslanan iki kardeş misali çocukluğumuza dönmüş gibi olduk. Genelde ilk uzaklaşan Violetta olurdu, babamın bizi yakın görmekten hoşlanmadığını bilirdi. Ancak bu kez bana sıkıca sarıldı. Sanki bu gece bir şeylerin farklı olduğunu biliyor gibiydi. “Violetta,” diye fısıldadım, “en güzel vazolarından birini kimin kırdığı konusunda babama yalan söylediğin zamanı hatırlıyor musun?”

Omzuma dayanmış kardeşim, başını onaylarcasına salladı.

“Bunu benim için bir kez daha yapmanı istiyorum.” Saçlarını kulağının arkasına koyabilecek kadar uzaklaştım ondan. “Babama hiçbir şey söyleme.”

Violetta karşılık vermedi; bunun yerine yutkundu ve koridorun ilerisine, babamın yatak odasına doğru bir bakış attı. O babamdan benim gibi nefret etmiyordu ve onun öğrettiği şeylere –onun benim için fazla iyi olduğu, beni sevmenin aptalca bir şey olduğu gibi şeylere– karşı gelmek gözlerini suçluluk ifadesinin bürümesine neden oluyordu. Sonunda başını onaylarcasına salladı. O an omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi, sanki gitmeme izin

veriyormuş gibi hissettim. "Dikkatli ol. Güvende olmaya çalış. İyi şanslar."

Birbirimize son bir kez baktık. *Benimle gelebilirsin*, diye düşündüm. *Ama gelmeyeceğini biliyorum. Çok korkuyorsun. Babamın sana aldığı elbiselere gülümsemeye devam et.* Yine de bir an onun için yüreğim burkuldu. Violetta her zaman ailenin iyi kızı olmuştu. Bunların hiçbirini o seçmemişti. *Sana mutlu bir hayat dilerim. Umarım birine âşık olur ve iyi bir evlilik yaparsın. Hoşça kal, kardeşim.* Onun bana başka bir şey söylemesini beklemeye cesaret edemedim. Bunun yerine döndüm, pencereye doğru ilerledim ve ikinci kattaki pencere çıkıntısına bastım.

Neredeyse kayıp düşüyordum. Yağmur her şeyi kayganlaştırmıştı ve daracık çıkıntı üzerinde botlarım zemine tutunabilmek için büyük mücadele veriyordu. *Sakin aşağı bakma.* Bir balkona ulaşana dek çıkıntı üzerinde yürüdüm ve oradan aşağı atlayıp yalnızca titreyen ellerimle çıkıntıya tutunarak sallandım. Gözlerimi kapadım ve kendimi bıraktım.

Yere indiğimde, bacaklarım vücudumun altında kıvrıldı. Çarpmanın etkisiyle soluğum kesildi ve bir an evimizin önünde yatıp soluk almaya çalışarak, yağmurdan ıslanmış, kaslarım sızlar vaziyette öylece uzandım. Saç tutamlarım yüzüme yapışmıştı. Tutamları yüzümden çektim ve emekleyerek ilerledim. Yağmur etrafımdaki her şeyi fazla parlak hale getirmişti, sanki bu, bir türlü uyanamadığım bir kâbustu. Görüş açım daraldı. Babam evden ayrıldığımı anlamadan oradan gitmeliydim. Sonunda sürünerek ayağa kalktım ve serseme dönmüş halde ahırımızın bulunduğu tarafa doğru koşmaya başladım. İçeri girdiğimde atlar huzursuzlanıp ileri geri yürüdüler ama ben en sevdiğim atı çözdüm, kulağına sakinleştirici bir şeyler fısıldadım ve onu eyerledim.

Hızla fırtınanın içine doğru yol aldık.

Babamın konağını arkamızda bırakıp Dalia'nın meydanına girene kadar atımı hızla sürdürdüm. Meydan tamamen terk edilmişti ve çamur birikintileriyle kaplıydı. Daha önce bu kadar geç vakitte şehre inmemiştim ve normalde insanlarla dolup taşan bir yerin bomboş hali beni huzursuz etti. Atım sağanak yağmurun altında tedirgin bir şekilde burnundan soludu ve geriye doğru birkaç adım attı. Toynakları çamura battı. Eyerden aşağı atladım, onu sakinleştirebilmek için ellerimi boynunda gezdirdim ve ileri doğru çekmeye çalıştım.

Biraz sonra o sesi duydum. Ardımdan dörtlü gelen toynakların sesini.

Olduğum yerde öylece kaldım. İlk başta sesler uzaktan geliyormuş gibiydi –neredeyse fırtınanın gürültüsü tarafından bastırılmıştı– ama bir an sonra kulakları sağır edici bir boyuta ulaştı. Bulunduğum yerde titriyordum. *Babam*. Onun geldiğini biliyordum; gelen o olmalıydı. Atın boynunu okşayan ellerim bir an durdu ve can havliyle ıslak yelesini kavradılar. Yoksa Violetta babama her şeyi söylemiş miydi? Belki de çatıdan düşen gümüş eşyaların sesini duymuştu.

Başka bir şey düşünmeme fırsat kalmadan onu gördüm, bütün bedenime dehşet duygusunun yayılmasına neden olacak bir manzaraydı bu: Gözleri parlayan babam, ıslak bir gece yarısı sislerin içinden belirliyordu. Daha önce yüzünde böylesi bir öfke görmemiştim.

Tekrar atıma binmek üzere yerimden sıçradım ama yeterince hızlı değildim. Bir an babamın atı üzerimize geliyordu, bir sonraki an ise hemen yanıımızdaydı, babamın botları bir su birikintisine

daldı, sırtındaki palto rüzgârda dalgalanıyordu. Eli demir bir pranga misali kolumu yakaladı.

“Ne yapıyorsun, Adelina?” diye sordu, sesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

Kolumu ondan kurtarmak için boş yere uğraştım fakat babam elini ancak acıdan soluksuz kaldığım zaman biraz gevşetti. Beni sertçe çekti. Bir an sendeledim, dengemi kaybettim ve onun üzerine doğru düştüm. Yüzüme çamur sıçradı. Tek işitebildiğim yağmurun gürültüsü ve babamın sesindeki kasvetli tonda.

Babam beni zorla çekip kaldırarak, “Kalk, seni nankör, küçük hırsız,” diye tısladı kulağıma. Ardından sesi yatıştırıcı bir hal aldı. “Gel bakalım, hayatım. Kendini mahvediyorsun. Bırak da seni eve götüreyim.”

Babama sert bir ifadeyle baktım ve tüm gücümle kolumu geri çektim. Yağmurdan ıslanan tenimde babamın eli kaydı. Derim bana büyük acı verecek şekilde elleri arasında büzüldü ve bir an serbest kaldım.

Fakat biraz sonra babamın avcuyla saçımı kavradığını hissettim. Çığlık attım, ellerimle onu kavramaya çalıştım. “Ne kadar huysuzsun. Neden biraz kız kardeşin gibi olamıyorsun?” diye mırıldandı, başını iki yana sallayıp beni atının olduğu yöne döndürerek. Kolum, atımın eyerine bağladığım çuvala çarptı ve içindeki gümüş eşyalar büyük bir gürültüyle etrafa saçılarak gecenin karanlığında ışıldadılar. “Nereye gitmeyi planlıyordun? Seni başka kim ister? Asla bundan daha iyi bir teklif alamazsın. Aldığın onca ret cevabının beni ne kadar küçük düşürdüğünün farkında mısın? Senin adına insanlardan özür dilemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Çılgık attım. Tüm gücümle çılgık attım, çılgıklarımın etrafımdaki binalarda bulunan insanları uykularından uyandırmasını, gözler önüne serilen sahneye tanık olmalarını umdum. Bunu umursar mıydılar? Babam saçlarımı daha sıkı kavradı ve çok daha sert bir şekilde çekti.

“Şimdi, benimle birlikte eve geliyorsun,” dedi babam ve bir an durup sert bir ifadeyle bana baktı. Yağmur damlaları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Akıllı kız. Baban her şeyin en iyisini bilir.”

Dişlerimi sıktım ve ben de ona baktım. “Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

Babam acımasızca, yüzümün tam ortasına vurdu. Gözlerimin önünde ışıklar çaktı. Bir an sendeledim, ardından çamurların içine yığıldım. Babamın elleri hâlâ saçlarımdaydı. Saçımı o kadar sert çekiyordu ki saç tellerimin kafa derimden koptuğunu hissediyordum. *Fazla ileri gittim*, diye düşündüm aniden, sisli bir dehşet perdesinin ardından. *Ona çok yüklendim*. Etrafımdaki dünya kan ve yağmur denizinin içinde yüzüyordu. “Sen bir yüz karasisin,” diye fısıldadı kulağıma, sesi katıksız, buz gibi bir öfkeyle doluydu. “Sabahleyin gidiyorsun. Yemin ederim bu anlaşmayı mahvetmene fırsat vermektense seni öldürürüm.”

İçimde bir şeyler öfkeyle parladı. Dudaklarım kızgınlıkla büküldü.

Bir enerji patlaması, gözleri kamaştıran bir ışık ve kopkoyu bir rüzgâr hissettim. Bir anda her şeyi gördüm. Karşımda hareketsiz duran babamın öfkeyle çarpılmış yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, etrafımız bütün dünyanın rengini aşındırıp her şeyi siyah beyaza dönüştürecek kadar parlak bir ay ışığıyla aydınlanmıştı. Yağmur damlaları havada öylece asılı kalmıştı. Milyonlarca pırıl pırıl iplik her şeyi her şeye bağlıyordu.

İçimde, derinlerden gelen bir ses bana bu iplikleri çekmemi söyledi. Etrafımızdaki her şey öylece donup kaldı ve sonra, sanki zihnim kafamdan çıkıp yere düşmüş gibi, devasa siyah figürler bir anda yerden yükseldi, hepsinin bedeni eğri büğrü ve sarsaktı, kan çanağına dönmüş gözleri babama dikilmişti, sivri dişlerle kaplı ağızları o kadar genişti ki gölgelerle kaplı yüzleri boyunca uzanıyor, başlarını iki ayrı parçaya bölüyordu. Babamın gözleri irileşti, ardından şaşkınlıkla, kendisine doğru sendeleyerek gelen silüetlere doğru atıldı. Saçımı bıraktı. Yere düştüm ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde sürünerek ondan uzaklaştım. O simsiyah, hayaletimsi şekiller yalpalayarak ilerlemeye devam ettiler. Bu şekillerin arasında korkuyla sindim ve hem çaresiz hem de güçle dolu bir halde yanımdan geçip gitmelerini seyrettim.

Ben Adelina Amouteru, diye fısıldadı hayaletler babama, en korkunç düşüncelerimi, öfkeyle kaynakayan bir sesler korosu halinde dile getiriyorlardı. Benim öfkemdi bu. Ben kimseye ait değilim. Bu gece, bana öğrettiğin her şeyin üstesinden geleceğime dair söz veriyorum. Bu dünyanın bugüne dek görmediği bir güç haline geleceğim. Öyle bir güç haline geleceğim ki bir daha kimse canımı yakmaya cesaret edemeyecek.

Hayaletler babama daha da yaklaştılar. *Bekleyin*, diye bağırarak istedim, tuhaf bir canlılık hissi içimi kaplarken bile. *Bekleyin, durun.* Ama hayaletler beni dikkate almadılar. Babam çılgınlık atıyor, yaratıkların ileri doğru uzanmış kemikli parmaklarına umutsuzca vurmaya çalışıyordu ve biraz sonra arkasını dönerek koşmaya başladı. Kör gibi koşuyordu. Atma çarptı ve sırtüstü çamurların içine düştü. Atı acı bir çılgılık attı, gözlerinin akı görünüyordu. Güçlü bacakları üzerinde şaha kalktı, bir an havayı tekmeledi...

Ardından toynakları üzerine düştü. Babamın göğsünün üzerine. Babamın çılgınlıkları ansızın kesildi. Bedeni şiddetle sarsıldı.

Hayaletler hemen o anda, sanki hiç orada olmamışlar gibi gözden kayboldular. Yağmur ansızın tekrar şiddetlendi, aniden çakan şimşek gökyüzünü delip geçti ve gök gürültüsü tüm kemiklerimi sarstı. At, babamın bütün kemikleri kırılmış vücudunun üstünden kalkarken onu daha da ezdi. Ardından başını silkti ve yağmurda dörtnele koşmaya başladı. Damarlarımda hem sıcak hem soğuk bir arada akıyordu; kaslarım seğiriyordu. Orada öylece titreyerek, olanlara inanamadan çamurların içinde yatarken, dehşet içinde gözlerimi birkaç metre ötedeki cesede diktim. Soluklarım bitkin hıçkırıklar halinde çıkıyor ve kafa derim büyük bir acıyla yanıyordu. Yüzümden kanlar akıyordu. Demir kokusu burun deliklerimi doldurdu. Bu metalik kokunun kendi yaralarımın mı yoksa babamın yaralarından mı yükseldiğini anlayamıyordum. Yaratıkların tekrar ortaya çıkıp gazaplarını benim üzerime çevirecekleri an için kendimi hazırlayarak bekledim ama böyle bir şey olmadı.

“Bunu yapmak istememiştım,” diye fısıldadım, kiminle konuştuğumdan emin olmaksızın. Bakışlarım binaların pencerelerine çevrildi, dehşete kapılmış insanlar her yandan bizi izliyor olmalıydılar ama etrafta kimse yoktu. Fırtına, sesleri boğmuştu. Zorla kendimi babamın cesedinden uzaklaştırdım. *Bu işte bir yanlışlık var.*

Ama bu bir yalandı. Bunu o zamanlar bile biliyordum. Nasıl da babamın izinden yürüdüğümü görüyor musunuz? Bu olayın her anından keyif almıştım. “Bunu yapmak istememiştım!” diye bağırdım tekrar, iç sesimi bastırmak istercesine. Ama sesim yalnızca incecik, tiz bir karmaşa halinde çıktı dudaklarımın arasından. “Ben sadece kaçmak istemiştım... sadece buradan gitmek istemiştım... bunu yapmak istemedim...”

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, sonunda sendeleyerek de olsa ayağa kalkabildiğim. Etrafa dağılmış gümüşleri titreyen parmaklarımla topladım, bohçanın ağzını yeniden bağladım ve kendimi zorlayarak atımın eyerine doğru çektim. Sonra neden olduğum katliamı ardımda bırakarak atımı sürüp gittim. Katlettiğim babamdan uzaklaştım. O kadar hızlı kaçtım ki birinin pencerelerden beni izleyip izlemediğini görmek için bile durmadım.

Günler boyunca at sürdüm. Yolda çalıntı gümüş eşyalarımı nazik bir hancıyla, cana yakın bir çiftçiyle ve yufka yürekli bir fırın sahibiyle takas ettim, sonunda elimde, bir sonraki şehre ulaşana dek yiyecek bir şeyler bulabileceğim kadar sikke biriktirebildiğim küçük bir kesem oldu. Hedefim: Estenzia; kuzeydeki liman başkenti, on bin gemilik şehir Kenettra'nın göz bebeği. *Malfetto*'larla dolup taşacak kadar büyük bir şehir. Orada çok daha güvende olurdum. Tüm bunlardan o kadar uzakta olurdum ki kimse beni bulamazdı.

Fakat beşinci gün bitkinliğime yenik düşmüştüm. Sonuçta asker değildim ve daha önce hiç at üzerinde bu şekilde gitmemiştim. Bir çiftlik evinin kapısı önünde, hezeyanlar içinde yığılıp kaldım.

Beni bir kadın buldu. Üzerinde tertemiz, kahverengi bir elbise vardı ve onun annelere özgü o güzelliğinden ziyadesiyle etkilediğimi hatırlıyorum, öyle ki büyük bir güven duygusuyla hemen ona kalbim ısındı. Titreyen elimi, kadının tenine dokunmak istercesine ona doğru uzattım.

“Lütfen,” diye fısıldadım, çatlak dudaklarım arasından. “Biraz dinlenebileceğim bir yere ihtiyacım var.”

Kadın bana acıdı. Yüzümü pürüzsüz, serin elleri arasına aldı, uzunca bir süre izlerimi inceledi ve başını onaylarcasına salladı. “Be-

nimle gel, çocuğum,” dedi. Beni ağlarının tavan arasına götürdü, yatacağım yeri gösterdi ve ekmekle sert peynirden oluşan yemeğin ardından, sığınağımın güvenliğinin bilinciyle hemen uykuya daldım.

Sabahleyin, kaba saba eller beni samanlıktan sürükleyip götürürken uyandım.

Birden irkildim, titriyordum ve başımı kaldırdığımda iki Engizisyon askerinin bana baktığını gördüm; beyaz zırhları ve altın işli küppeleri, yüzlerinde kaya gibi sert ifadeleri vardı. *Kral'ın kanun adamları*. Büyük bir çaresizlikle, babam ölmeden hemen önce hissettiğim gücü çağırmaya çalıştım fakat bu kez içimden akan enerjiyi hissetmedim, dünya siyah beyaza dönüşmedi ve yerden heyulalar yükselmedi.

Engizisyoncuların yanında dikilen bir de kız vardı. Ancak ona uzunca bir süre baktıktan sonra gördüklerime inanabildim. Violetta. Kız kardeşim. Violetta uzun süre ağlamış gibi görünüyordu ve gözlerinin altındaki koyu renk halkalar kusursuz güzelliğini bozuyordu. Yanağında maviden siyaha dönüşmeye başlayan bir çürük vardı.

“Bu senin kız kardeşin mi?” diye sordu ona Engizisyonculardan biri.

Violetta sessizce onlara bakarak soruyu cevaplamayı reddetti fakat Violetta hiçbir zaman iyi yalan söyleyememişti ve beni tanıdığını belirten ifade gözlerinden açıkça anlaşıyordu.

Engizisyoncular onu bir kenara iterek bakışlarını bana çevirdiler. Beni ayağa kaldırıp ellerimi sıkıca arkamda bağlarlarken, “Adelina Amouteru,” dedi diğer Engizisyoncu. “Kral'ın emriyle tutuklusun...”

“Bu bir kazaydı...” Karşı çıkarcasına derin bir soluk aldım. “Yağmur, at...”

Engizisyoncu beni duymazdan geldi. "Baban Bay Martino Amouteru'yu öldürme suçundan."

"Onu temsilen konuşursam gitmesine izin vereceğinizi söylemiştiniz," dedi Violetta onlara sertçe. "Onu temsilen konuştum ben! Ablam masumdur!"

Kız kardeşim koluma yapışırken bir an durdular. Violetta bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Üzgünüm, Adelinetta," diye fısıldadı acıyla. "Çok üzgünüm. Senin peşindeydiler... ben asla onlara yardım etmek istememiştim..."

Ama ettin. Başımı diğer yana çevirdim ama Engizisyoncular bizi zorla birbirimizden ayırana dek onun kolunu kavradığımı fark ettim. Ona, *Kurtar beni. Bir yolunu bulmak zorundasın*, demek istiyordum. Ama bir türlü sözcükler dudaklarımın arasından çıkmıyordu. Ben, ben, ben. Belki de en az babam kadar bencil biriydim.

Bu haftalar önceydi.

Artık buraya, yargılama bile yapılmaksızın, duvarına prangalarla bağlandığım bu penceresiz, ışıksız, kimsesiz, nemli zindan hücreesine nasıl düştüğümü biliyorsunuz. Yeteneklerimin farkına ilk bu şekilde vardım, babamın kanı ellerimi lekelerken hayatımın sonuyla bu şekilde yüzleştim. Babamın hayaleti beni yalnız bırakmıyor. Alev alev yandığım bir rüyadan her uyandığımda onu hücremin bir köşesinde dikilirken, bana gülerken görüyorum. *Benden kaçmaya çalıştın*, diyor bana, *ama seni buldum işte. Sen kaybettin, ben kazandım.* Ben de ona, öldüğü için çok mutlu olduğumu söylüyorum. Yanımdan gitmesini söylüyorum. Ama babam olduğu yerde kalıyor.

Artık bunların önemi yok. Ne de olsa yarın sabah öleceğim.

Enzo Valenciano

Güvercin gecenin geç bir saatinde geldi. Adamın eldivenli eline kondu. Adam balkona arkasını dönüp güvercini içeri götürdü. Burada, güvercinin bacağına bağlanmış minik parşömeni aldı, kan iziyle lekelenmiş tek eldiveniyle kuşun boynunu okşadı ve notu açtı. Not oldukça güzel, okunaklı bir elyazısıyla yazılmıştı. ni

Onu buldum. Hemen Dalia'ya gelin.

Sadık Elçiniz

Adam bir an ifadesiz kaldı ama parşömeni katlayıp düzgünce zırhının içine soktu. Gecenin karanlığında gözleri karanlık ve gölgeden ibaret gibiydi.

Harekete geçme vakti gelmişti.

Beni uzak tutabileceklerini sanıyorlar ama kapıya kaç tane kilit astıklarının hiçbir önemi yok. *Her zaman bir başka kapı bulunur.*

-Yıldızları Çalan Hırsız, *Tristan Chirsley*

Adelina Amouteru

Aranlık koridorda ayak sesleri. Sesler tam hücremin önünde durdu ve bir Engizisyoncu, kapının altındaki aralıktan içeri bir tabak yulaf lapası itti. Tabak hücrenin köşesindeki simsiyah su birikintisine doğru hızla gitti ve yemeğin içine pis sular sıçradı. Böyle bir şeye yemek denilebilirse tabii.

“Son yemeğin,” diye bağırdı adam, kapının öte yanından. “Yemeğini yesen iyi olur, küçük *malfetto*. Bir saat içinde seni almaya geleceğiz,” derken çoktan oradan uzaklaşmaya başladığını anladım.

Adamın ayak sesleri giderek alçaldı, ardından tamamen işitilmez hale geldi.

Bitişişimdeki hücreden incecik bir sesin beni çağırdığını duydum.

“Kızım,” diye fısıldayınca ürpermeme neden oldu. “*Kızım*.” Ben cevap vermeyince, “Bu doğru mu? Senin onlardan biri olduğunu söylüyorlar. Sen bir Genç Elit’sin,” dedi.

Sessizlik.

“Eee?” diye sordu adam. “Öyle misin?”

Sessiz kaldım.

Adam güldü, beyni sulanmaya başlayacak kadar zindanda tutulmuş bir mahkûmun sesiydi bu. “Engizisyoncular senin bir iblisin güçlerini çağırdığını söylüyorlar. *Çağırdın mı?* Kanlı humma seni değiştirdi mi?” Sesi aniden kesildi ve bilmediğim bir halk şarkısından birkaç dize mırıldanmaya başladı. “Belki beni buradan çıkarabilirsin. Ne diyorsun? Buradan kaçırabilirsin belki?” Sözleri yine bir kahkaha krizinin içinde yok oldu.

Onu dikkate almamaya çalıştım. Bir Genç Elit. Bu fikir çok saçmaydı, ben de aklını oynatmış zindan arkadaşımın birlikte kahkahalarla gülmek için ani bir istek duyuyordum içimde.

Yine de o gece gördüğüm o tuhaf hayali bir kez daha çağırmaya çalıştım. Yine başarısız oldum.

Aradan saatler geçti. Aslında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, sonunda dolambaçlı taş merdivenlerden aşağı inen birkaç askerin ayak seslerini işittiğimdi. Ses giderek daha da yaklaştı, sonunda hücremin kapısına sürtünen anahtarın sesini ve paslı menteşenin gıcirtısını duydum. *Geldiler.*

İki Engizisyoncu hücreme girdi. Yüzleri, başlarındaki kukuletaların gölgeleri ardında kaybolmuştu. Sürünerek onlardan kaçmaya çalıştım ama beni yakalayıp ayağa kaldırdılar. Prangalarımın kilidini açtılar ve prangalar yere düştü.

İçimde kalan son güçle mücadele etim. *Bu gerçek değil. Bu bir kâbus.* Bu bir kâbus değildi. Bu gerçektir.

Beni merdivenlerden yukarı doğru sürüklemeye başladılar. Bir kat, iki kat, üç kat. İşte yerin bu kadar dibindeydim. Burada, Engizisyon Kulesi daha iyi görülüyordu. Yerler ıslak, küflü taşlardan parlak mermerlere dönüştü, duvarlar sütunlar, örtüler ve Engizisyon’un dairesel sembolü olan sonsuz güneşle süslenmişti.

Artık dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Bağırışlar, teza-hüratlar. Yüreğim bir anda ağzıma geldi ve elimden geldiğince sertçe geriye gitmeye çalıştım, yıpranmış binici çizmelerim zemin üzerinde boş yere kaydı.

Engizisyoncular kollarıma daha da sıkıca yapışıp öne çıkmam için beni zorladılar. "Yürümeye devam et, çocuk," diye çıkıştı içlerinden biri, kukuletasının altında yüzü görünmüyordu.

Ardından kuleden dışarı çıktık ve bir an dünya gözleri kör edici bir beyaza büründü. Gözlerimi kısıtım. Meydanda olmalıydık. Azalan görüş açımdan, karşımdaki insan selini, infazımı seyretmek üzere gelmiş insanları seçebiliyordum. Gökyüzü oldukça güzel ve sinir bozucu bir mavilikteydi, bulutlar o kadar parlaktı ki adeta görünmüyorlardı. Uzaklarda bir yerde, üzerinde Engizisyoncuların beklediği yüksek ahşap platformun orta yerinde siyah, demir bir kazık duruyordu. Bulunduğum yerden bile zırhlarının üzerinde parlayan dairesel amblemlerini, kılıçlarının kabzasında duran eldivenli ellerini görebiliyordum. Ayaklarımı sürükleyebilmek için daha çok uğraştım.

Engizisyoncular beni infazın gerçekleştirileceği platforma yaklaştırırken, kalabalıktan yuhalamalar ve öfke dolu bağırışlar yükseldi. Bazıları bana çürük meyveler fırlatıyor, diğerleriye hakaretler ediyor ve yüzüme karşı sövgüler sıralıyorlardı. Her birinin üzerinde eski püskü giysiler, yırtık ayakkabılar ve pis elbiseler vardı. Onca fakir ve umutsuz insan, zihinlerini kendi aç yaşantılarından uzaklaştırabilmek için benim acı çekişimi görmeye gelmişti. Bakışlarımı yerden kaldırmıyordum. Dünyam bulanıktı ve doğru düzgün düşünemiyordum. Hemen önümde, biraz evvel çok uzakta görünen kazık giderek yaklaşıyordu.

"İblis!" diye bağırdı biri.

Küçük ve keskin bir şey yüzüme isabet etti. Sanırım bir çalkıtaşıydı. "O şeytani bir yaratık!"

"Uğursuz!"

"Canavar!"

"Garabet!"

Gözümü elimden geldiğince sıkı bir şekilde kapalı tutuyordum ama zihnimde, meydandaki herkes babama benziyordu ve hepsi de onun sesine sahipti. *Hepinizden nefret ediyorum*. Ellerimi onların boğazlarına geçirdiğimi hayal ettim, onları boğuyor, susturuyordum, teker teker. Huzur ve sessizlik istiyordum. İçimde bir şeyler kaynıyordu, onu yakalamaya çalışıyordum ama enerji hemen ortadan kayboluyordu. Düzensiz aralıklarla nefes alıp vermeye başlamıştım.

Platforma ulaşmamız ne kadar sürdü bilmiyorum ama oraya ulaştığımızda çok şaşırdım. Artık o kadar bitkindim ki merdivenlerden çıkamadım. Sonunda Engizisyonculardan biri beni alıp kaba bir hareketle omzuna attı. Platformun üzerine bıraktı ve ardından demir kazığa doğru gitmem için zorladı.

Kazık, siyah demirden yapılmıştı, bir erkeğin kolundan on kat daha kalındı ve tepesinden bir ilmik sarkıyordu. Eller ve ayaklar için kullanılan zincirler, kazığın yan taraflarından sallanıyordu. Odun yığınları kazığın alt tarafını saklıyordu. Ben bunların tümünü bir sis perdesinin ardından görüyordum.

Beni kazığa doğru ittiler. Zincirleri el ve ayak bileklerime bağlayıp ilmiği boynuma geçirdiler. Kalabalığın içinden bazıları hâlâ bana küfür etmeye devam ediyordu. Diğerleri de bana taş atıyordu. Endişeli bir ifadeyle, meydanın etrafım saran çatılara baktım. Tenime değen zincirler çok soğuktu. Beni kurtarabilecek

bir şeyleri çağırmak için tekrar tekrar, boş yere uğraş verdim. Titrememden zincirler takırdıyordu.

Diğer Engizisyonculara bakınca, gözlerim aralarında en geç olana çevrildi. Çocuk en önde ve platformun merkezinde duruyordu, omuzları dimdik ve başı kalkıktı, ellerini arkasında bağlamıştı. Yüzüne dair tek görebildiğim şey profiliydi.

“Üstat Teren Santoro,” diye tanıttı diğer Engizisyonculardan biri onu resmi bir zarafetle. “Kenettra’nın Baş Engizisyoncusu.”

Üstat Teren Santoro mu? Adama bir kez daha baktım. Kenettra’nın Baş Engizisyoncusu ölümümü seyretmeye mi gelmişti?

Genç adam bana sakın, kendinden emin adımlarla yaklaştı. Sırtım kaskatı bir şekilde demir kazığa dayanana kadar, küçük adımlarla ondan kaçtım. Zincirlerim birbirine çarparak ses çıkardı. Genç adam bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. Bembeyaz giysileri üzerinde, diğerlerindekiyelerden daha çok altın süsleme vardı. Bu, kesinlikle onun rütbesine uygun bir giysiydi, ayrıca bir omzundan ötekine uzanan zarif bir altın zinciri de vardı. Şaşırtıcı bir şekilde gençti. Saçları bir Kenettra’lıya göre oldukça açık buğday rengindeydi ve Güney Kenettra’da pek görmediğim bir şekilde son moda tarzda kesilmişti; yan taraflardan kısa, tepede hafif kabarık ve ensesinden aşağı doğru uzanan, altın kılıf içinde incecik bir kuyruğu vardı. Yüzü ince, uzun ve mermerden oyulmuş gibi biçimliydi, soğuk ifadesine göre oldukça yakışıklıydı ve gözleri uçuk maviydi. Hem de çok uçuk mavi. O kadar uçuktu ki ışık altında renksiz görünüyorlardı. Gözlerinde gördüğüm bir şeyler tüylerimi ürpertti. Bu gözlerde bir delilik, vahşi ve yabanıl bir şeyler vardı. İhtiyatla eldiven giyilmiş elini kaldırarak yüzümdeki kanlı saç tellerini geri itti ve ardından çenemi hafifçe kaldırdı.

Yaramı inceledi. Dudaklarının kenarları tuhaf, neredeyse sempatik bir sırıtışla kıvrıldı.

“Ne yazık,” dedi. “Oysa çok güzel bir kız olabilirdin.”

Çenemi onun parmakları arasından çekerek kurtardım.

“Üstüne üstlük huysuzmuş.” Sözlerinden acıma ifadesi damlıyordu adeta. “Korkmana gerek yok.” Ardından yüzünü sessizce benimkine yaklaştırmak, “Ölümler Diyarı’nda kefaretinizi ödeyeceksiniz,” dedi.

Benden uzaklaştı, kalabalığa döndü ve kalabalığı sessizliğe davet edercesine kollarını kaldırdı. “Sakin olun, dostlarım! Eminim ki hepimiz heyecanlıyız.” Kalabalığın sesi kesildiğinde dikleşti, daha sonra boğazını temizledi. Sözcükleri meydanda çınlamaya başladı. “Bazılarınız sokaklarımızda yaşanan suç silsilesinin farkına varmıştır. Kendilerini insanlıktan daha... öte hisseden bazı insanlar –insanların sapkın bir taklidi– tarafından işlenen suçlar bunlar. Bazılarınız bunlara ‘Genç Elitler’ demekten hoşlanıyor, sanki her biri fevkaladeymiş, çok *değerliymiş* gibi. Bugün buraya sizlere, bunların *tehlikeli* ve şeytani bireyler olduklarını hatırlatmak üzere geldim. Her biri katil, kendi sevdiklerini bile öldürmek için can atıyorlar. Kanun ve nizamla hiçbir şekilde saygı duymuyorlar.”

Teren başını çevirip tekrar bana baktı. Meydan artık ölüm sessizliğine bürünmüştü. “Sizi şu konuda temin ederim: Bu iblisleri bulduğumuzda, onları adaletin karşısına çıkarıyoruz. Kötülük cezalandırılmalıdır.” Teren kalabalığı inceledi. “Engizisyon sizleri korumak üzere burada. Bu hepinize bir uyarı olsun.”

Zincirlerim içinde dermansız bir şekilde kıpırdanıyordum. Bacaklarım şiddetle titriyordu. Bedenimi karşımdaki tüm insanlardan saklamak, kusurlarımı o meraklı gözlerden gizlemek istiyordum. Violetta da kalabalığın içinde bir yerlerde miydi? Onu

bulabilmek için kalabalıktaki yüzleri inceledim, ardından başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Oldukça güzel bir gündü... Gökyüzü nasıl bu kadar mavi olabilirdi? Islak bir şey yanağımdan aşağı doğru yuvarlandı. Dudağıım hafifçe titredi.

Tanrılar, bana güç verin. Çok korkuyorum.

Teren adamlarının birinden yanan bir meşale aldı. Bana döndü. Ateşi görünce bütün vücuduma ani bir dehşet hissi yayıldı. Zincirden kurtulmak için verdiğim mücadele çılgınca bir hal aldı. Doktorlar sol gözümü ateşle çıkardıklarında bayılmıştım. *Ateşin insanın tüm vücudunu tüketmesi nasıl bir acıdır?*

Teren parmaklarını resmi bir veda işaretiyle alnına değdirdi. Ardından elindeki meşaleyi, ayaklarımın dibindeki odun yığınının üstüne attı. Meşaleden bir kıvılcım sağanağı yayıldı ve kupkuru çıralar hemen alev aldı. Kalabalık keyifle haykırmaya başladı.

Öfke tüm bedenime yayılıp içimdeki korkuya karışıyordu. *Bugün burada ölmeyeceğim.*

Bu kez zihnimin derinliklerine uzandım ve sonunda aradığım o tuhaf gücü ele geçirdim. Yüreğim umutsuzca güce sarılıverdi.

Dünya durdu.

Alevler dondu, ateşin izleri havaya çizilmiş gibi, kıpırtısız, renklerden yoksun, siyah beyaz bir şekilde havada asılı kaldı. Gökyüzündeki bulutlar süzölmeyi bıraktı ve tenimde hissettiğim meltem etkisiz hale geldi. Bana bakmak üzere dönen Teren'in gülümsemesi bir an yüzünde titreşti. Kalabalık şaşkın bir halde kıpırtısız kaldı.

Ardından bir şeyler göğsümü yarıp dışarı çıktı. Dünya tekrar yerli yerine oturdu ve alevler odunların arasında gürlemeye başladı. Ve tepede, masmavi gökyüzü karanlığa gömüldü.

Bulutların rengi siyaha döndü. Hatları tuhaf, korkutucu şekillere dönüştü ve tüm bunlar olurken güneş yine de bir gece yarısı tuvalinin üzerinde korkunç, parlak bir işaret ışığı gibi parılıyordu. Gece üzerimize çökerken kalabalık çılgık çılgıca bağırıyor ve Engizisyoncular, geri kalanımız gibi başlarını yukarı çevirmiş vaziyette kılıçlarını çekiyorlardı.

Soluk alamıyordum. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

O karanlığın ve panik dalgasının ortasında, gökyüzünde bir şey hareket etti. Bir anda kapkara bulutlar dönmeye başladılar; dağılıp gökyüzünde girdaplar oluşturan, ardından aşağı, aşağı, kalabalığa doğru dalışa geçen milyon tane beneğe dönüştüler. *Çekirgelerden* oluşan bir kâbus. Benekler acımasız bir hız ve etkinlikte üzerimize geliyorlar, uğultuları insanların bağırışlarını bastırıyordu. Engizisyoncular kılıçlarını boş yere onlara doğru sallıyordu.

Alevler ayaklarımı yalıyor, yaydıkları ısı tenimi kavuruyordu.

Ateş bana doğru geliyor... beni tamamen yutacak.

Alevlerden uzak durmak için mücadele verirken çok tuhaf bir şey fark ettim. Çekirgeler yakınımaya geldi, ardından bedenimin içinden geçip gittiler. Sanki gerçekte orada değilmiş gibiydiler. Karşımdaki manzarayı seyrettim... Böcekler Engizisyoncuların da içlerinden geçiyordu, alt taraftaki insanların bedenlerinden de.

Bunların hepsi bir yanılsamadan ibaret, diye fark ettim bir anda.

Tıpkı babama saldıran hayalet gölgeler gibi. Hiçbiri gerçek değil.

Engizisyonculardan biri sendeleyerek ayağa kalkmıştı, dumanlar gözlerini yakıyordu ve kılıcını bana doğrultmuştu. Yalpalayarak bana doğru geliyordu. İçimde son bir dayanma gücü buldum ve elimden geldiğince sert bir şekilde zincirlerime asıldım. Bileklerimizden aşağı sıcak kan aktı. Ben mücadele verirken, Engizis-

yoncu, çekirgeler ve karanlıktan oluşan denizin içinde belirerek bana yaklaştı.

Bir anda...

Rüzgâr çıktı. Safir ve gümüş rengi. Ayaklarımın dibindeki ateş titreşerek sönüp yerini dumanlara bıraktı.

Bir şey görüş alanımdan rüzgâr gibi geçti. Bana doğru yaklaşan Engizisyoncu'yla aramda, ölümcül zarafetle ilerleyen bir gölge belirdi. Sanırım bu bir erkekti. Kimdi ki? Bir hayal değildi... onun gerçekliğini, simsiyah gökyüzü ve çekirgelerin sahip olmadığı etten kemikten halini görebiliyordum. Rüzgârda fırıl fırıl dönen, kukuletalı mavi bir cüppe giyiyor ve tüm yüzünü kaplayan metalik gümüş rengi bir maske takıyordu. Önümde çömeldi, vücudunun tüm hatları gergindi, bakışları tümüyle Engizisyoncu üzerine odaklanmıştı. Eldivenli ellerinin ikisinde de upuzun birer hançer parıldıyordu.

Engizisyoncu, delikanlının önünde kayarak durdu. Gözlerinde bir kuşku ifadesi belirdi. Yeni gelen delikanlıya, "Yol ver," dedi öfkeyle.

Maskeli delikanlı başını yana eğdi. "Ne kadar da nezaketsiz biri," diye alay etti, kadifemsi ve derinden gelen bir sesle. Onca karmaşanın ortasında bile onu işitebiliyordum.

Engizisyoncu kılıcıyla ileri doğru atıldı fakat delikanlı dans eder gibi hareketlerle onun yolundan çekildi ve hançerlerinden biriyle atağa geçti. Hançer Engizisyoncu'nun vücudunun derinlerine saplandı. Bir an adamın gözleri dışarı fırladı... tıpkı ölmek üzere olan bir domuz gibi çılgık attı. Bense ses çıkaramayacak kadar sersemlemiş vaziyetteydim. İçimde bir şeyler tuhaf bir hazla harekete geçti.

Engizisyoncular çatışmayı görünce yere düşen yoldaşlarının yanına koştular. Delikanlıya kılıçlarını çektiler. Delikanlı sadece onlara bakıp başını sallayarak üzerine gelmeleri için onları cesaretlendirdi. Diğerleri üzerine atılınca genç adamın bedeni hareketlerden oluşan bir silsile halinde içlerinden, kayaların arasından akan su misali geçip gitti ve hançerleri karanlıkta gümüş gibi parladı. Engizisyonculardan biri neredeyse kılıcının bir hareketiyle onu ikiye bölüyordu fakat delikanlı adamın elini kesti. Kılıç takırdayarak yere düştü. Genç adam yere düşen kılıca botuyla bir tekme atıp havaya savurdu, ardından kılıcı yakaladı ve diğer Engizisyonculara doğrulttu.

Daha iyi baktığımda, askerlerin arasında beliren diğer maskeli figürleri gördüm... diğerleri de genç adamla aynı cüppeleri giymişti. Genç adam yalnız gelmemişi.

“Bu Ölüm Meleği!” diye bağırdı Teren, çektiği kılıcını delikanlıya doğrulturken. Bize doğru gelmeye başladı. Açık renk gözleri keyifle çılgın gibi parlıyordu. “Yakalayın onu!”

O isim. Bu ismi Genç Elitler oymalarının üzerinde görmüş-tüm. *Ölüm Meleği.* Bu *onlardan* biriydi.

Platforma daha çok Engizisyoncu çıktı. Genç adam bir an onlara bakmak üzere durdu, hançerlerinden kanlar damlıyordu. Ardından doğruldu, kolunu başının üzerine kaldırdı ve sert bir kavis halinde indirdi.

Ellerinden bir ateş sütunu yükseldi, platformda bir hat çizdi ve kapkara gökyüzüne dek uzanan bir ateş duvarı askerleri bizden ayırdı. Alev alev yanan perdenin ardından dehşet çığlıkları yükseldi.

Genç adam bana yaklaştı. Korkuyla onun kukuletalı yüzüne ve gümüş maskesine baktım, hemen arkasındaki alevler, vücut

hatlarını aydınlatıyordu. Yüzünde maskenin gizlemediği tek yer gözleriydi; sert, gece gibi simsiyah ama alev alev yanan gözleri.

Tek kelime etmedi. Bunun yerine ayaklarımın yanında diz çöktü, ardından ayak bileklerimi kazığa bağlayan zincirleri kavradı. Ellerindeki zincirler kırmızıya, ardından akkora döndü. Zincirler çabucak eridi ve bacaklarım serbest kaldı. Genç adam doğruldu ve aynı şeyi boynumdaki ilmeğe, sonra da bileklerimi saran zincirlere uyguladı.

Duvarlarda simsiyah yanık izleri. Bedenler tamamen erimiş.

Kollarım serbest kaldı. Hemen yere yığıldım, kendimi ayakta tutamayacak kadar güçsüzdüm fakat genç adam beni rahatlıkla yakaladı. Bir an derimi yakıp kavurmasını bekleyerek gerildim. Genç adam duman kokuyordu ve bedeninin her yanından ısı yayılıyordu. Başım bitkin bir halde göğsüne düştü. Mücadele edemeyecek kadar yorgundum ama yine de deniyordum. Etrafımdaki her şey karanlıklardan oluşan bir denizin içinde yüzüyordu.

Genç adam yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Kıpırdama,” diye fısıldadı kulağıma. “Ve tutun bana.”

“Yürüyebilirim,” diye mırıldanırken buldum kendimi ama zorlukla konuşuyordum ve doğru düzgün düşünemeyecek kadar bitkindim. Onun beni oradan götürdüğünü fark eder gibi oldum ama bu fikre yoğunlaşamıyordum. Karanlık çökerken hatırladığım en son şey, zırhındaki işaret oldu.

Bir hançer sembolü.

Estenzia Şehri
Kuzey Kenettra
Denizdiyar

Kuzeyde, karlarla kaplı Gökdiyar duruyor. Güneyde ise bunaltıcı Güneşdiyar. İkisi arasında, aşırı uçların dünyasında bir servet ve ticaret cevheri olan Denizdiyar'ın ada ülkeleri yer alıyor.

-Gök, Güneş ve Deniz Diyarları, *Ariata'lı tienne*

Adelina Amouteru

Rüyamda Violetta'yı gördüm. Baharın son günleri. Violetta sekiz yaşında, ben on yaşındayım ve ikimiz de masumuz. Evimizin arka tarafındaki küçük bahçede oynuyoruz, yıkık dö-kük eski bir taş duvar ve paslı bir mandalı olan parlak kırmızı bahçe kapısı boyunca uzanan yemyeşil örtü her tarafı sarıyor. Bu bahçeyi ne kadar çok seviyordum. Duvara sarmaşıklar tırmanır ve sarmaşıkların üzerinde taze yağmur gibi kokan minik, beyaz çiçekler vardı. Diğer çiçekler duvarın kenarları boyunca demetler halinde büyürlerdi; nefis turuncu güller ve mavi kantaronlar, kırmızı zakkumlar, mor menekşeler ve bembeyaz zambaklar.

Violetta ve ben etrafta filizlenmiş, gölgelikte bir araya toplanmış eğreltiotları arasında oynamayı çok severdik. Rüyamda eteğimi çimlerin üzerine yayıyorum ve Violetta narin parmaklarıyla saçlarıma menekşelerden bir taç örerken sabırla oturuyorum. Çiçeklerin kokuları düşüncelerimi ağır bir tazeliikle dolduruyor. Gözümü kapatıyorum, başımda altın, gümüş ve yakuttan gerçek bir

taç olduğunu hayal ediyorum. Violetta'nın örgüsü beni gıcıkıyor ve gülümsememi bastırarak hafifçe göğüs kafesini dürtüyorum. Violetta kıkırdıyor. Bir saniye sonra, minik dudaklarının yanağıma oyunbaz bir öpücük kondurduğunu hissediyorum ve duyduğum hoşnutluğun tembelliğiyle kardeşime yaslanıyorum. Annemin en sevdiği ninniye mırıldanıyorum. Violetta, sanki güçlkle anımsadığı bir kadınmışım gibi, büyük bir hevesle beni dinliyor. Anılar. Kız kardeşimin sahip olmayıp benim sahip olduğum birkaç şeyden biriydi bu.

"Annem perilerin beyaz zambakların ortasında yaşadıklarını söylerdi," diyorum o işiyle uğraşırken. Bu eski bir Kenettra halk hikâyesiydi. "Çiçekler yağmur damlalarıyla dolduğunda, onların suyun içinde banyo yaptıklarını görebilirsin."

Violetta'nın yüzü ışıltıyor, güzel yüz hatlarını aydınlatıyor. "Gerçekten görebilir miyim?"

Sözlerimi can kulağıyla dinlemesi üzerine gülümsüyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum, buna inanmak isteyerek. "Ben onları gördüm."

Bir şey kız kardeşimin dikkatini dağıtıyor. Bir eğreltiotu yaprağının gölgesi altında hareket eden bir yaratık gözlerinin iri iri açılmasına neden oluyor. Bir kelebek. Kelebek eğreltiotunun sığınağı altındaki upuzun otların arasında yalpalıyor ve dikkatli bakınca kelebeğin parlak, turkuvaz kanatlarından birinin koptuğunu fark ediyorum.

Violetta şefkatle inliyor, ilerlemek için mücadele veren yaratığın yanına koşuyor ve onu ellerine alıyor. Kelebeğe bakarak mırıldanıyor. "Zavallı şey." Kelebeğin sağlam kanadı avcunun içinde kıpırdanıyor ve o bunu yaparken incecik, parlak bir altın tozu bulutu havaya kalkıyor. Kopmuş kanadının aşınmış uçları diş izlerini andırıyor,

sanki biri onu yemeye çalışmış. Violetta kuru renk, iri gözlerini bana doğru çeviriyor. "Sence bunu kurtarabilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Ölecek," diyorum usulca.

Violetta yaratığı daha da yakın tutuyor kendine. "Bunu bilemezsin ki," diyor.

"Ben sadece sana gerçeği söylüyorum."

"Neden onu kurtarmak istemiyorsun?"

"Çünkü artık yapılacak bir şey kalmamış."

Violetta, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakarak kederli bir şekilde başını iki yana sallıyor.

Sinirleniyorum. "Madem kararını verdin, öyleyse neden bana fikrimi soruyorsun?" Sesim buz gibi bir hal alıyor. "Violetta, çok geçmeden işlerin herkes için mutlu sonla bitmeyeceğini anlayacaksın. Bazılarımızın kolu kanadı kopmuştur ve bunu düzeltebilmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktur." Kardeşimin ellerinin içinde çırpınan zavallı yaratığa bakıyorum. Kopmuş kanadı, sakat ve hasarlı vücudu içimde bir örke dalgasının kabarmasına neden oluyor. Elllerine vurup keleşbeği yere atıyorum. Keleşbek sırtüstü yere düşüyor, bacakları havada çırpınıyor.

Birden üzüliyorum. *Neden bunu yaptım?*

Violetta gözyaşlarına boğuluyor. Ben henüz ondan özür dilemeden hemen eteğini kavlıyor ve ayağa fırlayarak menekşeleri çimlerin üzerine saçıyor. Arkasını dönüyor.

Ve tam orada, Violetta'nın hemen arkasında babam duruyor, şarap kokusu neredeyse görülebilir bir duman halinde etrafında asılı duruyor. Babam onun göz hizasına doğru eğilirken Violetta aceleyle gözyaşlarını siliyor. Babam kaşlarını çatıyor. "Benim tatlı Violetta'm," diyor, kardeşimin yanına dokunarak. "Neden ağlıyorsun?"

“Önemli bir şey değil,” diye fısıldıyor Violetta. “Biz sadece bir kelebeği kurtarmaya çalışıyorduk.”

Babamın gözleri çimlerin üzerinde ölmek üzere olan yaratığa çevriliyor. “İkiniz de mi?” diyor Violetta’ya, kaşlarını kaldırarak. “Ablanın bunu yapacağından şüpheliyim.”

“Bana onu nasıl tutacağımı gösteriyordu,” diyor Violetta ısrarla, ama çok geç. Babamın bakışları bana dönüyor.

Bir anda içim korkuyla doluyor ve kaçmaya çalışıyorum. Başıma ne geleceğini biliyorum. Kanlı humma nüfusun üçte birini öldürerek şehri ilk vurup geçtiğinde ve ardında hasarlı çocuklar bıraktığında herkes bize acımişti. *Zavalı şeyler*. Daha sonra, *malfetto* çocuklardan bazılarının aileleri tuhaf kazalar sonucu ölmüştü. Tapınaklar ölümlere şeytan işi demiş ve bizi suçlamışlardı. *Bu iğrenç şeylerden uzak durun. Onlar kötü şans getirir*. Bu yüzden bize karşı duyulan acıma hissi çok geçmeden korkuya dönüşmüştü. Korku da, ürkütücü görünüşümüzle birleşince nefrete... Ardından, birtakım güçlere sahip *malfetto*’ların, kışkırtıldıkları takdirde bu güçlerini ortaya koyacaklarına dair bir söylenti yayıldı.

Bu durum babamın ilgisini çekmişti. Şayet benim de güçlerim varsa bir değerim olabilirdi. Babam beni ucubelerle dolu bir sirke satabilir, beni teslim ettiği için Engizisyonculardan fidye alabilir, güçlerimi kendi avantajına kullanabilir, *her şeyi* yapabilirdi. Bu nedenle aylar boyunca içimdeki bir şeyleri uyandırmak için uğraşıp durmuştu.

Babam ona doğru gitmem için bana işaret ediyor ve istediği şeyi yaptığımda uzanarak çenemi soğuk avuçlarının içine alıyor. Aramızda uzun, sessiz bir an geçiyor. *Violetta’yı üzdüğüm için özür dilerim*, demek istiyorum. Ama sözcüklerim babam tarafından ağzıma tıkalıyor, öylece sessiz, uyuşmuş bir halde kalıyorum. Kapkara bir

örtünün ardında kaybolduğumu, onun göremeyeceği bir yerlerde ortadan yok olduğumu hayal ediyorum. Kız kardeşim, gözleri şaşkınlıkla açılmış halde babamın arkasına saklanıyor. Giderek artan bir huzursuzlukla bir babama bir bana bakıyor.

Babamın gözleri hâlâ çimlerin üzerinde mücadele veren, ölmek üzere olan kelebeğe yöneliyor. "Hadi bakalım," diyor başıyla kelebeği göstererek. "Bitir işi."

Bir an tereddüt ediyorum.

Babam beni kandırmaya çalışıyor. "Hadi ama. İstedğin şey buydu, değil mi?" Eliyle acıtıncaya kadar çenemi sıkıyor. "Al kelebeği yerden."

Titreyerek bana söylediğini yapıyorum. Kelebeğin tek kalmış kanadını iki parmağım arasına alıyorum ve havaya kaldırıyorum. Parlak tozlar tenime bulaşıyor. Kelebeğin bacakları kıpırdanıyor, yaratık hâlâ mücadele veriyor. Babam gülümsüyor. Violetta'nın gözlerinde yaşlar parıldıyor. O böyle bir şey olacağını tahmin etmemişti. O hiçbir zaman hiçbir şeyin olacağını tahmin etmezdi zaten.

"Güzel," diyor babam. "Kopar kanadı."

"Yapma baba," diye karşı çıkıyor Violetta. Kollarını babamın etrafına doluyor, onu ikna ederek kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Ama babam onu görmezden geliyor.

Ağlamamaya çalışıyorum. "Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldıyorum ama babamın gözlerindeki ifade üzerine sözlerim uçup gidiyor. Kelebeğin kanadını parmaklarımın arasına alıyorum ve bedeninden ayırıyorum, bunu yaparken kendi yüreğimi de yerinden sökölüyor adeta. Kelebeğin çırlıçılak, acınası haldeki bedeni avcumun içinde sürünüyor. Onun bu hali, içimdeki karanlık bir tarafı uyandırıyor.

“Öldür onu.”

Serseme dönmüş bir halde, zavallı yarattığı başparmağımın altında eziyorum. Ezilen böcek yavaşça kıpırdanıyor, ardından nihayet hareketsiz kalıyor.

Violetta ağlıyor.

“Çok güzel, Adelina. Gerçek kişiliğini sahiplenmen hoşuma gidiyor.” Ellerimden birini tutuyor. “Bu hoşuna gitti mi?”

Başımı iki yana sallayacakken gözleri öylece yerimde donup kalmama neden oluyor. Ona nasıl vermern gerektiğini bilmediğim bir şeyler istiyor benden. Baş işaretim onaylama tavrına dönüşüyor. *Evet, gitti. Bayıldım. Seni mutlu edecek her şeyi söylerim, yeter ki canımı yakma.*

Hiçbir şey olmuyor ve babamın kaşları daha da çatılıyor. “Senin içinde daha fazlası olmalı, Adelina.” Yüzükparmağımı alıyor, ardından tek elini parmağımda gezdiriyor. Soluklarım hızlanıyor. “En azından bana işe yarar bir *malfetto* kız verildiğini söyle.”

Kafam karışıyor. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. “Üzgünüm,” demeyi başarıyorum sonunda. “Onu üzmem istemiştim. Ben sadece...”

“Hayır, hayır. Sen kendine yardım edemezsin.” Omzunun üzerinden kız kardeşime bakıyor. “Violetta,” diyor nazıkçe, yanımıza gelmesi için başıyla işaret ederek. Violetta birkaç santim ilerliyor. “Gel. Bakalım kardeşinin değeri var mıymış.” *Bakalım hiç gücü var mıymış.*

“Hayır, baba, yapma lütfen...” diye yalvarıyor Violetta, ardından kolunu çekştiriyor. “O hiçbir şey yapmadı. Biz sadece oynuyorduk.” Kalp atışlarım çılgınca hızlanıyor. Ümitsiz bir şekilde birbirimize bakıyoruz. *Kurtar beni, Violetta.*

Babam onu iteleyerek kendinden uzaklaştırıyor, ardından dikkatini tekrar bana yöneltiyor ve parmağımı daha da sıkıyor. “Tıpkı şu kelebek gibi değersiz misin, Adelina?”

Başımı endişeyle iki yana sallıyorum. *Hayır. Lütfen. Bana bir şans ver.*

“Öyleyse *göster* bana. Neler yapabileceğini göster bana.”

Sonra parmağımı tam eklem yerinden kırıyor.

Sıçrayarak uyandım, dilimin ucunda sessiz bir çığlık vardı. Çarpık parmağım, sanki altı sene öncesi yerine sadece bir dakika evvel kırılmışçasına zonkluyordu ve içgüdüsel olarak parmağımı ovuşturup her zamanki gibi onu düzeltmeye çalıştım. Midemin içinde karanlık dalgalar köpürüyordu; babamın içimde özenle yetiştirdiği o bilindik iğrençlik hissiydi bu.

Ardından ışıқта gözlerimi kısıtım. Neredeydim? Güneş ışınları, kemerli pencerelerden bana yabancı gelen yatak odama giriyor, odayı krem rengi bir pusla dolduruyor ve incecik tül perdeler hafif meltemde dalgalanıyordu. Yakınlardaki masada, kuş tüyü kalem ve mürekkep hokkasının yanında açık duran bir kitap vardı. Şifonyerlerin ve balkon çıkıntılarının üzerinde yaseminler duruyordu. Kız kardeşimle kendimi bahçemizde görmemin nedeni muhtemelen bu çiçeklerden yayılan kokuydu. Dikkatle pozisyonumu değiştirdim, ardından battaniyeler ve nakışlı yastıklarla dolu, yüksek bir yataкта yattığımı fark ettim. Bir an aklım karışarak gözlerimi kırıştırdım.

Belki de ölmüştüm. Fakat bu oda pek Ölüler Diyarı'nın nehirlerine benzemiyordu. Yakılma töreni sırasında neler olmuştu? Engizisyoncuların platformda sıralandıklarını ve prangalar içinde

mücadele veren ellerimi hatırlıyordum. Ellerime baktım... İki bileğim de bembeyaz bandajlarla kaplıydı ve onları hareket ettirmeye çalıştığımda, bandajların altındaki aşınmış bileklerimin yandığını hissediyordum. Üzerimdeki yıpranmış, kirli giysiler gitmiş, yerine mavi ve beyaz ipekten tertemiz bir elbise gelmişti. Kim beni temizleyip üzerimi değiştirmişti? Başıma dokundum, hemen sonra yüzümü ekşittim. Biri başımı, tam babamın saçlarını çektiği noktayı bir bez parçasıyla sıkıca sarmıştı ve parmaklarımı usulca saçlarımın arasından geçirdiğimde, yaranın temizlenmiş olduğunu fark ettim. Daha fazla şey hatırlamak istercesine saçlarımı çattım.

Teren, Baş Engizisyoncu. Güzel, masmavi bir gün. Demir kazık, askerler ve yakılmış meşale. Meşaleyi ayaklarımın dibindeki odun yığınının attıkları an.

Ve sonra, gökyüzünü siyaha çevirdim. Bu anı hızla aklıma gelince gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

Yatak odamın kapısı çalınınca irkildim. "Kim o?" diye seslendiğimde kendi sesim beni şaşırttı. Bana ait olmayan bir yatak odasında birilerine emir vermek tuhaftı. Saç tutamlarımı yüzümün sol tarafına iterek yaramı sakladım.

Kapı açıldı. Genç bir hizmetçi içeri baktı. Beni görünce yüzü aydınlandı ve üstünde yiyecekler ve bir bardak dolusu ıslıl ferahlatıcı içecek duran tepsiyle telaşla içeri girdi. Sıcacık buharı hâlâ üzerinde tüten, gevrek bir gül şekilli ekmek; içinde altın rengi et ve patatesler yüzen kıvamlı bir yahni; buzlu meyve; ahududu ve yumurtalı tartlar. Tereyağı ve baharatların zengin kokusu başımı döndürdü... Haftalardır gerçek yemek yememiştım. Taze şeftali dilimlerine şaşkınlıkla bakmış olmalıydım çünkü kız bana bakarak gülümsedi.

“Tüccarlarımızdan biri, Altın Vadî'nin en iyi meyve ağaçlarının ürünlerinin elimize geçmesini sağlıyor,” diye açıkladı kız. Tepsiyi yatağımın yanındaki şifonyerin üzerine bıraktı ve bandajlarımı kontrol etti. Bir tüccar kızı olarak, çok geçmeden kızın üzerindeki elbiseyi incelerken buldum kendimi. Altın ipliklerle süslenmiş, parlak satenden yapılmış ve bir hizmetçiye göre *fazla* güzel bir giysiydi. Kumaşı, bir avuç dolusu bakır para karşılığında alınan kaba kumaşlardan değildi. Doğrudan Güneşdiyar'dan getirtilmiş, değeri gerçek altın paralarla ölçülen türden bir maldı.

“Ayıldığınıza dair haber göndereceğim,” dedi, başımdaki bandajı dikkatle açarken. “Birkaç günlük dinlenmenin ardından çok daha iyi görünüyorsunuz.”

Kızın söylediği her şey kafamı karıştırıyordu. “Kime haber göndereceksin? Ne kadar zamandır uyuyorum?”

Hizmetçinin yüzü kızardı. Elleriyle yüzüne dokunduğunda, tırnaklarının ne kadar kusursuzca boyanmış olduğunu, sürdüğü güzel kokulu yağlar nedeniyle cildinin ne kadar bakımlı ve parlak olduğunu fark ettim. Neresiydi burası? Hizmetçiler bu kadar etkileyici görünüyorsa, sıradan bir evde olamazdım. “Üzgünüm, Amouteru Hanım,” diye cevap verdi bana. İsmimi de biliyordu. “Size ne kadarını söyleyebileceğimden pek emin değilim. Güvendesiniz, rahat olun, kısa süre sonra gelip size her şeyi anlatacaklar.” Kız tepsiye uzanmak üzere durdu. “Bir şeyler atıştırın, hanımefendi. Açlıktan ölüyor olmalısınız.”

Ne kadar aç olsam da kızın bana sunduğu şeyleri yeme konusunda tereddüt ediyordum. Yaralarımı tedavi ediyor olması, beni ne *için* hazırladığını anlamama yetmiyordu. Aklım o gecenin ardından beni eve alan, bana yardım edeceğini sandığım kadına gitti. Beni evine almak yerine nasıl Engizisyonun eline verdiğini

hatırlıyordum. Bu yiyeceklerde ne tür zehirler olduğunu kim bilebilirdi? “Aç değilim,” diye yalan söyledim, nazik bir tebessümle. “Eminim biraz sonra kendimde bir şeyler yiyecek gücü bulabilirim.”

Kız gülüşüne karşılık verdi ve bir an bu tebessümün ardında bir sevgi ifadesi gördüğümü sandım. “Yanımda farklı davranmanıza gerek yok,” diye karşılık verdi, hafifçe elimi sıvazlayarak. “Hazır olduğunuz zaman yiyebilmeniz için tepsiyi buraya bırakıyorum.”

Koridorun ilerisinden gelen ayak sesleri üzerine bir an durdu. “Bu o olmalı. Uyandığınızı biliyor olmalı,” dedi kız. Elimi bıraktı ve başıyla beni selamladı. Ardından kapıya koştu. Fakat o dışarı çıkamadan genç bir çocuk içeri girdi.

Çocuktaki bir şeyler bana tanıdık geliyordu. Bir an sonra onun gözlerini hatırladığımı fark ettim... gece gibi koyu gözlerini, gür kirpiklerini. Bu benim gizemli kurtarıcımdı. Şimdi o gümüş maske ve kukuletalı cüppe yerine üzerinde itinayla işlenmiş keten ve altın işlemeli siyah kadifeden bir gömlek vardı; en varlıklı aristokratlara ait olabilecek kadar zarif giysilerdi bunlar. Boyu uzundu. Kuzey Kenettra’lılara özgü esmer bir teni vardı ve elmacikkemikleri çıkıktı, yüzüyse ince uzun ve çok güzeldi. Fakat dikkatimi en çok çeken şey saçlarıydı. Bu saçlar aydınlıkta koyu kırmızı, hatta neredeyse siyah gibi görünecek kadar koyu renkli, daha önce hiç görmediğim kadar yoğun bir kan kırmızısı rengindeydi ve kısa, gevşek bir kuyruk halinde ensesinde toplanmıştı. Bu dünyaya ait olmayan bir saç rengiydi bu.

O da tıpkı benim gibi işaretiliydi.

Hizmetçi ona reverans yaptı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Kızın ses tonu şimdi, az evvel bana kullandığından çok farklıydı; önceden oldukça rahat çıkan sesi şimdi son derece uysal ve gergindi.

Genç çocuk, kızın sözleri karşısında bir kez başını salladı. Kız odadan çıkmak için ikinci bir işarete ihtiyaç duymadı; bir kez daha reverans yaptı ve hemen koridora koştu. İçimdeki huzursuzluk giderek artıyordu. Neticede onu, koca bir Engizisyoncu bölüğüyle, savaş sanatıyla eğitilmiş yetişkin erkeklerle, pek de büyük bir çaba harcamaksızın oyuncak gibi oynarken görmüştüm.

Delikanlı odada en son hatırladığım o ölümcül zarafetle yürüdü. Beni doğrulup oturmaya çalışırken gördüğünde tek elini soğukkanlı bir ifadeyle salladı. Parmağında altın bir yüzük parılıyordu. "Lütfen," dedi, göz ucuyla bana bakarak. "Rahatına bak." Artık sesi de tanıdık geliyordu; yumuşacık ve derinden gelen, sofistike, tüm sırları kadife bir katmanın ardına saklayan sesi. Yatağımın ucundaki minderli sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı ve gerinerek uzanıp çenesini eline dayadıktan sonra diğer elini de belindeki hançerin kabzasına koydu. Evin içinde bile ellerinde incecik bir çift eldiven vardı ve daha yakından baktığımda eldivenlerin yüzeyinde minik kan damlaları olduğunu fark ettim. Birden sırtım ürperdi. Genç çocuk gülümsemedi.

"Sen yarı Tamoura'lısın," dedi kısa bir sessizliğin ardından. Gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım?"

"Amouteru, Tamoura'lılara ait bir soy isimdir, Kenettra'lılara değil."

Güneşdiyar'a dair neden bu kadar çok şey biliyordu ki? Amouteru, pek yaygın bir Tamoura'lı soy ismi değildi. "Güney Kenettra'da birçok Tamoura göçmeni var," diye yanıt verdim sonunda.

"O halde mutlaka Tamoura'lı bir göbek adın olmalı." Bunları sıradan bir şekilde, havadan sudan konuşmuş gibi söylemişti. Bu da onca olup bitenin ardından bana tuhaf geldi.

“Annem bana *kami gourgaem* derdi,” diye cevap verdim. “Yani annesinin ‘küçük kurdu.’”

Genç çocuk başını hafifçe eğdi. “İlginç bir seçim.”

Onun bu yorum anneme dair eski, kanlı humma bizi vurmadan aylar öncesine ait bir anıyı aklıma getirmişti. *Sen içinde babanın ateşini taşıyorsun*, *kami gourgaem*, demişti annem, çenemi sıcacık elleri arasına alarak. Genelde yumuşacık tavrılarını sertleştirecek bir ifadeyle gülümsemişti. Ardından eğilmiş ve beni alnımdan öpmüştü. *Bundan memnunum. Bu dünyada buna çok ihtiyacın olacak.* “Annem sadece kurtların çok sevimli hayvanlar olduklarını düşünürmüş,” diye cevap verdim ona.

Sessiz ama meraklı bir ifadeyle beni inceliyordu. İncecik bir ter damlası sırtımdan aşağı aktı. Yine onu daha önce bir yerlerde, yakılma töreninden başka bir yerde gördüğüme ilişkin o belli belirsiz hisse kapıldım. “Nerede olduğunu merak ediyor olmalısın, küçük kurt.”

“Evet, ediyorum,” diye cevap verdim, zararsız olduğumu belirtmek için kelimelerimi yumuşatarak. “Bunu öğrenirsem size minnettar kalırım.” İhtiyaç duyacağım son şey, benden nefret eden, kanlı eldivenli bir katildi.

Genç çocuğun ifadesi mesafeli ve tedbirli tavrını korudu. “Estenzia’nın orta yerindesin.”

Bir an soluğumu tuttum. “Estenzia mı?” Kenettra’nın liman başkenti, ülkenin kuzey kıyısında yer alıyordu –burası muhtemelen Dalia’ya en uzak şehirdi– ve ilk başta kaçarak gelmek istediğim şehrin ta kendisiydi. O an yataktan çıkıp açık pencereden bu efsanevi şehre bakmak için dayanılmaz bir istek duydum ama dikkatimi karşımda oturan bu genç aristokrattan ayırmamak, ani heyecanımı gizlemek için kendimi zorladım.

"Peki, siz kimsiniz?" dedim ona. "Efendim?" diye ekledim ardından.

Genç çocuk başını bir kez eğdi. "Enzo," diye cevap verdi.

"Sana... yakılma töreni sırasında... Ölüm Meleği diyorlardı."

"Bu isimle de bilinirim, evet."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Neden kurtardın beni?"

Dudaklarında ufacık, keyifli bir tebessüm belirirken ilk kez yüz hatları gevşedi. "Bazıları önce bana teşekkür ederdi."

"Teşekkür ederim. Neden kurtardın beni?"

Enzo'nun bakışlarının yoğunluğu yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Cevap vermeden önce seni rahat ettireyim." Bacaklarını indirdi, botu yere çarptı ve öne doğru eğildi. Şimdi parmağındaki altın yüzüğün üzerinde basit bir elmas oyması olduğunu görebiliyordum. "Yakılma töreninin sabahı. Doğaüstü bir şeyler yarattığın ilk sefer o sabah mıydı?"

Cevap vermeden önce bir an durdum. Ona yalan söylemeli miydim? Ama öyle olsa anlardı... yakılma törenime gelmişti; ne için tutuklandığımı biliyordu. Bu yüzden ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Hayır."

Bir an cevabımı düşündü. Ardından eldivenli ellerinden birini bana doğru uzattı.

Parmağını şaklattı.

Parmak uçlarında ufak bir alev parlayarak hemen tepesindeki havayı aklıkla yalamaya başladı. Yakılma törenim sırasında yarattığım şeyin tersine bu ateş gerçek gibi duruyor, etrafı yaydığı ısı etrafındaki atmosferi hafifçe büküyor ve yanaklarımı ısıtıyordu. İnfaz gününe dair korkunç anılar bir anda aklımda belirince dehşetle ateşten uzaklaştım. *Yakılma törenim sırasında bavadan çekerek oluşturduğu o ateş duvarı. O da gerçektir.*

Enzo bileğini kıvrınca alev söndü ve ardında ufacık bir duman bulutu bıraktı. Kalbim güçsüz bir şekilde çarpıyordu. “On iki yaşındayken,” dedi, “kanlı humma nihayet Estenzia’yı da vurdu. Bir sene içinde şehrimizi silip süpürdü. Ailemde hastalıktan etkilenen tek kişi bendim. Doktorlar iyileştiğimi söyledikten bir sene sonra bile hâlâ vücut sıcaklığımı kontrol edemiyordum. Bir an umutsuzca ateşler içinde yanıyor, bir an soğuktan donuyordum. Ve sonra günün birinde bu oldu.” Önce eline, ardından bana baktı. “Senin hikâyen nedir?”

Ağzımı açtım, hemen sonra kapadım. Her şey bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Doğduğum şehir Dalia’dan başlayıp burada, Estenzia’da sona eren humma, on sene boyunca dalgalar halinde ülkeyi kasıp kavurmuştu. Diğer tüm Kenettra şehirleri arasında Estenzia, hummayı en ağır geçiren şehir olmuştu... Kırk bin kişi ölmüş, diğer bir kırk bin de hayatlarının geri kalanı boyunca işaretlenmişti. İkisi toplandığında, bu sayı nüfusun üçte birini buluyordu. Şehir *hâlâ* ayağa kalkabilmek için mücadele veriyordu. “Bu yeni tanıştığın birine anlatamayacağın kadar kişisel bir hikâye,” demeyi başardım sonunda.

Enzo bakışlarımı tereddütsüz bir sakinlikle karşıladı. “Beni tanıyabilmen için sana kendi hikâyemi anlatmıyorum,” dedi. Elimde olmadan kızardım. “Sana anlaşma teklifinde bulunmak istiyorum.”

“Sen onlardan biri...”

“Sen de,” dedi Enzo. “Yanılsamalar yaratabiliyorsun. Dikkatimi çektiğini söylememe gerek yok.” Enzo şüphe dolu bakışlarımı fark edince, “Babanın başına gelenlerin ardından Dalia’daki tapınakların dehşet içinde ibadet eden insanlarla dolup taşıdığı söyleniyor,” diye devam etti sözlerine.

Yanılsamalar yaratabiliyordum. Gerçekte olmayan imgeler çağırabiliyor ve insanların bunların gerçek olduğuna inanmalarını sağlayabiliyordum. İğrenç bir his midemden tenimin yüzeyine dek kıvrılarak süzüldü. *Sen bir canavarısın, Adelina.* Kendimi bir hastalıktan kurtarmak istercesine, içgüdüsel olarak elimle kolumu ovdum. Babam içimde böyle bir şeyi harekete geçirebilmek için büyük uğraş vermişti. O şey işte şimdi buradaydı. Ve babam da ölmüştü.

Enzo tekrar konuşmam için sabırla bekledi. Sonunda, “Kanlı hummaya yakalandığımda dört yaşındaydım. Doktorlar gözlerimden birini çıkarmak zorunda kaldılar,” diye mırıldandığımda aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir an tereddüt ettim. “Ben daha önce... *bunu...* iki kez yaptım. Çocukluğum boyunca sıradışı bir durum olmadı.”

Enzo başını onaylarcasına salladı. “Bazılarının güçleri diğerlerinden daha geç ortaya çıkar ama hikâyelerimiz aynıdır. İşaretli büyümenin ne demek olduğunu bilirim, Adelina. Hepimiz garabetmişiz gibi davranılmanın ne demek olduğunu anlarız.”

“*Hepimiz mi?*” diye sordum. Aklım yine karaborsadaki ahşap oymalara, Genç Elitler’e dair giderek artan söylentilere gitmişti. “Başkaları da mı var?”

“Evet. Dünyanın her yanından.”

Rüzgârgezen. Afsumi. Simyacı. “Kim onlar? Kaç kişiler?”

“Sayıları fazla değil ama giderek artıyor. Kenettra’da kanlı humma etkisini kaybettiği zamandan bu yana geçen on sene içinde, bazılarımız kendimizi göstermeye başladık. Orada burada gözlenen tuhaf olaylar, çeşitli tanıklar... Yedi sene önce Triese di Mare’de köylüler, yazın ortasında köyün küçük göletinin yüzeyini buzla kapladığı için küçük bir kızı taşıyarak öldürdüler. Beş sene önce

Udara'daki insanlar, sevgilisinin gözleri önünde bir buket çiçek açtırdığı için bir delikanlıyı ateşe verdiler.” Enzo eldivenlerini eline daha sıkı bir şekilde geçirdi ve bakışlarını tekrar derinin yüzeyini kaplayan kan lekelerine takıldı. “Gördüğün gibi, ben yeteneklerimi belli sebeplerden ötürü sakladım. Hummadan kalan birtakım tuhaf güçleri olan bir başkasıyla tanıştığım da fikrimi değiştirdim.”

“Öyleyse sen bir Genç Elitsin.” İşte. Aklımdakileri dile getirmiştim.

“İnsanların gençliğimize ve doğaya aykırı yeteneklerimize gönderme yapmak için buldukları bir isim. Engizisyon bundan nefret ediyor.” Enzo gülümseyince yüzünde tembel bir haylazlık ifadesi belirdi. “Ben Hançer Cemiyeti’nin, bizim gibileri arayıp onları Engizisyon’dan önce bulmaya çalışan bir Genç Elitler grubunun lideriyim. Ama tek Elitler bizler değiliz... dünyanın her yanında daha birçoğu olduğuna eminim. Benim hedefim hepimizi birleştirmek. Engizisyon bir Genç Elit bulduğunu sandığı her seferinde, seninki gibi yakılma törenleri gerçekleştiriyor. Bazı insanlar, ‘kötü şanstın’ korkukları için kendi aile üyeleri arasındaki işaretlileri terk ediyorlar. Kral, *malfetto*’ları kendi kötü yönetimi için bir bahane olarak kullanıyor. Sanki halkın yoksulluğunun tek sorumlusu bizmişiz gibi. Onlarla mücadele etmezsek, Kral ve Engizisyon Mihveri hepimizi, hummanın işaretlediği bütün çocukları öldürecek.” Bakışları sertleşti. “Ama biz mücadele ediyoruz. Öyle değil mi, Adelina?”

Enzo’nun sözleri bana, meydana çıkardığım yanılsamalara eşlik eden o tuhaf fısıltıları hatırlattı... kasvetli ve intikam hırsıyla dolu, çekici ve güçlüydüler. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Korkuyordum. Kafam karışmıştı.

“Ne yapacaksın?” diye fısıldadım.

Enzo arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. “Elbette tahtı ele geçireceğiz.” Sanki o sabah yaptığı kahvaltıdan söz ediyormuş gibi, neredeyse kayıtsız bir ifadeyle.

Enzo Kral’ı öldürmek mi istiyordu? Peki ya Engizisyon? “Bu imkânsız,” dedim derin bir soluk alarak.

Enzo bana kuşkulu bir bakış attı, aynı anda hem merak dolu hem de tehditkâr bir ifade belirmişti gözlerinde. “Öyle mi?”

Bir an tenim karıncalandı. Ona daha yakından baktım. Ardından ağzımı tek elimle kapadım. Onu nerede gördüğümü biliyordum.

“Sen...” diye kekeledim. “Sen Prens’in.”

Bana bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamam gerekirdi. Çocukken Kenettra’nın ilk dünyaya gelen vârisi olan Prens’in birçok portresini görmüştüm. Kendisi o zamanlar veliahttı, gelecekteki kralımızdı. Söylentilere göre Prens, neredeyse kanlı hummadan ölüyordu. Ancak bunun yerine hastalıktan işaretlenmiş olarak kurtulmuştu. Tahtın vârisi olması artık mümkün değildi. Ona dair duyduğumuz en son şey buydu. Babası olan Kral öldükten sonra, Enzo’nun ablası tacını elinden almış ve onu bir daha kraliyet ailesinin yanına ayak basmamak üzere, daimi olarak saraydan uzaklaştırmıştı. Güçlü bir dük olan eşi de kral olmuştu.

Bakışlarımı yere eğdim. “Ekselansları,” dedim başımı eğerek.

Enzo güç algılanan, tek bir baş hareketiyle yanıt verdi bana. “Artık neden Kral ve Kraliçe’nin *malfetto*’ları suçlu ilan ettiğini biliyorsun. Bu durum *malfetto*’ları iğrenç birer yaratık gibi gösteriyor ve benim tahta çıkmamı engelliyor.”

Ellerim titremeye başlamıştı. Artık anlıyordum. Enzo bir ekip kuruyordu; doğuştan kazandığı hakkını elde etmesine yardımcı olacak bir ekip.

Enzo, gözlerinde beliren parlak kırmızı şeritleri görebileceğim kadar öne eğildi. “Sana böyle bir teklifte bulunuyorum, Adelina Amouteru. Hayatının geri kalanını kaçarak, arkadaşsız ve yapayalnız, sürekli Engizisyon Mihver’inin seni bulacağından ve işlemediğin bir suç nedeniyle her an cezanı keseceğinden korkarak geçirebilirsin. Ya da *bize* katılıp katılamayacağına bakarız. Hummanın sende bıraktığı yetenekler göründükleri kadar güvenilmez olmayabilirler. Gücü kontrol etmenin belli bir ritmi ve yöntemi var. Kaosun ardında belirli bir mantık var. İstersen kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Ve buna karşılık iyi de para kazanırsın.”

Ben sessiz kalınca, Enzo eldivenli elini kaldırarak çeneme dokundu. “Hayatın boyunca kaç kere insanlar seni garabet diye çağırırdı?” diye fısıldadı bana. “Bir canavar? Değersiz biri?”

Sayırsız kez.

“O halde sana bir sır vereyim.” Dudakları kulağıma yaklaşacak şekilde eğildi. Sırtımda bir ürperti gezindi. “Sen garabet falan değilsin. Sen sadece bir *malfetto* değilsin. Bu yüzden senden korkuyorlar. Tanrılar bize güçler bahsetti, Adelina, çünkü *bizler hükmetmek için dünyaya geldik.*”

Zihnimden milyonlarca düşünce geçti: Çocukluğuma dair anılar, babamın ve kız kardeşimin, Engizisyon zindanlarının, demir kazığın, Teren’in uçuk renkli gözlerinin, beni yuhalayan kalabalığın hayalleri. Evde her zaman merdivenlerin tepesinde çömelip oturarak insanlara hükmettiğimi hayal ettiğim zamanları hatırladım. *Onlardan biri olursam, tüm bunların ötesine geçebilirim. Onlar güvende olmamı sağlarlar.*

Bir anda, bu Genç Elit’in varlığıyla Engizisyon Mihver’inin gücü çok uzaklarda kalmış gibi geldi bana.

Enzo'nun, ışıkta saçlarımın ve kirpiklerimin hafifçe renk de-ğıştirmesini seyrettiğini anlayabiliyordum. Bakışları, saçlarımın yüzümün yaralı kısmını sakladığı yerde durdu. Kızardım. Enzo elini uzattı. Eli sanki utanıp yüzümü kaırmamı beklercesine bir an tereddütle orada durdu, fakat saçlarıma dokunup tutamları yüzümden çekerek kusurlarımı açığa çıkarana dek hareket etmeden durdum. Hemen o anda parmaklarından bedenime doğru bir hararet yükseldi, bu duygu kalbimi hızlandırdı ve heyecanlandım.

Enzo bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından bir elinden eldiveni çıkardı. O an soluğum kesildi. Deri kumaşın altındaki eli yanık bir et yığını halinde karşımda duruyordu, derinin büyük kısmı zaman içinde katman katman olmuş korkunç bir yara dokusu bırakarak iyileşmiş, ancak bazı noktalar hâlâ kıpkırmızı ve iltihaplı kalmıştı. Eldiveni tekrar eline takarak bu korkunç görünümü siyah deri ve kan lekelerine dönüştürdü. *Güce.*

“Kusurlarını güzelleştir,” dedi usulca. “Böyle yaparsan kusurların değerli kazançların haline gelir. Ve bizden biri olursan, sana bunları bir suikastının bıçağını kullanışı gibi ustalıkla kullanmayı öğretirim.” Gözlerini kıstı. Kurnaz gülümsemesi tehlikeli bir hal almıştı. “Öyleyse, söyle bakalım, küçük kurt. Sana haksızlık edenleri cezalandırmak istiyor musun?”

Teren Santoro

Fstenzia'da ikinci vaktiydi.

Teren, sarayın ana avlusunda sıralanmış sütunlardan birinin arkasında yüreği ağzında bekliyordu. Baş Engizisyoncu pelerininin beyazı mermerlerle uyum içindeydi. Gölgeler ve güneş ışınları yüzünde oyunlar oynuyordu. Avlu yolunun uzak ucunda ve gül sarmaşıklarının kısmen gizlediği bir yerde Kenettra Kraliçesi tek başına yürüyordu ve koyu renk saçları karışık bir bukleler yığını halinde tepesinde toplanmıştı, teniyse güneş altında yumuşacık bir tonda parlıyordu. *Majesteleri, Kenettra Kraliçesi I. Giulietta.*

Teren, Kraliçe yanına yaklaşıp dek bekledi. Kraliçe yanından geçip giderken Teren onu bileğinden yakaladı ve usulca sütunların arasındaki gölgelere çekti.

Kraliçe soluğunu hafifçe verdi, ardından Teren'i görünce gülümsedi. "Dalia'dan dönmüşsün," diye fısıldadı. "Ve görüyorum ki çocuksu davranışlarına geri dönmüşsün."

Teren onu sıkıca sütuna yasladı. Dudakları boynunda geziniyordu. Elbisesi bugün, şişkin göğüslerini iyice vurgular şekilde, oldukça dar görünüyordu ve Teren içinde hissettiği kıskançlık

dalgasıyla birlikte Kraliçe'nin bunu Kral'ı baştan çıkarmak için mi yoksa kendisi için mi giydiğini merak etti. Kral kırklı yaşlarında, yetişkin bir adamdı. Teren on dokuzundaydı. *Genç olduğum için mi benden hoşlanıyor? Belki de beni kendisinden dört yaş küçük bir delikanlı olarak görüyor.* Kraliyet ailesinden birinin dikkatini çektiği için ne kadar şanslı olduğuna bir kez daha hayret etti.

"Geçen gece döndüm," diye fısıldadı Teren. Kraliçe'yi derinden gelen bir şevkle öptü. "Beni mi görmek istemiştiniz, Majesteleri?"

Kraliçe iç geçirdi ve Teren onu çenesinden öptü. Kraliçe'nin parmakları Teren'in gümüş kemerinin çentiklerinde dolaşırken Teren arzuyla ona doğru eğildi. "Evet." Kraliçe bir an düzgünce bakabilmek için onu durdurdu. Kraliçe'nin bakışları karanlıktı, o kadar karanlıktı ki bazen tamamen bomboş görünüyordlardı. Sanki Teren her an onlardan aşağı düşüp ölebilirmiş gibi. "Pekâlâ. Götürdüler mi onu?"

"Götürdüler."

"Peki, onu bir daha bulabilecek misin?"

Teren başını onaylarcasına salladı. "Tanrılar bize nasıl bir lanet okudular ki başımıza böyle iblisleri sardılar bilmiyorum ama sana söz veriyorum, o kız bizim avantajımız olacak. Beni onlara götüreceğim. Şimdiden en iyi adamlarımdan oluşan beş devriye topladım."

"Peki ya kızın kardeşi? Raporunda ondan da söz etmiştin."

Teren başını eğdi. "Evet, Majesteleri. Violetta Amouteru benim nezaretim altında." Hafifçe gülümsedi. "Zarar görmedi."

Kraliçe başını onaylarcasına salladı. Uzanıp Teren'in üniformasının yakasındaki düğmelerden birini çözerek boynunun çukurunu açığa çıkardı, ardından incecik parmağını hafifçe üzerinde gezdirdi. Teren'in soluğu dudaklarının arasından kaçtı. *Tanrılar adına, seni istiyorum. Seni seviyorum. Sana layık değilim.* Kraliçe

kendi düşüncelerine kapılmış vaziyette dudaklarını büzdü ve tekrar Teren'in gözlerine baktı. "Kızı bulduğunda bana haber ver. Bu Elitler'in kraliyet ailesine yaşattıkları utanç hiç hoşuma gitmiyor."

Senin için her şeyi yaparım. "Nasıl emrederseniz, Majesteleri."

Giulietta şefkatle Teren'in yanağına dokundu. Eli soğuktu. "Kral bunu duyunca çok sevinecek, metresinin yatağından kalkar kalkmaz tabii." Son sözcükleri vurgulamıştı.

Bunu duyan Teren'in neşesi birden söndü. Kral'ın şu anda konseyiyle toplantı yapıyor olması gerekiyordu... sevgiliyle yatağa girmesi değil. *O kral falan değil. Kraliçe'nin evlenmeye zorlandığı bir dük. Kaba saba, küstah, saygısız bir dük.* Teren dudaklarını Kraliçeninkilere doğru uzattı, ardından bir başka uzun öpücük çaldı ondan. Sesi yumuşacık ve acı çeken bir tona büründü. "Bana ne zaman gelebilirsin? Lütfen söyle."

"Sana bu gece geleceğim." Kraliçe ona temkinli, üzerinde düşünülüp taşınılmış sırlarla dolu bir ifadeyle gülümsedi. Bu, çılgınca âşık genç bir askere ne söylemesi gerektiğini tam olarak bilen birinin gülümsemesiydi. Kraliçe, Teren'i kulağına fısıldayabileceği bir mesafeye çekti. "Ben de seni özledim."

Ruhların hâlâ gezindiği dört yer vardır...
karlarla kaplı Gece Karanlığı, unutulmuş cennet Sobri Elan,
Dumon'un Cam Sütunları
ve insan zihni, hayaletlerin sonsuza dek ilerlemeye devam
edecekleri o gizemli diyar.
-Eski ve Modern Mitlerin Keşfi, *Mordore Senia*

Adelina Amouteru

Bir hafta boyunca yatak odamdan çıkmadım. Bilincim zaman zaman gelip gidiyordu. Yalnızca her gün odama getirilen hamur işi tatlılar ve kızarmış bıldırcından yemek, bir de hizmetçinin geceliğimi ve sargılarımı değiştirmesine izin vermek için kalkıyordum.

Bazen Enzo ifadesiz yüzü ve eldivenli elleriyle beni kontrol ediyordu fakat o ve hizmetçi haricinde kimse ziyaretime gelmemişti. Hançer Cemiyeti hakkında daha fazla bilgi alamamıştım. Bundan sonra benimle ne yapacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Aradan günler geçti. Gönencüğünü. Ebedigün. Geçgün. Aşkgünü. Bilgegünü. Violetta'nın tam şimdi ne yaptığını ve onun da beni merak edip etmediğini düşünüyordum. Güvende olup

olmadığını. Beni arayıp aramadığını ya da hayatına devam edip etmediğini.

Tekrar Gönençgünü geldiğinde, sargılarım olmadan durabilecek kadar iyileşmiştim. El ve ayak bileklerimdeki sürtünmeden oluşan yanıklar solgun yara izlerine dönüşmüş, yanağımdaki şişkinlik inmiş ve yüzüm normale dönmüştü. Ancak eskisine göre daha zayıftım ve saçlarım düğüm düğüm olmuştu, babamın saçlarımı çektiği kısımda saç derim hâlâ çok hassastı. Her gece aynanın önünde kendimi inceliyor, mum ışığının yüzümü nasıl turuncuya boyadığını, yerinde olmayan gözümün üzerindeki yaralı deriyi nasıl aydınlattığını seyrediyordum. Zihnimin uzak köşelerinde karanlık düşünceler oynaşıyordu. O fısıltılarda capcanlı, dikkatimi çekmeye çalışan, beni gölgelerin içine çağıran bir şeyler vardı ve bunu dinlemek beni korkutuyordu.

Önceki benle aynıydım. Ama aynı zamanda tamamen yabancı gibiydim.

Yatak odamın dışındaki sesler beni sabahın altın sarısı ışıklarına uyandırdı. Yatakta hareketsizce yatarak kapıdan içeri süzülen sesleri dinledim. Konuşanları hemen hatırladım. Enzo ve hizmetçim.

“...yapmam gereken işler var. Amouteru Hanım nasıl?”

“Çok daha iyi.” Bir sessizlik. “Bugün onunla ne yapmalıyım, Ekselansları? Artık iyileşti ve giderek huzursuz olmaya başladı. Onu sarayda gezdireyim mi?”

Bir anlık duraksama. Enzo’nun eldivenini eline sıkıca geçirmediğini, sözleri gibi kendisinin de ilgisiz bir ifadeyle bakışlarını hizmetçiden yana çevirdiğini hayal ettim. Sonunda konuştu:

“Onu Raffaele’ye götür.”

“Peki, Ekselansları.”

Konuşma burada sona erdi. Dışarıdaki salonda yankılanan ayak sesleri kısa süre sonra yok oldu. Enzo’nun orada olmayacağı düşüncesi aklıma geldiğinde, içimi tuhaf bir hüsrân hissi kapladı. Ona daha çok soru sormayı ummuştum. Hizmetçi hepimizin kaldığı bu binadan *saray* olarak söz etmişti. Ne tür bir saraydı? Kraliyet mülkü müydü? Raffaele de kimdi?

Yatakta kalıp hizmetçinin içeri gelmesini bekledim. “Günaydın, hanımefendi,” dedi taşıdığı ipeklerin ve dumanı üzerinde kaynar su kâsesinin ardından. “Şuna bakın! Yanaklarınız al al olmuş. Çok güzel.”

Birinin bana sürekli iltifat etmesi ve bütün istediklerimi temin etmesi ne kadar da tuhaftı. Yine de minnet ifademi gösterircesine gülümsedim. Hizmetçi bütün vücudumu ovarak temizleyip beyaz ve mavi bir gecelik giydirirken, ben de saç tutamlarımı olmayan gözümün önüne doğru taradım. Hizmetçi kafa derimin yaralı kısmındaki saçları tararken yüzümü ekşittim.

Sonunda hazırlandım. Hizmetçi beni kapıya doğru yönlendirdi ve yatak odamdan ilk kez dışarı çıkarken derin bir soluk aldım.

İleride ikiye ayrılan dar bir koridordan geçtik. Duvarları inceledim. Tanrıların, denizden çıkan güzel Pulchrita’lar ve gökyüzünden düşen genç Laete’lerin resmedildiği tablolar duvarları süslüyordu. Hepsinin rengi, sanki bir hafta önce sipariş edilmiş gibi canlıydı. Tavanın kemeri damarlı mermerden yapılmıştı. Koridorun duvarlarına o kadar uzun süre baktım ki geride kalmaya başladım ve hizmetçi acele etmemi söylediği zaman bakışlarımı duvarlardan ayırarak adımlarımı hızlandırabildim. Birlikte yürürken, ona söyleyecek bir şeyler düşündüm ama ağzımı açtığım her

seferinde hizmetçi bana nazikçe gülümsedikten sonra kayıtsız bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. Ben de sessiz kalmaya karar verdim. Bir köşeyi daha döndük ve birden dayanıklı bir kapı ve bir dizi sütuna benzer yapının önünde durduk.

Hizmetçi elini sütunun bir tarafında gezdirdikten sonra duvarı itti. Duvar kayarak kenara doğru açılıp ardındaki yeni koridoru ortaya çıkarırken şaşkın bir halde olan biteni izledim. “Gelin, genç hanımefendi,” dedi genç kız, omzunun üzerinden. Dilim tutulmuş vaziyette onu takip ettim. Duvar sanki ötesinde hiçbir şey yokmuş gibi ardımızdan kapandı.

Birlikte ilerledikçe merakım daha da arttı. Bu tasarım gayet mantıklıydı. Genç Elitler’in –Engizisyon’un aradığı suikastçıların– kaldığı yer burasıysa, o zaman doğruca caddeden girip çıkılacak bir kapıları olmayacaktı elbette. Elitler, bir başka binanın duvarları ardında saklanan gizemli bir topluluktü. Fakat bu saray da nesiydi?

Hizmetçi nihayet koridorun sonundaki büyük kapıların yanına gelip durdu. Çift kanatlı kapının üzerinde, birbirlerine sıkıca sarılmış aşk tanrısı Amare ve refah tanrıçası Fortuna’nın dikkatle oyulmuş imgeleri vardı. Soluğumu derince içime çektim. Artık nerede olduğumu biliyordum.

Burası bir genelevdi.

Hizmetçi çifte kapıyı çekerek açtı. Birlikte, duvarında muhtemelen bir yatak odasına açılan bir kapısı olan, fevkalade döşenmiş bir oturma odasına girdik. Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Odanın bir kısmı, yemyeşil bir avluya açılıyordu. Yarı saydam ipek kumaşlar tavandan sarkıyor, hafifçe sallanıyor ve gümüş çanların sesi hafif meltemde şarkılar söylüyordu. Havada yasemin kokusu vardı.

Hizmetçi yatak odasının kapısını çaldı.

“Kim o?” diye cevap verdi içeriden biri. Kapının ardından biraz boğuk gelmesine karşın, bu sesin ne kadar alışılmadık şekilde güzel olduğunu anlayabilmişim. Adeta bir ozanın şiir okuyan sesi gibiydi.

O an orada bu hareketini benden başka görececek kimse olmasa da, hizmetçi başını eğerek selam verdi. “Amouteru Hanım sizi görmeye geldi.”

Sessizlik. Ardından ayakların yumuşacık sesini duydum ve bir an sonra kapı açıldı. Kendimi birden, nutkumun tutulmasına neden olacak bir genç çocuğa bakarken buldum.

Güneşdiyar’da yaşamış ünlü bir şair, üç ayımız ve bunların okyanusa yansıyan ışıklarına övgü olarak yazdığı şiirinde, güzel bir yüzü “ayın ve okyanusun öptüğü yüz” olarak tanımlamıştı. Bu iltifatı yalnızca iki kişiye yapmıştı: annesine ve Feish İmparatorluğu’nun son prensesine. Bu şair şu anda bakmakta olduğum adamı görseydi, üçüncü iltifatı da ona sunardı. Ay ve okyanus, bu çocuğu çılgınca seviyor olmalıydı.

Çocuğun simsiyah ve parlak saçları, gevşek, ipek gibi bir örgü halinde tek omzuna dökülüyordu. Yanık teni pürüzsüz, lekesiz ve parlaktı. Gece zambaklarının hafif kokusu onu bir örtüyle sarmalayarak yasaklanmış bir şeyleri vaat ediyordu. O kadar dikkatimi dağıtıyordu ki vücudundaki işareti fark etmem zaman aldı: Upuzun, koyu renk kirpiklerinin altındaki gözlerinden biri, güneş ışığı altında bal rengi, diğeriyse mükemmel bir zümrüt yeşiliydi.

Hizmetçi ikimize de aceleci bir baş işaretiyle veda etti, ardından bizi yalnız bırakarak koridorda ilerleyerek gözden kayboldu. Çocuk bana gülümseyerek gamzelerini ortaya çıkardı. “Seninle tanışmak çok güzel, sevgili Adelinetta’m.” Ellerimi tuttu ve beni yanaklarımdan öpmek üzere eğildi. Dudaklarının yumuşak hissi

beni ürpertti. Elleri serin ve pürüzsüzdü, parmakları uzun ve incecik yüzüklerle kaplıydı, tırnaklarıysa parlaktı. Tıpkı kapının ardından duyduğum gibi şiirsel bir ses tonu vardı. “Ben Raffaele.”

Arkamdaki hafif kıpırdanma dikkatimi dağıttı. Yatak odasının loş ışığına rağmen, yatağında dönen bir başka kişinin düzgün biçimini fark ettim. Kısacık kahverengi saç bukleleri ışıktan parlıyordu. Tekrar Raffaele’ye baktım. Burası bir genelevdi. Raffaele de müşteri olmalıydı.

Raffaele tereddüdümü fark etti, ardından yüzü kızardı ve tek bir hareketle kirpiklerinin ardından bakışlarını bana doğru eğdi. Daha önce ömrümde böylesine zarif bir hareket görmemiştim. “Özür dilerim. İşim çoğunlukla sabaha dek sürer.”

“Ah,” demeyi başardım. Çok aptaldım. Karşımdaki çocuk müşteri falan değildi. Müşteri olan içerideki adamdı, Raffaele ise *eşlikçisiydi*. Böyle bir suratı görür görmez bunu tahmin etmeliydim fakat bana göre eşlikçi fahişe demekti. Kendilerini yol kenarlarında ve genelevlerde satan zavallı, umutsuz işçiler. Pek de sanat eseri bir iş sayılmazdı.

Raffaele tekrar yatak odasına baktı ve müşterisi derin bir uykuya dalmış gibi görüldüğünde dışarı çıkıp ses çıkarmadan kapıyı ardından kapadı. “Zengin tüccarlar çok geç uyuyorlar,” dedi narin bir tebessümle. Ardından hafif bir baş hareketiyle kendisini takip etmemi istedi. Hareketlerinin basit zarafetleri beni hayrete düşürmüştü. Yüksek sınıfların dost tuttuğu birinin sahip olabileceği ince tavırlara sahipti. Bu oturma odasının tamamı ve avlu ona mı aitti?

“Enerjin bu kadar yakından biraz fazla yoğun hissediliyor,” dedi bana.

“Beni hissedebiliyor musun?”

“Seni ilk keşfeden bendim.”

Bu sözler üzerine kaşlarını çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Raffaele beni oturma odasından çıkardı. Koridora geçip fiskeyle dolu geniş bir avluya varana dek yürüdük. Meltem genç çocuğun saçları arasından esiyor, gecenin değerli taşlarla süslü, simsiyah tuvalinin altında parıltıyan birkaç muhteşem, safir mavisi saç telini de ortaya çıkarıyordu. İşte ikinci işaret. “Evden kaçtığın gece,” dedi birlikte yürürken, “Dalia meydanında duraksadın.”

Bu anı üzerine bir anda irkildim. Babamın yağmur damlalarıyla yıkanmış yüzünde beliren tehditkâr sırtış gözlerimin önüne geldi. “Evet,” diye fısıldadım.

“Enzo beni birkaç aylığına, senin gibileri bulmam için Güney Kenettra’ya göndermişti. Dalia’ya varır varmaz senin varlığını hissetmiştim. Fakat senin çekimin oldukça hafıftı, ara sıra gelip giden bir şeydi ve aramalarımı senin bölgene indirgemem birkaç haftamı aldı.” Raffaele, avludaki en büyük fiskeyle havuzun önünde durdu. Ama seni ilk kez o meydanda *gördüm*. Yağmurda atına binip giderken seni seyrettim. Doğal olarak, hemen Ekselansları’na haber gönderdim.”

Gerçekten de biri o gece beni izliyordu. *Benim gibilerin –bizim gibilerin– varlığını hissedebilen bir genç*. Bu da onun yeteneği olmalıydı, tıpkı Enzo’nun ateş yakabilme, benim de yanılsamalar yaratabilme gücüm gibi. “O halde sen Hançer Cemiyeti için Genç Elitler topluyorsun, öyle mi?”

“Evet. Bana Elçi diyorlar ama araştırma her zaman bir mace-radır. Bin *malfetto* içinden *o kişi* çıkar. Ancak potansiyel bir öğrenci Engizisyon’un eline düştüğünde, onu zamanında kurtarmak zordur. Onların ellerinden doğrudan kurtarabildiğimiz ilk kişi sensin.” Raffaele, değerli taş rengindeki gözünü kırptı. “Tebrikler.”

Ölüm Meleği. Elçi. Çifte isimler ve gizli anlamlarla dolu bir cemiyet. Önceden söylentilerini duyduğum diğer isimleri merak ederek derin bir soluk aldım.

“Buranın bana bir... genelev olduğunu kimse söylememişti,” dedim.

“Bir zevk sarayı,” diye düzeltti Raffaele. “Genelevler yoksul ve zevksizler içindir.”

“Zevk sarayı,” diye tekrar ettim.

“Müşterilerimiz bize müzik ve muhabbet için, güzellik, kahkaha ve zekâ dolu şeyler için gelirler. Bizimle yiyip içerler. Bütün tasalarını unuturlar.” Çekingen bir şekilde gülümsedi. “Bazen yatak odası dışında. Bazen de içinde.”

Ona ürkek bir ifadeyle göz ucuyla baktım. “Hançer Cemiyeti’ne katılmak için benim de böyle çalışmak zorunda kalmayacağımı umuyorum. Seni gücendirmek istemem tabii,” diye ekledim aceleyle.

Raffaele’nin nazik kahkahası yanıt gibiydi. Sahip olduğu birçok şey gibi, kahkahası da oldukça kibardı. Tıpkı yaz çanları gibi yüreğimi aydınlatıyordu. “Kaldığın yer olduğun kişi değildir. Henüz reşit olmadın, sevgili Adelinetta’m. Fortunata Sarayı’nda kimse seni müşterilere hizmet etmen için zorlamaz... elbette böyle işler ilgini çekmediği sürece.”

Bu teklif üzerine yüzüm ateş gibi yandı.

Raffaele beni avlunun kenarına doğru götürdü. Burada rüzgâr, baharın tatlı kokusunu beraberinde taşıyordu. Genelevin –zevk sarayının– bir tepenin yamacına yapıldığını görebiliyordum ve manzaralı bir yere geldiğimizde, aşağıdaki şehri gördüm. Bir an soluğum kesildi.

Estenzia.

Kırmızı tuğla kubbeler ve geniş, temiz yollar. Kıvrılarak yükselen kuleler, döne dolana giden patikalar. Daracık ara sokakları rengârenk çiçekler ve asmalar kaplamıştı. Kocaman heykeller güneşte parlıyordu. İnsanlar bir binadan diğerine koşturuyor, atlar variller ve sandıklarla dolu arabaları çekiyordu. On iki tanrının ve meleklerin, ayakları çiçeklerle kaplı mermer heykelleri şehrin meydanlarında sıralanmıştı. Yüzlerce gemi limana girip çıkıyor, büyüklü küçüklü kalyonların, hızla hareket eden *karavelaların* yelkenleri denizin lacivertliğinde kahverengi ve beyaz renkleriyle parlıyor, bayrakları dünyanın her yanından gelen bir gökkuşağı gibi görünüyordu. Denizde dalgalanan gondollar bunların aralarından süzülerek geçiyor, diğer devlerin arasında ateş böcekleri gibi kalıyorlardı. Uzaklarda bir yerde bir çan çaldı. Ufukta, dümdüz Güneş Denizi'nin ötesinde takımadalar vardı. Ve gökyüzünde...

Bir tırpanayı andıran dev gibi bir yaratık şehrin limanı boyunca gökyüzünde tembelce süzülürken sevinçle soluk aldım. Yaratığın tombul kanatları ışıktaki pürüzsüz ve yarı saydam görünüyordu, kuyruğu ise arkasında upuzun bir çizgi halinde uzanıyordu. Birisi –neredeyse gözden kaybolacak kadar küçük bir benek– yaratığın sırtında oturuyordu. Yaratık tüm şehirde yankılanan, rahatsız edici bir ses çıkardı.

“Bir balıra!” diye bağırdım.

Raffaele omzunun üzerinden bana baktı, bu hareketi o kadar yumuşak ve o kadar asildi ki, bir başkası onu kraliyet ailesinden zannedebilirdi. Raffaele neşeli halime gülümsedi. “Oturduğunuz yer çağlayanın oluşturduğu kemere çok yakın olduğu için, Dafa'da kargo götürürken onları sık sık gördüğünü sanıyordum.”

“Hiç bu kadar yakından görmemişim.”

"Anlıyorum. Bizim burada ılık ve sığ denizlerimiz var, bu yüzden yazın yavrulamak için burada toplanıyorlar. Bu şehirde onlardan yeterince görürsün, inan bana."

Başımı iki yana salladım ve manzarayı incelemeye devam ettim. "Şehir çok güzel."

"Yalnızca şehre yeni gelen biri için öyledir." Yüzündeki gülümseme solup gitti. "Bizler, kanlı hummanın hafif geçtiği, işaretli kalanların kutlandığı Gökdiyar ülkeleri gibi değiliz. Kanlı humma Estenzia'yı mahvetti. O günlerden bu yana da hep acı çekti. Ticaret azaldı. Deniz yollarımıza korsanlar dadandı. Şehir gittikçe daha da fakirleşiyor ve insanlar aç. *Malfetto*'lar günah keçisi ilan edildiler. *Malfetto* bir kız dün sokakta bıçaklanarak öldürüldü. Engizisyon bunları görmezden geliyor."

Heyecanım azaldı. Altımızda uzanan şehre bir kez daha baktığımda, kepenkleri tahtalarla kapatılmış birçok dükkânı, dilencileri ve Engizisyoncuların beyaz pelerinlerini gördüm. Rahatsız olarak başımı çevirdim. "Durum Dalia'da da pek farklı değil," diye mırıldandım. Anlık bir sessizlik oldu. "Diğer Elitler nerede?"

Avlunun dar bir köşesinin arkasında bulunan, üzeri bomboş bir taş duvarın önüne gelmiştik. Duvar öyle bir yere yapılmıştı ki orada ne olduğunu bilmeseniz durmak asla aklınıza gelmezdi. Raffaele parmaklarını duvar üzerinde gezdirdi, ardından itti ve ben şaşkınlıkla bakarken duvar sessizce açıldı. Soğuk bir hava dalgası karşıladı bizi. Dikkatle içeri baktım. Yıkık dökük taşlardan oluşan basamaklar aşağı, karanlığa doğru iniyordu. "Onları düşünme," diye cevap verdi Raffaele. "Bugün sadece sen ve ben varız." Boynuma tuhaf, tatlı bir ürperti yayıldı. Raffaele başka bir şey söylemedi ve ben de daha fazla bilgi vermesi için üstelemedim.

Karanlığa doğru inmeye başladık. Raffaele duvardan küçük bir fener alıp yaktı ve loş ışık, karanlıkta siyah ve turuncu biçimler oluşturdu. Tek görebildiğim şey tam önümdeki basamaklar ve Raffaele'nin cüppesinin katlarıydı. Birçok gizli alanı olan bir zevk sarayıydı burası.

Bir süre sonra basamaklar bir başka duvarın önünde bitti. Raffaele bunu da açtı. Duvar ağır bir gıcırtyla açıldı. Tavanındaki ızgaradan yayılan parça parça ışıkla aydınlanan bir odaya girdik. Işık havada süzülen toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Izgaranın parmaklıklarını yosunlar kaplamıştı. Köşede duran masa, üzerlerinde ayların yörüngesini betimleyen tuhaf güneş sistemleri bulunan parşömenler ve haritalarla, aydınlatılmış kitaplarla doluydu. Odada serin ve rutubetli bir koku vardı.

Raffaele masaya doğru ilerledi ve kâğıtlarından birkaçını kenara çekti. "Sakın telaş etme," dedi.

Birden gerildim. "Neden? Ne yapıyorsun burada?"

Raffaele bana bakmadı. Bunun yerine, masadaki çekmecelerden birini açtı ve birkaç farklı çeşit taş çıkardı. Aslında taş pek doğru bir kelime değildi. Bunlar *değerli taşlardı*, ham ve cilalanmamış, topraktan yeni çıkarılmış taşlar. Bu düzen bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Evet, sonunda hatırlamıştım... Sokaktaki komisyoncular iki bakır para karşılığında bir çocuğun önüne boyalı taşlar koyar ve ardından ona karakterini söylerlerdi.

"Bir tür oyun falan mı oynuyoruz?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Raffaele kollarını yukarı çekti. "Bizden biri olmadan önce bir dizi testi geçmen gerekiyor. Bugün o testlerin ilkinden geçeceksin."

Sakin görünmeye çalıştım. "Neymiş bu test?"

“Her Elit, enerjiye kendine has bir tarzda tepki verir ve her Elit’in farklı güçleri ve zayıflıkları vardır. Bazı insanlar güç ve cesaretle tepki verir. Diğerleriye akıllı ve mantıklıdır. Bazı insanları tutku yönetir.” Raffaele değerli taşlara baktı. “Bugün *senin* kim olduğunu ortaya çıkaracağız. Kendine özgü enerjinin dünyayla nasıl ilişkide olduğunu.”

“Peki, bu değerli taşlar ne için?”

“Bizler tanrıların ve meleklerin çocuklarıyız.” Raffaele’nin yüzüne nazik bir tebessüm yerleşti. “Değerli taşların, yaratma sürecinde tanrıların ellerinin yeryüzüne dokundukları yerlerin hatıraları oldukları söylenir. Belli taşlar, içinde akan özel enerji türlerini çağırır. Taşlar en iyi doğal hallerinde işe yararlar.” Raffaele değerli taşlardan birini eline alıp kaldırdı. Taş, ışıktaki çentikli ve berrak görünüyordu. “Örneğin elmas.” Raffaele elması yerine koyup bir başka taşı kaldırdı, bu seferkinin rengi maviydi. “Verityum mesela. Bir de pras kuvars, aytası, opal ve akuamarin var.” Raffaele taşları birbiri ardına masaya koydu. Sonunda masanın üzerinde on iki farklı değerli taş sıralandı ve her biri ışık altında farklı bir renkte parılıyordu. “Ve gecetaşı,” diye tamamladı sözlerini. “Her biri tanrılardan ve meleklerden biri için. Bazıları içindeki enerjiye diğerlerinden daha çok seslenecektir.”

Şaşkınlıktan çok temkinli bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim. “Neden bana telaş etmememi söyledin?”

“Çünkü biraz sonra çok tuhaf bir şey hissedeceksin.” Raffaele tek elini bana doğru uzattı ve odanın ortasında durmamı işaret etti. Ardından değerli taşları dikkatli bir çember halinde etrafına dizdi. “Mücadele etme. Sadece rahatla ve içindeki enerjinin akışına izin ver.”

Önce tereddüt ettim, ardından başımla onayladım.

Raffaele taşları dizmeyi bitirdi. Etrafımda dönerek her bir taşa giderek artan bir merakla baktım. Raffaele geri çekildi, bir an beni inceledi, ardından cüppesinin ipek yenlerini hafifçe savurarak kollarını kavuşturdu. “Şimdi rahatlamamı istiyorum. Zihnini temizle.”

Derin bir nefes aldıktan sonra bana söylediği şeyi yapmaya çalıştım.

Sessizlik. Hiçbir şey olmadı. Sakin suları, geceyi aklıma getirerek düşüncelerimi sakinleştirdim. Yanımdaki Raffaele neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle başını hafifçe eğdi.

Kollarımda ve başımın arka tarafında tuhaf bir karıncalanma hissettim. Taşlara baktığımda, içlerinden beş tanesinin sanki içlerinden aydınlatılıyormuş gibi kırmızı, beyaz, mavi, turuncu ve siyah tonlarında parlamaya başladığını gördüm.

Raffaele yavaşça bir daire çizerek etrafımda süzüldü, gözleri meraktan ışık ışıltı olmuştu. Etrafımda daireler çizmesi bana neredeyse yırtıcı bir hayvanın hareketlerini anımsattı, özellikle de görüş alanımın pek kuvvetli olmadığı alana girdiğinde ve onu görüş açımında tutabilmek için başımı çevirmek zorunda kaldığım zamanlarda. Raffaele tek ayağını hafifçe kaldırdı, mücevherlerle süslü terliğiyle parlamayan taşları itti. Geriye kalan beş taşı alarak masasına döndü ve dikkatle önüne dizdi.

Elmas, rozeit, verityum, kehribar, gecetaşı. Bu beş taşın ne anlama geldiğini düşünüp sabırsızlanarak dudağımı ısırdım.

“Güzel. Şimdi senden elmasa bakmanı istiyorum.” Raffaele bir an hiç kıpırdamadı. Tek yaptığı doğrucu yüzüme bakmaktı; bakışları sakindi ve benimkilerle aynı seviyedeydi, elleriyse gevşek bir şekilde iki yanında duruyordu. Aramızdaki mesafe sanki

hayatın coşkulu uğultusuyla dopdoluydu. Taşa odaklanmaya ve titrememe engel olmaya çalıştım.

Raffaele başını eğdi.

Bir an soluğum kesildi. İçimde bir enerji akışı, insanın ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü ve parlak bir şey hissettim. Duvara tutunarak dengemi sağladım. Aklımda birden bir anı belirdi. Bu anı o kadar canlı ve ıslıl ıslıldı ki, tekrar yaşadığıma yemin edebilirdim:

Sekiz yaşındayım, Violetta ise altı yaşında. Bir aylık bir seyahatin ardından Estenzia'ya geri dönen babamı karşılamak üzere koşturuyoruz. Babam Violetta'yı kucağına alıyor ve onu etrafında bir tur döndürüyor. Ben öylece beklerken kardeşim sevinçle çığlıklar atıyor. O gün öğleden sonra, evimizin arka tarafındaki ağaçlar arasında yarış yapmamız için Violetta'ya meydan okuyorum. Ben kayalar ve çatlaklarla dolu bir yolu seçiyorum, kardeşimin ateşli bir hastalığı henüz atlattığını ve hâlâ güçsüz olduğunun bilincindeyim. Violetta bir ağaç köküne takılıp dizlerini soyduğunda gülüyorum ve ona yardım etmek için durmuyorum. Rüzgârla bir olana dek koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Babamın beni kucağına alıp döndürmesine ihtiyacım yok. Ben zaten uçabiliyorum. O gece yüzümün yaralı ve gözsüz tarafını, gümüş rengi saç tellerimi inceliyorum. Ardından saç fırçamı alıyorum ve aynayı kırarak binlerce parçaya ayırıyorum.

Bu anı birden yok olup gitti. Elmasın içindeki parlak ışıltı da bir süre yanıp söndü, ardından o da yok oldu. Titrek bir soluk aldım ve bu anının ardından, şaşkınlıkla suçluluk duygularından oluşan hafif bir sisin içinde kayboldum.

Bu da neydi böyle?

Raffaele'nin gözleri önce açıldı, ardından kısıldı. Başını eğerek elmasa baktı. Ben de taşla bakıyordum, bir yandan taşın aynı renkte parlamasını bekliyordum ama hiçbir şey göremedim. Belki de bunu fark edemeyecek kadar uzaktaydım. Raffaele bana baktı. "Fortuna, refah tanrıçası. Elmas, senin güç ve hırsı uyumunu, içindeki ateşi belirtir. Adelina, kollarını iki yana açar mısın?"

Bir an tereddüt ettim ama Raffaele beni cesaretlendiren bir ifadeyle gülümseyince söylediğini yapıp kollarımı yere paralel olacak şekilde uzattım. Raffaele elması kenara çekip yerine, pırıl pırıl görünen verityumu koydu. Beni biraz inceledi, ardından uzandı ve havada görünmez bir şeyi çekiştirdi. Sanki biri beni kenara iterek sırlarımı arıyormuş gibi tuhaf, itici bir şeyler hissettim. İçgüdüsel olarak geri çekildim. Verityum parlıyor ve etrafa parlak mavi bir ışık yayıyordu.

Bu kez aklımda beliren anı başkaydı:

On iki yaşındayım. Violetta ile birlikte kütüphanemizde oturuyoruz ve ona çiçeklerin listelendiği bir kitap okuyorum. O çizimlerle dolu sayfaları, kuru yapraklar gibi hisırdayan parşömeni hâlâ hatırlayabiliyorum. *Güller çok güzel*, diyor Violetta o masum ifadesiyle, kitaptaki görsellerden hoşlanarak. *Tıpkı senin gibiler*. Sessiz kalıyorum. Bir an sonra, Violetta babamla birlikte klavsen çalmaya gittiğinde, bahçeye gidip gül ağaçlarına bakma cesaretini gösteriyorum. Güllerden birini dikkatle inceliyorum, sonra da babamın birkaç yıl önce kırdığı çarpık yüzük parmağıma bakıyorum. Tuhaf bir dürtüyle uzanıyorum ve elimle gülün sapını sıkıca kavriyorum. Onlarca diken avcuma batıyor. Yine de çenemi sıkıca kenetliyorum ve elimi gücüm yettiğince sıkıyorum. *Haklısın, Violetta*. Sonunda sapı bırakıyorum ve elimde beliren kan damla-

larına merakla bakıyorum. Kan kıızıl dikenlerin üzerini lekeliyor. *Acı, güzelliği daha da artırıyor,* diye düşündüğümü anımsıyorum.

Bu sahne de kayboldu. Başka bir şey olmalı. Raffaele bana arkamı dönmemi söyledi ve döndüğümde, verityumun daha zayıf bir mavi renkte parladığını fark ettim. Aynı zamanda, bana kırık bir flütten çıkan sesi anımsatan, titrek bir melodi yayıyordu etrafa.

“Sapientus, bilgelik tanrısı,” dedi Raffaele. “Verityum, insanın içindeki hakikatle, bilgi ve merakla uyumludur.”

Raffaele başka bir şey söylemeden rozeite geçti. Bu seferki için beni yanına çağırdı ve benden, taşın önünde bir şeyler mırıldanmamı istedi. Bunu yaptığımda, boğazımı uyuşturan hafif bir karıncalanma hissettim. Taş uzun süre kıpkırmızı parladı, ardından bir ışık yağmuruyla birlikte sönüp gitti. Bununla birlikte kafamda beliren anı şuydu:

On beş yaşındayım. Babam, evimize gelip hem Violetta'yı hem de beni görmeleri için birkaç talimli ayarlamış. Violetta sürekli ağırbaşlı ve sevimli bir tavır takınıyor, küçük dudaklarını gül rengi bir gülümsemeyle büzüyor. *Ben de bana bakmalarından nefret ediyorum,* diyor bana her zaman. *Ama denemek zorundasın, Adelina.* Onu aynanın önünde, göğüsleri biraz daha görünsün diye elbisesinin yakasını çekiştirirken, saçlarının omuzlarına düşüşüne gülümserken yakalıyorum. Bundan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Evimize gelen erkekler akşam yemeğinde onu beğeniyorlar. Kıkırdayıp kadeh tokuşturuyorlar. Ben de Violetta gibi davranıyorum; onlara kur yapıyor ve elimden geldiğince gülümsüyorum. Bana baktıklarında gözlerinde beliren açlık hissi, bakışlarının köprücük kemiklerimin hizasında, göğüslerimde sabitlendiğini fark ediyorum. Beni de arzu ettiklerini biliyorum. Sadece beni eşleri olarak istemiyorlar. İçlerinden biri, bir dahaki

sefere bahçemizde yalnız başıma yürürken beni kıştıracağını söyleyerek bana takılıyor. Ben de onunla birlikte gülüyorum. Çayına zehir karıştırdığımı, ardından suratının mosmor kesilip acı dolu bir ifadeye büründüğünü hayal ediyorum; kendimi üzerine doğru eğilirken, onu sabırla seyrederken, çenemi ellerime dayamış vaziyette dakikaları sayarken ölmek üzere olan kıvranan bedenine hayran dolu gözlerle bakarken düşünüyorum. Violetta bu tür şeyler düşünmez. O birine baktığında mutluluk ve umut, aşk ve ilham görür. O bizim annemizdir. Ben de babanız.

Bu anı da birden zihnimden kaybolup gitti ve bir kez daha kendimi Raffaele'ye bakarken buldum. Artık Raffaele'nin bakışlarında bir ihtiyat, ilgiyle karışık mesafeli bir ifade vardı. "Amare, aşk tanrısı," dedi. "Rozeit, kişideki gözleri kör eden ve kıpkırmızı olan tutku ve şefkati belirtir."

Raffaele sonunda kehribarı ve gecetaşını kaldırdı. Kehribardan çok güzel bir altın-turuncu tonu yayılıyordu fakat gecetaşı çirkin bir kaya parçasıydı, karanlık, pütürlü ve renksizdi. "Bu kez ne yapacağım?" diye sordum.

"Taşları elinde tut." Ellerimden birini tuttu. Avuç içinin pürüzsüzlüğü, parmaklarının nazik hissi üzerine yüzüm kızardı. Kırık parmağımı hafifçe sıyırıp geçerken yüzümü ekşitip elimi geri çektim. Raffaele bakışlarımla buluştu. Ancak dokunuşuna neden bu şekilde tepki verdiğimi sormadı; anlamış gibi bir hali vardı. "İyi olacak," diye mırıldandı. "Elini açık tut." Bana söylediğini yaptım ve Raffaele taşları dikkatle elime yerleştirdi. Parmaklarım taşların üzerine kapandı.

İçimde şiddetli bir şok dalgası hissettim. Keskin bir örke dalgası. Raffaele geriye doğru sıçradı... Bir an soluğum kesildi, ardından yere yığıldım. Zihnimin karanlık köşelerindeki fısıltılar

kapatıldıkları katéslerden kaçıyor ve düşüncelerimi sesleriyle dolduruyorlardı. Beraberlerinde, şimdiye dek gördüğüm ve bastırmak için mücadele verdiğim her şeye dair anılar yığının da getirdiler. Babamın parmağını kırması, bana bağırması, beni dövmesi, beni görmezden gelmesi. Yağmur altındaki o gece. Kırılmış kaburgaları. Engizisyon zindanlarında geçirdiğim uzun geceler. Teren'in renksiz gözleri. Beni yuhalayan, yüzüme taşlar fırlatan kalabalık. Demir kazık.

Gözlerimi yumdum ve hepsine engel olmak için umutsuz bir hareketle ellerimi sıkıca kulaklarıma bastırdım fakat o büyük girdap daha da büyüyüp karanlıklardan oluşan bir perde üzerimi kaplamak için beni adeta tehdit etmeye başladı. Kâğıtlar masanın üzerinden uçup gitti. Raffaele'nin fenerinin cam kısmı çatladı.

Dur. Dur. DUR. Bunu durdurmak için etrafımdaki her şeyi yok edebilirdim. *Hepinizi yok edeceğim.* Deli gibi kaynayan, içimden çıkmak için yanıp tutuşan amansız öfkem etrafımda girdap gibi dönerken dişlerimi sıktım. Girdabın arasından, babamın kulakları tırmalayan fısıltısını işittim.

Gerçekte kim olduğunu biliyorum. Seni kim ister, Adelina?

Öfkem giderek büyüyordu. *Herkes. Hepsi ayaklarımdan dibinde korkudan büzülecek ve ben de onları kana bulayacağım.*

Çığlık sesleri kesildi. Babamın sesi ortadan kayboldu, geride havada titreşen anıları kaldı. Ben yerde öylece kaldım, tüm bedenim beklenmedik öfkemin yokluğuyla titriyordu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Raffaele benden uzakta duruyordu. Uzun süre birbirimize baktık. Sonunda yanıma gelip ayağa kalkmama yardımcı oldu. Masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. Minnetle oturup aniden üzerime çöken huzurlu havayı içime çektim. Kaslarım çok zayıftı ve başımı güçlkle dik tutabiliyordum. Uyu-

mak için, bitkinliğimi hayallere dalarak unutabilmek için ani bir istek duyuyordum.

Bir süre sonra Raffaele boğazını temizledi. "Formidit ve Caldora, ikiz korku ve öfke melekleri," diye fısıldadı. "Kehribar, kişinin göğsünde çöreklenmiş öfke içindir. Gecetaşı ise kişinin içindeki karanlık taraf, korkunun gücü için." Bir an tereddüt etti, ardından gözlerimin içine baktı. "Bir şey yüreğini karartıyor, derin ve çok acı bir şey. Bu şey seneler boyunca içinde iltihaplanmış, beslenmiş ve cesaretlenmiş. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim."

İçimdeki şeyi iltihaplandıran babamdı. Çağrılarima yanıt veren korkunç heyulaları hatırlayarak ürperdim. Babamın hayaleti odanın bir köşesinde, sarmaşıklarla kaplı duvarın ardında kısmen gözlerden saklanmış halde pusuda bekliyordu. *Gerçekte orada değil, sadece bir hayal, o öldü.* Ama bunda yanılıyor olamazdım. Beni bekleyen silüetini görebiliyordum, varlığı buz gibi soğuk ve rahatsız ediciydi.

Raffaele'nin aklımı kaçırdığımı düşünmesinden korkarak bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ne..." diye söze başladım, ardından boğazımı temizledim. "Ne demek oluyor bu?"

Raffaele sadece bana bakarak anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Bu konuyu daha fazla tartışmak konusunda isteksiz görünüyordu ve ben de hayatıma normal bir şekilde devam etmek için sabırsızlanıyordum.

"Bakalım Enzo bunlar hakkında ve bunların eğitimin açısından ne ifade ettiği konusunda ne düşünecek," diye devam etti daha ikircikli bir ses tonuyla. Kaşları çatıldı. "Hançer Cemiyeti'nin bir üyesi olarak kabul edilmen biraz zaman alabilir."

"Bekle biraz," dedim. "Anlamıyorum. Ben zaten sizden biri değil miyim?"

Raffaele kollarını kavuşturup bana baktı. “Hayır, henüz değil. Hançer Cemiyeti, ihtiyaç duyduklarında güçlerini çağırabilecekleri konusunda kendilerini ispat etmiş Genç Elitler’den oluşur. Bu gençler yeteneklerini, senin henüz kavrayamadığın bir hassasiyetle *kontrol* ederler. Enzo’nun seni nasıl kurtardığını, ateşi nasıl kontrol edebildiğini hatırlıyor musun? Kendi yeteneğin konusunda usta olmalısın. O noktaya varacağından eminim ama henüz orada değilsin.”

Raffaele’nin tüm bunları söyleme şekli içimde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep oldu. “Henüz bir Hançer değilsem, o halde neyim? Bundan sonra ne olacak?”

“Sen bir çıraksın. Nitelikli olabilmen için seni eğitebilecek miyiz, bakacağız.”

“Peki ya o düzeye gelemezsem?”

Raffaele’nin önceden sıcacık ve güzel bir ifadeyle bakan gözleri artık karanlık ve korkutucuydu. “Birkaç sene önce,” dedi usulca, “yağmur yağdırabilen bir çocuğu cemiyetimize almıştım. O zamanlar bana umut vericiymiş gibi geliyordu... O çocuk için çok büyük umutlarımız vardı. Aradan bir sene geçti. Yeteneklerini denetimi altına almayı öğrenemedi. O zamanlar Kuzey Kenettra’yı vuran kuraklığı duymuş muydun?”

Başımı onaylarcasına salladım. Babam şarap fiyatlarındaki artışa sövüp saymıştı ve söylentilere göre Estenzia çok değerli atlarından yüzlercesini seçerek ıskartaya çıkarmaya zorlanmıştı çünkü hepsini besleyecek güçleri yoktu. İnsanlar açlıktan ölüyordu. Kral Engizisyon’u göndermiş ve isyanlar sırasında yüzlerce insan öldürtmüştü.

Raffaele iç geçirdi. “O kuraklığa yanlışlıkla bu çocuk neden olmuştu ve bunu durduramadı. Paniğe ve hayal kırıklığına kapıldı.

İnsanlar elbette *malfetto*'ları suçladı. Bizi kurban ederek kuraklığı yok edebilecekleri umuduyla, tapınaklar *malfetto*'ları kazıklarda yaktı. Çocuk çok tuhaf ve dengesiz davranmaya başladı, kent meydanında yağmur çağırmaya çalışarak insanların dikkatini çekti, dalgaları çekebilmek için gizlice limana gitti ve bunun gibi başka şeyler yaptı. Bunlar Enzo'yu pek memnun *etmedi*. Enerjisini kontrol etmeyi öğrenemeyen biri hepimiz için tehlikelidir. Bizler bedavaya çalışmıyoruz. Seni burada güvende tutmak, beslemek, giydirmek, barındırmak, eğitmek... bunların hepsi paraya ve zamana mal oluyor ama hepsinden önemlisi, bize sadık olanlar için ismimizin ve namımızın lekelenmesine neden oluyor. Sen hem bir yatırım hem de risksin. Diğer bir deyişle, buna değer olduğunu bize *kandırlaman* gerekiyor." Raffaele elimi tutmak için bir an durdu. "Seni korkutmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama görevimizi ne kadar ciddiye aldığımızı senden saklamayacağım. Bu bir oyun değil. Hepimizin ölmesini isteyen bir ülkede, zayıf bir halkayı aramızda barındıramayız." Elim daha da sıkıldı. "Ve ben, senin güçlü bir halka olmanı sağlamak için gücüm dahilinde her şeyi yapacağım."

Onca dürüstlüğüne karşın, beni avutmaya çalışıyordu. Ama bana söylemediği bir şeyler vardı. Sözcükleri arasındaki kısacık, sessiz boşluklarda duymak istediğim diğer her şeyi duymuştum. Beni izleyeceklerdi. Güçlerimi bir kez daha çağırıp onları dikkatle, ustalıkla kullanabileceğimi ispat etmem gerekiyordu. Bir sebeple yeteneklerimi kontrol edemezsem, beni sadece Hançer Cemiyeti'nden atmakla kalmayacaklardı. Onların yüzlerini, nerede kaldıklarını ve ne yaptıklarını görmüştüm. Kenettra veliaht Prensinin onlara liderlik ettiğini biliyordum. Çok şey biliyordum.

Hepimizin ölmesini isteyen bir dünyadaki zayıf halka. O zayıf halka ben olabilirdim.

Onların testlerini geçemediğim takdirde, yağmuru kontrol altına alamayan o çocuğa yaptıkları şeyi bana da yapacaklardı. Beni öldüreceklerdi.

Raffaele Laurent Bessette

Gece yarısıydı. Fortunata Sarayı'nda herkes uykuya dalmıştı ve Raffaele, aylar ve dalgalar hakkındaki bir kitabın narin sayfalarını çevirerek yatak odasında tek başına oturuyordu. Bekliyordu. Sonunda kapıdan hafif bir tıklama sesi geldi. Yumuşacık bir hareketle kalktı, boncuklarla süslü ipekleri mum ışığında ışıldarken ziyaretçiyi içeri almak için sessizce ilerledi. Enzo koyu renk kaftanını ardında sürükleyerek içeri girdi, beraberinde rüzgârın, gecenin ve ölümün kokusunu getirmişti. Raffaele saygıyla başını eğdi.

Enzo kapıyı ardından kapadı. "Fırtınaların Turnuvası" diye fısıldıyor. "Onaylandı. Kral ve Kraliçe buraya nadiren yaptıkları ziyaretlerden birini gerçekleştirecekler. Bu, onları devirmek için elimizdeki en iyi şans."

Raffaele başıyla onayladı. "Mükemmel."

Enzo ona bakarak kaşlarını çattı. "Yorgun görünüyorsun," dedi. "İyi misin?"

Raffaele'nin o geceki müşterisi ayrılalı bir saatten fazla olmuştu. "İyiyim," demeye karar verdi.

“Bugün Adelina’yı gördün mü?”

“Evet.”

“Ve?”

Raffaele, Enzo’ya Adelina’nın testinden söz etti. Taşlara nasıl tepki verdiğini anlattı. Kehribar ve gecetaşıyla uyumundan, ikiz taşlara verdiği aşırı tepkiden bahsetti. Korktuğu üzere, Enzo ilgiyle gözlerini kıstı. Raffaele onun bu ifadesi üzerine ürperdi. Son birkaç senedir genç Prens için birçok Elit almıştı ancak bunlardan hiçbiri, Enzo’nun elmasla olan uyumunu, böylesi ateşli bir tutkuyu göstermemişti. Onun enerjisinin yakınında bulunmak bile sarhoş ediciydi.

“Korku ve öfke,” dedi Prens düşünceli bir şekilde. Mum ışığında gözleri parlıyordu. “Pekâlâ. Bu bir ilk.”

Raffaele derin bir soluk aldı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

Enzo eldivenli ellerini arkasında bağlı tutuyordu. “Senin tavsiyen nedir?”

“Ondan kurtul. Hemen.”

“Onca sıkıntının ardından, benden onu öldürmemi mi istiyorsun?”

Raffaele’nin sesi kederli ama kararlıydı. “Enzo. Anılarının hepsi karanlıkla kaplı. Zihni hasta. Onda *büyük bir sıkıntı* var. Gücü erkenden, çocukken ortaya çıkarmalıymış ama gücünü şimdilerde bulmaya başlamış. Güç içinde büyümüş ve enerjisi beni rahatsız edecek kadar çarpıklaşmış. O henüz bunu bilmiyor ama bu enerjiyi kullanmaya deliler gibi aç. Eğitimimize nasıl tepki vereceğinden emin değilim.”

“Ondan korkuyorsun,” diye mırıldandı, iyice meraklanan Enzo. “Belki de onun cazibesine kapıldığın için korkuyorsun.”

Raffaele sessiz kaldı. *Hayır. Onun cazibesine sen kapıldığın için korkuyorum.*

Enzo'nun bakışları yumuşadı. "Sana güvendiğimi bilirsin. Her zaman güvenmişimdir. Ama ondan kurtulmak bir kayıp olur. Adelina'nın bizim için çok faydalı olabilecek bir potansiyeli var."

"Çok faydalı *olacak* zaten," diye katıldı Raffaele. Saçlarındaki safir mavisi teller ışığı yansıtıyordu. Enzo'ya baktı. "*Eğer* sana itaat ederse."

"Yakında hakkım olan tahtı geri alacağım," diye fısıldadı Enzo. "*Ve malfetto*'lar artık korku içinde yaşamayacak." Raffaele, Enzo'nun bedeninden yayılan tehdit ateşini hissedebiliyordu. "Adelina'nın bizi oralara taşıyacak potansiyeli var, bu potansiyel karalığın içinde olsa bile. Onun neler yapabileceğini hepimiz gördük. Bize sırt çevirmesi için hiçbir sebep yok."

Raffaele bir an tereddüt etti. "Dikkatli ilerle, Ölüm Meleği. Henüz onun enerjisinin boyutlarını bilmiyoruz."

"O halde eğit onu. Bakalım neler yapacak. Onun hakkındaki fikirlerin aynı kalırsa, ondan kurtulurum. Ama o zamana kadar," dedi Enzo, bakışlarını sertleştirerek, "Adelina kalacak."

Korkunç bir hata yapıyoruz, diye düşündü Raffaele, fakat yine de onu başıyla selamladı. "Nasıl emrederseniz, Ekselansları." Raffaele başını eğerken, saçları öne düştü ve boynunu açığa çıkarıyor. Enzo ona yaklaştı. Ardından uzanarak usulca Raffaele'nin yakasını açtı.

Korkunç görünen kırmızı yaralar, sanki biri onu boğmaya çalışmışçasına Raffaele'nin boynunun alt kısmını kaplamıştı. Dudaklarının kenarlarındaki uçuk mor bereler de ancak Enzo onun çenesine dokunup yüzünü ışığa doğru çevirdiğinde fark edilebiliyordu.

Enzo, Raffaele'nin gözlerine baktı. "Müşterilerinden biri mi yaptı bunu sana?"

Raffaele'nin gözleri yere çevrilmiş halde öylece kaldı. Raffaele yakasını düzeltti, ardından saçlarını parlak bir halat misali tek omzunun üzerine attı. Sessizliğinin Enzo'nun sorusunu cevapladığını bildiği için hiçbir şey söylemedi.

"Bana ismini söyle," diye mırıldandı Enzo.

Raffaele bir süre konuşmadı. Müşterilerinin çoğu en tutkulu anlarında bile ona nazik davranırdı. Ama hepsi değil. Akşamki anılar tekrar zihnine üşüştü; boğazındaki sert ellerin, onu duvara itekleyen, yüzüne vuran ellerin, en kaba şekilde kulağına fısıldanan hakaretlerin anısı. Böyle şeyler nadiren olurdu ve Raffaele, Enzo'yu detaylarla sıkmak istemezdi. Sonuçta Raffaele'nin işi Hançerler açısından önemliydi. Diğerleriyle aynı güçlere sahip olmayabilirdi ama onun sahip olduğu güç kimseyi öldüremese bile hipnotize ederdi. Müşterilerinin çoğu ona öylesine çılgınca âşık olurlardı ki her biri Hançerlerin sadık birer koruyucusu olurdu. Raffaele'nin yatağında siyasi ittifaklar kurulurdu.

Yine de işi, tehlikeleri de beraberinde getiren bir işti. *Önce mamaya söylemeliyim; o bana yaptıkları için müşterimi cezalandırır ve beni görmesini yasaklar.* Ancak bunu yapmak yerine Enzo'nun bakışlarıyla buluştu. Uysal yüreği katılaştı. *Ama bu kez değil. Bazıları basit bir cezadan daha fazlasını hak eder.* "Kont Maurizio Saldana," diye cevap verdi.

Enzo başını bir kez salladı. Yüz ifadesi değişmemişti ama gözlerindeki kızıl damarlar ıslıl ıslıl yanıyordu. Eldivenli elini Raffaele'nin göğsüne bastırdı. Sesi alçak tonda bir emir olarak çıktı ağzından. "Bir dahaki sefere, sakın benden sır saklama."

Engizisyoncular ertesi sabah Kont Maurizio Saldana'nın parçalarına ayrılmış bedenini ön kapısına çivilenmiş halde buldular; ağzı çığlık atarken açık kalmıştı, cesediyse tanınmayacak halde yakılıp simsiyah olmuştu.

Efsun, "Afsuni'nin numaraları" tabirinden kısaltılmış, Engizisyon tarafından asla yakalanamamış ünlü genç şarlatan Afsuni'nin maceralarından uyarlanmış bir kelimedir.

-Denemeler, Raffaele Laurent Bessette

Adelina Amouteru

Violetta, gök gürültüsünden korkardı. İkimiz de çok küçükken, gök gürlediğinde gizlice yatak odama gelirdi. Yatağıma çıkar, beni uyandırır, küçücük bedenini benimkine sarardı, ben de kolumu onun etrafına dolar ve dışarıda fırtına koparken annemin ninnisini ona mırıldanırdım. Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama kardeşimin acizliği her zaman hoşuma giderdi. Kendimi güçlü hissetmeme neden olurdu. O kısacık anlarda, daha iyi durumda olan ben olurdum.

Bu gece gördüğüm rüya bu şekilde başlamıştı. Pencereimin ötesinde kopkoyu bir fırtına patlak veriyor. Rüyamda yatak odamda uyanıyorum ve Violetta'yı bana sarılıp battanierelerin altında, sırtını bana dönmüş, bedeni tir tir titrerken, koyu renk saçları yastığımın üzerine yayılmış halde yatarken buluyorum. Uyku sarhoşu halimle gülümsüyorum.

“Geçti artık, sevgili Violetta’m,” diye fısıldıyorum. Kolumu omuzlarına sarıyorum ve mırıldanmaya başlıyorum. “Bu sadece bir fırtına.”

Daba da kötülecek, diye fısıldıyor o da bana. Sesi çok tuhaf, sanki bir tıslama gibi geliyor. İnsan dışı bir yaratık gibi.

Mırıldanmayı kesiyorum. Gülümsemem öylece donup kalıyor. “Violetta?” diye mırıldanıyorum. Kolumu omuzlarından çekiyorum ve yüzüme bakması için onu bana doğru çeviriyorum.

Violetta’nın yüzünün olması gereken yerde hiçbir şey yok.

Altındaki yatak çöküyor... ve bir anda düşüyorum. Sürekli aşağı, aşağı, aşağı düşüyorum. Sonsuza kadar düşüyorum.

Şap.

Soluk soluğa çırpınarak yüzeye çıkıyorum ve kirpiklerimdeki suları siliyorum. Neredeyim ben? Her yanımda, durgun okyanus sularıyla kaplı gibi, görünürde bir kara parçası da yok. Tepedeki gökyüzü ise kömür grisi. Okyanus simsiyah.

Ölümler Diyarı’nın suları içindeyim. Ölümler dünyasının.

Bunu hemen anlıyorum çünkü buradaki ışık canlı dünyadaki ışık gibi tam ve bütün değil, sıcaklığıyla gölgeleri kaçırmıyor. Buradaki ışık ölü, her şeyin sürekli bir şekilde gri görünmesine neden olacak kadar soluk; etrafta hiçbir renk ya da ses yok, sadece sakın bir deniz var. Karanlık sulara bakıyorum. Bu manzara midemde bir dehşet duygusu hissetmememe neden oluyor. Derin, simsiyah, sonsuz, yaratıkların süzülerek ilerleyen, hayalet gibi silüetleriyle dopdolu bir dünya.

Adelina.

Fısıltı şeklinde bir ses beni çağırıyor. Yanıma bakıyorum. Bir çocuk okyanusun yüzeyinde yürüyor, teni porselen gibi bembeyaz, bedeni beyaz ipekler altında bir deri bir kemik kalmış, uzun

simsiyah lüleleri, saç tellerinden oluşan sonsuz bir ağ gibi okyanusun her yanına dağılmış, göz alabildiğince uzanıyor. Karşımdaki Formidit, korku meleği, Ölüm'ün kızı. Çığlık atmak istiyorum ama dudaklarımdan hiç ses çıkmıyor. Melek bana doğru eğiliyor. Gözlerinin, burnunun ve ağzının olması gereken yerde yalnızca tenini görebiliyorum, sanki biri yüzüne gergin bir örtü sarmış gibi. Yatağımda kıvrılmış yatan kişi Violetta değilmiş, *oymuş*.

Korku güçtür, diye fısıldıyor bana.

Ardından, suyun yüzeyinin altından gelen kemikli bir el beni kavıyor ve dibe doğru çekiyor.

Tepeden tırnağa titreyerek, yatakta doğruldum. Her şey gözden kayboldu ve o kötü manzaranın yerini Fortunata Sarayı'ndaki bomboş yatak odam aldı. Yağmur damlaları hafifçe pencerelerime çarpıyordu.

Birkaç dakika sonra başımı yorgun bir şekilde kollarıma dayadım. Kardeşimin görüntüsü, hayaletimsi parçalar halinde bir süre daha aklımda kaldı. Violetta'nın olduğu yerde yağmur yağıp yağmadığını ve gök gürültüsü yüzünden uykusunun kaçıp kaçmadığını merak ettim.

Ne yapacağım şimdi? Her zamanki gibi, içimde gömülü duran enerjiyi kavramaya ve onu yüzeye çökmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Ya bunu bir daha hiç yapamazsam ne olacaktı? Bir yanımda, *Güzel*, diye düşünüyordu. Belki de güçlerimi bir daha kullanmamam gerekiyordu. Ama yine de bu düşünce midemin büzülmesine neden oldu.

Ya bu gece kaçarsam? Hançerlerden kaçarsam? Raffaele'nin o uğursuz sözleri birbiri ardına zihnimde tekrarlandı. Bana Gökdiyar'da *malfetto*'lara ve Elitler'e saygı duyulan yerler olduğundan

söz etmişti... Kenettra'ya kaçıp deniz yoluyla kuzeye gidebilirdim. Ama düşünürken bile bunun tehlikeli ve amaçsız bir hareket olacağını biliyordum. *Sakin ol, Adelina ve düşün.* Bir grup Genç Elit'ten kaçmaya çalışsam bile, yoluma onların önünde devam etmeyi nasıl başarabilirdim? Onların bileyip iyice mükemmel-leştirdikleri güçleri vardı... benimse yoktu. Benim elimde olan tek şey, peşimde olan Engizisyon Mihveri'ydi ve muhtemelen tam şu anda Kenettra'da izimi sürüyorlar, yanlış bir hareket yapmamı bekliyorlardı. İlk denediğimde Engizisyon'dan kaçamamışsam, şimdi bir de Hançerlerden nasıl kurtulabilirdim? Beni yakalayana kadar vazgeçmeyeceklerdi; onların sırlarını açık edemeden beni sustururlardı. Hatta limana bile varamadan beni yakalayabilirlerdi... ve Gökdiyar'a gitmek üzere bir gemiye binebilsem bile, orada bile peşime takılabilirlerdi. Muhtemelen tam şu an beni izliyorlardı. Hayatımın sonuna kadar arkamı kollayacaktım. Hiç şansım yoktu.

Bu nedenle, önümdeki ikinci seçeneği düşündüm.

Peki ya onlardan biri *olursam*? Kaybedecek başka neyim kalmıştı? Kendi başıma kaldığımda, onlarla birlikte olduğum zamandan daha güvende olmayacaktım. Ama hayatta kalmak istiyorsam, burada kalıp kendimi onlara ispat etmem gerekiyordu. Ve bunu yapabilmek için yalnızca enerjimi kontrol edebilmeyi öğrenmem yetmeyecekti... bir de bazı müttefikler edinmem gerekecekti. Bazı arkadaşlar. Tek başına hareket etmek şimdiye dek pek işime yaramamıştı. Gecetaşına verdiğim tepkiyi, Raffaele'nin yaptığı şeyin içimdeki karanlığı yüzeye çıkarışını hatırlayınca ürperdim.

Ya ben buysam? *Kendine karşı dürüst ol*, demişti Violetta bana bir keresinde, babamın sevgisini boş yere kazanmaya çalıştığım seferlerden birinde. Fakat bu herkesin söylediği ve hiçbir anlamı

olmayan bir şeydi. Kimse sizi kendiniz gibi istemezdi. *Kendilerinin boşuna giden* kişi olmanızı isterlerdi.

Tamam. Madem sevilmem, hem de *çok sevilmem* gerekiyordu, o halde ben de sevillecektim. Enzo'nun onayını kazanacaktım. Onu etkileyecektim.

Günün ilk ışıkları nihayet odama süzölmeye ve her yerini uçuk bir altın sarısına boyamaya başladığında bitkin düşmüştüm. Biri hafifçe kapıma vurunca kıpırdandım. Gelen muhtemelen yine hizmetçiydi. "Girin," diye seslendim.

Kapı hafifçe aralandı. Beni görmeye gelen kişi hizmetçi kız değil, Raffaele'ydı. Bu kez üzerinde, helezonik altın işlemeleri olan çok güzel, siyah bir cüppe vardı, kolları çok genişti ve hareket ettikçe dalgalanıyordu. Hem alnında hem de boynunda incecik altın zincirler vardı ve boynunu tamamen kaplamış, gevşek bir örgü halinde topladığı saçları tek omzunun üzerine dökülmüştü, masmavi saç telleriyse karanlıkta bir tavus kuşunun tüyleri gibi parlıyordu. Mücevher rengindeki gözlerinin etrafı simsiyah, kalın farla boyanmıştı. Raffaele, onu en son hatırladığım zamandan daha çekici görüldüğü için utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Günaydın," dedi yanıma doğru gelip beni iki yanağımdan da öperek. Taşlarla yaşadığımız deneyimin ardından hissettiği tereddütten hiçbir iz yoktu. "Enzo ve diğerleri döndüler." Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Onları bekletmeyelim."

Aceleyle giyindim. Gizli tünelden aşağı, enerjimi test ederken gittiğimiz yöne doğru ilerlerken Raffaele bana eşlik etti. Ancak bu kez o odanın kapısının önünden geçip karanlık bizi yutana dek tünelin ilerisine doğru yürüdük. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. İlerlerken tavan gittikçe yükseliyormuş gibi gelmişti bana. Buz gibi, rutubetli bir koku etrafı kapladı.

“Bu yol ne kadar daha devam ediyor?” diye fısıldadım.

Raffaele'nin sakin sesi başımın yukarısından bana doğru süzüldü. “Estenzia sokaklarının altında ölülerin yeraltı mezarlıkları bulunur.”

Yeraltı mezarlıkları. Ürperdim.

“Bu tüneller tüm şehir boyunca uzanır,” diye devam etti. “Tüneller sığınaklarımızdan, sürekli müşteri ve koruyucularımızın evlerinden bazılarıyla birleşir. Şehrin altında o kadar çok tünel ve mezar var ki büyük kısmı asırlar içinde unutulup gitmiş.”

“Burası nemli.”

“Bahar yağmurları. Neyse ki biz yüksek bir yerdeyiz.”

Sonunda büyük bir çift kapıya ulaştık. Eski ahşabın içine yerleştirilmiş değerli taşlar loş ışıktaki parıltıyordu. Bunların, Raffaele'nin beni test ederken kullandığı türden taşlar olduğunu fark ettim.

“O taşları oraya yerleştirmesini bir Elit'ten istedim,” diye açıklama yaptı. “Ancak bir Elit'in dokunuşunun enerjisi taşlarla bağdaşabilir. Karşılığında onların enerjisi de, kapıların içinde bulunan ve açılmalarını sağlayan anahtarları hareket ettirir.” Raffaele bana bakarak başını salladı. “Saygı göster, sevgili Adelinetta'm. Şu an ölülerin diyarındayız.”

Raffaele, oradan güvenli bir şekilde geçebilmemiz için ölüm tanrıçası Moritas'a kısa bir dua okudu, ben de onun gibi yaptım. Duamız bittiğinde elini, kapılardan birine iştirilmiş taşın üzerine koydu.

Taşlar parlamaya başladı. Taşlar parlarken ahşabın içinden, sanki kilit içeriden açılıyormuş gibi karmaşık bir seri halinde tıkırtılar geldi. Manzarayı hayretle izliyordum. Zekice yapılmış bir kilitti. Raffaele bana baktı ve gözleri sanki bir an anlayış dolu

bir parıltıyla ışıldadı. "Cesur ol," diye fısıldadı. Ardından tüm ağırlığını kapıya verdi. Kapılar açıldı.

Hemen karşımızda, bir balo salonu büyüklüğünde, devasa bir mağara belirdi. Duvarlardaki fenerler, zemin boyunca birikmiş su havuzlarını aydınlatıyordu. İçeride, her biri asırlar önce oyulmuşa benzeyen, birçoğu hâlâ dimdik duran, bazıları çöküp parçalanarak yerlere dağılmış, sıra sıra taş kemerli geçitler ve sütunlar vardı. Solgun ışığın suyun yüzeyinde oluşan örümcek ağı gibi, sürekli yer değiştiren parlak yansımaları taş duvara düşüyordu. Burada sanki her şey yeşilimsi bir renge bürünüyor gibiydi. Uzaklarda bir yerde damlayan suyun sesini duyabiliyordum. Tanrıların freskleri duvarları süslüyordu, ressamların onca uğraşına karşın, eskiden alçalıp yükselen su seviyesi birçok eseri aşındırmıştı. Bu eserlerin asırlar öncesinden kalma, bambaşka bir döneme ait stillerde olduklarını hemen anladım. Duvarlar boyunca yer alan oyuklarda, çoktan unutulmuş nesillerin küllerini saklayan ayaklı vazolar duruyordu.

Fakat benim dikkatimi asıl çeken şey, aşağıda küçük bir yarımay halinde bizi bekleyen insanlardı. Enzo haricinde dört kişi daha vardı. Hepsi bizim olduğumuz tarafa dönmüştü, hepsinin üzerinde Hançer Cemiyeti'ne ait koyu mavi pelerinler vardı. Yüzlerindeki ifadeyi okumak zordu, loş ışıkta oldukça ürkütücü görünüyorlardı. Yaşlarını tahmin etmeye çalıştım. Hepsi de aşağı yukarı benim yaşımda olmalıydı; sonuçta kanlı hummadan kurtulanların hepsi çocuktü. Hançerlerden biri oldukça iriyarıydı, cüppesi bir adamı parçalara ayırabilecekmış gibi görünen kalın ve kaslı kollarını güçlkle gizliyordu. Onun yanıdaysa, tek elini oldukça rahat bir ifadeyle kalçasına dayamış, ufak tefek görünen bir kız vardı. Beni selamlamak istercesine başını sallayan tek kişi oydu. Altın

renkli, büyük bir kartal tek omzuna tünemişti. Endişeyle kartala odaklanmışken, ben de tereddüt dolu bir ifadeyle ona gülümsedim. Kızın yanında incecik bir genç çocuk ve sıranın en sonunda da, teni Kenettra'lı olamayacak kadar açık renkli, geniş omuzlu ve uzun, bakır renk bukleleri olan bir kız vardı. Bu kız bir Gökdiyarlı olabilir miydi? Kız kollarını göğsünde birleştirdi ve başını hafifçe eğerek beni selamladı, gözlerinde soğuk ve merak dolu bir ifade vardı. Yüzümdeki gülümseme silinip gitti.

Diğerlerinin önünde ve grubun ortasında Enzo duruyordu. Saçları kan kırmızısıydı, ellerini arkasında kavuşturmuştu ve bakışları kararlı bir ifadeyle üzerimde sabitlenmişti. Onunla yatak odamda ilk konuştuğumuz zaman fark ettiğim haylaz ifadeden eser kalmamıştı. Bugün yüzünde oldukça sert ve amansız bir ifade vardı, o genç prensin yerini soğukkanlı bir katil almıştı. Mağaranın tuhaf ışıklandırması gözlerinin üzerine gölge düşürüyordu.

Gruptan birkaç metre ötede durduk. Raffaele önce gruba doğru konuştu. "Bu Adelina Amouteru," dedi, oldukça net ve çok güzel bir sesle. "En yeni potansiyel öğrencimiz. Yanılsama yaratma, kişinin gerçeklik algısını değiştirme yeteneğine sahip."

Konuşmam gerektiğini hissediyordum ama ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Bu yüzden onlara elimden geldiğinde cesur bir ifadeyle baktım.

Enzo bana baktı. Neden bilmiyorum ama tıpkı ilk günkü gibi kendimi ona yakın hissediyordum. Bunun nedeni omuzlarının dimdik, başının soylulara özgü duruşuydu muhtemelen. Onu görünce içimdeki tutkular bir anda uyanıyordu. "Söyle bakalım, Adelina," diye başladı konuşmaya. Sözcükleri mağaranın içinde yankılanıyordu. "Daha önce 'Yeni doğmuş bir bebek ilk solugunu

alır / ve gökten ölüm yağdıran bir fırtına yaratır' dizelerini duymuş muydun?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Hiçbir şey birbirinden ayrı değildir. Küçük de olsa herhangi bir şey yaptığında, o şey dünyanın bambaşka bir köşesindeki başka bir şeyi etkileyecektir. Bir şekilde, zaten hepimizle bağlantı halindesin."

Enzo bana doğru bir adım attı. Diğerleri kıpırdamadan yerlerinde kaldılar. "Sen gecetaşıyla bu kadar güçlü bir şekilde uyum sağlayan ilk Elit'sin. İçinde karanlık bir taraf, sana muazzam bir güç veren bir şey var." Gözlerini kıstı. "Bugün bunu yüzeye çıkarmak ve dilediğin zamanlarda çağırabilmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Gücünü isteğin doğrultusunda kullanabilmeyi öğrenmenin yolunu. Kabul ediyor musun?"

Başka seçeneğimi var mı? Bir anlık sessizliğin ardından başımı kaldırdım. "Evet, Ekselansları."

Enzo onaylarcasına başını salladı. "O halde, senin gücünü uyandırmak için bizim gücümüz dahilinde olan her şeyi yapacağız."

Raffaele benden uzaklaştı. Artık orada yalnız başıma dikildiğim gerçeği, şüpheden oluşan sivri uçlu bir kazık misali göğsüme saplandı ve o an Raffaele'nin, burada beni korkutmayan tek insanın yanımda kalmasını dilerken buldum kendimi. Diğerleri alçak seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Her birinin, yarımaya oluşturan yüzlerine bakarak onlardan yardım almayı umuyorum fakat tek nezaket belirtisi, omzunda kartal olan kızdan geldi. Endişemi görmüştü ve bana doğru hafifçe, cesaretlendirici bir ifadeyle başını salladı. Buna sıkıca tutunmaya çalıştım.

Enzo tek elini havaya kaldırdı. “Başlayalım.” Ardından parmaklarını şaklattı ve mağaranın içindeki her meşale aynı anda söndü.

Salon karanlığa gömülmüştü.

Bir an paniğe kapıldım. Tamamen kör olmuştum. Önceki gün gecetaşının sebep olduğu baş dönmesi hissi şimdi tüm hislerimi ele geçiriyordu. Bu benim en büyük korkularımdan biriydi; günün birinde sağlam olan gözümü de kaybetmek ve hayatımın geri kalanını sonsuz bir karanlıkta geçirmek. Tek gözümü kırıştıtarak çılgına dönmüş bir halde etrafıma bakındım. Etrafta sessizlikten başka bir şey yoktu. Biraz sonra, oldukça soğuk, kuvvetli bir rüzgâr esti –fısıltı halinde bir uğultu gibiydi– ve etrafta yankılanan ayak sesleri duyuldu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. *Lütfen, biraz ışık olsun.* Gözlerimi kısarak karanlığa bakıp, gözlerimi alıştırmaya çalıştım.

Mağaranın zeminini güçlükle seçebildiğim sırada, tüm Hançerlerin gittiği fark ettim.

Birden, karanlığın içinde bir yerlerden Enzo’nun sesi geldi. “Örümcek. Yıldız Hırsız.” Şimdi de sesin derinliği beni korkutuyordu.

Gerildim. Hiçbir şey olmuyordu.

Ardından, bir anda rüzgâr çıktı. Kanat çırpma sesleri geldi. Birden, binlerce –milyonlarca– kalın kanatlı, çığlık atan, küçük yaratık bana doğru çırpınmaya, karanlık içinde etrafımda görünmez çemberler çizmeye başladı. Çığlık attım ve hepsi başıma üşüşürken yere çömeldim. Kollarımla başımı kordum. Yarasalar. Bunlar yarasaydı. Minik pençeleri derimi kesiyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum.

İriyarı biri beni şiddetle geriye doğru itti. Uçarak geriye doğru gittim, sonra da sertçe yere düştüm. Çarpmanın etkisi nefesimi kesti. Soluk almaya çalıştım. Keskin bir metalin ucu kolumun üst kısmını kesti... Kollarımı kendimi korumak istercesine havaya kaldırarak bağırdım fakat bir başka darbe diğer kolumu kestim. Kolumdan ılık kanlar akmaya başladı. Başımı çılgın gibi bir yandan diğerine çeviriyordum. Bana saldıran kişi neredeydi? Hiçbir şey göremiyordum. Biri sırtıma vurdu. Hissettiğim keskin acıyla birlikte kamburlaşım. Bir darbe daha... sonra da beni elbisemden yakalayıp ayağa kaldıran kaba saba elleri hissettim. Umutsuz bir şekilde içimdeki güce sarıldım ve onu derinlerden çekip almayı diledim. Fakat hiçbir şey olmadı. Ben uğraşırken, yüzümün önünde bir yerlerden alçak bir homurtu sesi geldi.

“Ne *kurdu?*” diye çıkıştı Örümcek. “Bu küçücük bir *kuzu*.”

Dişlerimi sıkarak çırpındım, tekmeler savurdum. Yalnızca havayı tekmelemiştim ve yere yığıldım.

“Yarası var,” dedi mağaradakilerden biri. Sesi Raffaele’nin sesine benziyordu.

Mağaradaki meşalelerden biri yandı –yaydığı parlaklık beni hazırlıksız yakaladı– ve ışığın geldiği yöne bakarak gözlerimi kısıtım. Bu yeni ışık eşliğinde milyonlarca yarasa çılgınlık atarak deliler gibi kanat çırpıp bir bulut gibi mağaranın karanlık tünellerinden birinde gözden kayboldu. Sanki hiç orada olmamışlar gibi. Etrafıma baktım. Az ötede, ismi büyük ihtimalle Örümcek olan o iriyarı delikanlı ve omzunda kartal olan kız duruyordu. Başka yerlerde, gölgelerin arasındaki sütunların ve duvarların yanında diğerlerini fark ettim. İçlerinden biri kıs kıs gülüyordu. Kolumdan incecik kan damlaları akıyordu. Kesik, verdiği onca acı düşünüldüğünde, beklediğimden çok daha küçük görünüyordu. *Uğraşmıyorlar bile,*

diye düşündüm hararetle. *Benimle oynuyorlar.* Örümcek beni karanlıkta nasıl görmüş olabilirdi ki?

Işık söndü. Bu kez gözlerim karanlığa daha çabuk alıştı ve karanlıkta yere çömlen Örümcek'in belli belirsiz silüetini görebildim. Bir kez daha bana saldırdı. Bu kez korkunç bir hızla üzerime atıldı ve bana ulaşmadan gözden kayboldu. Etrafa bakınarak onu arayıp olmayan gözüme ve zayıf görüşüme lanetler yağdırdım.

Örümcek zayıf görüş alanımın içinde peydahlandı. Ardından ona engel olamadan beni boğazımdan yakaladı. Elini sıkarak beni boğmaya başladı. Çırpındım. *Görüş.* Bir anda, sahip olduğu güçlerin ona diğerlerinin göremediği yerlerde etrafını görebile yeteneği verdiğini fark ettim. "Bu gece zeminimi bir koyun postu süsleyecek," dedi.

Bütün gücümle dirseğimi ona doğru salladım. Örümcek karşılık vermeme beklemiyor olmalıydı, çünkü bir anda sertçe boğazına vurmuştum. Örümcek öğürerek beni serbest bıraktı. Soluk soluğa dizlerimin üzerine düştüm. Örümcek kendi etrafında döndü, öfkeyle bana bakıyordu. Ben de kendimi bir başka saldırı için hazırladım.

"Yeterli," dedi Enzo sessizce. Gölgelelerin arasından yükselen alçak tonda, kınayan bir sözcüktü bu.

Örümcek benden uzaklaştı. Birden rahatlayarak yere çöktüm ve karanlıkta havayı içime çektim. Meşalelerin hepsi tekrar yandı. Birbirimize baktık... Genç Hançer'in gözleri yemyeşil ve hırçındı, benimkilerse şaşkınlıktan açılmış ve üzgün. Göğüs kafesimde, deli gibi çarpan kalbim haricinde hiçbir şey hissetmiyordum.

Biraz sonra Örümcek doğruldu ve bıçağını kınına yerleştirdi. Ayağa kalkmama yardım etme zahmetine girmedi. "Tek gözlü

cılız," dedi hor gören bir ifadeyle. "Seni Engizisyon'a bırakmalı ve hepimizi onca sıkıntıdan kurtarmalıydık." Bana arkasını döndü.

Birden içinde bir öfke kıvılcımı hissettim. Karşılık olarak onu boğmamı, yarattığım karanlık sanrılarının boğazına yapışıp soluğunu kesmesi durumunda neler olabileceğini hayal ettim. Güçlerim bunu yapabilir miydi? Zihnimin derinliklerinde saklanan fısıltılar, aç ve sabırsız bir şekilde onaylarcasına başlarını salladılar. *Evet, evet.* "Korkak," diye fısıldadım arkasından. Örümcek beni duymadı ama omzunda kartal olan kız –sanırım ismi Yıldız Hırslıydı– duydu. Gözlerini kırıştırdı.

Raffaele kulağına bir şeyler fısıldarken Enzo ilgiyle beni inceliyordu. Beni onaylıyorlar mıydı?

Bir dakika sonra Enzo sesini yükseltti. "Rüzgârgezen."

Rüzgârgezen mi? Mağarada etrafıma bakarak bir sonraki rakibimi aradım. Sonunda onu gördüm. Rüzgârgezen uzun boylu, açık tenli, Kenettra'lıya benzemeyen kızdı. Gösterişli ve tehditkâr haliyle bana doğru gelirken kıkırdadı ve ben bir adım geriledim. "Baş üstüne, Ekselansları," dedi Enzo'ya.

Soluklarım çok hızlanmıştı. *Sakin ol. Odaklan.* Fakat en son saldırının etkisi hâlâ titrememe neden oluyordu ve bundan sonra gelebilecek şeylerin beklentisi dehşetle tüylerimi ürpertiyordu. Örümcek'in zifiri karanlıkta görebilme gücü vardı. Peki ya Rüzgârgezen ne yapabiliyordu? Uçabiliyor muydu?

Biraz sonra çok tiz bir çığlık bütün duyularımı paramparça etti. Korkuyla geri çekildim. Ellerim boş yere sese engel olabilmek için kulaklarıma gitti ama aksine, ses daha da kötü bir hal aldı. Ses etrafımdaki her şeyi mahvediyor, dünyamı göz kamaştırıcı kırmızı şeritlere ayırıyor ve zihnimin her köşesini delip geçiyordu. Göremiyordum. Düşünemiyordum. Ses sürekli devam ediyor, keskin

bir bıçak adeta kulaklarımı deliyordu. Bir yerlerim kanıyor olmalıydı. Buz gibi taşların hissizleştiren etkisini tenimde hissettim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı. *Düştüm*, diye fark ettim duygusuz bir şekilde.

Bedenimin derinliklerinde hafifçe bir şeyler kıpırdanmaya başlıyordu fakat uzanınca onu elimden kaçırdım. Ne tür bir güçtü bu? Bununla nasıl mücadele edecektim? *Zihninin derinliklerinden gelen bir çığlığı nasıl susturursun?* Ayağa kalkmak istedim ama çığlık her yanıma kaplıyordu. Tekrar tekrar havada dalgalanıyor, beni boğmak üzere tehdit ediyordu.

Bir şekilde, o karmaşada Rüzgârgezen'in sesini duydum. Sanki tam yanımdaymış gibiydi. Başımı yana çevirdiğimde onu gördüm.

Rüzgârgezen gülüyordu. "Adımlarına dikkat et, küçük kurt," diye alay etti benimle.

Birden görünmez bir rüzgâr perdesiyle ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Rüzgârgezen kollarını bana doğru açmıştı. Beni daha da yukarı kaldırdı ve tek eliyle kesme işareti yaptı. Rüzgâr kulaklarımın yanından esip geçince mağara boyunca uçtum. Sırtım sert bir şekilde duvara çarptı. Kırık bir oyuncak bebek gibi yere düştüm. Çığlık her tarafta devam ediyordu.

Bunu yapamam. Rüzgârgezen yanıma yaklaştıkça, büzülüp tortop oldum. Önümde diz çöktü. Artık görebildiğim tek şey yüzündeki sinsi gülümsemeydi. Zihnindeki çığlık ruhumu paramparça ediyor ve salonun diğer tarafına fırlatıldığında duyduğum acı nefesimi kesiyordu. Çığlık benim çığlığıma benziyordu. Yağmurun altında saçlarımdan tutularak sürüklendiğimi gördün; babam doğruca yüzüme bakıyordu. Hemen arkamızda Violetta ona durması için bağıırıyordu. Babam onu umursamıyordu.

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Öfkem giderek kabarıyordu. Bir türlü kavrayamadığım enerjiye doğru uzandım. Babamın hayaleti önümde uçtu ve kız kardeşimin çığlıkları her yanıma sardı. Ne yapacağımı bilemez halde boğuk bir çığlık attım ve havayı tırmaladım.

Elim bir şeye çarptı. Birden etrafımdaki çığlıklar sustu ve babamla kız kardeşim ortadan kayboldu. Artık kıs kıs gülme sesini duymuyordum. İlginç bir şekilde, Rüzgârgezen kamburu çıkmış vaziyette birkaç metre öteye savrulmuş, boynunu tutuyordu. İncecik bir kan damlası, elinin üzerinde, onu tırmaladığım yerden aşağı akıyordu. O an irkilerek, babama vurduğumu sandığım anda ona vurduğumu fark ettim. İçimdeki öfke; neredeyse erişemediğim bir yerlerde olan simsiyah, kaynayan hiddet hissi hâlâ deliler gibi kabarıyordu.

Genç kıza bakarak dişlerimi gıcırdattım. “Bu mu yani?” diye çıktım bir anda. “Savunmasız olduğum bir anda bana saldırmak mı gücün yani?”

Rüzgârgezen sessizce bana baktı. Ardından, açtığım derin kesiği göstermek için elini kaldırdı. “Hiç de savunmasız değilsin.” Boğazında birkaç tane sıyrık vardı. Tek kelime etmeden yanıma geldi ve titreyen ayaklarımın üzerine kalkmama yardım etti. “Fena sayılmaz,” dedi, sesinde iğneleyici bir ton olmaksızın. “Kışkırtılmayı seviyorsun. Bunu anlayabiliyorum.”

Öfkem yavaş yavaş şaşkınlığa dönüştü. Rüzgârgezen az evvel bana iltifat mı etmişti? “Senin,” demeyi başardım, “gücün tam olarak nedir?”

Güldü. Sıyrılmış boynunu hiç umursamıyormuş gibiydi ve bir şekilde bana karşı çok daha dostane bir tavır takınmıştı. “Rüzgârın

yapabildiği her şeyi –ısıklıklar çalmayı, çığlıklar atmayı, ulumayı, seni yerden söküüp uçurmayı– ben de yapabilirim.”

Rüzgârgezen yanımdan uzaklaştı. Diğerleri, mağaranın her yanında kendi aralarında fısıldaşıyorlar, sesleri bomboş alanda yankılanıyordu. Sonunda Enzo, elleri sakın bir şekilde arkasında kavuşturulmuş halde ileri çıktı.

“Bu daha iyi.” Dudakları gerildi. “Ama yeterli değil.”

Orada öylece, ayaklarım üzerinde hafifçe sarsılarak, soluğumu tekrar kontrol altına almaya çalışarak bekledim. Bakışları beni kemiklerime dek yakıp kavuruyor, bir dehşet ve heyecan dalgasına neden oluyordu.

“Sorunumuz, Adelina,” dedi bana yaklaşırken, “senin hiç korkmuyor olman.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Korkuyorum,” diye fısıldadım. Ama sözlerim hiç de ikna edici değildi. Enzo bana ne yapacaktı ki?

“Hayatının tehlikede olmadığını *biliyorsun*,” diye devam etti sözlerine. “Doğrudan ölümle yüz yüze kalmadığın sürece içindeki karanlığı sahiplenmiyorsun. Bu yüzden de korku ve öfkenle ilişki kuramıyorsun.” Enzo arkasında bağladığı ellerini çözdü. “Bakalım, bunu düzeltebilecek miyiz.”

Etrafımızda birden ateşten bir halka oluştu ve karanlık mağarayı aydınlık bir yere dönüştürdü. Alevler tavana dek uzanıyordu. Tenimde hissettiğim hararet dehşetle irkilmeme neden oldu. Çığlık atacaktım neredeyse. Hayır, hayır, hayır. Ateş olmamalıydı. Her şey olurdu ama o olmamalıydı. O an görebildiğim tek şey, Enzo’nun benimkilere sabitlenmiş, karanlık ve kararlı gözleriydi. Çok ateş vardı.

Kazığa bağlanmadım. İyiyim. İyiyim. Ama kendime inanmıyordum. Tekrar yakılma törenime dönmüştük sanki... Engizis

yon, babamın ölümü için alevlerin beni yutuşunu seyretmekten memnun bir şekilde, herkesin gözü önünde öldürecekti. Tanrılar beni kurtarsın. Diğer Elitler'in saldırıları buna oranla etkisizdi. Alevler her yanıma sarıyor gibiydi. Nefes alamıyordum.

Ölümle doğrudan yüz yüze kaldığım zamanki hisleri *yeniden yaşamam için* beni zorluyordu.

Enzo bana uzandı. Alevler her tarafta gürlerken, bedeninden yayılan ısıyı, içindeki katıksız enerjiyi cüppesinin üzerinden hissedebileceğim kadar yakınıma eğildi. Örümcek bana ilk saldırdığı andan beri içimde büyüyen korku şimdi önüne geçilmez bir hızla ilerleyerek kol ve bacaklarımı uyuşturuyordu. Eliyle sırtımın alt tarafına dokundu. Dokunduğu yerden şiddetli, karşı konulmaz bir ısı yayılıp içimde nabız gibi atarak beni yaktı. Etrafımızdaki alevler elbisemin kol kısımlarını yalarken kıvrılıp simsiyah bir hal alan kumaşı dehşetle izledim. Enzo'ya dair her şey tehlike ve adalet uğruna işlenmiş cinayetlerin fısıltılarıyla doluydu. Geri çekilmek için umutsuzca çabalıyordum. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. İki ateş arasında kalmış halde, kontrolsüzce titriyordum.

"Korkuyu şiddetle arzuladığını biliyorum." Soluğu çıplak boynumun derisini yakıp kavuruyordu. "Gelişmesine izin ver. Onu beslersen, sana tüm ilginin karşılığını on kat fazlasıyla verir."

Yoğunlaşmaya çalıştım ama tek hissedebildiğim sıcaklıktı. Kazık, ayaklarımın dibindeki odun yığını. Sonsuza kadar kâbuslarımdan gitmeyecek, ölmüş babamın gözleri. *Sen bir katilsin*, diye fısıldıyordu bana hayaleti. Fakat Engizisyon kaç kişi öldürmüştü? Kaç kişi *daha* öldürecekti? Hançerler beni kurtarmaya gelmeseydi, ben de Engizisyon'un kurbanlarından biri olmayacak mıydım?

Etrafımızdaki alevlerin, Enzo'nun ipek elbisemin üzerindeki sıcacık ellerinin, kulaklarımdaki kelimelerinin ve diğerlerinin saldırı-

rıları nedeniyle hâlâ titreyen bedenimin etkisiyle, hissettiğim korku, nefret, öfke ve tutku nihayet kaynaşmış bir oldu. İçimde büyüyen kontrol edilemez karanlığı hissedebilmeye başladım; dünyadaki her şeyi diğer şeylere bağlayan iplikleri, Enzo'nun içindeki kötülüğü, etrafımızdaki herkesin içinde bulunan günahkâr tarafı hissettim ve yere eğilip zihnimi o ipliklerden bir kısmının etrafına sararak onları *çekebilecek* gücü bulana dek hepsi içimde birikip büyüdü. Karanlık bana boyun eğdi, onu kavramam için sabırsızlanıyordu. Gözümü kapadım, kalbimi bu hisse açıp intikamın hazzını içime çektim.

Neler yapabileceğini göster bana, diye fısıldadı babamın hayaleti.

Yerden şeytani biçimli, kızıl gözlü, sivri dişlerinden kan damlayan simsiyah silüetler kalktı. Boyları gitgide uzayan silüetler sonunda mağaranın tavanına kadar uzadılar. Sabırla emrimi bekliyorlardı. Hem gücümü hissetmenin verdiği sersemlikle hem de bunu yapamayacak kadar aciz olduğum düşüncesinin verdiği dehşet hissiyle adeta ayaklarım yerden kesildi.

Enzo elini geri çekti.

Temasın aniden kesilmesi dikkatimi dağıttı ve bir anda silüetlerim yok oldu. İblisler iyice küçülerek yerde gözden kayboldu. Enzo'nun ateş sütunları yok oldu. Hiçbir şey olmamış gibi, tekrar mağaranın o derin sessizliğine gömüldük. Harcadığım onca çabanın sonunda omuzlarım çöktü. Ateş ortadan kaybolunca, mağara yine o ürkütücü yeşil parlaklığına büründü. Diğerleri artık gül-müyordu. Raffaele'ye baktım. Nutku tutulmuş gibi, kaşları trajik bir ifadeyle çatılmıştı.

Enzo gerileyerek benden uzaklaştı. Güçsüz bacaklarım üzerinde yalpaladım. Onu tanımasam, onun da şaşırıldığını düşünürdüm.

GENÇ ELİFLER

Tek bildiğim, bunu bir kez daha yapmak istediğimdi. Enzo'nun bana dokunmasını istiyordum. O gücün akışını hissetmek ve diğer Hançerlerin yaşadığı korkuyu görmek istiyordum.

Daha fazlasını istiyordum.

Sadece inandığın şeyleri görüyorsan,
gördüğüne inanmanın anlamı yoktur.
-“*Amiral*” Tanrıların Ağıtı XI. Cilt,
Çeviren Chevalle

Adelina Amouteru

Estten iki gün sonra, bir sarhoş kumarbaz grubu, meydanın orta yerinde bir *malfetto*'yu yaktı. Birkaç gün sonra bir başka cinayet işlendi. Sanki bizi öldürmek, şehri bir şekilde yeniden refaha kavuşturacakmış gibi. Estenzia'ya tepeden bakan gizli bir avluda, bağırıp çağıran bir güruh tarafından anacadeye sürüklenen, hıçkırarak ağlayan ikinci bir kurbanı gördüm. Engizisyoncular hemen orada duruyor ve olup bitenleri fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

Daha hızlı öğrenmeliydim. Dünya adeta başımıza çöküyordu.

“İkisi de bazı güçlere sahip olmakla, Elit olmakla suçlanan *malfetto*'lardı,” dedi bana Raffaele, birlikte yatak odamdaki aynanın önünde otururken. “İkisi de öyle değildi elbette. Ama aileleri yine de onlara sırt çevirdi. Engizisyon böyle bilgiler karşılığında iyi para öder ve böyle zamanlarda altını elden kaçırmak oldukça zor.”

Önce şifoniyerin üzerinde dağınık duran kremlere ve pudralara, ardından aynadaki aksime baktım. Hizmetçim bu sabah beni özel bir hamama götürmüştü ve parlayıp ışıldayana kadar yıkamıştı.

Tenim gül ve bal kokuyordu. Böyle lüks şeylere nasıl bu kadar alışabildiğime şaşıırıyordum.

Bakışlarımı tekrar Raffaele'ye çevidim. "Hançerler onu neden kurtarmadı?" diye sordum.

Raffaele'nin yanıtı, hiçbir şeyi cevaplamayan türdendi. Eline bir krem kutusu aldı. "Böyle avlar sıkça yaşanıyor. Biz de gerekli olduğu zamanlarda harekete geçiyoruz."

Bu yanıttan rahatsız olmamış gibi görünmeye çalıştım ama gizliden gizliye bu sözlerin gerçek anlamı üzerinde düşünüyordum. *Onları kurtarma riskine girmedik, çünkü onlar Elit değil.*

"Benimle ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Fortunata Sarayı'nda kalıyorsun. Bu işe uygunmuş gibi görünmen gerek."

Bir eşlikçiye dönüşme düşüncesiyle irkildim. Raffaele enerjimdeki ani değişimi hissetmiş olmalıydı ki, "Bir Engizisyoncunun seni fark etmesini mi isterdin?" diye ekledi. Parmağının tek bir dokunuşuyla soğuk kremden yüzüme bir parça sürdü. "Kimse sana el sürmeyecek, bu konuda sana söz veriyorum. Ama buraya aitmiş gibi görünmek seni özgür kılacaktır."

Kremin sürüldüğü yer tatlı bir şekilde ürperdi. Krem esmer tenimi ısıldatırken olup bitenleri şaşkınlıkla izliyordum. Raffaele fildişi bir tarakla saçlarımı taramaya başladı. Parmakları arada sırada boynumun alt tarafına sürtünüyor, sırtımdan aşağı haz dolu ürpertiler gönderiyordu. Hareketlerinde, bir eşlikçi olarak sahip olduğu yetenekler hakkında çok şeyi belli eden bir hassasiyet vardı. Bir an içimde onun müşterisi olmanın nasıl bir duygu olacağına dair bir düşünce belirdi; yumuşacık dudaklarının boynumda, yumuşacık ve deneyimli ellerinin üzerimde gezinmesi.

Raffaele aynadan bana bakarak tek kaşını kaldırdı. “Düşündüğüm şey sana en az beş bin altına mal olur, sevgili Adelinetta’m,” diye takıldı nazikçe; başını, yanaklarımın kızarmasına neden olacak şekilde ince bir hareketle yana doğru attı. Beş *bin* altın mı?

“Bir gecelik mi?” diye fısıldadım.

“Bir saatlik,” diye cevap verdi. Hâlâ saçlarımla uğraşıyordu.

Bir saat için beş bin altın. Raffaele bir gecede, babamın bir yıllık gelirini elde edebiliyordu.

“Sen Fortuna Saray’ını tek başına ülkedeki en varlıklı saray haline getirmiş olmalısın,” dedim.

Raffaele utangaç bir ifadeyle gülümsedi... fakat gülüşünün ardında hüznü dolu bir şeyler olduğunu hissediyordum. Gülümsemem kayboldu.

Raffaele kafa derimi güzel bir yağla ovduktan sonra saçımı taramayı bıraktı. Dikkatini diğer detaylara yöneltti. Gözkapağıma ve kirpiklerime, tellerin gümüşü rengini gizleyen siyah, parlak bir toz sürdü; tırnaklarımı, parlamalarını sağlayan bir merhemle ovdu; kaşlarımı mükemmel fırça darbeleriyle düzeltti. Parmakları dudaklarımda gezinerek onları, dolgunluklarını vurgulayan güzel bir gül rengine boyarken bir kez daha ürperdim. Raffaele’nin müşterilerinden bazılarının Hançer Cemiyeti koruyucuları, Enzo’nun tahta geçer geçmez kendilerini ödüllendirebileceği zenginliklerle kandırdığı soylular arasından olup olmadığını merak ediyordum. Belki de hepsi öyleydi. Belki de koruyuculardan hiçbirinin, Hançer’in liderinin kim olduğuyla ilgili bir bilgisi yoktu... sadece Kral’ı tahtından indirecek uzman bir suikastçıyı desteklediklerini sanıyorlardı.

Raffaele işini yaparken ona, “Enerji konusunda nasıl bu kadar çok şey öğrendin?” diye sormaya karar verdim.

Raffaele omzunu silkti. "Deneme yanılma," diye cevap verdi. "Biz ilbiz. Bunu öğrenebileceğimiz kimse yoktu. Buraya aldığımız her yeni Elit'le birlikte ben de öğreniyor, deney yapıyor ve bilgileri kaydediyorum. Birilerinin, gerekli bilgileri bizden sonra gelecek nesillere bırakması gerekiyor. *Şayet* bir başka nesil olursa tabii."

Onun sözlerini sessiz bir ilgiyle dinledim. Birçok yönüyle tam bir Elçi'ydi. "Bunun nereden geldiğini biliyor musun? Aslında kanlı hummayla başladığını biliyorum ama..."

Raffaele incecik bir fırçaya uzandı. "Kanlı hummayla başlamadı. Enerjiyle, tanrılar ve yarattıkları ölümlü dünya arasındaki bağlantıyla başladı."

"Enerji."

"Evet. Enerji karayı, havayı, denizleri ve tüm canlı yaşamı oluşturur. Enerji içimize yaşamı dolduran şeydir."

"Peki bize bu güçleri veren bu mu?"

Raffaele başını onaylarcasına salladı. Elindeki fırçayı, içinde ısıltılı bir toz bulunan şişeye batırdıktan sonra sağlam gözümün ucuna hafifçe dokundurdu. O işini yaparken ben de bu ilginç, görünmez enerjiyi düşünerek kaşlarımı çattım.

Fırça bir an durdu. "Gözünü kapadığında ışık kıvılcımları görüyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Raffaele'nin bu teorisini test etmek için gözümü kapadım. Evet. Gözümün önündeki karanlığın içinde uçuk maviler, yeşiller, kırmızılar ve altın sarıları uçuşuyor, bir görünüp bir kayboluyorlardı. "Evet."

"Aslında senin gördüğün, enerji iplikçikleri." Dikkatle elime dokundu ve kolumdan yukarıya haz ürpertileri yayıldı. "Dünya, her şeyi birbirine bağlayan sayısız iplikten oluşur. Bu iplikler dünyaya hem rengini hem de hayatın kendisini verir." Raffaele

başıyla, etrafımızdaki yatak odasını gösterdi. “Şu anda, ufacık bir şekilde de olsa, sen de buradaki her şeyle bağlantılısın. Aynayla, duvarlarla, havayla. Her şeyle. Hatta tanrılarla.”

Kelimeleri anılarımı canlandırdı. Aklım babamın öldüğü geceye gitti. Etrafımdaki her şeyi, yağmur damlalarını ve rüzgârı durdurduğum, dünyanın siyah beyaz bir renge büründüğü ve yarı saydam ipliklerin havada parladığı geceye. Yakılma törenim sırasında, infazın gerçekleştirileceği alanın bütün renklerinin solduğunu görmüştüm, sonra her şey geri gelmişti.

“Birçok insanın, dünyayla olan bağlantılarını idare edebilecek kadar enerjisi yoktur. Aslında bunu yapmamamız gerekiyordu. Ama humma seni ve beni etkilediğinde, içimizdeki bir şeyleri de değiştirdi. Bir anda bizi, dünyada asla bağlantılı olmamamız gereken şeylerle bağlantılı hale getirdi.” Raffaele elimi, avcum yukarı bakacak şekilde çevirip ince ve uzun parmaklarını bileğimden parmak uçlarıma kadar gezdirdi. Dokunuşuyla tenim ürperdi. Bir soluk aldım, yüzüm kızarmıştı. “Her Elit birbirinden farklıdır ve özel yöntemlerle iplikleri çekmek her biri için farklı şeylere neden olur. Örneğin Rüzgârgezen, havada rüzgârı yaratan iplikleri çekiyor. Enzo kendisinden, güneşten, ateşten ve diğer canlılardan ısı enerjisi ipliklerini çekiyor. Güneşdiyar’da, metali altına çevirebilen bir Elit’in varlığıyla ilgili bir bilgi ulaştı elimize. Söylentilere göre bir başka Elit olan Afsuni, Engizisyon’un elinden o kadar sık kaçmış ki *efsun* kelimesi onun isminden türetilmiş. Enerji içimizde kendini sayısız biçimlerde dışa vurur. Dünyadaki diğer keşfedilmemiş Elitler’in, Hançerlerin ve benim bilgim haricinde var olan Elitler’in neler yapabildiğini hayal bile edemiyorum. Ölüleri tekrar hayata döndürebilen bir Elit’e dair söylentiler bile var.”

Bir an, Hançer Cemiyeti'nin haricinde kaç tane Elit olduğunu merak ettim. Onlara rakip olan cemiyetler de var mıydı? "Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben dünya üzerindeki bütün enerjiyi görebiliyor ve hissedebiliyorum," diye cevap verdi. "Her şeyi her şeye bağlayan ipliklerin her birini görüyorum. Onları hafifçe çekebilmek haricinde fazla bir şey yapamıyorum ama hepsini hissedebiliyorum."

Bu noktada bir an durup gözlerimin içine baktı. Bir an kalbim tekledi, sanki onu görünce kalbim göğsüme sığmaz olmuştu. Meseleyi kavrayınca gözüm şaşkınlıkla açıldı. Bileğime dokunuşu bu yüzden ürpermeme neden olmuştu. "Onlara bu şekilde bakıp yüreklerine dokunuyorsan, müşterilerinin sana çılgınca âşık olmasına şaşırmamak gerekir."

Raffaele o güzel kahkahasıyla güldü. "İstersen bir gün sana da öğretebilirim."

Bunun üzerine tekrar heyecanlandım ve bu kez heyecanımın Raffaele'nin enerjisiyle ilgili olup olmadığına emin değildim. "Peki ya ben?" diye sordum bir anlık sessizlikten sonra. "Ya benim gücüm?"

"Tüm Hançerler içinde, birbirine en çok benzeyen ikimiziz. Biz fiziksel olmayan şeyleri hissedebiliyoruz." Raffaele bana baktı ve güneş ışığı irislerindeki o muhteşem, değişen renkleri ortaya çıkardı. "Daha güçsüz tanrıları düşün: korku meleği Formidit ya da öfke meleği Caldora. Zevk meleği Laetes. Hırs meleği Denarius. Enerji iplikleri sadece fiziksel şeyleri değil duyguları, düşünceleri ve hisleri -korkuyu, nefreti, aşkı, neşeyi, kederi- de birbirine bağlar. Senin korku ve nefret ipliklerini çekebilmek yeteneğin var. Zararsız hale getirebilirsen, bu oldukça güçlü bir yetenektir. Çevrende ne kadar korku ve nefret varsa o kadar güçlenirsin. En büyük yanılsamaları korku meydana getirir. Bir yerlerde saklı olsa

da, herkesin içinde karanlık bir taraf vardır." Gözlerinde vakur bir ifade belirdi ve onun narin ruhunda bile nasıl bir karanlık taraf olabileceğini düşünerek ürperdim.

"Tanıdığın ilk Elit Enzo muydu?" diye fısıldadım.

"Evet."

Birden meraklandım. "Nasıl tanıştın onunla?"

Raffaele pudraları masanın üzerine koymaya başladı. "Bekâret bedelimi o ödedi."

Hemen ona bakmak üzere sandalyemde döndüm. "Be-bekâret bedelini mi? Yani sen ve Enzo..."

"Düşündüğün gibi değil." Raffaele bana muzip bir şekilde gülümsedi. "On yedi yaşına gelip reşit olduğumda, resmi olarak Fortunata Sarayı'nda eşlikçi olarak çalışmaya başladım. Saray da sosyeteye takdimim için hesapsızca paraların harcandığı bir müzayedede balosu gerçekleştirdi."

Bu sahneyi gözlerimin önüne getirmeye çalıştım: Benim yaşımda, genç ve masum, dünyadaki herkesten daha güzel olan Raffaele, maskeli bir soylu kalabalığının önünde duruyor ve kendini onlardan birine vermeye hazırlanıyor. "Şehirdeki herkes senin için bu baloya katılmış olmalı."

Raffaele söylediklerime itiraz etmedi, bu da yeterli bir onay sayılırdı. "Enzo kendisi gibi olanları aramak amacıyla, gizlice takdim geceme geldi." Bir an hatırlamaya çalışmış gibi tereddüt etti. "Gözlerden uzak kalıp bir köşede saklanmasına rağmen, içeri girdiği an onu hissettim. Daha önce hayatımda hiç benim sahip olduğum türden enerjiye sahip biriyle karşılaşmamıştım. İlk defa onun etrafında bir hale gibi duran, birbiri içine geçip ayrılan enerji ipliklerini görebilmiştim. Enzo ona duyduğum tuhaf ilgiyi

fark etmiş olmalıydı. Hizmetkârı benim için bir teklif sundu ve kazandılar.”

“Ne kadar sundu?” diye sordum merakla.

“Ağza alınmayacak bir miktar.” Raffaele yere baktı. “Korkuyordum. Daha yaşlı eşlikçilerden, ilk gecelerine dair hikâyeler dinlemiştim. Fakat Enzo yatak odama geldiğinde, tek yapmak istediği şey benimle konuşmak oldu. Biz de konuştuk. Bana ateşle yapabildiği şeyleri gösterdi. Ben de diğerlerini hissedebilme yeteneğimi ona itiraf ettim. İkimiz de, güçlerimiz hakkında açıkça konuşarak hayatlarımızı riske attığımızı biliyorduk.”

Birden, Raffaele’nin yeteneklerini üzerinde kullanmadığı tek kişi olduğunu fark ettim. Enzo. “Neden ona güveniyorsun?”

Sorum biraz şüpheli ve iğneleyici gibiydi ve sorar sormaz geri almak istemiştim. Fakat her zaman hoş ve nazik biri olan Raffaele bakışlarımı dürüst bir ifadeyle karşıladı. “Enzo kral olursa,” dedi, “bu hayatı geride bırakabilirim.”

Öncelikle, onda daha önce de gördüğüm bir anlık hüznün ifadesini, ardından hem yatak odasının içinde hem de dışında eğlendirmek için para aldığı aristokrat alayını düşündüm. Özgürlük yoksunluğu. Ne kadar gösterişli olursa olsun, kimse bir eşlikçinin hayat tarzını *seçmezdi*.

“Üzgünüm,” dedim sonunda.

Raffaele bir an durup yüzümün hasarlı kısmına baktı. Gerildim. Raffaele’nin bakışlarında anlayış dolu bir ifade belirdi ve tek eliyle yanağıma dokundu. Hafifçe yüreğim sızladı. Endişelerim dindi, içim güven duygusuyla ısındı. Dokunuşu her şeyiyle beni sakinleştiriyor ve mutlu ediyordu. Bu an ilginç bir şekilde beni teselli etti. İkimiz birbirimizden çok da farklı değildik.

O anda hizmetçi, elleri kolları ipek kumaşlarla dolu halde gelince baş başa anımız son buldu. Hizmetçi yeni giysilerimi giymemde bana yardımcı olurken, Raffaele bizi yalnız bıraktı... Kesimleri Tamoura tarzında olan çok güzel, altın rengi bir elbiseydi bu. Gevşek ipek kumaş tenimde çok hoş, serin bir his yaratıyordu. Güneşdiyar'dan gelen giysiler bana kendimi her zaman Kenett-ra'lıların giydiği kaskatı korseler ve dantellerden çok daha rahat hissettirmişti.

Hizmetçi odadan ayrılmadan önce, şifoniyerin üzerine kadife bir kutu bıraktı. Raffaele geri döndü. Elbiseme bakarak onaylarcasına başını salladı. "Amouteru," dedi, soy ismimin egzotik vurguları üzerinde durarak. "Damarlarındaki Tamoura kanını hissedebiliyorum."

Ben merakla ona bakmaya devam ederken, Raffaele gümüşü bir perde misali sırtımdan aşağı dökülene kadar saçlarımı fırçayla taradı. Saç buklelerimi başımın arkasında, geleneksel Tamoura modasına uygun olarak dümdüz, parlak bir topuz halinde topladı, beyaz ve altın renkli upuzun iki kumaş parçası alıp saçlarım özenle birbirinin içinden geçirilmiş ipeklerin altında kayboluncaya, ipekler sırtımdan aşağı kar ve güneşi temsil eden sicimler misali uzanuncaya dek başımı sardı. Kumaşın üzerine mücevherler ilıştirdi. Raffaele, Tamoura tarzı bandanayı başıma, benim hiçbir zaman beceremediğim kadar becerikli hareketlerle sarmıştı. Son olarak başımın üzerine, ucunda alnıma uzanan gözyaşı şeklinde bir elmas bulunan gümüş bir zincir yerleştirdi.

"İşte oldu," dedi. "Bundan sonra izlerini bu şekilde saklayacaksın."

Şaşkınlık içinde kendime baktım. Elmacıkkemiklerim ve burnum, hatta gözümün en ufak hareketi bile öne çıkmış gi-

biydi. Daha önce hiç bu kadar Tamoura'lı gibi görünmemiştim. Bu oldukça tatmin edici bir kılıktı.

Raffaele şaşkın ifadem üzerine güldü. "Senin için bir hediyem var," dedi. Dönüp şifoniyerin üzerindeki kadife kutuyu açtı.

Kalbim bir an heyecanla tekleli.

Kutunun içinde porselen, dokununca buz gibi hissettiren bir yarım maske vardı. Maskenin kenarlarına dizili elmaslar ışıpta parıltıyor ve parlak simlerden yapılmış minik çizgiler, maskenin açık renk yüzeyinin üzerinde özenle işlenmiş şekiller oluştuyordu. İncecik, beyaz kuş tüyleri, maskenin şakak kısmında kavis yaptığı yerde kavisleniyordu. Maskeye bakakalmıştım. Daha önce ömrümde bu denli güzel bir elyapımı eser görmemişim.

"Bunu senin için sipariş ettirdim," dedi Raffaele. "Denemek ister misin?"

Tek kelime etmeden başımı onaylarcasına salladım.

Raffaele yarım maskeyi yüzüme yerleştirdi. Maske sanki uzun zaman önce yitirdiğim bir eşyaymış, sanki her zaman bedenimin bir parçası olmuş gibi rahatça yüzüme oturdu. Şimdi, eskiden gözümün olduğu yer kar beyazı porselen ve parlak ışıklardan oluşan bir hat tarafından gizleniyordu. Maske üzerini kaplamıştı. İşaretimin dikkat dağıtıcı etkisi olmaksızın, yüzümün doğal güzelliği ışıltıyordu.

"Sevgili Adelinetta'm," dedi Raffaele soluk alarak. Soluğu boynumun narin derisini ısıtacak kadar yaklaşmıştı bana. "Gerçekten de ay ve deniz tarafından öpülmüş gibisin."

Sessizce ona bakarken, içimde güçlü bir şeylerin kıpırdandığını hissettim; derinlere gömülmüş, çocukluğum boyunca bastırılmış ve çoktan unutulmuş bir ateş. Tüm hayatımı babamın ve kız

kardeşimin gölgesinde yaşamıştım. Şimdi ilk kez güneşin altında dururken farklı şeyler düşünme cesaretini gösterebiliyordum.

Kanadı kopmuş kelebek artık tamamlanmıştı.

Dışarıdaki koridordan alçak sesler geldi. İkimiz de herhangi bir tepki vermeden kapı açıldı ve Enzo hızla içeri girdi. Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım ve fark etmemesini umarak yüzümü kısmen çevirdim. Enzo'nun bakışları önce Raffaele'ye çevrildi. "Hazır mı?"

Ardından beni fark etti. Söylemek üzere olduğu sözcükler dilinin ucunda kaldı. Onunla tanıştığım günden bu yana ilk kez yüzünde, içinde kıpırdanan bir şeyleri ima eden kıpırtılar belirdi.

Raffaele onu inceledi. "Söyleyecek kelime bulamadınız mı, Ekselansları? Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

Enzo hemen toparlandı. Raffaele'yle sessizce bakıştılar. Ben de, az önce aralarında nasıl bir sohbet geçtiğinden emin olmaksızın bir Raffaele'ye bir Enzo'ya baktım. Enzo nihayet bize arkasını döndü, sanki bakışlarımla karşılaşmaktan kasten kaçınıyordu.

"Yarın başlayacak," dedi odadan ayrılırken.

Teren Santoro

Güneş, Estenzia ufuklarında batarken Teren kendini yatak odasına kilitledi. Yaşadığı hayal kırıklığıyla çene kasları kasılmıştı.

Adelina'nın kendi infazından kaçışının üzerinden birkaç hafta geçmişti. Teren onunla ilgili tek bir ize bile rastlayamamıştı. Söylentilere göre buraya, Estenzia'ya gelmişti... en azından Engizisyon devriyelerinin elde edebildikleri bilgiler bu yöndeydi. Fakat Estenzia büyük bir şehirdi. Teren'in bundan daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Teren, Engizisyon üniformasının altın düğmelerini çözdü, cüppesini üzerinden çıkardı ve iç kısımdaki zırhı çözdü. İnce fanilasını başının üzerinden geçirerek çıkardı. Penceresinden içeri günbatımının turuncu ışıkları doluyor, omuzlarını, sırtının sert ve kaslı hatlarını aydınlatıyordu.

Işık aynı zamanda, tüm vücudunu zikzaklar halinde kaplayan yaralardan oluşan labirenti de aydınlatıyordu.

Teren iç geçirip gözlerini kapadı ve boynunu rahatlatmaya çalışarak döndürdü. Aklına Kraliçe geldi. Kral bugün konsey

toplantısında körkütük sarhoş olmuş, öğleden sonra çıktığı av yolculuklarına ve umumhanelerine geri dönmek için sabırsızlanarak karnı aç halkının yükselen vergilere karşı gittikçe büyüyen tepkisini gülerek geçiştirmişti. Toplantı süresince Kraliçe Giulietta sessiz bakışlarla olup bitene seyirci kalmıştı. Bakışları oldukça soğuk, sakın ve karanlıktı. Onu sinirlendiren kocasıysa bile bunu belli etmemişti. Önceki gece Teren'i yatak odasına davet ettiğine dair herhangi bir belirti göstermemişti.

Teren, Kraliçe'nin kolları arasındaki anıları aklına gelince gözlerini kapayıp özlemle ürperdi.

Yatağının yanında duran kırbaça baktı. Yanına kadar gitti. Bu silahı özel yaptırmak zorunda kalmıştı: Kırbacın dokuz ucu vardı ve her birinin ucunda ağırlık vermesi için, çelik uçlu ve nadir bulunan platin kullanılmış uzun bıçaklar bulunuyordu ve bıçaklar en ufak bir dokunuşta bir insanın derisini yarıp geçebilecek kadar güzel bilenmişti.

Normal bir insanda, bunun gibi bir silah tek bir vuruşla deriyi et şeritleri halinde doğrayabilirdi. Teren gibi, eti ve derisi şeytani efsunlarla sertleştirilmiş birinde bile metal kırbaç korkunç şeylere sebebiyet verebilirdi.

Teren yere çömeldi. Kırbacı eline aldı. Soluğunu tuttu. Ardından kırbacı omzunun üzerinden arkasına doğru salladı. Bıçaklar sırtındaki ete derinlemesine batarak çentik çentik şeritler kopardı. Acı soluğunu keserken boğuk bir şekilde inledi. Kesikler neredeyse o anda iyileşmeye başlamıştı.

Ben hasarlı bir yaratığım, dedi fısıltıyla; on iki yaşında, Engizisyon eğitimi gören, on altı yaşındaki Prenses Giulietta önünde diz çöken bir delikanlıken söylediği sözcükleri tekrarlıyordu.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Prenses, kudretli Estenzia Düküyle yeni evlendirilmişti. O zamanlar hâlâ veliaht prens olan genç Enzo, zehirli çorbayı içip de kurtulan şanslı kişi olarak revirde yatıyordu. Ve yaşlı Kral ölüyordu.

Giulietta eğilmiş, düşünceli bir şekilde Teren'i incelemiş ve parmağını çenesinin altına koymuştu. Teren'in açık, renksiz gözleri kendi karanlık, koyu renk gözleriyle buluşana dek usulca çocuğun başını kaldırmıştı.

"Neden bana bakmaktan korkuyorsun?" diye sormuştu ona.

"Siz tanrılar tarafından seçildiniz, Ekselansları," demişti Teren utanarak. "Ve ben bir *malfetto*'yum, bir köpekten bile daha aşağıyım. Sizin yanımdaki varlığınızı hak etmiyorum." Teren, Kraliçe'nin onun karanlık sırrını keşfetmemesini dilemişti. Tuhaf, şeytani güçleri kısa zaman önce ortaya çıkmıştı.

Giulietta gülümsemişti. "Bir *malfetto* olduğun için seni bağışlarsam, küçük adam, bana sonsuz bağlılığını sunar mısın? Benim için her şeyi yapar mısın?"

Teren başını kaldırıp çaresizlik ve arzu dolu bir ifadeyle ona bakmıştı. Kraliçe çok güzeldi. Kalp şeklindeki narin yüzü koyu renk buklelerle çevrelenmişti. Damarlarında asil kan dolaşıyordu. Vücudunda herhangi bir izden eser yoktu. Mükemmeldi. "Size her şeyimi feda ederim, Ekselansları. Hayatımı. Kılıcımı. Ben size aitim."

"Güzel." Kraliçe başını ona doğru eğmişti. "Söyle bana. Sence bundan sonra bu ülkeyi kim yönetmeli?"

Teren yüzünü Kraliçe'nin eline doğru uzatmıştı. Soru kafasını karıştırmıştı. "Veliaht prens," demişti. "Bu onun doğuştan kazandığı hak."

Kraliçe'nin bakışları sertleşmişti. Yanlış cevap. "Bir *malfetto* olduğunu, bir köpekten değersiz olduğunu söylemiştin. Kral olarak da gerçekten bir *malfetto* mu istiyorsun?"

Teren hiç böyle düşünmemişti. Küçükken, Teren'in babası Engizisyon Mihver'i yönetmekle uğraşırken sarayın bahçelerinde Enzo'yla güreşir ve dövüşürlerdi. İkisi arkadaştı, en azından birbirlerini severler, öğleden sonraları kılıç talimi için her zaman eşleşirlerdi. Teren bir an tereddüt etmiş, Enzo'nun safkan bir asilzade ve kendisinin kanlı humma tarafından işaretlenmiş oluşu düşüncesi arasında iki arada kalmıştı. Sonunda başını iki yana sallamı. "Hayır, Ekselansları. Bunu istemem."

Giulietta'nın bakışları yumuşamış ve tekrar gülümsemişti. Doğru cevap. "İlk doğan kardeş benim. Ülkeyi yönetmek benim hakkım."

Teren bir an Enzo'nun çorbasına zehri döken kişinin o olup olmadığını merak etmişti.

Kraliçe daha da eğilmişti. Ardından, Teren'i sonsuza dek ağına düşürecek sözleri söylemişti. "Söylediğimi yap, küçük Teren. Bu dünyayı *malfetto*'lardan kurtarmama yardım et. Ben de tanrıların seni taşıdığın fenalık için affetmesini sağlayayım."

Bu anı Teren'in zihninde giderek silikleşti. Teren kılıcı tekrar tekrar kaldırdı.

Üzerimdeki lanetli büyü'nün kefareti için, ömrümün geri kalan günleri boyunca kendimi Engizisyon'a adıyorum. Kraliçe'ye, Kenettra'nın meşru hükümdarına hizmet edeceğim. Bu dünyayı yalnızca Elitler'den değil, aynı zamanda malfetto'lerden de kurtaracağım.

Bedeni büyük bir çabayla iyileşmeye çalışırken, sırtının hamur gibi olmuş etinden kanlar akıyordu. Çektiği acıdan başı dönerek sallanmaya başladı. Doğal olamayacak kadar uçuk renkli gözle-

rinden aşağı yaşlar boşandı. Vücudundaki humma izinden. Fakat Teren yalnızca dişlerini sıktı ve gülümsedi. Düşünceleri tekrar Adelina'ya yöneldi. Öylece buharlaşıp gitmiş olamazdı. *Burada*, bir yerlerde olmalıydı. Sadece biraz daha iyi araması gerekecekti. *Sokaklardaki her çocuğa ve dilenciye para vereceğim. Ucuz bir yemeğin ardından insana her şeyi söylerler.* Teren'in gözleri beklenti hissiyle nabız gibi atmaya başladı. *Evet. Binlerce casus. Senin için planlarım var, Adelina.* Teren kendi bildiğini okuyabilseydi, bulabildiği her Elit'i öldürürdü. Ardından her *malfetto*'yu şehrin –hatta ülkenin– çeşitli zindanlarına attırırdı. Hepsini kazıklara bağlayarak yaktırırdı. Garabet yaratıklar. Keşke bunu anlamalarını sağlayabilseydi.

Hepinizi bulacağım. Ruhlarınızı kurtarabilmek için gücüm dahilinde her türlü yetkiyi kullanacağım. Ben sizi yok etmek için doğdum.

İyi yıllarında yediler içtiler, güldüler ve âşık oldular.

Kötü yıllarında ise kılıçlarını çekip

birbirlerinin boğazlarını kestiler.

-Kenettra ve Beldain Arasındaki İlişkiler,

Elaida Eleanore'un Seyahatleri

Adelina Amouteru

Fortunata Sarayı'ndaki hayatım hızla düzene girmişti. Tam iki hafta boyunca Raffaele bana, sarayın içinde hareket etmenin inceliklerini öğretti. Yürüme sanatını. Gülümseme sanatını. Henüz eğitimde olan yaşı küçük bir çalışan olarak istenmeyen müşterilerin tekliflerini reddetme sanatını. Tüm bunlar teoride basitmiş gibi duruyordu ama Raffaele'nin hiç çaba göstermeden sergilediği zarafet binlerce ufak tefek jestten oluşuyordu ve taklit etmesi şaşırtıcı derecede zordu.

Kendi yürüyüşümün onunkinin yanında ne kadar beceriksizce göründüğünü söylediğimde, "Sen iki haftalık bir eğitimi onca senenin deneyimiyle karşılaştırıyorsun," demişti Raffaele gülererek. "Bu kadar endişelenme. Bir acemiye göre oldukça fazla şey biliyorsun ve bu seni idare eder."

Ve etti de. Her sabah saçlarımı sarmaya, parlak maskemi takmaya ve sarayın koridorlarında yürümeye alıştım. Raffaele'nin

tavsiyelerine uyduğum sürece bana çok az kişi dikkat ediyordu. *Reşit değilsin. Saraya göre bir ismin yok ve müşterin olmak isteyen kimseyle konuşmana izin verilmiyor. İstenmeyen tekliflerden kurtulma gereği duyarsan, bunlar seni yeterince koruyacaktır.*

Özgürlük güzel bir şeydi. Sabahlarıma aşağıda, toplandıkları zaman Elitler'i gözlemlemek amacıyla mağarada geçiriyordum. Hepsi hakkında giderek daha fazla şey öğrenmiştim. Örneğin, Enzo ve Raffaele'den sonra cemiyete alınan kişi Yıldız Hırsızı'ydı. Enzo onu, yazar Tristan Chirsley'in *Yıldız Hırsızının Hikâyeleri* isimli kitabında yer alan, hayvanların zihinlerini çalabildiği için her şeyi çalabilen masal kahramanından esinlenerek isimlendirmişti. Onun izi, yüzünün bir kısmı boyunca uzanan mor renkli bir şekildi.

Yıldız Hırsızından sonra, eskiden bir nalbant çırağı olan Örümcek geliyordu. Boynundaki koyu renkli, düzensiz izler göğsüne dek uzanıyordu. Rüzgârgezen, karlı Gökdiyar ülkesi Beldain'den sürülmüştü. Ondan önceki öyküsünü bilmiyordum. Kollarından biri koyu renkli, kıvrımlı çizgilerle kaplıydı. Grubun son üyesi olan Mimar, yakın zaman önce Estenzia Üniversitesi'nde usta bir ressam tarafından eğitilmiş bir gençti. Herhangi bir şeye –bir taş, kılıca ya da insana– dokunup onun biçimini çözerek başka bir yerde yeniden şekle sokma yeteneğine sahipti. Enzo ona bu ismi, mağaraya açılan ve taşlarla kontrol edilen kilide sahip kapıyı tasarladığı zaman vermişti. Mimar'ın tırnaklarında, koyu mavi ve siyah çizgiler halinde lekeler vardı.

Toplam altı kişiydiler. Ben de onların arasında yedinci kişi olarak hayatta kalabilmeyi umuyordum.

Öğle yemeklerini tek başıma odamda yiyip kendimi huzursuz hissettiğimde koridorlarda ve avlularda dolaşıyordum. Diğerleri

henüz benimle fazla konuşmuyordu. Enzo'yu nadiren görüyordum. Sanırım sürgüne gönderilmiş bir prensin bile prenslere özgü görevleri olabiliyordu ama mağarada onun yüzünü göremediğim zamanlarda oradan hayal kırıklığına uğramış halde ayrılıyordum. Bazı günler, kendimi sarayın gizli koridorlarında tek başımaymış gibi hissediyordum.

Zamanla, neredeyse her gece sergilenen performansları, şehrin her köşesinden müşteri çekebilmek için çalışanlar tarafından yapılan ayrıntılı dansları iple çekmeye başlamıştım. Diğer çalışanların neredeyse hepsi işaretliydi. Onlar da benim gibi süslü maskeler takıyorlardı... Çoğunun saçları da benimki gibi özenle sarılmıştı. Hepsi birer sanat eseri idi.

Artık tek hedefim gücümü kontrol edebilmek, Hançerlerin görevinde, gizemli planlarında yer alabilmektir. Engizisyon'un peşimde olduğunu unutmaya başlamıştım. Bir kız kardeşim olduğunu unutmaya başlamıştım.

Böyle şeyleri yalnızca geceleri, her şey sessizleştiğinde düşünüyordum. Belki de kız kardeşim bensiz de yoluna devam ediyordu.

Teren Santoro

“Üstat Santoro.”

“Evet, ne vardı?”

“Kızıl Bölge’de dilenen bir sokak çocuğu bulduk. Fortunata Sarayı’nda ilginizi çekebilecek bir şeyler gördüğünü söylüyor.”

“Ya? Öyle mi? Konuş bakalım çocuk. Cevabını beğenirsem sıcak bir yemek ve kalacak bir yer elde etmiş olursun.”

“E-evet efendim. Şey. Olay dün oldu. Diğer çocuklardan duyduğuma göre Engizisyon sol gözünde yara izi olan bir kız a-arıyormuş.”

“Öyle. Ne olmuş?”

“Şey... pek emin değilim... ama sanırım...”

“Ya eminsindir ya da değilsindir. Ne gördün?”

“Üzgünüm, Üstat Santoro. Ben... ben eminim. Fortunata Sarayı’nın üst kesimlerindeki avlularında dolaşan böyle bir kız gördüğümünden eminim. Şu tepenin üzerinde olan... gösterişli saray...”

“Evet, orayı biliyorum. Devam et.”

“E-evet, üzgünüm, efendim. Ama kızın saçları eşarplarla sarılmıştı bu yüzden ne renk olduklarını bilmiyorum.”

“Sarılmış, yani Tamoura modasına uygun olarak mı sarılmış?”
“Bilmiyorum. Sanırım öyle.”

Teren tekrar sandalyesine yaslandı. Uzunca bir süre, önünde diz çöken kir pas içindeki titreyen çocuğu inceledi. Sonunda gülümsedi. “Teşekkürler.” Çocuğu içeri getiren Engizisyoncu’ya eliyle bir işaret verdi. “Bir altın para, sıcak bir yemek ve handa bir oda.” Çocuğun yüzü aydınlanırken Teren de bir kere başını salladı. “Kimse cömert olmadığımı söyleyemez.”

Bir kış gecesi
Ormanda karşılaştım bir adamla
Adam yanına çağırdı beni
Bir baktım bohça dolusu eşya
Benden üç dilek dilememi istedi
Ben de istedim ondan güzellik, aşk ve para
Ve adam beni oracıkta taş a çevirdi.
"Selvi Geçidi'nin Açgözlü Hayaleti" - Bir halk türküsü

Adelina Amouteru

Fortunata Sarayı'nda bir başka gece. Parlak elbiseler ve şehvetli danslardan oluşan bir başka gece.

Raffaele, ipekler ve mücevherler içinde nefes kesici bir hale gelene dek hazırlanmama yardım etti, ardından gizli koridorlardan geçerek ana oturma odasına götürdü. Oda bu gece oldukça lüks bir şekilde döşenmişti; her yerde kadife divanlar vardı, alçak yuvarlak masaların üzerindeki tepsilerde bulunan yasemin çiçekleri ve upuzun pencereleri kaplayan kemerli ipek perdelerle süslenmişti. Odanın her köşesinde, vazolarda koyu mor gece zambakları vardı, zengin ve misk kokulu rayihaları tüm salona yayılıyordu. En güzel giysileri içindeki eşlikçiler bir araya toplanmıştı. Bazılarının yanına çoktan müşterileri gitmişti, diğerleriyse kendi aralarında kıkırdıyordu.

Odanın orta yerinde alçak, hafifçe kalkık, dairesel bir platform vardı, üzerindeyse konukların oturabilmesi için çember biçiminde kalın, kızıl renkli minderler sıralanmıştı. Platformun yarısı çoktan insanlarla dolmuştu.

“Seni burada bırakacağım,” dedi Raffaele, ana salona açılan ipek örtünün arkasında durunca. “Usulü biliyorsun.”

“Bu gece çalışacak mısın?” diye sordum.

Raffaele hafifçe gülümsedi. Ardından beni her iki yanağımdan da öptü. “Beni bul.” Daha sonra, tek bir kelime etmeden yanımdan ayrıldı.

Örtünün altından geçip salona adımımı atar atmaz, arka taraflara doğru dizilmiş minderler üzerinde yayılmış, eğitim gören diğer eşlikçilerin yanlarına doğru gittim. İlerlerken müşterilerden bazıları, müsait olan diğer eşlikçilerin yanlarına gitmeden önce bir an bana baktılar. Tepeden tırnağa koyu renk, parlak kadife giysilere bürünmüş, yüzü tümüyle siyah bir maskenin ardına gizlenmiş ve arkadaşlarıyla yaptığı sohbetle pek ilgilenmeyen bir adam beni uzunca bir süre izledi. Bense kararlı bir ifadeyle önüme baktım. Böyle olaylarda gardımı düşürmem her zaman biraz vakit alıyordu.

Eğitim gören diğer eşlikçiler benimle göz teması kurdular ama hiçbirimiz konuşmadık. Ben bir köşede duran minderlerden birini seçtim, ardından oda tamamen dolana dek içeri doluşan maskeli müşterileri ve eşlikçileri izledim.

Nihayet hizmetçiler, duvarlarda asılı fenerlerden birkaçını söndürdüler. Oda loşlaştı ve konuşmalar sessizleşti. Diğer hizmetçiler, yükselteli platformu çevreleyen fenerleri yaktılar. Raffaele’nin nasıl görüneceğini merak edip doğruldum. Birkaç dakika sonra sarayın maması kalabalıklar arasından süzülürcesine geçip platformun kenarının tam önünde durdu. Uzun boylu ve asil görünümlü kadın,

kırılmış saçlarıyla hâlâ oldukça güzel görünüyordu. Kollarını genişçe açtı. Bir dahaki sefere Raffaele'ye, bu kadının Hançerlerin koruyucusu olup olmadığını soracaktım. Öyle olmalıydı.

"Fortunata Sarayı'na hoş geldiniz, sevgili konuklarım," dedi. Oldukça zengin ve sıcacık bir ses tonu vardı, salondaki herkes ilgili bir şekilde öne doğru eğildi. "Bu akşam oldukça serin, sakın, bir araya gelmek için çok hoş bir akşam. Ve hepinizin neden geldiğini biliyorum." Bir an durup gülümsedi. "Sarayımızın parlayan mücevherinin performansını görmek istiyorsunuz."

Kadının sözlerinin karşılığında alkışlar koptu.

"Öyleyse sizi daha fazla bekletmeyeceğim," diye sürdürdü sözlerini. "Kendinizi bu arzu dolu gecenin kollarına bırakın, sevgili konuklarım ve bu gece bizi düşleyin."

Bu sözlerle birlikte duvarlardaki diğer fenerler de söndü ve yalnızca platformun çevresindeki fenerler kaldı. Derinden gelen davul sesleri birbiri ardına salonda yankılanıyordu. Sesler içimi titretti, içimdeki tutkuyla uyumu harekete geçirdi ve enerjimin dalgalanmaya başladığını hissettim. Genç bir eşlikçi kalabalığının karanlığı arasından süzülerek geçti. Platforma ulaşır fenerlerin aydınlattığı alana adımını attığında, yüksek sesle nefes almamak için çabalamak zorunda kaldım.

Raffaele'nin üzerinde göze çarpmasını sağlayan açık renk ipek giysiler vardı, göğsü açıktaydı ve göğsünün ortasına parlak altından bir çizgi çekilmişti. Raffaele platformun merkezinde durdu, gözlerini yere dikti, ardından kıvrak bir hareketle, kollarını önünde kavuşturarak, geniş yenleri havada süzülerek diz çöktü. Cüppesi etrafında toplanmıştı. Davul sesleri giderek yoğunlaşırken bir süre orada öylece durdu, sonra tekrar ayağa kalktı ve yavaş, hipnotize edici adımlarla bir çember çizdi. Daha önce hiç bu denli sakın ve

incelikli, davul seslerinden başka hiçbir müziğin eşlik etmediği bir dans görmemiştim ve böyle bir şeyi bir daha hiç göremeyebilirdim. Odayı dolduran müşterilere baktım. Yaşadıkları şaşkınlık hepsini sessizleştirmişti. Tempo artarken yavaş yavaş, biri kız biri erkek olmak üzere iki eşlikçi daha platformun üzerinde Raffaele'ye katıldı ve ikisi de hem utangaç hem de delici bakışlarıyla, su gibi hareketleriyle birbirleri ardına süzülerek çemberler çizdiler. Diğer iki eşlikçi de oldukça güzeldi ama Raffaele'nin yanında soluk kalıyorlardı. Seyircilerin kimi takip edeceği kesindi. Ben de gözlerimi alamadan onu seyreliyordum. Ardından, Raffaele'nin yaşadığı bir anlık derin hüznün aklıma geldi ve performansı beni ürpertti.

Yeni gelen biri yanıma oturdu. Önce bunun üzerinde pek düşünmedim. Salon zaten, bakışları platforma odaklanmış sürekli müşterilerle doluydu. Sadece, yanımda oturan kişi konuşmaya başladığında kalbim duracak gibi oldu.

"Sana zarar vermeyeceğim, Adelina. Sadece dinle."

Ses kulağımın çok yakınında, konuşan kişinin yumuşacık soluğunu tenimde duyabileceğim kadar yakındaydı. Ses çok alçaktı, davul seslerinin ötesinden güçlkle duyabiliyordum. Ama sonuçta duyuyordum. Tüm hayatım boyunca bu sesi yalnızca bir kere duymuştum ama nerede olsa tanırdım.

Teren.

Birden kalbimde hissettiğim enerjinin gücü arttı ve performansın orta yerinde çığlık atmak için içimde ani bir istek duydum. *Beni buldu.* Göz ucuyla onun Engizisyoncu zırhını ve kaftanını değil de siyah kadifeler giydiğini, yüzünü de diğer herkes gibi maskenin ardında gizlediğini gördüm.

Bu daha önce gördüğüm, bakışlarını üzerime diken adamdı. Beni nasıl bulmuştun? *Çok dikkatsiz davrandım.* Beni sarayın içinde

gezerken mi görmüştü? Balkonlarda görünce mi varlığımın farkına varmıştı? Yalnız mıydı? Kalabalığın arasında başka Engizisyoncular da var mıydı? Kalbim deli gibi çarpıyordu. Harekete geçmek üzere mi bekliyorlardı?

“Bana güvenmek için hiçbir sebebin yok, biliyorum,” diye mırıldandı, performans devam ederken. “Ama seni yakalamak için peşine düşmedim. Seninle anlaşma yapmak için geldim. Eğer istersen bu iş lehine sonuçlanabilir.”

Sessiz kaldım. Kucağımda birleştirdiğim ellerim çılgınca titriyordu ve kimse fark etmesin diye onları sıkıca birbirine kenetledim. Bakışlarım Raffaele’nin performansına sabitlenmişti. Teren’i benden başkası fark etmiş miydi? Raffaele fark etmiş miydi? *Biri bana yardım etsin*, diye düşünüyorum, tek gözümü odanın her yanında dolaştırarak. Şimdi olay çıkarırsam Teren’in kimliği ortaya çıkardı ama onun beni Engizisyon Kulesi’ne götürmesine ya da oracıkta öldürmesine ne engel olacaktı? Diğer Hançerler beni korumak üzere burada değildi ve Raffaele de bunu yapamazdı. Tek başımaydım.

“Söyle bana,” diye fısıldadı Teren. “Genç Elitler seni kanatlarının altına aldılar mı?”

Davul sesleri kulaklarımda uğulduyordu. Donup kalmıştım, Teren’in sorusuna cevap veremiyordum.

“Ne kadar iyi durumda olduğun göz önünde bulundurulursa, sanırım öyle.” Teren’in gülümsediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. “Niyetlerinden emin misin peki? Seni kurtaranlara böyle kolayca güvenir misin?”

O an dehşete kapılmamış olsaydım, bu sözlerine gülerdim. Sanki Engizisyoncuların daha güvenilir olduklarını düşünmek için bir sebebim varmış gibi.

“Konuş, Adelina,” diye uyardı beni. “Burada olay çıkarıp seni tutuklamak istemem.”

Birden sesim hayat buldu. Başımı hafifçe çevirdikten sonra incecik, davul seslerinin arasında kaybolan boğuk bir sesle fısıldadım. “Ne istiyorsun?” diye kekeledim.

Davulların ritmi değişti. Teren davulların gümbürdeyen sesleri arasından bana fısıldadı. “Onların arasında yeni olduğunu biliyorum. Muhtemelen grubun iç işleyişi hakkında her şeyi bilmiyorsun. Ama sanırım öğreneceksin, hem de çok yakında.” Davullar giderek daha çılgınca gümbürdemeye başlarken bana yaklaştı. “Birbirimize nasıl yardımcı olabileceğimizi sana anlatayım.”

Sana neden yardım etmek isteyeyim ki? Kendimi sakinleştirmek için boşuna bir çabayla derin bir soluk aldım ve salonun karanlık köşelerinde yakıldığım güne dair anıları, Teren’in beni delip geçen gözlerini gördüm.

“Her şeyi gözlemler,” diye fısıldadı kulağıma. “Bak, dinle ve hatırla. Artık nerede olduğunu biliyorum. Arada sırada seni kontrol etmeye geleceğim. Ve senden, öğrendiklerini benimle paylaşmanı bekleyeceğim.”

Kalbim, çılgınca sürüp giden davul ritimleriyle eş zamanlı atıyordu. Nefes alamıyordum.

“Bunu yaparsan yalnızca hayatını kurtarmakla kalmam, aynı zamanda seni paraya boğarım. Sana arzu ettiğin her şeyi bağışlarım.” Gülümsedi. “Düşün bunu. Kendini kurtarabilir, tanrıların gözünde değersiz bir varlıktan bir kurtarıcıya dönüşebilirsin.” Teren bir an durdu, ardından sesi derinleşti. Raffaele platformda, genç eşlikçi kıızı kendisine doğru çekiyordu. İkisi birlikte dönmeye başladı. Dönerek ondan uzaklaştı ve aynı hareketleri erkek olanla da yaptı.

“Söylediğimi yapmazsan yalnızca seni yok etmekle kalmam, aynı zamanda sevdiğin herkesi de yok ederim.”

Göğsümde korku ve öfke dalgaları kabardı ve birbiri içine geçerek zihnimi fısıltılarla doldurdular. “Sevdiklerim hakkında ne biliyorsun?” dedim sertçe.

“Küçük kız kardeşini unuttun mu yoksa? Ne kadar da katı yüreklisin.”

Violetta. Buz gibi bir pençe kalbimi sıktı. Bir anda kâbusuma geri döndüm ve dışarıda fırtına koparken kolumu narin kız kardeşime doladım, ardından onu kendime çevirdiğimde orada olmadığını gördüm.

Hayır. Sadece seni kandırmaya çalışıyor. “Kız kardeşim hakkında ne biliyorsun?” diye çıkıştım.

“Yeterince şey biliyorum. Yakılma töreninin sabahında hayatını bağışlamam için bana yalvarmaya geldi. Bunu biliyor muydun? Şimdi onun bu iyiliğinin karşılığını verme sırası sende.”

Yalan söylüyor.

“Kız kardeşim elinde değil,” diye mırıldandım.

Teren benimle eğlenircesine cevap verdi: “Bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musun?” Kararlılığım bir anda çözüldü. *Violetta ona mı gitmiş?* Ya Teren doğruyu söylüyorsa, ya Violetta bunu yapmışsa ve Teren de onu elinde tutuyorsa? Zihnimde, ne söyledikleri anlaşılmayan fısıltılar dolaşüyor, içimi dehşet uğultularıyla dolduruyordu. Ben de onun hayatına devam ettiğini, hatta belki de varlıklı bir adama evlenmek üzere söz verdiğini düşünmüştüm. Ya Violetta haftalardır Engizisyon’un elindeyse?

Bunu benim için neden yaptın, Violetta?

“Sana inanmıyorum,” diye fısıldadım.

Teren cevap vermedi ve uzunca bir süre sadece davulları dinledik. Tam her şeyi bırakıp oradan ayrılacağını düşündüğüm anda konuştu. "Bana inansan da inanmasan da kız kardeşin elimde. Ve çılgınlıklarını Fortunata Saray'ının o güzel balkonlarından işitene kadar zevkle ona işkence edeceğim."

Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı. Violetta'nın dehşete kapılmış yüzünü, gözyaşlarının izler bıraktığı yanaklarını hayal ettim. Gözlerimin önüne kan geldi.

"Bana zaman ver," diye fısıldadım nihayet. Başka ne söylemem gerektiğini bilemiyordum.

"Elbette," diye karşılık verdi Teren, teselli edici bir şekilde. "İkimiz de aynı taraftayız. Çok geçmeden, haklı bir dava için mücadele verdiğini anlayacaksın." Ses tonu tuhaf bir şekilde saygı dolu bir hal aldı. Ciddi ve vakur bir hal. "Bu dünyayı düzeltebilmem için bana yardım edebilirsin, Adelina."

Giderek sıkışan bir ağın tam ortasıydım.

"Önümüzdeki hafta," diye fısıldadı. "Seni Engizisyon Kulesi'nde görmek istiyorum. Bana işime yarayacak bilgiler getir."

"Oraya varır varmaz beni yakalamayacağını nereden bileceğim?"

"Aptal kız," diye çıkıştı Teren. "Yakalanmanı isteseydim bunu şimdi yapardım. Benim küçük yardımcım olabilecekken neden seni yakalayayım?" Teren iyice yakınımaya gelince sıcak solğunu kulağımda hissettim. "Kule'ye geldiğinde bana söylediklerin hoşuma giderse, seninle görüşeceğimiz sonraki sefere kadar kız kardeşin şımartılır ve gönlünce yedirilip içirilir. Yanıma gelmezsen..." Teren bir an durdu. Göz ucumla onun belli belirsiz fark edilen omuz hareketini gördüm. "O zaman ben de anlaşmanın bana ait kısmına uymam."

O zaman onu öldürür. Başka seçeneğim yoktu. Başımı sallamakla yetindim.

Cevap gelmedi. Teren'in kulağını okşayıp geçen soluğu ortadan kayboldu ve serin hava tüylerimi ürpertti. Davul sesleri nihayet sona erdi. Platformun üzerinde, Raffaele ve diğer iki eşlikçi kalabalığı selamlıyordu. Bir oda dolusu müşteri ayağa kalkarak coşkuyla bağırırken alkışları adeta kulakları sağır ediyordu. Onların yarattığı karmaşanın orta yerinde, Teren'in yüzünü görebilmek için çılgınlar gibi çabalayarak etrafıma bakındım.

Fakat Teren sanki hiçbir zaman orada olmamış gibi, çoktan maskeli yüzlerden oluşan denizin içinde kaybolmuştu. Geride yalnızca zihnimde yankılanan, bir türlü aklımdan çıkmayan sözleri kalmıştı.

Kendi isteğim dışında bir casusa dönüşmüştüm.

Söyleyeceklerim bilinsin ki tanrılar bana yardım etsin. Ben hain
değilim. Ben casus değilim.

-İsimsiz bir mahkum tarafından bir Estenzia hüccresinin duvar
taşlarından birine kazınmış yazı

Adelina Amouteru

Gece kimseye tek kelime etmeden yatak odama çekildim. Çıkarken Raffaele bana bakarak kaşlarını çatı, bakışları salon boyunca beni takip etti fakat ben ona zoraki bir gülümsemeyle cevap vererek aceleyle uzaklaştım. Nihayet gizli koridorlarda bana yetiştği zaman ona bakmak üzere arkamı döndüm.

Raffaele samimi bir şekilde kaygılanmış görünüyordu ve bu yüreğimi sızlattı. Parmaklarının anlık bir hareketiyle yanağımı okşadı. Gözleri sürdüğü altın rengi farla hâlâ belirgin biçimde ortadaydı, kirpikleri upuzun ve simsiyahtı. “Performansım boyunca korkmuş gibi bir halin vardı,” diye mırıldandı. “İyi misin?”

Ona bakarak zoraki bir ifadeyle gülümsedim ve aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. O an istediğim son şey, ne kadar titrediğimi fark etmesiydi. “Evet, biraz korkmuştum,” diye yalan söyledim, bunu fark etmeyeceğini umarak. “Bu gece kalabalığın içinde fazlasıyla gözler önündeymişim gibi hissettim. Belki de

sadece sinirlerim bozuktur.” Gülümsemeye çalıştım. “Daha önce seni hiç dans ederken görmemiştim.”

Raffaele beni dikkatle izliyordu. Onun yalnızca içimdeki enerjide yaşanan hareketliliği hissedebildiğini, esas düşüncelerimi okuyamadığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Tuhaf davrandığımı düşünüyorsa, bu davranışımın nedeninin sergilediği performans ya da topluluk içinde çıkmam olduğunu düşünebilirdi.

Ya da ona neler olduğunu anlatabilirdim. Ona Teren’in izimi sürdüğünü söyleyebilir ve bana verdiği görevi itiraf edebilirdim. Sonuçta Enzo benim hayatımı kurtarmıştı. Öyle değil mi?

Fakat taşlarla olan test sırasında Raffaele’nin yaptığı uyarı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. *Ya Hançerler beni öldürürse?* Beni güvenilecekleri kadar uzun süredir tanımıyorlardı. Ya bu olay, beni yanlarında saklayamayacakları kadar tehlikeli olduğum konusunda onları ikna ederse? Hayır. Onlara söyleyemezdim. Bunu yaparsam yarına ölmüş olabilirdim. Ve bu durumda Violetta da Engizisyon’un elinde kalırdı.

Sonunda Raffaele pes etmeye karar verdi. Elini omzuma koydu. “Bu gece güzelce dinlen,” dedi. Beni rahatlatmak adına iki yanağımdan da öptü, ardından koridor boyunca ilerlemek üzere arkasını döndü.

Raffaele’nin gidişini seyrettim. Bana inanıp inanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O gece boyunca, uykusuz bir halde gözlerimi tavana diktim. Kız kardeşimi, benim de kalmış olduğum o karanlık Engizisyon hücresinde titrerken gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Violetta gerçekten de hayatımı kurtarmaları için onlara yalvarmaya gitmiş miydi? *Onu kurtarmak için hayatımı riske atmak istiyor muyum?*

Onun Teren'in elinde olduğunu nereden bileceğim? Ondan şüphe etme cüretinde bulunabilir miyim?

Önümüzdeki hafta. Ne yapacaktım? Her şeyden önce, buradan nasıl gizlice çıkıp gidecektim?

Ertesi gün Raffaele bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu.

Ona sadece kendimi çok daha iyi hissettiğimi söyledim. Raffaele bana yan yan baktı ama daha fazlasını söylemem için zorlamadı.

Aradan bir gün daha geçti. İlk baştaki panik hissi sabit bir tedirginlik etkisine dönüştü. Belki de tüm bunları rüyamda görmüştüm ve Teren hiç yanıma gelmemişti. Bu düşünce o kadar çekiciydi ki buna neredeyse inanıyordum.

Üçüncü gün düşünebilmeye başladım. Hayatta kalmak için bu oyunu oynamak zorundaydım. Ve bu oyunu ciddi anlamda iyi oynamak zorundaydım.

Maskeli balonun üzerinden beş gün geçmişti.

Raffaele'yle birlikte tekrar mağaradaydık. Örümcek'le dövüş antrenmanı yapan Enzo'yu izleyip enerjilerini nasıl çalıştırdıklarını anlamaya çalışırken Raffaele de beni inceliyordu. Teren'in sözleri, benden beklediği şeylerin birer andacı olarak aklımda dolanıp duruyordu. Bir haftalık sürem neredeyse dolmuştu. Buradan gizlice çıkıp nasıl Engizisyon Kulesi'ne gidecektim?

Bunları düşünmek yerine odaklanmaya çalıştım. Örümcek'in etrafında daireler çizen Enzo'yu seyrederken, "Böyle dövüşmeyi nereden öğrendi?" diye sordum Raffaele'ye.

Raffaele, bir kâğıda not alırken, “Kral olacaktı,” diye hatırlattı bana. Kalemimi yerde duran mürekkep hokkasına daldırmak için bir an duraksadı. “Küçükken Engizisyonculardan eğitim almış.”

Enzo, önce rakibinin saldırıya geçmesini bekledi. Uzun süre boyunca hiçbir şey olmadı. Diğerleri, çemberin kenarlarından alaycı ve teşvik edici tezahüratlar yapıyordu. Sonra bir anda Örümcek Enzo’ya doğru atıldı, tahta kılıcı Prens’in sol tarafına saplandı. Benim zayıf tarafıma. O kadar hızlıydı ki havada belirsiz bir şekil haricinde hiçbir şey görememiştim ama Enzo bir şekilde bu hamleyi öngörmeyi ve son saniyede kılıç darbesinden kaçınmayı başardı. Elllerinden ateşler çıktı ve Örümcek’in etrafını sıkı bir silindir şeklinde sardı. Örümcek geri çekildi. Onca hızına karşın yine de ısının giysisinin kenarlarını hafifçe yaktığını anlayabiliyordum. Enzo, Örümcek’e doğru atılırken aynı zamanda alevleri bastırdı, adeta turuncu ve altın rengi bir örtünün ardında peydahlanmıştı. Artarda üç kez saldırdı. Örümcek darbeleri peş peşe engelledi, ardından o da tekrar saldırıya geçti. İkisi sıkı bir mücadeleye girişti. Çarpışmalarının gücü mağaranın içinde yankılandı.

Sonunda Enzo, yorulmaya başlayan Örümcek’i savunmasız yakaladı. Örümcek’in eline vurarak kılıcını yere düşürdü, ahşap kılıç kabzasını kavradı ve rakibinin ensesine doğrulttu. Diğer Hançerler sevinç çığlıkları atarken Örümcek de hayal kırıklığını belirten bir homurtu çıkardı. Düello sona erdi. İkisi de silahlarını indirip birbirinden uzaklaştığında, titrek soluğumu bıraktım.

Enzo kan ter içinde kalmıştı, saçları darmadağınık ve açıktı, kasları gergindi. Anladığım kadarıyla, Prens’i bu denli çalıştırıp yorabilen tek kişi Örümcek’ti. Enzo’nun beyaz keten gömleği ıslak bir halde vücuduna yapışmıştı ve sırtını gösteriyordu. Enzo eldivenlerini düzeltirken bana yan gözle baktı ve kendisini sey-

rettigimi fark etti. Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım. Teren'le karşılaşmamı öğrendiği takdirde Enzo'nun bana neler yapabileceğini gözümün önüne getirdim. *Etrafımı alevlerle sarar.*

Enzo hiç gülümsemeden başıyla nazikçe beni selamladı, ardından herhangi bir yara almadığından emin olmak için Örümcek'e yaklaştı. Yıldız Hırsızı –kendisine bugün kartal yerine iki çakal eşlik ediyordu– el çıırttı. Mimar, Enzo'nun hızını hayretler içinde seyrederken uzun ve ince ellerini saçları arasında gezdirdi. Rüzgârgezen Enzo'ya son hamlesini nasıl yaptığını sordu. Örümcek bile kendi aralarında işitemediğim bir şeyler konuşurlarken ona saygısını ifade etti.

Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar, sabırla notlarını bitiren Raffaele'ye çevirdim. “Umarım düello sırasında yeterince yoğunlaşmışsındır,” dedi ilgisiz bir ifadeyle.

Onun bu alaycı sözleri üzerine kızardım. Beni enerji kavramıyla tanıştırmamanın Raffaele'ye özgü yoluydu bu... Bana havadaki enerji ipliklerini nasıl *görebileceğimi* öğretmek. Enzo'nun hayalini kafamdan silip attım, kendi merkezime odaklandım ve karanlık ve hırsa, merak ve korkuya olan uyumumun peşine düştüm. Kendi bedenimi terk ettiğimi, hızla havada uçtuğumu, birbirleriyle tartışan Hançerlerin ruhlarının derinliklerini araştırdığımı, küçük ve ince hareketlerinin analizinin pratiğini yaptığımı, hareket halindeki enerjilerini aradığımı, kalplerini ve zihinlerini oluşturan parlak enerji ipliklerini görebilmek için aralarına daldığımı hayal ettim. Çene kaslarım gerildi.

Hiçbir şey olmuyordu.

İç geçirdim. Teren'le bu şekilde yüzleşemezdim. Güçsüz bir şekilde. “Önceden bana, bir Hançer olmadan önce yeteneklerime hükmetmeyi öğrenmem gerektiğini söylemiştin,” dedim tekrar

Raffaele'ye dönerek. "Diğer herkesten ayrı kalırsam nasıl bir şeyler öğrenebilirim?"

Raffaele'nin huzur dolu yüz ifadesinin ardında bir an ihtiyatlı bir tavır fark ettim. "Hırs bugün içinde kıpır kıpır. Ama ilerlemeni yavaşlatmanın en emin yolu, seni henüz hazır olmadığı durumlara aceleyle sevk etmektir." Sesinde katı bir ton belirmişti. "Sabır."

Dikkatli ol, Adelina. Raffaele'nin senden şüphelenmesini istemezsin. "Neden sadece tehdit altında kaldığım zamanlarda güçlerimi çağırabiliyorum?" diye fısıldadım kafamdakileri sormak yerine. Göz ucuyla, Enzo'nun mağaradan çıktığını gördüm. Yaşadığım hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü.

"Şu senaryoyu düşün," dedi Raffaele. "Yüz yıl önce Beld'ler kuzey adalarımızı istila etmeye çalıştıkları zaman, kırk Kenettra askerinden oluşan talihsiz bir ordu dört yüz Beld'li askere karşı koymayı başardı ve takviye güçlerimizi getirebilmemiz için bize vakit kazandırdı. Bazen bedeninin sana, normalde sahip olmadığı bir kuvvet verir. Öyle değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladım. Cordonna Adası Savaşı bilinen bir hikâyeydi.

"Özel gücün de aynı şekilde işler. Korku veya öfkenin son noktasına *getirildiğinde*, bedeninin sahip olduğun enerjiyi on katına, hatta bazen yüz katına çıkarır. Bu herkeste aynı değildir... mesela benim için kesinlikle böyle değil ya da uyumu mutlulukla olan Yıldız Hırsız korktuğu ya da öfkelendiği zamanlarda gücü azaldığı için de böyle değil. Ama sen?" Raffaele arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Şimdi sadece, ölümün pençesini boğazında *hissetmeden* bu gücü nasıl kullanabileceğini öğrenmen gerekiyor. Enzo, yeteneklerini çağırman gerektiği her sefer, hayatını riske atmamanı tercih eder tabii."

Sütuna yaslandım. Neredeyse kahkahalarla gülmek istiyordum. Yeteneklerim tehditle karşı karşıya kaldığım zamanlarda ortaya çıkıyorsa, o zaman şimdiye dek gücümün içinde yüzüyor olmam gerekirdi.

Raffaele beni, kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan ufak bir tebessümle seyrediyordu. Bugün üzerinde uçuk altın renkli bir cüppe vardı ve pürüzsüz yüzü, gözlerinin etrafına sürdüğü parlak far haricinde makyajsızdı. Bu kadar ufak tefek şeylerin güzelliğini bu denli vurgulaması nasıl mümkün oluyordu? Fark ettiğim kadarıyla, onun çekiciliğine karşı bağışıklığı olan biri yoktu. Başının tek bir hareketiyle, her zaman alaycı bir tavrı olan Rüzgârgezen'in yüzünün kızarmasına neden olabiliyor ve Örümcük'e sataştığı zamanlarda o iriyarı adam, onca cüssesine karşın mahcup bir edayla öksürmeye başlıyordu. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Raffaele'yi sarayın girişinde müşterilerle görmüştüm. Önceki gün oldukça güzel, genç bir kadınla birlikteydi. Evvelki gün yakışıklı bir soyluyla. Müşterinin kim olduğu önemli değildi. Hepsini yalnızca gülüşü ve göz açıp kapayıyla ağına düşürürken seyrediyordum onu. Her seferinde, müşterilerin yüzlerinin arzuyla daha fazla yanıp tutuştuğunu görüyordum. Her seferinde de tüm kalbimle, onlara âşık olduğuna inanabilirdim.

Raffaele yerden dümdüz birkaç çakıtaşı aldı. Taşları önümde sıraya dizdi. "En basitinden başlayalım," dedi. "Etrafındaki dünyada aramadan önce içindeki karanlığı kullan." Raffaele başıyla taşları işaret etti. "Bu taşların rengi açık gri. Beni bunların siyah olduğuna ikna etmeni istiyorum."

Dikkatimi taşlara yönelttim. *İçindeki karanlığı kullan.* Kendi kendime korku ve nefrete yönelmem, karanlık düşünce ve anılarıımı yüzeye çıkarmam gerektiğini söyledim. Ardından içimdeki

enerji ipliklerine uzandım. Onları hissedebiliyordum ama benden uzak duruyorlardı. Raffaele yanımda, clindeki kâğıda bazı notlar alıyordu. Hiç şüphesiz, benim gelişimimi ve enerjimdeki değişimi not ediyordu.

Birkaç dakika boyunca uğraştım, sonra iç geçirerek başımı kaldırdım. Raffaele sadece bana bakarak başını salladı. “Neşelen, sevgili Adelinetta’m,” dedi bana. “İlk testinde enerjini çağırmayı başarmıştın. Hiç acele etme ve denemeye devam et.”

Tekrar önümdeki taşlara yoğunlaştım. Bu kez gözümü kapadım. Karanlıkta, eğitim gören diğerlerinin seslerini duymazlıktan geldi ve bunun yerine tekrar babamın öldüğü geceye gittim. Düşüncelerim babamdan kız kardeşime yöneldi. Çocukluk yıllarımızdan bir anı belirdi gözlerimin önünde: Violetta’nın saçlarını kulağımın arkasına atışını, öğleden sonra güneşinin sıcak ışıkları altında omzumda uykuya dalışını anımsadım. Bu anı birden gözlerimin önünden gidip yerine yine kız kardeşimin, karanlık bir hücrenin bir köşesinde yere çömeldiği bir başka anı geldi. Teren arkamda durup kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Beni kapana kısırmıştı. Midemin derinlerinde bir yerlerde öfkenin kabardığını hissettim ve onun orada iltihaplanmasına, iyice şişmanlayıp göğsümdeki o tanıdık hareketlenmeyi hissedene dek kalbimi çekmesine izin verdim.

Gözümü açıp kendi içime uzandım. Bu kez enerji ipliklerinin içimde gergin bir şekilde çekildiğini ve zihnimin bu teller üzerinde tıpkı bir arpin üzerindeymiş gibi gidip geldiğini hissettim. Telleri çekiştirdim. Hareketlerim kararsızdı ve kavrayışımı kontrol altında tutabilmek için mücadele veriyordum. Onlara tutunabilmenin gerektirdiği eforla kaşlarım çatılmıştı. Önümde duran taşlar hâlâ eskisi kadar griydi... ama taşların birkaç metre ötesinde, yerde

ufak bir karanlık şeridi bana doğru sürünerek gelmeye başlamıştı. Bu manzarayla soluğum kesildi.

“Raffaele,” dedim nefes nefese. “Şuna bak!”

Ben bunu söyler söylemez konsantrasyonum dağıldı ve kavradığım enerji telleri ellerimin arasından kaçiverdi. Yarattığım hayal tekrar yok oldu. Midemde biriken korku hissi sarsılırken soluğumu verdim. Raffaele beni sessizce izliyordu. Bir kez daha denedim. Elim enerji ipliklerine hafifçe dokunup geçti. Onları kavradım.

Birden tam önümde bir bıçağın metali parladı. İçgüdüsel olarak başımı eğdim. Biri tam tepemde gülüyordu ve bunun Örümcek olduğunu fark ettim. Mağaranın diğer ucundan bana doğru atılmıştı. “Küçücük, siyah bir şerit,” dedi bana tepeden bakarak. “Çok korktum.”

Raffaele iriyarı çocuğa uyarıcı bir bakış attı. “Yapma,” dedi.

“Yoksa ne olur, eşlikçi?” Örümcek, hançerini kınından çıkarırken bana küçümseyerek bakıyordu. “Küçük kuzucuğu mu korkuturuz?”

Raffaele tek kaşını kaldırdı. “Bu konuyu Enzo’yla görüşmek ister misin? Fırtınalar Turnuvası’ndan birkaç hafta önce sabrını sınamak istemem.”

Fırtınalar Turnuvası mı? Senenin en büyük festivali için ne planlamış olabilirlerdi?

Örümcek’in yüzünde anlık bir kuşku ifadesi belirdi fakat bunu hemen gizledi. “Enzo’ya istediğini söyle,” diye homurdandı. Sonra arkasını döndü.

Öfke birden içimi doldurdu, bir yerlere hapsolmuş korkumu ve tasalarımı serbest bıraktı. Ne yaptığımı enine boyuna düşünmeden ayağa kalkıp uzandım. Bu kez beni Örümcek’e bağlayan enerji ipliklerini gördüm. Onları çektim. Örümcek’in hemen önünde,

yerden karanlık bir siluet fırlatarak onu durdurdu. Gölge oldukça ince ve saydamdı, pek tehditkâr bir hali yoktu. Ama yine de oradaydı işte. Biçimsiz hayalet ona dişlerini gösterip tısladı. Örümcek hızla hançerini çıkardı.

Daha fazla dayanamadım... Gölge birden ortadan kayboldu. Yarattığım heyulayı az önce yerden çıkardığıma inanamayarak, olduğum yerde öylece kaldım. Diğer Elitler neler olduğunu seyretnmek için durmuştu. Yıldız Hırsız kaygıyla kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Rahat bırak onu," diye seslendi Örümcek'e ama Örümcek onu umursamadı.

Bana dönerek gülümsedi. Bir anda elindeki hançeri boynuma doğrulttu. Soğuk metal tenime baskı yapıyordu.

"Çok büyük adımlar atmamaya dikkat et, küçük kız," diye mırıldandı. "Sen ve o hayaletlerin, dikkat edin."

"Yakında hayaletlerden daha fazlasını öğrenmiş olacağım," diye mırıldandım. Yarattığım görüntü bir anda cesaretlenmeme neden oldu ve şiddet için sabırsızlanarak dişlerimi sıktım. "Bekle ve gör." Meydan okumam üzerine Örümcek'in de dudakları öfkeyle kıvrıldı ama ben korkmaksızın ona öylece bakmaya devam ettim.

"Hayır, öğrenemeyeceksin." Örümcek gülümsedi, ardından kulağıma fısıldamak için yanıma doğru eğildi. "Bunu herkes gördüğünde, Enzo boğazını keserken oturup keyifle sizi izleyeceğim." Hançeri tekrar boynuma battı. Birden hançerini ona doğrulttuğumu, yüzünü bir kulaktan diğerine doğradığımı, kanların ağzından köpükler halinde çıkışını hayal ettim. Bu manzara zihnimde şimşek gibi çakarak anlık bir dehşet ve katıksız keyif denizinde yüzmeme neden oldu. Babamın yaşadığı keyif gibi. *Haydi bakalım. Bunu denediğini görmek istiyorum.* Belki de Engizisyon Kulesi'ne gittiğimde Teren'e onun ismini vermeliydim.

"Yeter," diye çıkıştı Raffaele. Sesindeki sert ifade beni şaşırttı. Daha önce herhangi birinin beni bu kadar kararlı bir şekilde savunduğunu sanmıyordum.

Örümcek kahkaha atarak geri çekildi. "Sadece takılıyordum," dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Ona bir şey yapmadım." Bir an ürperdim. Raffaele'nin, az önce Örümcek'in kulağıma fısıldadığı şeyi duyduğunu zannetmiyordum. Hayal ettiğim şeyleri de hissetmediğini umuyordum. Mağaranın diğer ucunda, Yıldız Hırsızı bana anlayış dolu bir ifadeyle bakıyordu; ardından Örümcek'e bakarak bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"İyi misin?" diye sordu Raffaele bana. Başımı yukarı aşağı sallamayı başardım ve Raffaele iç geçirdi. "Özür dilerim. O Enzo'nun sana olan ilgisine içerliyor. Kendisi her zaman Enzo'nun en iyi dövüşçüsü olarak düşünülürdü ve şimdi gözünün başkalarını görmesinden hoşlanmıyor. Ona biraz zaman ver."

Bana gösterdiği ilgi nedeniyle ona sessizce teşekkür ettim. Enzo'nun bana ilgi gösterdiği düşüncesi üzerine kalbim mahcup bir şekilde atmaya başladı. *Potansiyel güçlerimle*, diyerek kendimi düzelttim. Örümcek'in sözleri zihnimde kalıp beni iğnelerken o soğuk hançerini hayali olarak boynumda hissediyordum. Enzo gerçekten de boğazımı keser miydi?

Sanki bir yerden işaret almışçasına, mağaranın kapısı açıldı. Başımı kapının olduğu tarafa çevirdim.

Enzo tekrar içeri girdi, uzun cüppesinin etekleri de ardından sürükleniyordu. Bir süre kapıda öylece durarak sessizce mağaranın içine şöyle bir baktı. Ardından Yıldız Hırsızı'na ıslık çaldı. "Vakit geldi," diye seslendi. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Yıldız Hırsızı yanındaki iki çakala orada kalmalarını fısıldadıktan sonra hızla koşarak bir anda durdu. Enzo'ya küstah bir

ifadeyle baktı. "Oldukça iyi hissediyorum," diye cevap verdi başıyla çabucak onu selamlayarak. "Her zamanki gibi."

Enzo'nun dudaklarının ucunda hafif bir tebessüm oynadı. "Harika. Haydi harekete geçelim."

Yıldız Hırsızının yüzü aydınlandı ve onun mutlulukla uyumlu olduğuna dair sözlerine kolayca inandım. Diğerlerine el ederek onları da yanına çağırdı. Raffaele tek bir hareketle ayağa kalktı, ardından bana başıyla işaret verdi. "Pratik yapmak istiyorsan burada biraz daha kal," dedi bana. "Gece geri döneceğiz."

Tek bir söz bile etmeden mağaradan çıktılar. Geriye bir tek ben kalmıştım. Enzo dönüp bana bakmamıştı bile.

O an soluğumu tuttuğumu fark ettim. İçimdeki karanlık kıpırdanıyordu ve ben de bu gücün dalgalanmasına izin verdim. Ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Belli ki bensiz bir göreve daha gidiyorlardı.

Teren'le buluşmak için fırsatım bu.

Bu düşüncenin şaşkınlığı üzerine dizlerimin bağı çözüldü. Bir haftalık sürem dolmak üzereydi. Hançerler bir süreliğine gidecekti ve planladıkları şey her neyse onunla ilgileneceklerse, o halde benim de böyle bir andan faydalanmam gerekirdi. Birden odada etrafıma bakındım, içlerinden birinin bir şekilde sessiz düşüncelerimi duymasından korkuyordum. Birkaç gün önce gördüğüm *malfetto* cinayeti gelmişti aklıma. Sonra da Örümcek'in tehdidi.

Ardından, kız kardeşimin düşüncesi.

Sadece kulenin yakınına gideceğim. Bana şüpheli görünürse oradan uzaklaşıyorum. İçeri girmeyeceğim. Sadece... Düşüncelerim bir anda kalp atışlarım arasında işitilmez hale geldi ve solup gitti.

Ayağa kalktım. Hareket etmeye başladım. Artık kendi kendimi mi kontrol ediyordum yoksa bedenim içgüdülerimin beni

de geçirmesine mi izin veriyordu, bundan bile emin değildim. Merdivenlerden çıkıp ana avludan geçtim. Buradan sokaklara bakıyorum ve her tarafta kutlamalar yapıldığını gördüm. Gökyüzü karanlık ve tehditkârdı. Bugün şehirde önemli bir şeyler oluyordu.

Hançerler harekete geçmişti. Ben de geçecektim.

Bir Kenettralı'ya altın verirsen seninle iş yapar.
Bir Kenettralı'ya safkan bir damızlık at verirsen senin için adam
öldürür.

-Maran ve Suç Ortakları Kovuşturma Emirnamesi,
'Beldain Yüksek Mahkemesi

Adelina Amouteru

Fortunata Sarayı'ndan gizlice ayrılarak anacadeye çıkar çıkmaz
bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Elbette rengârenk ipekler içindeki insanlar yolları kaplıyor ve seyyar
satıcılar her yerde sokakları dolduruyor ve mallarını, tıpkı Dalia'daki
bahar balolarında olduğu gibi her tarafta satıyorlardı. İnsanlar gülüp
eğleniyorlardı. Çiçek açmış sarmaşıklar cadde boyunca sıralanmış
binaların üzerini yemyeşil bir şekilde kaplıyor, arabaları ve kasa-
ları çeken atlar geniş yollar boyunca gidip geliyorlardı. Yolcularla
dolmuş gondollar nehir kanallarında sıralanmıştı. Küçük bir çocuk
grubu arkasında dans ederken, içinde meyveli turtalar bulunan
arabayı çeken bir adam bir halk şarkısı söylüyordu. Tereyağı ve
baharatların kokusu, kalabalıkların keskin kokusuyla karışıyordu.

Fakat daha önceden avludan baktığımda gördüğüm zaman-
kinden daha koyu renkli bulutlar gökyüzünü kaplıyordu. Havada
nem, balkonlarda asılı rengârenk afişler ve sokaktaki eğlencelerle

ciddi tezat oluşturan soğuk, gergin bir sakinlik vardı. Maskelerinin ardında gülümseyen insanlar bana son derece tehditkâr geliyordu. Sanki herkes yapmak üzere olduğum şeyi ve nereye gideceğimi biliyormuş gibiydi. Başımı eğdim.

Engizisyon Mihveri tüm kavşaklara, insanlardan şüphe uyandıran *malfetto*'ları ihbar etmelerini söyleyen bildiriler astırmıştı. Kendimi içgüdüsel olarak kalabalığın içine atıp saklanmaya çalıştım. Herkes aynı yöne gidiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden ben de onları takip ederek, göz alıcı giysilerinin ve parlak maskelerinin arasında kayboldum. Terliklerim, kaldırım taşlarının kıvrımlarına çarparak ses çıkarıyordu. *Bu hangi Estenzia kutlaması böyle?* diye düşündüm, alçakta sallanan sarmaşıklarla kaplı daracık bir caddeden geçerken.

“Kızıl Bölge için!” diye bağırdı biri arkamdan, başının üzerinde bir parça kırmızı ipek kumaş sallayarak. Kalabalık içindeki herkesin değişik renklerde ipek kumaşlar salladıklarını fark etmek biraz vaktimi aldı: kırmızı, yeşil, altın rengi ve mavi.

Limanın yanındaki Engizisyon Kulesi'nin çatısı uzakta, güneşin altında parlıyordu.

Kalabalık beni itip kakıyordu. Sonunda anacaddedeki kalabalık arasından sıyrılarak daha dar ve sakin bir ara sokağa geçmeyi başardım. Gölgele arasında kalmaya dikkat ediyordum. Güçlerimi nasıl kullanacağımı bilseydim, muhtemelen kendimi daha iyi saklayabilmek için kapkara bir gölge kullanırdım. Tekrar güçlerimi çağırmayı denedim ama iplikler benimle alay edercesine ellerimin arasından kaçıyor.

Engizisyon Kulesi'ne ulaştığımda terden sıırıslam olmuş, tepeden tırnağa titriyordum. Şehrin bu bölgesinde fazla insan olmadığı için şanslıydım... Herkes sokaklardaki şenliklerdeydi.

Engizisyoncuların nöbet tuttuğu girişe bakıp Violetta'yı taş duvarların ardında hayal etmeye çalıştım. Bir an tereddüt ederek ellerimi ovuşturdum.

Ya Violetta Teren'in elinde değilse? Bu ne tür bir tuzak olabilir? Teren'in beni sarayda tutuklamayıp yanına gelmediğim takdirde Violetta'yı öldürmekle tehdit edişini düşünerek dudağımı ısırđım. Kule'ye o kadar uzun süre baktım ki görüşüm bulanmaya başladı. Sonunda, sokakta kimse görünmediğı bir anda sessizce kulenin girişine doğru koştım.

Nöbet tutan Engizisyoncular beni engellediler. "Ne var?" diye homurdandı içlerinden biri.

"Lütfen," demeyi başardım, boğuk bir fısıltıyla. Kendimi şimdiden gözler önünde hissediyordum. Elitlerden biri beni görürse... "Teren Santoro'yu görmek için buradayım. Kendisi beni bekliyor."

Engizisyoncu beni şüphe dolu gözlerle inceledi, ardından girişte duran ikinci Engizisyoncu'yla bakiştılar. Bana bakarak başını iki yana salladı.

"Mesajını Üstat Santoro'ya ileticeğim," dedi bana. "O zamana kadar burada beklemek zorundasın."

"Hayır," dedim aceleyle, sonra da tekrar etrafıma bakındım. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. "Onu şimdi görmeliyim," diye ekledim daha kısık ve ısrarlı bir ses tonuyla. "Burada görölmemem gerek. *Lütfen*."

Engizisyoncu öfke dolu bakışlarla beni geri itti. "Burada *bekleyeceksin*," diye çıkıştı. "Ta ki..."

Arkasındaki kapı hafifçe sarsılıp yavaşça açılınca sözleri yarıda kesildi. Teren orada öylece, elleri arkasında bağlanmış vaziyette, rahat bir tavırla duruyordu. Beni görünce gülümsedi. "Sorun nedir?" dedi nöbetçilere.

Bir anda afallayan Engizisyoncu beni kendi etrafımda döndürdü. Yüzündeki bütün sıkıntı ifadesi silinip gitti. Aceleyle Teren'e selam verdi. "Efendim," diye başladı söze, "bu genç kız sizi görmek için geldiğini söyledi. Biz..."

"Ve işte burada," diye girdi Teren söze, açık renk gözlerini bana dikerek. "Kuleye gelirken yolda seni izliyordum." Eliyle daha yakına gelmemi işaret etti.

Güçlkle yutkunup başımı önüme eğerek aceleyle Engizisyoncuların yanından geçtim. Kuleye girince Teren kapıyı ardımdan kapadı. Artık dışarıda, gözler önünde olmadığım için rahatladım.

Biraz sonra, Dalia'da zindana atıldığım kulede bulunan aynı postlar, duvar kilimleri ve sonsuz güneş sembolleriyle döşenmiş büyük salonu görünce ürperdim.

Teren beni daha dar bir koridora, hemen sonra da içinde uzun bir masa ve sandalyeler bulunan bir odaya götürdü. Benim için bir sandalye çekip oturmamı teklif etti. Titreyerek oturdum. Boğazım adeta kavruluyordu. Teren de hemen yanıma oturdu ve rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

"Sözünü tuttun," dedi bir süre sonra. "Bunu takdir ediyorum. Bu beni ciddi bir sıkıntıdan kurtardı."

Teren'e, oraya gitmediğim takdirde neler yapabileceğini sormak istemiyordum. Bunun yerine gözlerine baktım. "Kız kardeşim güvende mi?" diye fısıldadım.

Teren başıyla onayladı. "Güvende ve sapasağlam, şimdilik."

"Onu görmeme izin ver."

Teren bunun üzerine hafifçe güldü. Ancak neşesi gözlerine ulaşmıyordu ve bakışlarındaki buz gibi ifade beni iliklerime dek üşüttü. "Önce benim bilmek istediğim bir şeyi söylemeye ne dersin?" dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, bir süre sessiz kaldım. Düşüncelerim çığınca bir nehir halinde, bulanık bir şekilde akmaya başlamıştı. Violetta'yı güvende tutması için ona ne kadar bilgi verebilirdim ki? Onu ne tatmin ederdi? Derin bir soluk aldıktan sonra tüm cesaretimi topladım. "Kardeşimin elinde olduğunu ispat etmezsen sana hiçbir şey söylemem."

Teren'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve bana daha ilgili bir ifadeyle baktı. "Pazarlığı seviyorsun," diye mırıldandı. Uzunca bir süre bekledikten sonra arkasına yaslandı. Giysisinin kol kısmıyla kolundaki koruyucu arasındaki bölgeye uzandı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ben ona bakarken, kolunun içinden bir şey çıkarıp masanın üzerine koydu. Elindeki şey hafif bir tıkırtıyla masaya düştü.

Masanın üzerindeki şeye daha yakından baktım. Bu, Violetta'nın takmaktan çok hoşlandığı safir bir kolyeydi. Fakat bundan daha fazlası vardı... Kolyenin gümüş zincirine Violetta'nın koyu renk saçlarından uzun, kalın bir tutam bağlanmıştı.

Birden yüreğim ağzıma geldi.

"Sen başlamadan önce," dedi Teren, düşüncelerimi yarıda keserek, "bir şeyi netleştirmek istiyorum." Öne doğru eğildi. Bakışları beni adeta delip geçiyordu. "Benim her zaman için sözüm sözdür, bu yüzden sakın bunu sınamak gibi bir alışkanlık edinme. Bana her zaman doğruyu söylemen gerekiyor. Bu şehirde çok fazla gözüm var. Bana yalan söylersen bunu anlarım. Beni istediğim şeyden mahrum edersen, onun canını yakarım. Anlıyor musun?"

Violetta elinde. Ellerimin titremesine engel olabilmek için onları sıkıca giysimin üzerine bastırdım. "Evet," diye fısıldadım. Onu daha fazla sorgulama cüretinde bulunamadım.

“Şimdi. Nereden başlayacağını bilemediğine göre istersen sana birkaç soruyla yardım edeyim.” Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturdu. “Bu zamana dek Elitler’le neler yapıyordun?”

Derin bir soluk aldım. *Ona elimden geldiğince kaçamak yanıtlar vermem gerek.* “Çoğunlukla istirahat ediyordum,” diye cevapladım. Sözlerimin ne kadar sakın çıktığını fark edince şaşırdım. “Birkaç gün boyunca bilinçsiz yattım.”

“Evet, elbette.” Teren neredeyse anlayışlı bir ifadeye büründü. “Çok yaran vardı.”

Sessizce başımı salladım. “Henüz bana güvenmiyorlar,” demeye karar verdim. “Onlar... onlar şu gümüş maskelerden takıyorlar. İsimlerini ya da kimliklerini bilmiyorum.”

Teren’in cesareti kolayca kırılmıyordu. “Neler biliyorsun peki?”

Yutkundum. Odadaki hava ağırlaşmıştı. *Ona bir şeyler söylemeliyim.* Sözcükler dudaklarımdan rüyadaymışım gibi çıktı. “Beni ara sıra Fortunata Sarayı’nda ziyarete geliyorlar,” diye fısıldadım.

Teren gülümsedi. “İşlerini oradan mı yürütüyorlar?”

“Emin değilim.” Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Göğsümde giderek genişleyen karanlık başımı döndürüyordu. İçimdeki gücü kullanmak için sabırsızlanarak, oturduğum yerde sallandım. *Keşke Enzo’nun yeteneklerine sahip olsaydım,* diye düşündüm birden ve bu istek içimdeki tutkunun kıpırdanmasına neden oldu. *Keşke bu kulenin tamamını yakıp kül edebilme gücüne sahip olsaydım.*

“Söyle bana, Adelina,” dedi Teren, beni merakla seyrederek. “Planladıkları şey nedir?”

Büyük bir çaba göstererek içimde kabaran karanlığı geri ittim. Güçlerimi onun üzerinde kullanamazdım. Çok zayıftım. Ayrıca, birkaç tane gölge ne yapabilirdi ki? Boğazımı temizledim. Ona ne söyleyebilirdim, en az zararı ne verirdi? “Fırtınalar Turnuvası

için bir şeyler planlıyorlar,” demeyi başardım. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Teren sözlerim üzerinde biraz düşündü. Ardından ellerini bir kez çırpı ve bir an sonra Engizisyonculardan biri kapıyı açtı. “Buyurun efendim?”

Teren elini sallayarak onu yanına çağırdı. Diğer adamın kulağına benim duyamayacağım bir şeyler fısıldadı. Adam bana temkinli bir bakış attı. Teren sonunda geri çekildi. “Derhal Kral’a söyle,” dedi.

Diğer Engizisyoncu başıyla selam verdi. “Elbette, efendim.” Aceleyle dışarı çıktı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Teren bana.

Raffaele’nin narin yüzü düşüncelerimde belirdi ve bu hayal beraberinde bıçak gibi batan bir suçluluk duygusunu da getirdi. Ona çok az bilgi vermiştim. *Lütfen bu kadarı onu tatmin etmek için yeterli olsun.* “Bildiklerim bu kadar,” diye fısıldadım. “Daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Teren uzunca bir süre hareket etmedi.

Tam ziyaretimden daha fazlasını talep edeceğini düşünürken bir an rahatladı ve başını çevirdi. “Bugün yanıma geldin,” dedi. “Ve bu oldukça faydalı bir başlangıç. Getirdiğin bilgiler için teşekkürler. Sen sözünü tuttuğun için ben de benimkini tutacağım. Kız kardeşin güvende.”

Gözyaşları gözlerimi acıttı ve rahatlamış bir ifadeyle omuzlarım çöktü.

“Beni hoşnut ettiğin müddetçe güvende olacak.” Gözleri tekrar bana çevrildi. “Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“İki hafta sonra,” dedim boğuk sesimle. “Bana iki hafta daha ver.” Sessizliği üzerine başımı eğdim. “Lütfen.”

Teren sonunda başını salladı. "Pekâlâ." Ayağa kalktı. "Gidebilirsin."

Ve hepsi bu kadardı.

Teren, bahçe kapısıyla bir ara sokağın ardına saklanmış arka taraftaki küçük bir giriş kapısından çıkardı beni. Gitmeme izin vermeden önce ellerimi eline aldı. Dudaklarını yanağıma hafifçe dokundurmak üzere eğildi. "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı. Diğer yanağıma öptü. "Böyle devam et."

Bunu söyledikten sonra beni yalnız bıraktı ve titreyen bacaklarımla şehrin caddelerinde dolanmaya başladım. *Ben bir hainim. Ne yaptım ben?*

Bir süre şaşkınlık içinde öylece dolaştıktan sonra sokaklardaki eğlencelerin düzenlendiği yöne doğru gittiğimi fark ettim. Burada, sessiz sokaklar tekrar eğlence düşkünü insanlarla dolmaya başladı, ben de farkında olmadan bir köşeyi döndüm ve kendimi çılgınca eğlenen bir grubun arasında buldum. İçimdeki korku ve yorgunluğun yerini merak aldı. Tüm bu kargaşanın nedeni neydi? Bu insanların arasından geçmeden Fortunata Sarayı'na gidebilmeme olanak yoktu.

Ardından kalabalıkla birlikte bir başka köşeyi daha dönünce o ana dek gördüğüm en büyük kent meydanına çıktık.

Meydan üç tarafından su kanallarıyla çevrilmişti. İnsanlar bulabildikleri alanları doldurmuşlardı fakat meydanın büyük kısmı kalın halatlarla ayrılmıştı. Meydan boyunca kıvrılan toprak yolu birkaç Engizisyoncu denetliyordu. İnce işlerle süslenmiş ipek kostümler ve şatafatlı maskeler içindeki bir grup yol kenarında bir geçit töreni yapıyordu; bayraktarlar, trompetçiler ve soytarılar, aristokratlar ve uşakları, hepsi de tezahürat eden seyircilere el sallıyordu. Neredeyse hepsi kırmızı, mavi, altın rengi ya da yeşil

ipekler sallayan insan gruplarına bölünmüş kalabalığa baktım. Cadde üzerinde sıralanmış evlerin balkonlarına insanlar doluşmuştu. Her balkonda, karanlık gökyüzünün solgunlaştırdığı rengârenk bayraklar asılıydı.

At yarışı. Daha önce Dalia'da birkaç kez at yarışlarına şahit olmuştum, ancak hiçbirinin bu kadar büyük bir seyirci kitlesi yoktu. Saraya giden iyi bir yol bulabilmek için meydanda etrafıma bakındım. Hançer'in bugünkü görevi bu etkinlikle ilgili olmalıydı.

Başımı kaldırıp balkonlara baktım. Şimdi tahtları görebiliyordum. Parkurun ön kısmında bulunan binalardan birinin mükemmel manzaraya sahip, demir korkulukları altın rengi ve beyaz ipeklerle süslü bir balkonu vardı. Fakat Kral ve Kraliçe orada değildi. Belki de tahtları sadece gösteriş olsun diye oradaydı.

Alçaktan gelen bir gürültü şehirde yankılandı.

"Hanımefendiler ve asilzadeler! Sevgili seyirciler!" Parkurda duran kostümlü adamlardan biri iki elini havaya kaldırdı. Yarışın trompetçisi, resmi sunucuydu. Gürleyen sesi kalabalığın uğultusunu susturdu. Rengârenk kostümlerden oluşan geçit töreni bir an durdu ve keyifli bir karmaşadan oluşan sahne birden değişerek sessiz bir bekleyiş halini aldı. Engizisyoncular, gerekli olduğu takdirde düzeni sağlamak üzere meydanın etrafında dikiliyordu. O an adeta bir uyarı şeklinde gök gürledi.

"Estenzia'nın final müsabakalarına hoş geldiniz!" diye ilan etti trampetçi. Herkesin kendisini görebilmesi için etrafında bir kez döndü, ardından yüzü bomboş duran kraliyet balkonuna bakacak şekilde durdu. Gösterişli bir hareketle başını eğdi. "Bu tören majestelerimize ve Kenettra'ya getirdikleri refaha bir övgü olsun."

Sonrasında gelen tepki beni şaşırttı. Kalabalıktan herhangi bir alkış ya da tezahürat sesi gelmiyordu. Yalnızca huzursuzluğu

belirten bir gürültü ve tek tük çıkan *Kralımız çok yaşa* nidaları. Dalia'dayken insanlar Kral'dan yakınırdı. Şimdiyse bu memnuniyetsizliği ilk ağızdan duyuyordum. Kral ve Kraliçe'nin yerine tahtta veliaht prens ve meşru hükümdar olan Enzo'nun oturduğunu hayal ettim. Orada ne kadar da doğal görünürdü. Bu seyircilerden kaçs Enzo'ya sadıktı? Kaç tanesi Elit destekçisiydi?

Bir an kendimi o balkonda hayal etme cüretinde bulundum. Böylesi bir güce sahip olma düşüncesi titrememe neden oldu.

Sunucu dikkatini tekrar kalabalığa yöneltti. "Bugün, Fırtınalar Turnuvası'na göndermek üzere Estenzia'nın en hızlı binicileri arasından finalistleri seçeceksiniz. Yarışçılar, şehrimizin her bölgesinden seçilmiştir. Geleneklere göre, bu on iki kişinin oluşturduğu listeden seçilecek en iyi üç yarışçı devam edebilecek." Sunucu sırtıma başlayınca göz alıcı beyaz maskesinin altından dişleri bembeyaz parladı. Abartılı bir hareketle tek elini kulağına koydu. "Hangi bölge birinci olacak?"

Bu noktada kalabalık bir anda coşkulandı. Her biri kendi bölgesinin ismiyle bağırıp çağırmaya başladı. Rengârenk ipekler havada ateşli bir şekilde dalgalanıyordu.

"Kızıl Bölge'yi işitiyorum!" dedi sunucu teşvik edercesine ve diğer üç bölge boğazlarını yırtarcasına bağırırken yepyeni bir tezahürat dalgasına neden oldu. "Bekleyin biraz... Şimdi de Mavi Bölge'yi işitiyorum. Ama bu sene Yeşil Bölge'nin elinde oldukça güçlü üç yaşında taylar var, tıpkı Altın Bölge gibi. Kim kazanacak?" Ellerini abartılı hareketlerle salladı. "Yarışçılarımızı görelim mi?"

Kalabalık çığlıklar atıyordu. *Fırtınalar Turnuvası*. Raffaele'nin bir süredir bahsettiği şey buydu. Hançerlerin burada olmasının nedeni buydu... Görevleri *buydu*. Muhtemelen Kral'ı açık bir alanda yakalayabilmek için kendi yarışçılarından birini Fırtınalar Tur-

nuvası at yarışlarında dereceye sokmaya çalışıyorlardı. Bu fikrin neden olduğu şaşkınlıkla bir an etrafımdaki her şey puslandı. *Ve ben az evvel Teren'i bundan haberdar ettim.*

Çılgınlıkların yarattığı o karmaşanın ortasında, üç at dışarı çıktı. Kızıl Bölge sakinleri ipeklerini havada sallıyor, kalabalık arasından koşarak parkura girerken atların sağrılarına sevecen bir şekilde vuruyorlardı. Bir an dikkatim dağıldı. Bu atların, babamın çiftliğinden anımsadığım atlara göre daha üstün bir ırka sahip olduklarını anlamam için onlara bir kez bakmam yetmişti. Bunlar Güneşdiyar safkanlarıydı; mükemmel boyunları ve geniş burun delikleri vardı, gözleri benim atlarımdan uzun zaman önce kaybettikleri o yabani ifadeyle parlıyordu. Kendileri gibi süslü binicileri izleyicilere el sallarken atlar da kırmızı ipeklerle süslenmiş yeşellerini sallıyordu.

Biraz sonra, Yeşil Bölge'nin binicileri atlarıyla birlikte çıkageldiler. Tam o anda nefesim kesildi.

Yeşil Bölge'nin binicilerinden biri Yıldız Hırsızı'ydı. Yüzündeki mor iz görünür ve oldukça belirgindi.

"Salvatore Hanesi'nden Leydi Gemma yarışa, Üstat Aquino'nun muhteşem atı Yadigâr'la katılıyor!"

Sunucu söze atın geçmişteki galibiyetleriyle devam etti ama ben artık onu dinlemiyordum. Bağırıp çağıran kalabalığın arasında, Gemma'nın ailesinin, bir *malfetto*'nun böyle bir yarışa yer almasına izin verecek kadar varlıklı ve güçlü bir aile olduğunu fark etmiştim.

Ortadan kaybolduğum anlaşılmadan Fortunata Sarayı'na dönmemliyim. Fakat karşımdaki merasim karşı konulabilecek gibi değildi ve ayaklarım adeta yere kenetlenmişti. Bakışlarım Yıldız Hırsız olarak bildiğim kızın üzerinde kaldı.

Gemma'nın varlığı kalabalık arasında neredeyse bir ayaklanmaya neden oluyor. "*Malfetto!*" diyen öfkeli sesler havada şiddetli yuhalama sesleriyle karıştı ve kalabalığa dikkatle baktığımda, kendi yüzlerinde de abartılı, mor yamaları olan sahte izleriyle Gemma'yla alay edip ona sataşan insanlar olduğunu fark ettim. İçlerinden biri ona çürük bir meyve bile fırlattı. "Seni piç!" diye bağırdı, yüzünü acımasız bir ifadeyle çarpıtarak. Gemma onu umursamadı, atı onların yanından tırıs giderken başını dimdik tuttu. Diğer hakaretler de peşi sıra geldi.

Asil bir hanımefendi bile böyle hakaretlere mi maruz kalıyordu? İçimi kemiren şiddetli öfkenin sancısıyla yanaklarımın içini ısırdım. Ardından Gemma'yı da savunan insanlar olduğunu fark ettim. Hem de yüksek sesle.

Aslında büyük kalabalıklar halinde insan grupları Gemma'ya destek vermek amacıyla bayraklarını sallıyordu. Çoğu Yeşil Bölge'den, hatta bazıları diğer bölgelerdendi. Derin bir soluk aldığım sırada içimdeki öfke önce şaşkınlığa sonra da heyecana dönüştü. Gemma kalabalığa doğru selam verirken ben de şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. Daha önce hayatımda hiç böyle bir manzarayla karşılaşmamıştım. Potansiyel bir iç savaşın erken bir denemesi gibi, Gemma'nın destekçileri ve düşmanları arasındaki gerilim adeta havada çarpışıyordu ve bu durumun bana verdiği gücü içime çekebilmek için derin bir nefes aldım. *Herkes malfetto'lardan nefret etmez*, demişti Enzo. Bakışlarım, her an eyleme geçmeye hazır duran Engizisyonculara yöneldi.

Gemma bütün ilgiyi adeta içine çekiyordu. Koyu renk saçlarını geriye attı ve kendisine desteklerini haykıranlara odaklanarak o da seyircilere gülümsedi. Ardından, tek bir çevik hareketle atının sırtına atladı. Orada çevik bir şekilde iki ayağı üzerinde dengesini

buldu ve kollarını memnuniyetle birbirine kenetledi. El salladıktan sonra atın sırtına oturdu. Tüm bu süre boyunca atı inanılmaz bir şekilde sakın kalmıştı. Şimdiye dek görünen yarışçılar arasındaki tek *malfetto* oydu.

Diğer iki bölgenin yarışçıları da nihayet dışarı çıktı ve on iki kişi parkurun bir kenarında sıralandılar. Kalabalığın gürültüsü korkunç bir hal almıştı. Gemma atının boynunu okşadı ve at beklentiyle yeri eşelemeye başladı.

"Biniciler, atlarınızı hazırlayın!" diye seslendi sunucu. Herkes başlangıcı seyretmek üzere sessizleşirken kalabalığın uğultusu bir an duruldu.

Trompetçi, ucuna bir taş bağlanarak ağırlık yapılmış parlak sarı bir ipek kumaşı havaya kaldırdı. Ardından gökyüzüne doğru fırlattı. "*Başla!*" diye bağırdı.

Atlar koşmaya başladı. Kalabalık coşkuyla haykırdı.

Yarışçılar ilk turu tamamlarken, parkuru toz bulutu kaplamıştı. Gözlerimi kısarak o sis perdesinin ardına bakıp sonunda Gemma'nın arkasında uçuşan yeşil ipekleri fark ettim. Sondan gelen grubun içinde olmasına rağmen, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

İlk tur tamamlandı. Kırmızı binicilerden biri en öndeydi ve Gemma dokuzuncu sıradaydı. Birden kendimi, onun için sessizce tezahürat ederken buldum.

Herkes kendi favori gördüğü yarışçının ismini söylerken etrafındaki herkes bağırp çağırıyordu. Bu kaos bana infaz günümü anımsattı ve bu anıyla birlikte karanlığın içimde biriktiğini hissettim. Raffaele bana boşluğa bakmamı, orada enerji ipliklerini aramamı söylemişti.

Atlar virajı hızla dönerek önümden geçip gittiler. Gemma çılginca bir kahkahayla başını geriye attı; koyu renk saçları ar-

kasında perde gibi uçuşuyordu. Onunla diğer biniciler arasındaki boşluğa odaklandım. Göz ucumla orada kıpırdanan parlak bir şey gördüm. Doğruca ona bakmaya çalıştığımda gözden kayboldu.

Atlar yine parkurun bitimine doğru hızla koşarak ikinci turun da sonuna yaklaştılar. Geriye yalnızca bir tur kalmıştı. Gemma hâlâ dokuzuncu sıradaydı. Derken bir anda hamlesini yaptı... Atının yelelerine asıldı, boynuna doğru eğildi ve ona bir şeyler fısıldadı. Aynı anda, meydana kuvvetli bir rüzgâr çıktı. *Rüzgârgezen*. O da uygun bir yerden yarışı izliyor olmalıydı.

Gemma ileri atılmaya başladı. Hızla. Dokuzunculuktan yedinciliğe, sonra da yedincilikten altıncılığa yükseldi. Ardından beşinci sıraya geçti. Beşincilikten dördüncülüğe ve oradan da üçüncülüğe yükseldi. Yeşil Bölge seyircilerinin tezahüratları kontrolden çıktı. Kalbim çılgın gibi gümbürdüyordu. Rüzgârgezen'in yardımını ve kendi yetenekleriyle Gemma adım adım ikinciliğe gidiyordu. Nefesimi tuttum. *Yoğunlaş*. Dikkatli bir şekilde Gemma'ya baktım.

Bir an havada parıldayan iplikler gördüğümü sandım; binlerce farklı renk, bir dokuma tezgâhının üzerindeki teller misali hareket ederek yer değiştiriyordu.

Birinci ve üçüncü sıradaki biniciler Gemma'yı engellemeye çalışıyor, aralarında kalması için onu zorluyorlardı. Fakat Gemma daha da bastırdı... Toynaklarının yanında toz bulutları havaya kalkarken diğer iki binicinin atları serseme dönmüş vaziyette kafalarını sallıyordu. Rüzgârgezen atların bacaklarına doğru, onları geriye doğru çeken bir rüzgâr dalgası göndermiş olmalıydı.

Yarışın sona ermesine çeyrek tur vardı. Gemma'nın atı bir anda büyük bir hızla atağa kalktı ve birinci sıraya çıktı. Diğerleri ona yetişmeye çalışıyordu ama çok geçti. Gemma bitiş çizgisini geçti. Trompetçi sarı ipek kumaşı yine havaya attı ve çığlık sesleri

her yanı doldurdu. Yeşil Bölge havada dans eden ipeklerden oluşan bir deniz gibiydi.

Yarışı Gemma kazanmıştı.

Yanlarında bulunduğum Mavi Bölge seyircileri gibi sessiz kalmaya çalışsam da yine de iç rahatlığı nedeniyle yüzümde beliren tebessüme engel olamıyordum. Belki de Teren'in, ona verdiğim bilgiyle yapabileceği tek şey, turnuva gerçekleşeceği zaman alana daha çok Engizisyoncu göndermek olacaktı. Belki de Hançerlerin planlarını engellememiştin. Meydanın her yanından öfkeli yuhalama sesleri, öfke dolu, "Diskalifiye edin onu!" ve "*Malfetto*," çığlıkları, onun Genç Elitler'den biri olduğuna ilişkin suçlamalar yükseliyor. Yine de hiç kimse itiraz edemezdi. Hepimiz onun yarışı kazandığını görmüştük.

Trompetçi, atının üzerinde oturarak seyircileri selamlayan Gemma'ya yaklaştı ve ona merasime özgü abartılı hareketlerle, ağır sarı ipeği verdi. Neşeli tavrını sürdürmesine karşın, onun Gemma'yla temastan kaçındığını, dokunuşuyla kirlenmemek için elini geri çektiğini fark ettim. Bu muamelenin canını sıktığının ilk göstergesi olarak Gemma'nın gülümseyen yüzü bir an bocaladı fakat yine de başını kaldırdı ve duyduğu rahatsızlığı geniş bir tebessümle maskeleydi. Ardından trompetçi diğer binicilerin yanına giderek her birine birer parça yeşil ipek verdi. Bu gelenek de Dalia'dakinin aynısıydı: Yarışı kaybeden biniciler, iyi niyetli desteklerini göstermek için sonraki üç gün boyunca kollarında kazanan yarışçının bölgesine ait rengi taşımak zorundaydılar.

"Salvatore Hanesinden, Leydi Gemma!" diye bağırdı trompetçi.

Engizisyonculardan biri, insanların etrafını sardıkları yerden, "Düzeni sağlayın! Düzeni sağlayın!" diye bağırdı ama insanların pek azı onun söylediklerini dinlemeye hevesli görünüyordu.

Özellikle Yeşil Bölge tam bir renk ve ses cümbüşüydü. Diğer bölgeler kızgınlıkla kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Ben de yavaşça kalabalık arasında, geldiğim yönde ilerlemeye başlamıştım. Yarış sona erdiğine göre, kimse yokluğumu fark etmeden geri dönmeliydim.

“Düzeni sağlayın dedim!” diye bağırdı Engizisyoncu.

Olduğum yerde durdum. Diğer Engizisyoncular da gelip meydanın çıkışını kapadılar ve beni kıpırdamadan yerimde durmaya zorladılar. Engizisyonculardan biri, trompetçiyi yanına çağırdı, ona kalabalığın duyamayacağı bir şeyler söyledikten sonra, beni şaşırtan bir şekilde, diğer iki Engizisyoncu’yu da yanına çağırarak onlardan Gemma’yı atından inmeye zorlamalarını istedi. Diğer biniciler aceleyle parkurda ilerleyerek kalabalığın arasına girdiler. Engizisyonculardan biri atını meydanın ortasına doğru sürerken kalabalık iyice karıştı.

İnsanları susturmak için elini kaldırıyor. “Hanımefendiler ve asilzadeler,” diye başlıyor söze, “Muhteşem zaferleri için Yeşil Bölge’yi ve *malfetto*’larını kutluyorum.”

Gemma oldukça rahatsız bir şekilde meydanda tek başına dikiliyordu, birden onca ilginin odağı olmak onu mutsuz etmişti.

Buradan çıkmalıyım. Hemen.

“Ancak, saraydan haberler getirdim. Majesteleri, *malfetto*’ların bundan böyle Fırtınalar Turnuvası’na katılma hakları olmadığı kararını aldı.”

Kırmızı ve Mavi Bölgeler hemen çılgınca bir alkışa başladı... Bu sırada Yeşil Bölge de öfke dolu bağırsık çağırışlarla çalkalanıyordu. Meydanın orta yerinde duran Gemma oldukça huzursuz ve gergindi.

Güçlkle yutkundum. Ani bir suçluluk duygusu hissettim.
Bu benim yüzümden oldu.

Trompetçi, Engizisyoncularla şaşkın bir halde birkaç kelime daha konuştu. Ardından diğer binicilerin yanına gitti, yeşil kuşaklarını geri aldı ve yerine onlara kırmızı birer kuşak vererek yarışta ikinci gelenin galibiyetini sessizce ilan etti. Yeşil Bölge öfkeyle gürlüyordu. Kalabalık içinde itişip kakışmalar başlamıştı.

Bakışlarım, Gemma'nın meydandaki yapayalnız, şaşkın ve biçare hali üzerinde kaldı ve bir an aklıma Violetta geldi. Engizisyoncular onu, sanki bir anda öfke nöbeti geçireceğini düşünüyorlarmış gibi orada tutuyorlardı. Trompetçi ona kırmızı bir kuşak verdi. İpek giysilerimin uçlarını o kadar sıkıca kavradım ki, tırnaklarımın avuç içlerime batıp deriyi delip geçtiğine yemin edebilirdim. Kalabalığın –ya da benim– artan öfkemi belirten enerji iplikleri havada parıldıyordu. Parmak uçlarım karıncalandı, artan gücüm kulaklarımda uğuldadı. İnsanların arasında babamın hayaleti bir görünüp bir kayboluyordu. Peşimi bir an bırakmayan gülümsemesi üzerimde sabitlenmiş, insanlar arasında süzülüyordu.

Gemma'nın yanakları utanç hissiyle yanıyordu. Kalabalığa tamamen sessizlik hâkim oldu. Onu tutan Engizisyonculardan biri kırmızı kuşağı sağ kolunun üst kısmına sardı. Gemma gözlerini yere indirerek dudaklarını ısırıldı. Engizisyoncu kuşağı üç kere sardıktan sonra sertçe sıktı. Gemma işitilebilir bir şekilde nefesini tutup yüzünü buruşturdu.

Yeni galip kollarını havaya kaldırırken, “Kırmızı Bölge’den Sör Barra!” diye bağırdı trompetçi. Gemma'nın bakışları yere çevrilmiş halde kalmıştı. *Git buradan*, dedim ona birden düşüncelerimle, beni duyabilmesini dileyerek. Meydanda milyonlarca iplik uçuşuyordu.

Birden, kalabalıktan biri Engizisyoncu'nun kafasına taş attı.

Engizisyoncu taşı, kendisine ulaşmadan kılıcıyla engelledi ve metale çarpan taş kimseye zarar vermeden yere düştü. Gözleri kalabalıkta kendisine saldıran kişiyi aradı ama görebildiği tek şey şaşkın, bir anda sessizleşen ve rengi atmış suratlardan oluşan bir deryaydı. Kalabalıkla birlikte ben de gerildim. Dalia'da bir Engizisyoncu'ya saldırmanın cezası ölümdü.

Engizisyoncu, arkadaşlarına başıyla işaret etti. Gemma'ya zorla diz çöktürürlerken, genç kız onlara karşı gelircesine bir çığlık attı. Kalabalık soluğunu tuttu. Ortalığı karıştıranlar, önceden Gemma'ya istedikleri gibi hakaretler yağdıranlar bile şimdi tereddütlü görünüyordu. Ne yazık ki benim içim korku yerine heyecan duygusuyla doldu ve parmak uçlarım karıncalandı. İçimdeki karanlık giderek büyüyen bir fırtına gibiydi. Havadaki iplikler gerilimle sınıksı birbirlerine dolaştılar ve zihnimdeki her bir çatlağı doldurdular. Hançerler hamle yapmaya hazırlanıyor olmalıydılar. Onu kurtarmaya hazır *olmalıydılar*. Öyle değil mi? Raffaele, korktuğu zamanlarda Gemma'nın güçlerinin dağılıp gittiğini söylemişti.

"Belki de bu seyircilerin, yenilgiyi görgülü bir şekilde kabullenmenin ne demek olduğunu hatırlaması gerekiyordu," diye çıkıştı Engizisyoncu. Daha sonra kılıcını, kan gelecek kadar sert bir şekilde Gemma'nın boynuna bastırdı.

Neredesin Enzo?

Kendimi daha fazla tutamadım. Bir şeyler yapmalıyım. Kendime hâkim olmama fırsat kalmadan, zihnime uzandım ve içimdeki enerji ipliklerini çektim. Bunu yapabilmenin rahatlığı içimi heyecanla doldurmuştu. Burada beslenebileceğim çok fazla gerginlik, çok fazla huzursuzluk ve çirkinlik, çok fazla karanlık his vardı. Raffaele'nin sözcükleri düşüncelerimde yanıp sönüyordu. Tüm dikkatimi özel olarak çektiğim ipliklere yönelterek, ne yap-

tığının bilincinde olarak işime odaklandım. İplikler değişime karşı koyarak geri çekildiler fakat ben onları istediğim şekilde eğilip bükülmeye zorladım.

Gölge şeklindeki silüetler çatıların tepesinde yükseldi.

Alnımda boncuk boncuk terler birikti ama ben odaklanmaya devam etmek için kendimi zorladım. İpliklere tutunmak için mücadele verdim fakat çok *fazla* iplik vardı. Dışlerimi sıkarak, silüetlerin şekillerinin değişmesi için uğraştım. Ve ilk kez beni dinlediler. Silüetler Hançerlerin biçimlerini aldılar; koyu renk kukuletalrı ve gümüş maskeleri üzerlerinde, sessiz birer gözcü misali düzineler halinde, fırtınalı gökyüzünde simsiyah halde çatılarda çömeldiler. Hepsini harekete geçmeye hazır halde orada tuttum. Soluklarım düzensizleşti. Kendimi saatlerce koşmuş gibi hissediyordum. Silüetlerden bazıları hafifçe titreşti, biçimlerini korumakta zorlanıyorlardı. *Dayanın*. Sabit bir hale geldiler. Silüetlerinin görünümünün gerçekliği karşısında soluğum kesildi.

Engizisyoncular başlarını kaldırıp çatılara baktılar. Kılıç Gemma'nın boğazından uzaklaştı.

"Elitler!" diye bağırdı kalabalıktan bazıları, benim yarattığım yanılısamları işaret ederek. "Buradalar!"

Kalabalık çılglık atmaya başlamıştı. Atlar ürkmüştü. Gemma, gözleri şaşkınlıkla açılmış halde sıçrayarak ayağa kalktı ve bu andan istifade ederek tekrar kalabalığın arasına karıştı. İçimdeki karanlık, sarhoş edici ve karşı konulması oldukça zor bir güçtü ve kendimi onu her şeyiyle sahiplenirken, mürekkep misali tüm iç organlarımı kaplamasına izin verirken buldum. *Bu ufak tefek kitleler üzerinde bu denli güç sahibi olmak. Buna bayılıyorum.*

Yarattığım yanılısamayı sabit tutabilecek kadar güçlü değildim. Onları çatı hattının altına geri çeker çekmez silüetler dağılıp

yok oldular. Çılgınca etrafımdaki insanları iterek, onlarla birlikte meydandan çıktım. Birden patlak veren cesaret gösterisi yerini kendime karşı duyduğum öfkeye bırakmıştı. Artık Enzo burada olduğumdan emin olacaktı... hatta gerçekte neden sokağa çıktığımı bile öğrenebilirlerdi. *Teren'le görüşmemi ve ona neler söylediğimi öğrenebilirler.* Midem bulanıyordu. Burayı hemen terk etmeliydim.

Etrafımdaki insanlar sürüler halinde meydandan çıkmaya çalışıyordu. Engizisyonculardan bazıları çıkışları engelliyordu ama insanların sayısı çok fazlaydı, onların sayısıysa çok azdı. İnsanlar beni itip yanımdan geçerken binaların duvarlarının yakınında kalmaya özen gösterdim. Her yanımda karmaşadan ve renklerden, maskeli yüzlerden ve diğer insanların korkularından oluşan puslu bir perde vardı. Enerji iplikleri havada parıldayıp duruyordu.

Ardından bir anda, gökyüzünden bir ok uçarak geldi ve bir Engizisyoncu'yu göğsünden vurdu. Ok o kadar sert bir şekilde isabet etmişti ki onu atından aşağı düşürdü.

Engizisyoncu'nun etrafındaki insanlar çığlık çığlığa dört bir yana kaçıştılar. Ardından bir ok, sonra bir ok daha geldi. Engizisyoncular tüm dikkatlerini görünmez saldırganlarına yönelttiler ve onlar bunu yaparken insanlar nihayet kapanmış yolları aşarak kendilerini meydandan kurtardılar. Kan gördüğüm anda kalbim göğsümde delicesine çarpmaya başladı.

Hançerler.

Sendeleyerek meydandan çıktım ve diğerleriyle birlikte aceleyle ilerlerken geldiğim yolu takip ettim. Engizisyoncular arkamda insanların düzene girmeleri için bağırıyordu. Boğuşma sesleri bana, ilerlerken bazı insanları tutukladıklarını söylüyordu. Aceleyle ilerlemeye devam ettim. Enerji içimde amansız dalgalar halinde yayılıyor, damarlarımdaki gücü dikkate almamaya çalı-

şirken bile beni besliyorlardı. Her şeye rağmen içimde tuhaf bir sevinç hissettim.

Bu karmaşa tümüyle benim eserimdi.

Saraya ulaştığımda ter içinde kalmıştım. Güçlkle soluk alıyordum. Bir köşeyi dönerek sarayın daracık bir sokağa bakan yan duvarlarından birine doğru gittim, ardından sarmaşıklara tırmanarak alçaktaki çıkıntıdan kendimi yukarı çektim. Sarayın içine girince yere yığıldım. Biraz sonra ayağa kalktım, ellerimdeki tozları silkeledim ve içerideki odalara bağlanan kapıyı açtım. Nihayet gizli duvara ulaşmıştım. Duvarı itip içeri girdim ve odama koştum. *İşte. Diğerlerinden önce döndüm. Odama gideceğim ve...*

Fakat biri çoktan beri salonda beklemeye başlamıştı. Enzo.

Birden karşıma çıkınca şaşırdım. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde, onun gazabından kurtulma umudum yok olup gitti. Işıl ışıl gözlerindeki kızılık her zamankinden parlaktı.

“Burada kalman gerekiyordu,” dedi. Sesinde ölümcül bir sakinlik vardı. “Neden buradan ayrıldın?”

Panik dalgası boğazımda yükseldi. *Enzo biliyor.*

Enzo’nun arkasında bir hareketlilik oldu. Omzunun üzerinden baktığımda, maskesiz Rüzgârgezen’i gördüm. Örümcek, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, salonun daha uzak bir köşesinde bekliyordu. Oldukça kendini beğenmiş bir ifadesi vardı, cezalandırıldığını görmek için sabırsızlanıyordu. “Hah,” dedi. “Küçük kuzucuğun başı dertte.”

Dikkatimi Enzo’ya yoğunlaştırmaya devam edip akıllıca bir cevap düşünüyordum. Kendimi koruyacak bir cevap.

“Ben...” diye söze girdim. “Yardım etmek istemiştin...”

“Sen dışarıda bir isyana sebep oldun,” diye sözümü kesti Örümcek. “Güçlerinin kontrolünü kaybetseydin neler olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Gemma için araya girdim,” diye cevap verdim birden sinirlenerek. “Orada öylece bekleyip onun öldürülmesini seyredemezdim.”

Örümcek’in dudakları öfkeyle kıvrıldı. “Belki de sözlerini o güzel ağzının içinde, ait oldukları yerde saklamalısın.”

Sesim ifadesiz bir şekilde çıktı. “Dikkat et. Yoksa sana zarar veririm.” Sözcükler ağzımdan çıkana dek, onların nereden geldiklerini anlayamamıştım.

Enzo başını iki yana sallayarak ikimizi de susturdu. “Dante,” dedi, omzunun üzerinden bakma zahmetine girişmeden. Bir an sonra Enzo’nun, Örümcek’in gerçek ismini benim yanımda söylediğini fark ettim. “Gidebilirsin.”

Genç çocuğun duyduğu öfke şaşkınlığa dönüştü... İsmimin yanımda kullanılması, oradan uzaklaştırılması ya da belki ikisi birden şaşırtmıştı onu. “Bu kızın başına buyruk davranmasına izin mi vereceksin?” dedi tükürürcesine. “İçimizden birinin ölümüne neden olabilirdi. Görevimizi tamamen mahvedebilirdik...”

Enzo, “Görevimizi *Engizisyon* mahvetti,” diye araya girdi. Bakışları üzerimde kaldı ve kalbimde yine o tanıdık ürpertiye hissettim. “Görevinden azledildin. Bunu bana bir daha söyletme.”

Dante bir an tereddüt etti. Ardından yaslandığı duvardan uzaklaştı. Sessizce koridorda ilerlerken, “Her an arkanı kolla, küçük kuzucuk,” dedi öfkeyle. Rüzgârgezen onun gidişini izledi, omuz silkti ve kuşkulu bir ifadeyle bana baktı.

“Şimdi ne olacak, Ölüm Meleği?” dedi. “Fırtınalar Turnuvası için yeni bir plan mı yapacağız?”

“Buna gerek yok.”

Rüzgârgezen hıhladı. “Ama Gemma’yı diskalifiye ettiler,” dedi. “Gemma yarışamazsa kraliyet ailesine yaklaşamaz.”

Enzo beni o kadar dikkatle inceliyordu ki yanaklarım kızardı. “Biri onun görünümünü değiştirirse böyle bir şey olmaz,” diye cevap verdi.

Gözlerimi kırıştırdım, bana verdikleri bu yepyeni bilgilerle aklım bulanmıştı. Önce, Örümcek’in gerçek ismi. Şimdi de bu. Yoksa Enzo... benden *memnun* muydu? Hançerlerin planlarına dahil olmama izin mi veriyordu? *Gemma’nın görünümünü değiştirmeyi öğrenebilirim. Yarışa katılmaları için herhangi birinin görünümünü değiştirebilirim.*

Enzo, aramızda birkaç santim kalana dek bana yaklaştı. Vücudundan yayılan ısı, giysilerimin kumaşının üzerinden tenimi yakıyordu. Elini uzatarak pelerinimi boynuma ilıştiren tokaya dokundu. Metal akkora dönüştü. Eğilip baktığımda, pelerinin kumaşı üzerindeki ipliklerin, uçları kararıp tutuştuğunu gördüm. İçimdeki korku boğazıma dek yükseldi.

“Daha hızlı eğitilmek istiyorsun,” dedi.

Başımı kaldırdım, onun endişeli halimi görmesini istemiyordum. “Evet.”

Enzo sessiz kaldı. Bir saniye sonra elini pelerinin tokasından çekti ve ısı bir anda, sanki hiç orada olmamışçasına eriyen metalden geri çekildi. Isının doğruca derimi yakmamasına şaşmıştım. Tekrar Enzo’ya baktığımda, öfkesinin ardında başka bir duygunun ufacak bir kıvılcımını gördüm. Gözlerindeki ifade, içimde bir yerlerin hafifçe karıncalanmasına neden olan farklı türde bir sıcaklık gönderiyordu bana.

“Öyle olsun,” diye karşılık verdi.

Heyecandan yüreğim ağzıma geldi.

"Ama seni uyarıyorum, Adelina. Dante haklı. Benimleyken, asla aşamayacağı bir çizgi vardır." Enzo ellerini arkasında bağlarken gözleri kısıldı. "Elitlerimi asla umarsızca tehlikeye atamazsın."

Sözleri canımı acıtmıştı, beni onlardan ayrı biri olarak etiketliyordu. *Ben onlardan ayrı biriyim. Ben bir casus ve hainim.* Ayrıca ya güçlerimi kullandığımda işler korkunç bir şekilde çığırından çıkarsa? Ben orada olmasaydım, diğer Hançerler şüphesiz Gemma'yı korumak için bir hamlede bulunurlardı ve onlar kesinlikle benden çok daha yetenekliydi. Ya sırf ne yaptığımı bilmediğim için, maskaralıklarım yüzünden Gemma yaralansaydı? Ya Engizisyon çatıların tepesindeki sahte Elitler yüzünden onu suçlamayı tercih etseydi?

Ya Teren beni orada görseydi?

"Üzgünüm," diye mırıldandım yere bakarak, sesimde tüm bu nedenleri duymamasını umuyordum.

Enzo, özrümü kabul ettiğine dair hiçbir işaret göstermedi. Bakışları derimi yakıp geçecekmiş gibi hissettiriyordu. "Bu bana son kez karşı gelişin olacak." Enzo bu sözleri bir an bile tereddüt etmeden söyledi ve korkunç bir ürpertiyle, onun sözlerinde son derece ciddi olduğunu fark ettim. *Teren'i öğrenirse beni gerçekten öldürür.*

"Yarın." Sözleri elmas kadar sertti. "Gün ağarırken mağarada ol. Bakalım ne kadar hızlı öğrenebiliyorsun." Ardından bakışlarını benden kaçırdı, uzaklaştı ve koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Rüzgârgezen bir an oyalandı. Beni dirseğiyle hafifçe dürttü ve isteksiz bir şekilde gülümsedikten sonra elini uzattı. "Ben Lucent," dedi.

Bana uzattığı eli tuttum, sözlerinin karşılığında ona ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Benimle Hançerler arasındaki

bariyerlerden biri daha yıkılıyordu. Sevinç mi yoksa suçluluk mu duyacağımı bilemiyordum.

“Bu arada bu onun, yardımın karşılığında sana teşekkür etme biçimi,” dedi arkasını dönmeden önce. “Tebrikler. Enzo seni kendisi eğitecek.”

Teren Santoro

“Geydi Gemma’nın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?”
Teren, Kral’ın karşısında eğilmiş halde duruyordu. “Evet, Majesteleri.”

“Baron Salvatore’un onun babası olduğunun farkında mısın?”

“Affedersiniz, Majesteleri.”

“Sen çok ahmak bir baş engizisyoncusun. Baron Salvatore gibi bir asilzadeyi kızdırmayı göze alamam. Ve kendisi *fazlasıyla sinirli*. Engizisyoncularının, Baron Salvatore’un kızını topluluğun ortasında tehdit etmesine ve beni utandırmalarına izin veremezsin. Bu kız bir *malfetto* olsa bile. Beni anlıyor musun?”

“Ama emriniz, Majesteleri...”

Kral bıkmış gibi bir ses çıkardı. “Emirlerimi *ihhtiyatlı* bir şekilde yerine getir.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ayrıca Genç Elitler final yarışlarına saldırdılar. Hâlâ onlardan tekini bile yakalayamadın.”

Teren hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. “Evet, Majesteleri.”

“Seni zindanda bir hücreye attırmalıyım.”

Teren bakışlarını taht odasının mermer zemininden ayırmadı. Dışlerini birbirine kenetledi. “Evet, Majesteleri,” dedi ama zihninde öfke dolu düşünceler uçuşuyordu. Kral gerçekten aptaldı. *Elitler’in yakalanmasını istiyor ama politik ilişkilerini tehlikeye atamayacak kadar da korkak. Malfetto’lara karşı gerçek bir savaş açamayacak kadar korkak.* Teren, Engizisyoncularının Leydi Gemma’yı kasten tehdit ettiklerinden söz etmedi. Bunun Kraliçe’nin fikri olduğundan söz etmedi. Oynadıkları oyunun sınırlarının giderek daralmakta olduğundan söz etmedi. *Kral’ın soylu sınıfını onun karşısına al ve giderek güçsüzleşsin.*

Ve Adelina bilgileri getirir getirmez...

Kral’ın yanındaki Kraliçe Giulietta, eşinin kulağına bir şeyler söylemek üzere eğildi. Kral rahatsız bir şekilde elini sallayarak onu geçiştirdi. Teren’in öfkesi birden alevlendi. Giulietta kısa bir an ona baktı.

Sabır, Teren’im, diyordu sanki gözleri. Her şey yerli yerine oturacak.

“Bir dahaki sefere beni mahcup edersen,” diye devam etti Kral, “kelleni alırım.”

Teren daha da eğildi. “Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak, Majesteleri,” diye cevap verdi yüksek sesle.

Kral’ın yüzünde kendini beğenmiş ve halinden memnun bir ifade belirdi. Teren’in sözlerindeki çifte manayı anlayamamıştı.

Hançer Cemiyeti'ne hizmet edeceğime,
Kenettra'yı yönetenlerin yüreklerini korkuyla dolduracağıma,
bize ait olanı ölüm pahasına alacağıma
ve Elitlerimizin gücünü kadın, erkek ya da çocuk, herkese
göstereceğime ant içerim.
Yeminimi bozarsam, hançer benden, benim ondan aldığım şeyi alıp
götürsün.
-Hançer Cemiyeti Kabul Töreni Andı, *Enzo Valenciano*

Adelina Amouteru

F rtesi sabah mağarada Enzo'yla buluşmaya giderken gökyüzünde kapkara bulutlar dolanıyordu ve ana avludan gizli girişe doğru koşarken kocaman yağmur damlaları kafama düşüyordu. Böyle bir fırtınayı en son ne zaman gördüğümü düşünmemeye çalışarak, tek başıma merdivenlerden indim.

Farklı şeyler giymemiştim. Fırtınalı gökyüzünün altında saçlarımda lacivert-gri bir parlaklık vardı, saç tutamlarım sıkıca geride toplanmıştı ve kirpiklerim mat bir tona bürünmüştü. Porselen maskemi bile yanıma almamıştım. Üzerimde Tamoura ipekleri yerine beyaz gömlek üstüne giydiğim koyu mavi bir yelek, koyu renk pantolon, kenarlarında gümüş süslemeler olan koyu renk çizmelerden oluşan basit Kenettra giysileri vardı. Mağaraya giderken saçlarımdaki suları silkeledim.

Mağaraya ulaştığımda Enzo'nun beni beklediğini gördüm. Alanın geri kalanı bomboştu.

Enzo'nun üzerinde koyu renk bir takım vardı ve kukuletasını omuzlarına indirerek kızıl saçlarını gözler önüne sermişti. Önceki gece gözlerinde alev alev yanan öfke şimdi yerini katı bir hoşgörüsüzlüğe bırakmıştı. Ne yapmamı beklediğinden pek emin değildim, bu yüzden ondan birkaç adım ötede durdum ve başımla bir kez selam verdim. Orada tek başımayken birden kendimi ufalmış gibi hissettim... onun benden ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.

"Günaydın," dedim. "Beni istemiştiniz, Ekselansları, işte buradayım."

Enzo beni izledi. Önceki gün yarattığım sanrıları nasıl kontrol altına aldığımdan söz edip etmeyeceğini merak ediyordum. Bu anı, bir an gururla övünmeme neden oldu. Nasıl yapmış olursam olayım, Enzo da bundan gurur duymuş *olmalıydı*.

"Zorlu bir iş istiyorsun," dedi bir an durduktan sonra. Sesi bomboş alanda yankılandı.

Başımı kaldırdım. "Evet." Yanıtımın sert bir şekilde çıktığından emin oldum.

Gözlerinde hafif bir kırmızılık parıldadı. "Korkuyu hissetmek seni heyecanlandırıyor mu?"

Cevap vermedim. Fakat sözleri bana, önceki gün yarışlarda her yanımlı saran kaosu hatırlattı ve bu anının getirdiği güç akımına engel olamadım.

"Bu kadar öğrenmek istediğin şey ne, Adelina?" diye sordu Enzo.

Ona kararlı bir ifadeyle baktım. "Her şeyi," diye cevap verdim, kendi sakinliğim beni şaşırttı.

Enzo eldivenli ellerini uzattı. Avuçlarından incecik dumanlar çıktı. “Ben Raffaele değilim,” diye uyardı beni. “Kendini hazırla.”

Bir anda, iki yanımda iki ateş sütunu belirdi. Gürleyerek tavana dek yükseldiler ve iki sıra halinde hızla uzayarak beni alevlerden oluşan bir koridora hapsedtiler. Sendeleyerek bir adım geriledim, ardından Enzo'ya odaklanmaya çalıştım. *Bunu dün yapmıştın; şimdi bir kez daha yapabilirsin.* Gördüğüm enerji ipliklerini çektim. O anda yerden devasa bir yaratığın silueti çıktı.

Fakat henüz gücüme yoğunlaşalı iki saniye olmadan, Enzo hızla bana doğru gelmeye başladı. İki elinde metaller parladı... Hançerlerini çekmişti. Üzerime hücum etti. Konsantrasyonum bozuldu ve yarattığım sanrılar yok oldu. Kendimi yere atıp yuvarlanarak onun yolundan çekildim. Çizmelerimin kenarları alev duvarlarına temas etti. Isı karşısında suratımı buruşturdum, ardından çılgınlar gibi oradan uzaklaşmaya çalıştım.

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan Enzo tekrar üzerime atıldı. Metal gözlerimin önünde parladı. Kendimi korumak için elimi havaya kaldırdım ve hançer elimde incecik, pek derin olmayan bir yara açtı. Yaradan hafifçe kan sızdı.

Enzo bana bir an bile acımadı. Bu yalnızca hızlı bir egzersiz seansı değil, aynı zamanda bir dersti.

“Bekle...” diye bağırdım.

“Ayağa kalk, küçük kurt,” diye çıkıştı bana. Ateşin yaydığı ısı kızıl saçlarından yansyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Elim yerde kanlı bir iz bıraktı. Acı ve dehşet hissi içimde birbirine karıştı, bana harekete geçmek için ihtiyaç duyduğum enerjiyi verdi. Enerji ipliklerini çektim ve bu kez simsiyah sislerden oluşan, altın rengi gözleri olan ve hırlayan ağzı gerilmiş bir kurt çağırdım. Kurt, Enzo'ya doğru atıldı.

Enzo siluetin içinden geçerek onu ve tüm konsantrasyonumu koyu renk bir duman bulutu halinde dağıttı. İplikler ellerimin arasından kayıp giderek havadaki yerlerine dağıldılar. Onları tekrar kavramaya çalışınca koyu renk duman bulutu kukuletalı bir iblis biçimi almaya başladı. Enzo bana doğru, eliyle havayı yararcasına bir hareket yaptı. Yüzümün tam önünde bir ateş topu patladı. Ayağım kaydı ve yere düştüm, sırtımı sertçe yere çarptım. Ciğerlerime çaresizce hava çekmeye çalıştım.

Enzo'nun koyu renk cüppesi yanımda durdu. Başımı kaldırıp bakınca buz gibi, acımasız ifadesiyle karşılaştım. "Tekrar."

Aklıma Dante'nin sözleri geldi, fakat sesi tıpkı babamınki gibiydi. *Yeteneklerini asla kontrol altına alamayacaksın.* Çağırabileceğim tek şey simsiyah silüetler yığını ve yaratık benzeri şekiller miydi? Öfke ve korku tekrar içime doldu. Kendimi zorlayarak ayağa kaldırdım. Artık tüm oyunları geride bırakacaktım. Körü körüne içimdeki karanlığa uzandım, ardından ellerimi başımın üzerinde havaya kaldırdım.

Güçlerim üzerine yoğunlaşmadan önce Enzo tekrar saldırdı. Hançerleri alevlerin ışığını yansıtıyordu. Bir yara daha aldım, bu kez kolumda küçük bir çentik oluştu. Kesiğin acısı etimin üzerinde giderek yayıldı ve gözlerimin önünde yıldızlar belirmesine neden oldu. Yere eğilip beceriksizce onun yolundan çekildim. Korku tüm zihnimi kapladı –enerji ipliklerinin hepsi oradaydı, parlak teller içimde, her tarafta uçuşuyorlardı– fakat ben onları yakalayabilecek kadar uzun süre odaklanamıyordum.

Tekrar denedim. Havada silüetler oluştu. Tekrar konsantrasyonum bozuldu. Enzo'nun saldırıları durmak bilmiyordu. Ayağa kalkmaya uğraştığım her seferinde beni yere yıkan anlık, bulanık

hareketlerle saldırıyordu. Saçlarım sıkı topuzun içinden çıkıyor ve saç tutamları yüzüme yapışlıyordu.

Enzo her düştüğümde, "Tekrar," diye emretti.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Denedim, gerçekten denedim. Ama her seferinde başarısız oldum.

Sonunda haykırarak hançerlerinden uzaklaştım, ardından geri dönüp ateş koridoru boyunca koştum. Aklım karışmıştı. Enerjimi çağdırmaktan vazgeçtim. İleride mağaranın girişini gördüm, kapılar sıkıca kapatılmıştı. Fakat ben henüz kapılara ulaşmadan, önümde bir ateş duvarı yükseldi. Önce sendeledim, ardından yere düştüm. Alevler üç yanımdan yolumu tıkamıştı. Arkamı döndüğümde Enzo'nun uzun adımlarla bana doğru geldiğini gördüm; cüppesi arkasında dalgalanıyordu, yüzüyse bir merhametsizlik portresi gibiydi. Etrafımdaki ısı, giysimin kollarının uç kısımlarını yakarak simsiyah etmişti. Bu kez şaşkın bir halde titreyerek tortop oldum. Hiçbir şey yapabilecek kadar odaklanamıyordum. Enzo beni her seferinde durduruyordu. Yoğunlaşma fırsatı bulamazsam nasıl öğrenecektim?

Fakat elbette Enzo bana bir şey öğretiyordu. *Bu bir oyun değil. Bu gerçek.* Ve bir mücadelenin ortasında olduğum zaman her şey bu şekilde olacaktı. Yavaşça inledim, gözümü yumdum, daha da sıkıca kıvrıldım ve etrafımda kükreyen ateş duvarlarından uzaklaşmaya çalıştım. Gözyaşım kendiliğinden akmaya başladı.

Yakınımda birinin durduğunu hissettim. Gözümü açtığımda, Enzo'nun önümde tek dizi üzerine çökmüş vaziyette, acı bir ha-

yal kırıklığı ifadesiyle, gözyaşlarının ıslattığı yüzümü incelediğini gördüm. Bana her şeyden çok bu bakış acı verdi.

“Umudunu ne kadar kolay kaybettin,” dedi bana tepeden bakarak. “Hazır değilmişsin.” Ateş sütunları ortadan kayboldu. Doğrularak önümden geçip gitti ve cüppesi tenimi hafifçe okşadı.

Mağaranın zemininde, gözyaşlarıma hâkim olamadan, tortop olmuş vaziyette yapayalnız kaldım. Saç tutamlarım yüzüme dö-küldü. *Hayır. Umudumu o kadar kolay kaybetmedim. Hiçbir zaman kaybetmeyeceğim.* Kendimi soktuğum bu güç durumdan çıkmanın bir yolunu bulacaktım; kendimi Engizisyon’un ellerinden kurtarmanın ve sonunda özgür olmanın bir yolunu *bulacaktım*. Mağaradan çıkıp giden gölgesine, öfke gözyaşlarından oluşan bir perdenin ardından baktım. Hiddet içimi kapladı, karanlığını göğsümün her yanına yaydı ve sonunda öfkenin, vücudumun tüm dokularından koparcasına çektiğim tüm enerji ipliklerinden sızdığını hissettim. Gücüm gelişmeye başladı. Göz ucuyla, saçlarımın parlak bir gümüş rengine dönüştüğünü gördüm. Titredim; ellerimi dümdüz bir şekilde zemine dayadım, sonra da pençe misali batırdım. Eğri parmağım sızladı.

Korkunç siyah çizgiler mağaranın zemininde sürünmeye başladı. Bir tanesi çoğalarak önce düzinelerce, ardından yüzlerce ve milyonlarca oldu, sonunda zemini tümüyle kaplayarak duvarlara tırmandılar. Kara çizgilerin arasından, yaralı avuç içimdeki kırmızı şeridi taklit edencesine kan damladı. Devasa bir gölge üzerimi örttü. Ne yarattığımı görmek için başımı kaldırıp bakmam gerekmedi. Mağarayı tümüyle kaplayacak kadar büyük ve siyah kanatlar, bir çift heyula misali sırtımdan çıkıverdi. Alçak tonda bir tıslama sesi mağaraya yayılarak duvarlarda yankılandı.

Enzo bir an durup bana bakmak üzere döndü, gözlerinde hâlâ sert bir ifade vardı. Ona gülümsedim. Devasa kanatlarım milyonlarca parçaya ayrıldı ve her biri koyu renkli cam parçalarına dönüştü. Bu parçaları hızla Enzo'ya fırlattım. Parçalar Enzo'nun içinden geçip giderek duvara çarptılar ve ısıtılar saçarak patladılar.

Enzo geri çekilmedi ama gözlerini kırıştırdı. Cam parçaları ona, tepki vermesine yol açacak kadar gerçek görünmüştü. Ellerini arkasında birleştirdi, ardından bana dikkatle baktı. "Daha iyi." Tekrar bana doğru geldi. Adımını attığı yerlerde, zemindeki çizgiler yukarı doğru sürünerek iskelet ellerine dönüşerek bacaklarını kavramaya çalıştılar. Bu manzaranın verdiği keyfin tadını çıkardım, milyonlarca parça gözlerimin önünde her an emrimi bekleyerek parılıyordu.

Enzo bana doğru yaklaşırken, "İplikleri ör," diye buyurdu. Ardında alevler belirliyordu. Ayağa kalktım ve sırtım mağara duvarına değinceye dek ondan uzaklaştım. "Başla haydi. Benim için karanlık bir silüetten fazlasını yap. *Renkli* bir şeyler yap."

Kendi öfkemin ve korkumun içinde boğulmaya devam ederken görebildiğim iplikleri aldım ve birbiri üzerinden geçirerek aklımda beliren renge boyadım. Ve böylece -yavaşça, acı vererek- karşımda yepyeni bir şekil belirdi. Enzo neredeyse yanıma gelmişti. Aramızda kırmızı, rengi gözlerimi kör edecek kadar kırmızı bir şey meydana getirdim. Kırmızı renk, bir çiçeğin taç yapraklarına dönüştü; yapraklar katman katmandı, üzerlerinde koyu renk çiy damlaları vardı. Yaprakların hemen altında, spiral şeklindeki yeşil sapların üzeri dikenlerle kaplıydı. Enzo havada asılı duran sanrının önünde durdu. Önce onu inceledi, ardından çiçeğe dokunmak üzere uzandı. Havadaki iplikleri çektişirdim. Enzo'nun eldivenlerinin üzerinde kan damlaları belirdi ve avuç-

larından yere damlayan damlalar yaralı avcundan akan gerçek kanımı taklit etti. Bu manzara bana, babamın bahçesinde elimi gül dikenlerinin etrafına sardığım günü anımsattı.

Sahte olanı gerçekten ayırt etmeyi öğreniyordum.

Enzo öne çıktı. Gül sanrısının içinden geçti ve benden otuz santim kadar ötede durdu. Kan lekeleri eldivenlerinden kayboldu. Ona cüretkâr bir ifadeyle baktım. Yüreğimin kapılarını sonuna dek açarak içimi tıka basa dolduran karanlık duyguların tadını çıkardım. Enzo'nun ateşinden yayılan ısı yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

Enzo başını selam verircesine eğip kaldırdı. "Çok güzel," diye mırıldandı. İlk defa etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Ben hazırım," dedim sinirli bir şekilde. Ne yazık ki, yüzüm hâlâ gözyaşlarımla sıırılsıklamdı. "Senden korkmuyorum. Ve bana bir şans verirsen, neler yapabileceğimi sana gösterebilirim."

Enzo sadece beni seyretmekle yetindi. Gözlerine baktım ve orada yine ciddi yüz hatlarının ardında gizlenen, sahip olduğum güçlerden istifade etmenin ötesine geçen o tuhaf ifadeyi gördüm. Neredeyse... tanıdık bir ifadeydi bu. Uzunca bir süre birbirimize baktık. Sonunda Enzo uzandı ve nazıkçe gözyaşlarımı sildi.

"Ağlama," dedi, sesinde katı bir ifade vardı. "Sen bundan çok daha güçlüsün."

Henüz dünya gençken, tanrılar ve tanrıçalar melekleri yarattı;
Mutluluk ve Hırs, Güzellik ve Empati ve Keder, Korku ve Öfke,
insanlığı ateşleyen kıvılcımlar. Bir şeyler hissedebilmek, dolayısıyla
insan olmak,
tanrıların çocuğu olmak demektir.
-Meleklerin Doğuşu, *muhtelif yazarlar*

Adelina Amouteru

Fırtına nihayet, ardında harap olmuş bir Estenzia; yıkılmış çatılar, su basmış tapınaklar, enkaz halindeki gemiler, ölen ve ölmekte olan insanlar bırakarak dindi. Bazı insanlar tapınaklara üşüşürken, diğerleri de Estenzia'nın meydanlarında toplandı. Teren bu insan gruplarının en büyüğüne liderlik ediyordu. Bunu Fortunata Sarayı'nın balkonlarından bile görebiliyordum.

"Bir *malfetto*'nun final yarışlarını kazanmasına izin verdik," diye seslendi kalabalığa, "ve bakın tanrılar bizi nasıl cezalandırdı. Aramızda dolaşmalarına izin verdiğimiz garabetler yüzünden bize kızgınlar." İnsanlar onu tam bir sessizlik içinde dinliyordu. Diğerleri de tepki olarak bağırmaya, yumruklarını kaldırmaya başlamıştı. Teren'in hemen arkasında üç genç *malfetto* vardı... İçlerinden biri ergenliğe girmiş gibi görünüyordu. Teren muhtemelen onları şehrin yoksul kenar mahallelerinden bulup getirmişti. Çocukların üçü

birden, meydanın orta yerine dikilmiş bir kazığa bağlanmışlardı ve ağızları da tıkaçla kapatılmıştı. Ayakları odun yığınının ortasında gözden kaybolmuştu. İki rahip, Teren'in sözlerini sessizce onaylayarak çocukların iki yanında onlara eşlik ediyordu.

Teren elindeki meşaleyi kaldırdı. Ateşten yayılan ışık, solgun gözlerinde farklı tonlar belirmesine neden oldu. "Bu *malfetto*'lar Elit olmakla, yarışlar sırasında Engizisyonculara saldıranlar arasında bulunmakla suçlanıyorlar. Engizisyon onları suçlu buldu. Onları Ölümler Diyarı'na göndererek şehrimizi güvenceye almak bizim görevimizdir."

Teren meşaleyi odun yığınının üzerine attı. *Malfetto*'lar çığlıklar içinde, alevlerden oluşan perdenin ardında ortadan kayboldular.

"Bugünden itibaren," diye bağırdı Teren, alevlerin gürültüsünün ardından, "tüm *malfetto* aileleri ve dükkânları, toplumumuza getirdikleri kötü şansını telafi etmek amacıyla iki kat vergi ödeyecek. Vergi ödemeyi reddetmek, Genç Elitler'le birlikte çalışıldığına dair makul şüphe olarak görülecek. Suçlular derhal gözaltına alınacak."

Hançerleri bulduğum yerden göremiyordum ama yakılma törenini çatılardan seyrettiklerini biliyordum. Tam o anda, Dante'nin okunu yayına yerleştirdiğini, *malfetto*'ları ızdıraptan kurtarmak için hazırlandığını biliyordum. Onları kurtarma riskine neden girmedikleri üzerinde pek kafa yormamaya çalıştım.

Ertesi gün, öfkeli bir grup bir *malfetto* ailesinin dükkânını yerle bir etti. Kırık camlar sokaklara dağıldı.

Derslerim hızlanmaya başladı.

Enzo beni kendi himayesi altına almıştı; saraya gece geç vakitlerde ya da sabahları erkenden geliyordu. Enzo'nun daha önce kimseyi bu şekilde eğitmediğini, Gemma gerçeği kulağıma fısıldadığı zaman öğrendim. Gemma'nın sözlerinin cesaret verici

olması gerekiyordu ama tek yapabildiğim, geceleri uykusuz bir şekilde yatarak Teren'i bir sonraki göreceğim zamanı korkuyla beklemek oluyordu.

Enzo, sahip olduğum illüzyon yeteneklerini daha da bilemek için Mimar olarak adlandırılan Michel'i çağırmıştı. Birlikte ilk çalışmamız sırasında, "Çok saçma," demişti Michel. Bir ressam bakış açısıyla bakıyor ve ressam algısıyla, yarattığım şeyleri eleştiriyordu. "Sen buna gül mü diyorsun? Gölgeler tümüyle yanlış. Taçyaprakları çok kalın ve dokusu çok sert. Ruhu nerede bunun? Nerede o narin canlılık dokunuşu?"

Michel beni, olabildiğince küçük illüzyonlar yaratmaya zorluyordu. Bu, enerjimi tüketmeden yoğunlaşabilmeme, bir dakikalık bir zaman dilimi içinde her şeye, normalde aklıma getirmedığım detaylara dikkat etmeme yardımcı oluyordu. Minik çiçekler, anahtarlar, tüyler, bir odun parçasının dokusu, parmağın eklemlerindeki derinin kırışıklıkları nasıl yaratılır öğreniyordum. Michel bana, gerçek bir nesneyi taklit etmek istediğimde ressam gibi düşünmem gerektiğini anımsatıyordu: Pürüzsüz bir taş aslında pürüzsüz değildi, yüzeyi ufak tefek kusurlarla kaplıydı; beyaz aslında tam beyaz değildi, sarıların, morların, grilerin, mavilerin düzinelerce farklı tonuydu; ten rengi, üzerine düşen ışığın rengine göre değişirdi; bir yüz asla tamamen durgun değildi, üzerinde durmadığımız minicik ve sonsuz sayıda hareketi vardı. En zoru yüzlerdi. En ufak bir hata yapınca yüz doğal gözüküyor, korkunç ve hatalı duruyordu. Bir insanın gözlerindeki parıltıyı canlandırmak ise neredeyse imkânsızdı.

Michel Raffaele'nin söylediklerini tekrar ediyordu adeta. Görmeyi öğreniyordum. Daha önceden orada olmayan şeyleri fark etmeye başlıyordum. Bununla aklıma başka bir düşünce daha geldi: Güç-

lerimi kontrol altına alabilirim, bir dahaki sefere Teren'le haince bir bilgi paylaşımı yapmadan, başka şekillerde yüzleşebilirdim. Belki de bir dahaki sefere ona gerçek anlamda saldırabilirdim. Bu düşünce beni cesaretlendirmişti.

Uyanık olduğum her bir dakikayı pratik yaparak geçiriyordum. Bazen tek başıma çalışıyor, diğer zamanlarda da Lucent ve Dante'yle çalışan Enzo'yu izliyordum. Ara sıra Gemma beni kenara çekiyor, diğerleri düello yaparken o benimle çalışıyordu. Gemma bana, etrafımdakilerin zihinlerindeki daha iyi hissedebilmem için kendi zihnimi nasıl sakinleştireceğimi öğretiyordu.

"Neden onlarla çalışmıyorsun?" diye sordum ona. Bugün yanında bir kedi vardı; hafifçe hırlayan kocaman, vahşi bir kedi.

Gemma bana gülümsedi, ardından kediye baktı. Hayvan, Gemma'nın bacakları arasından geçerek yavaşça bana doğru geldi. Kedinin vahşi görünümlü yüzünden uzaklaştım fakat o başını bacağıma sürterek ayaklarımın dibine yerleşti.

"Ben savaşçı değilim," diye cevap verdi Gemma, kollarını kavuşturarak. "Babam güzel ellerim olduğunu düşünüyor ve münasip bir talip bulana dek onları mahvetmemi istemiyor." Gemma sözlerini vurgulamak için ellerini kaldırdı ve ellerinin gerçekten de çok güzel ve narin olduğunu gördüm. -Gemma'nın, Lucent ve eski asker Dante'nin aksine görgülü bir ailede doğmuş bir leydi olduğunu unutmuştum. Onu yarıştan sonra Engizisyoncuların gazabından kurtaran tek şey buydu. Gemma'nın böylesine nazik ve cesaret veren bir ailesi olması biraz kıskanmama neden oldu. Hiçbir ailenin *malfetto* bir çocuğu gerçekten sevebileceği aklıma gelmemişti.

Kedi tekrar Gemma'nın yanına dönmeden önce bacaklarımın etrafına dolanarak bana tısladı. *Aptal yaratık*, diye düşündüm. Gemma'ya baktım. "Neden yanında sürekli değişik hayvanlar var?"

"Beni takip ediyorlar. Bazen belirli hayvanlarla daha kolay, hatta kazara bağ kuruyorum. Bu dostumuz, babamın köşkünden buraya kadar beni takip etti." Gemma şefkatle hayvanın başını kaşdı, kedi de ona mırladı. "Uzun süre benimle kalmaz. Ama ben bu arada onun arkadaşlığının tadını çıkaracağım."

Dikkatimi tekrar düelloya çevirdim. Bir süre dövüşü seyrettik, sonunda Gemma boğazını temizleyince tekrar ona baktım. Bu kez o kaygısız ifadesi yerini daha ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

"Yarış meydanında yaptıkların için sana düzgün bir şekilde teşekkür edemedim," dedi. "Bu çok gözü kara, cesaret dolu ve nefes kesici bir şeydi. Babam da ben de sana minnettarız."

Gemma'nın babasından bahsetme şekline bakılırsa, babası Hançerlerin koruyucularından olmalıydı. Onun bu nazik sözleri içimde sıcakık bir şeylerin hareketlenmesine neden oldu ve kendimi onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken buldum. Bir an içimdeki karanlık sönüp gitti. "Yardım edebildiğime sevindim," diye karşılık verdim. "Orada biraz mutsuz görünüyordun."

Gemma burnunu buruşturdu. "En iyi anlarımdan biri değildi tabii." Ardından kahkaha attı. Kahkahasının neşeli, kulaklarda çınlayan bir tonu vardı; sevilen birinin kahkahasıydı bu. Her şeye rağmen, ben de onunla birlikte gülmeden edemedim.

Ertesi gün, birlikte yeraltı mezarlıklarında dolaşırken Raffaele bana, "Gemma'dan hoşlanmaya başladın," dedi. O gün saçları şık bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve upuzun boynu ortaya çıkmıştı. Üzerinde, kenarları gümüş işli, koyu mavi bir cüppe vardı. Fenerin

ışığında yalnızca aydınlık kısmını görebiliyordum ve bu manzara beni huzursuz ediyordu. Karanlık bizi tümüyle yutuverecekmiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Ondan hoşlanmak kolay,” dedim bir süre sonra. Bunu itiraf etmek hoşuma gitmemişti. Hançerlerin hiçbirisiyle yakınlaşmamalıydım.

Raffaele bir an dönüp bana gülümsedi, ardından tekrar başka yöne baktı. “Tüneller burada bir kola daha ayrılıyor. Görüyor musun?” Durup feneri kaldırdı ve loş ışıktaki önümüzdeki yolun ikiye ayrıldığını, duvarların üzerinde sayısız sıralar halinde vazolar bulunduğunu gördüm. Raffaele sağ taraftaki yolu seçti. “Şu anda, şehrin en büyük meydanı olan On İki İlah Meydanı’nın altından geçiyoruz. Dikkatle dinlersen, yukarıdaki koşuşturmacayı az da olsa duyabilirsin. Burası pek derinde değildir.”

Durup dinledik ve sonunda bağırarak mallarını satan insanların alçak seslerini işittim: çoraplar ve şekerlemeler, diş tozları ve balla kavrulmuş fındıklar. Başımı salladım. Son günlerde Raffaele’yle geçirdiğim zamanın büyük kısmında yeraltı mezarlıklarını öğreniyordum. Ana yeraltı mağarasının daha geniş bir tünel labirentine bağlı olduğu ortaya çıkmıştı. Çok daha geniş.

Birlikte yürümeye devam ettik, önümüze çıkan bir sonraki yolu da ezberledik; yukarıdaki hareketli dünyaya paralel uzanan yollardı bunlar. Asırlar geçtikçe duvarlarda değişime uğrayan fresklere baktım. Duvarlar sanki üzerime geliyormuş, her an beni geçmiş nesillerin külleriyle gömmeye hazırmış gibi hissettim. Raffaele’nin yardımı olmadan, buradaki labirentte kaybolarak öleceğime emindim.

“Bu yol, tapınakların altındaki bir gizli kapıya gidiyor,” dedi bir başka yoldan geçerken. “Karşısındaki yol seni Enzo’nun kuzey-

deki köşküne götürür.” Başıyla ilerideki karanlık tüneli gösterdi. “Engizisyon Kulesi’nin altından geçen bir tünel bile vardı ama onlarca senedir kapanmış halde.”

Kulenin bahsi geçince karşılık veremedim. Raffaele rahatsızlığımı fark etti. Birbirimize hiçbir şey söylemeden, uzunca bir süre karanlıkta ilerledik.

Sonunda ucu kapalı bir yolda durduk. Raffaele parmaklarını ihtiyatla duvarın kenarında gezdirdi. Taşın üzerinde küçük bir oyuk buldu ve iyice bastırdı. Duvar yavaşça yana doğru açıldı ve içeri ışık doldu. Gözlerimi kısıtım.

“Ve bu da,” dedi Raffaele elimi tutarak, “en sevdiğim yol.”

Açık duvardan geçtik ve kendimizi bir tünelin girişinde bulduk. Eski taş merdiven doğruca kanallardaki suların içine giriyordu; ana limana ve Güneş Denizi’nin başlangıcına bakan sessiz ve gizli bir köşeydi burası. Uzaktaki gondollar altın rengi denizin üzerinde süzülüyordu.

“Ah,” dedim derin bir soluk alarak. Bir an bütün sıkıntılarımı unuttum. “Çok güzel.”

Raffaele, suyun hemen üzerindeki basamağa oturdu, ben de onun yaptığını yaptım. Bir süre birbirimize hiçbir şey söylemedik, bunun yerine usulca taş basamakları yalayan suyun sesini dinledik.

“Buraya sık sık geliyor musun?” diye sordum bir süre sonra.

Raffaele başıyla onayladı. Alacalı gözleri, sarayın puslu silüetinin yükseldiği uzaklardaki iskeleye odaklandı. Işık upuzun kirpiklerinin etrafını çevreliyordu. “Sakin günlerimde. Burası düşünmeme yardımcı oluyor.”

Rahat bir sessizlik içinde oturduk. Uzaklardan gelen gondolların şarkıları bize doğru süzülüp geldi. Ben de kendimi onlarla

birlikte mırıldanırken buldum, annemin ninnisinin melodisi bir an bile düşünmeksizin aklıma geliverdi.

Raffaele hafif tebessümüyle beni izledi, gözleri ilgi dolu bir ifadeyle parıldadı. “Bu şarkıyı sık sık söylüyorsun,” dedi bir an sonra. “‘Nehir Hanımının Ninnisi.’ Bu ninniye biliyorum. Çok hoş bir kafiyesi var.”

Başımla onayladım. “Annem bunu bana çok küçükken söylerdi.”

“Şarkı söylemen hoşuma gidiyor. Enerjini sakınleştiriyor.”

Mahcup bir ifadeyle duraksadım. Raffaele son birkaç gündür, Teren’le buluşmam yaklaştıkça tavan yapmış tedirginliğimi sezinliyor olmalıydı. “Ben pek iyi değilimdir. Anneminki gibi sesim yok.” Ona neredeyse kız kardeşimden, Violetta’nın sesinin anneme ne kadar benzediğinden söz edecektim fakat daha sonra kız kardeşimin o sırada nerede olduğunu anımsadım. Konuşmadım.

Raffaele bu kez enerjim hakkında yorum yapmadı. Belki annemin anısının beni üzdüğünü düşünmüştü. “Şarkıyı benim için söyleyebilir misin?” diye sordum ona, dikkatimi dağıtmak için. “Senin daha önce şarkı söylediğini hiç duymadım.”

Raffaele başını, yüzümün kızarmasına neden olacak şekilde bana doğru eğdi. Tutkuya karşı uyumum bir an hareketlendi. Raffaele tekrar suya baktı. Hafifçe mırıldanmaya başladı, ardından ninninin ilk dizelerini söyledi. Sesinin güzelliği, melodinin harikuladeliği, sözlerin havada asılı kalışı, hafif, net ve özlem dolu havası üzerine dudaklarım hayretle açıldı. Ninniye ben söylediğimde, ezgiler tek tek notalar halinde çıkıyordu ağzımdan, fakat Raffaele söylediğinde notalar *müziğe* dönüşüyordu. Sözcüklerde annemi işitebiliyordum. Aklımda, ılık bir öğleden sonranın ve her tarafı güneş ışığıyla yıkanmış bahçemizin, annemin ninninin melodisi eşliğinde benimle dans edişinin anısı belirdi. Annem

beni yakaladığında onu kucaklamak üzere arkamı dönmüş ve yüzümü onun elbisesine gömmüştüm.

Anneciğim, anneciğim, diye seslenmiştim ona. *Büyüdüğüm zaman çok üzülecek misin?*

Annem eğilip yüzüme dokunmuştu. Yanakları ıslaktı. *Evet, hayatım,* diye cevap vermişti. *Çok üzüleceğim.*

Melodi sona erdi ve Raffaele son notanın havaya karışıp yok olmasına izin verdi. Bana baktı. Gözyaşlarının görüşümü bulanıklaştırdığını fark ettim ve aceleyle onları silmeye davrandım. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Rica ederim.” Raffaele de bana gülümsedi, yüzünde samimi bir şefkat ifadesi vardı.

Bir an, Hançer Cemiyeti’nin dışındayken hiç hissetmediğim bir şeyi hissettim. Bana kendimi anımsatan genç yabancılarla çevri-lyiken daha yeni fark edebiliyordum. İyilik. Koşulsuz şartsız iyilik.

Burada kendim için, onlardan biri olarak süreceğim bir yaşam görüyordum.

Bu çok ama çok tehlikeli bir düşünceydi. Yaptığım şeye rağmen nasıl onların arkadaşı olabilirdim? Onlara yakınlaştıkça, Teren’e bir sonraki sefer için kendisine söz verdiğim bilgiyi iletmem daha da güçleşecekti. Ama o benden uzak durdukça ve ben gittikçe güçlendikçe daha cesur olacaktım. Tekrar Raffaele’yle birlikte manzarayı seyretmeye koyuldum ama aklımda başka şeyler vardı. *Bir çıkış yolu, Teren’e istediği bilgileri vermeden Violetta’yı ele geçirmenin yolunu bulmalıyım.* Ve bunun tek yolu, Hançerlere gerçeği söyleyecek cesareti bulabilmektir.

Raffaele'yle çalışmalarımız, içimde hafif tutkuların baş göstermesine neden oluyordu ama hiç kimseyle yaptıklarım, Enzo'yla eğitim derslerimizin yanına yanaşamıyordu.

Enzo duygularımı fena halde zorluyordu. Bana inandırıcı bir ateş yanılması yaratmayı, bir alevin nasıl titreştiğini, ateşin renginin nasıl kırmızıdan altın rengine, maviden beyaza dönüştüğünü öğretiyordu. Kendimi yorgunluktan tüketene dek iplikleri dokuyup duruyordum.

Bir akşam dövüşün temellerini bana ahşap kılıçlarla öğretirken, "Darbelerin hedefe odaklanmıyor," diye çıkıştı öfkeyle. "Yoğunlaş." Kılıçlarımızın çarpışırken çıkardığı ses, bomboş mağarada yankılanıyordu. Enzo pek çaba göstermeden indirdiği tek bir darbeyle silahımı elimden attı, ardından bir tekmeyle kılıcı havaya atarak tekrar bana doğru uçurdu. Kılıcı yakalamak üzere atıldım ama zayıf görüş alanım silahı birkaç santimle kaçırmama neden oldu. Ahşap bileğime çarptı. İrkildim. Gecenin o saatinde, tek yapmak istediğim şey yatağıma gitmekti.

"Affedersiniz, Ekselansları," dedim sertçe, bileğimin acısını umursamadan. Lanet olasıca, bana sürekli zayıf tarafımdan saldırıyordu. Beni kasten sinirlendirmeye, gücümü sağlamlaştırmaya çalıştığını biliyordum ama bu umurumda bile değildi. "Ben bir tüccar kızıyım. Düello eğitimi aldığım söylenemez."

"Düello yapmıyorsun sen. En temel müdafaayı öğreniyorsun. Genç Elitler'in düşmanları vardır." Enzo kılıcını bana doğrulttu. "Tekrar."

Hamle yaptım. Karanlık bir kurt silueti çağırdım ve ondan kurtulabilmeyi umarak Enzo'ya doğru gönderdim. Kurtulamadım. Enzo darbemden kolaylıkla kurtuldu ve mağaranın duvarına yaklaşana dek benimle iki kez çarpıştı. Etrafında döndü ve botunun

içinden bir hançer çıkardı. Bu ikinci hançer, boynumdan kıl payı ötede durdu.

Öfkem kabardı. Uzman bir katilin karşısına bir kuzu koymanın ne anlamı olabilirdi ki? Birden etrafımızda patlayıveren bir duman sanrısı çağırdım. Ardından bana öğrettiği hamlelerden birini yaptım... Hançerini kaparak boğazına atıldım.

Ben henüz ona temas edemeden, eliyle sıkıca bileğimi kavradı. İçime hızla bir ısı yayıldı. Keskin bir şey göğsüme çarptı. Başımı eğip baktığımda, kaburgalarımın üzerinde gezinen bir kılıcın ucunu gördüm. "Bir silahı diğeri yüzünden unutma," dedi. Gözlerinde belli belirsiz bir onay ifadesi parıldadı. "Yoksa kaşla göz arasında kendini şişlenmiş bulursun."

"Öyleyse sen de hangi silahların gerçek olduğunu bilmelisin," diye karşılık verdim. Boğazının yakınında tuttuğum hançer bir duman bulutuyla yok oldu. Ondan aldığım ve göğsüme dayadığım gerçek hançer öteki elimde duruyordu.

Enzo beni düşünceli bir ifadeyle inceledi. Ardından gülümsedi... Şaşkınlık ve neşe dolu, samimi bir gülümsemeydi bu. Tebessümü tüm yüzünü aydınlattı. Duyduğum korkunun yerini bir anda neşe, onu memnun etmiş olmanın mutluluğu aldı. Dikkatle elindeki ahşap kılıcı bıraktı, elimi göğsünden çekti ve hançeri sapından kavrayan elimi düzeltti. Isı yine hızla içime yayıldı. Göğsü omzuma ve göğsüme baskı yaptı; eldivenli eli benimkinin üzerini örttü. İçimde kabaran tutku, karanlık tarafımı delip geçti ve etrafımızı kaplayan dumanın rengi siyahtan kırmızıya dönüştü.

"İşte böyle," diye mırıldandı Enzo, elimin hançeri doğru kavramasını sağlayarak. Dumanın değişen rengi hakkında hiçbir şey söylemedi.

Sesimi çıkarmadan bana söylediklerini yaptım. Parmaklarından benimkilere yayılan sıcaklık, sızlayan bir bedene yayılan sıcak su gibi güzel gelmişti.

“Bir kez daha bir hançer yarat,” diye fısıldadı. “Ona detaylı bakmak istiyorum.”

Öfke içimde hâlâ dalgalanırken ve Enzo’nun dokunuşu içime ürpertiler gönderirken, dikkatimi tekrar topladım. Çekmek bu kez daha kolay oldu. Gözlerimizin önünde, hançerin ana hatları oluştu. Şekil tamamlanamadan titreşti ve parıldadı. Daha sonra şekli detaylarla doldurdum, hançerin kızıl kabzasını, kabzanın üzerindeki çentikleri, çeliğin pürüzsüz parıltısını ve tam orta kısımdaki kan yolunu çizdim. Şekli sağlamlaştırdım. Bıçağın uç kısmı sert bir şekilde keskinleşti. Ucu bize dönene kadar hançeri havada döndürdüm.

Yarattığım hayal ve gerçek hançer arasında pek fark yoktu.

Yan tarafıma baktığımda Enzo’nun sahte hançere gözlerini dikip baktığını gördüm. Kalbi giysilerinin kumaşını hareketlendirecek kadar kuvvetli atıyordu, ritmini tenimin üzerinde hissediyordum. “Güzel,” diye mırıldandı. Bir şekilde, bu sözcüğün ardındaki iki anlamı da duyabilmişim.

Enzo beni bıraktı, ardından gösterişli bir hareketle hançerini kınına soktu. Yüzündeki gülümseme silindi. “Bugünlük yeter,” dedi. Gözlerime bakma zahmetine girmedi ama sesi artık çok daha farklıydı. Çok daha yumuşaktı. “Yarın devam edeceğiz.”

Ani bir dürtüyle irkildim. Teren’in yüzü düşüncelerimde belirdi, ardından bu görüntü kız kardeşimin yüzüne dönüştü. Bu dürtünün nereden geldiğini, tutku ya da hırsla olan uyumumdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordum ama kendime engel

olanıyor ve enerjimle ona uzanıyordum. Enzo bir an duraksadı, sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Evet?" dedi sadece.

Sessizlik. İki hafta boyunca içimde hapsolan gerilim doruk noktasına ulaştı ve kendimi, sözcükleri dudaklarım arasından çıkarmak için uğraş verirken buldum. *Söyle ona. Bu bir fırsat.*

Ona doğruyu söyle.

Enzo beni sabırlı, delici bakışlarla izledi.

Sözcükler dilimin ucundaydı. *Engizisyon beni, seni gizlice gözetlemeye zorladı. Üstat Tereen Santoro, kız kardeşimi rehin tutuyor. Bana yardım et.*

Ve daha sonra, Enzo'nun gözlerinin içine bakarken, gücünün hararetini hatırladım. Tekrar konuşmaya çalıştım. Sözcükler yine oldukları yerde kaldılar.

Sonunda bir şeyler söylemeyi başardım. Ancak ağzımdan çıkan cümle, "Ne zaman göreve çıkacağımı?" oldu.

Bu soru üzerine Enzo gözlerini kıstı. Aramızda birkaç adım kalana dek ilerledi. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Tam bir ahmaktım. *Neden söyledim bunu?*

"Bunu sormak zorunda kalmışsan," diye cevap verdi Enzo, "hazır değilsin demektir."

"Ben..." O an kaybolup gitti. Dudaklarımdan çıkmak üzere olan gerçeklik bir kez daha geri kaçarak korkularımın altına gömüldü. Yanaklarım utançla yandı. Cümlemi, "Gelmemi istediğini düşünmüştüm," diye bitirmeyi başardım.

"Neden benimle göreve gelmeni isteyeyim, küçük kurt?" dedi sessizce.

İçimde ani bir tutku dalgası kabardı, göğsümde savaşılan gerilimi delip geçti. "Çünkü seni etkiliyorum." diye cevap verdim.

Enzo sessiz kaldı. Ardından, eldivenli ellerinden biriyle çeneme dokundu, diğer eli başımın hemen yanındaki taş duvarın üzerinde dururken yüzümü hafifçe yukarı kaldırdı. Eli beni kavrarken hafifçe titredim. Enzo'nun gözlerindeki bu tuhaf ışık neydi? Beni önceden tanıyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Yüzümün korkunç, yaralı tarafını saklamamak için kendimi zor tuttum.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. Bana doğru eğildi, o kadar yakınımda duruyordu ki dudakları benimkilerin hemen üzerinde, bir öpücükten hemen önceki mesafede durup benimle alay ediyordu. Belki de beni sınıyordu. Biraz kıpırdasam birbirimize dokunacaktık. Birden elinden içime doğru bir ısı dalgası yayılarak vücudumdaki tüm damarlara akın etti ve ciğerlerimi ateşle doldurdu. Enerjim kulaklarımda uğulduyordu. Bir okyanusun ortasındaydım, dört yanıma saran sınırsız akıntılar vardı sanki. Aynı zamanda içim yepyeni bir hisle, Hançerlerle tecrübe ettiğim ilk test sırasında sadece biraz hissettiğim bir duyguyla doluyordu. Rozeit taşına, tutku ve arzuya tepki veren tarafım uyanmaya başlamıştı. Ondan yayılan enerji göğsüme doğru yükseldi, tenimi delip çıkacakmış gibi hissettirirken enerjimi istikrarla koruyamamama neden oldu. Etrafımızda rastgele yanılsamalar, orman, gece ve karanlık okyanus hayalleri belirdi. Arkamda duvar olduğu için minnet duydum. Arkama yaslanamayasaydım, eminim dizlerimin üzerine düşerdim.

Bilmem gereken bir şey mi var? diye sorduğunu hayal ettim Enzo'nun. Ve bir an bu soruyu sesli sorduğundan o kadar emin oldum ki neredeyse her şeyi o an itiraf edecektim.

Ardından Enzo geri çekildi. Enerjisini geri çekerken içime yayılan ısı da yavaş yavaş dağıldı, bedenimin buz gibi sızlamasına neden oldu. Yarattığım illüzyonlar yok oldu. Enzo'yu tanıdığım ilk günden bu yana bildiğim, kendinden emin ve ölümcül Ölüm

Meleği olarak görmüyordum... Gözlerinde hafif bir savunmasızlık, hatta suçluluk belirtisi vardı. Ben de ona aynı şaşkınlık ifadesiyle baktım. Yanaklarım hâlâ kıpkırmızıydı. Aramızda neler olmuştu? O Hançer Cemiyeti'nin lideri, veliaht prens, acımasızlığıyla nam salmış bir katil, geleceğin muhtemel hükümdarıydı. Ama ben yine de, bir şekilde onu huzursuz etmeyi başarmıştım. O da *beni* huzursuz etmişti. Dile getirilmeyen sırrımız karanlık bir uçurum misali, tüm ağırlığıyla aramıza yerleşti.

Ardından o savunmasız an birden ortadan kayboldu ve Enzor son derece iyi tanıdığım o mesafeli tavrını tekrar takındı. "Görevlerdeki durumunu göreceğiz," dedi hiçbir şey olmamış gibi. Belki de hiçbir şey olmamıştı; belki de yaşadığımız o kısacık an, tıpkı etrafımızda belirip kaybolan diğer şeyler gibi benim kazara yarattığım bir yanılsamaydı. Tıpkı babamın hayaleti gibi.

Kıl payı kaçan olasılıklarla omuzlarım çöktü. Sözleri karşılığında hiçbir şey söylemedim. Belki de kesin bir ölümden kıl payı kurtulmuştum.

Enzo beni başıyla nazikçe selamladı, ardından arkasını döndü ve mağaradan çıkıp beni deli gibi çarpan kalbimle baş başa bıraktı. Yan tarafıma baktığımda, duvarda elini koyduğu yerde simsiyah ve yanık bir el izi kaldığını fark ettim.

Raffaele Laurent Bessette

“Onun hakkındaki fikirlerinde bir değişme oldu mu?” diye sordu Enzo alçak sesle.

Raffaele, Prens’e arkasını döndü. Bugün ikisi de mağaranın girişinde duruyor, eğitim alanındaki Hançerlere bakıyorlardı. İkisinin bakışları da aynı şeye odaklanmıştı: Michel’le birlikte köşede oturup enerji ipliklerinden küçük, bilindik nesneler örme çalışması yapan Adelina’ya. Altın bir yüzük. Bir bıçak. Bir parça dantel. Her hareketiyle, Raffaele onun enerjisinin yer değiştirdiğini hissediyordu. İllüzyonlar yaratan Adelina’yı seyretmek, Michel’i iş başında seyrederken hissettiği enerjiyi aklına getiriyordu. Hayatı taklit etmeye çalışan Michel’i. Adelina devam ederken, Michel onun işlerini bir dizi gönülsüz hakaretle eleştiriyordu fakat Raffaele, genç ressamın ondan etkilendiğini anlayabiliyordu. Yakınlarındaki Lucent arada sırada kendi egzersizini bırakıp Adelina’ya zorlu görevler veriyordu. *Altın bir para yap! Bir kuş yap! Bir heykel yap!* Adelina söylenenleri yapıyor, yarattığı illüzyonlar geliyordu. Lucent takdir ifadesiyle başını sallıyordu.

Raffaele, "Adelina haklıymış," diye cevap verdi sonunda, ilerleyen arkadaşlıkları işaret ederek. Belki de ilk başta Adelina hakkında yanlış hüküm vermişti. "Güçleriyle yapabilecekleri hakkında onu fazlasıyla yavaş eğitiyordum."

Enzo ona hak vererek başını salladı. "Daha önce hiç görmediğim bir hızla öğreniyor."

Bu sözler Raffaele'yi tedirgin etti. Adelina'nın kehribar ve gecetaşına verdiği tepkiyi, Enzo'yu ondan kurtulmaları konusunda uyardığı o geceyi hatırladı. Son zamanlarda içindeki karanlık enerjide yaşanan endişe verici değişimleri, eğitiminin yeni hızının enerjisini nasıl etkilediğini, Adelina'nın ne kadar sıklıkla kaygılı, korkmuş ve yapayalnız görüldüğünü düşündü. Duygular Adelina'dan dışarı sızıyordu. Ona dair bir şeyler... etrafında inşa etmeye başladığı o koyu, koruyucu kabuğun altında kırılğan bir taraf, geriye kalan küçük bir ışık vardı. Günden güne, tehlikeli bir şekilde titreşen bir ışıktı bu.

"Onu yavaş bir şekilde eğitmemin bir sebebi vardı," dedi Raffaele bir süre sonra.

Enzo ona baktı. "Onu kasten mi geride tutuyordun?"

"Bizi korumak adına onu geride tutuyordum." Raffaele sonraki sözcüklerini dikkatle seçti. "Adelina en güçlümüz olabilir. Daha şimdiden, insanların gözlerini ve kulaklarını yanıltan illüzyonlar yaratabiliyor. Eninde sonunda tat, koku ve dokunma duyularını da yanıltabileceğini fark edecek." Raffaele, Enzo'ya yandan bir bakış attı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Susamış bir adamı oyuna getirip ona sıvı metal içirebilecek güce sahip olacak. İnsanlara aslında sahip olmadıkları acıları hissettirebilecek."

Raffaele bu olasılıklar karşısında ürperdi. "Gücü üzerindeki kontrolü öğrendikçe sana duyduğu sadakatin gölgede kalmayacağından emin ol. Adelina en güçlü uyumu korku ve nefretle sağladı ama tutku ve hırsla da uyuştu. Bu kombinasyon onu umursamazlığa itiyor, güvenilmez ve güce aç biri haline getiriyor."

Adelina yavaşça, ayrıntılı bir kurt yanılsaması çağırırken Enzo onu seyretmeye devam etti; şekil o kadar gerçekçiydi ki hayvan neredeyse orada, mağaranın zemininde duruyormuş gibi görünüyordu. Michel onu onaylayarak ellerini çırpı. "Muhteşem biri olacak," diye karşılık verdi Enzo.

Bu kez Raffaele, Adelina'dan bahsettiğinde Enzo'nun enerjisinin değiştiğini, genelde Ölüm Meleğiyle ilişkilendirmediği bir duygunun kıpırtılarını hissetti. Senelerdir hissetmediği duyguların kıpırtılarıydı bunlar. *Aralarında bir şeyler olmuş*, diye fark etti birden. Tehlikeli bir şeyler.

Raffaele ona nazikçe, "O Daphne değil," diye anımsattı.

Enzo ona baktı ve o anda Raffaele içinde genç Prens için anlayış dolu derin bir sızı duydu. Dükkândaki genç tezgâhtarı görmek için Enzo'yla eczaneye gittiği ikindi vaktinin anısı belirdi zihninde. Enzo'nun evlilik teklifine tanık olduğu günün anısıydı bu. Dükkânın dışında yağmur sessizce yağmasına karşın güneş yine de parıltıyor, etrafı puslu bir ışıltıya boyuyordu. Daphne, Enzo'nun gözlerindeki sevgi ifadesine gülmüş, sesindeki nezaketle alay etmişti ve Enzo da onunla birlikte gülmüştü. Raffaele bir an onun Enzo'nun yanağına dokunduğunu ve onu kendine doğru çektiğini görmüştü.

Ezlen benimle, demişti Enzo ona. Daphne karşılık olarak onu öpmüştü.

Daphne öldükten sonra Raffaele bu duyguyu bir daha hiç Enzo'nun kalbinde hissetmemiştir.

Ta ki o ana dek.

Sonunda Enzo başıyla hafifçe veda etti ve dışarı çıkmak üzere döndü. Gitmeden önce, "Hazırla onu," dedi Raffaele'ye. "Bizimle birlikte Bahar Ayları'na geliyor."

Bahar Ayları eğlencelerine ilk kez katıldım ve çok farklı bir diyara gelmiş gibiydim. İnsanlar periler ve gulyabanilerin görünümünü almışlardı. Orada kalmayı isteyip istemediğime karar veremedim.

-Estenzia'ya ikinci seyahatinde, Orange'lı Amendar'dan kız kardeşine mektup

Adelina Amouteru

Gocukluğumda, babamın bana nazik davrandığı kısacık bir dönem olmuştu. O gece rüyamda o zamanları gördüm.

On üç yaşındayım. Babam neşeli bir ruh haliyle uyanıyor, ardından odama gelerek ışığın içeri girmesi için perdelerimi açıyor. Bu ani değişikliğe neyin sebep olduğundan emin olmaksızın, tedbirli bir ifadeyle onu izliyorum. Violetta mı ona bir şey söylemiş?

“Üzerini giy, Adelina,” diyor babam gülümseyerek. “Bugün limana giderken seni de yanıma alacağım.” Biraz sonra kendi kendine bir şarkı mırıldanarak ondan ayrılıyor.

Kalbim heyecanla çarpmaya başlıyor. Bu gerçekten olabilir mi? Babam her zaman limana giderken, gemileri seyrettirmek ve hediyeler almak için yanında Violetta'yı götürürdü. Ben her zaman evde kalırdım. O an, babamın sözlerinden kuşku duyarak biraz daha yatağımda oturuyorum, sonra yere atlayarak şifoniyerime doğru

koşuyorum. En sevdiğim kıyafetimi, mavi ve krem rengi Tamoura tarzı ipek elbisemi seçip saçlarıma upuzun iki mavi kumaş şerit bağlayarak saçlarımı başımın arkasında, tepede topluyorum. Belki Violetta da bizimle geliyordur, diye düşünüyorum. Kardeşimin de hazır olmasını umarak, kendi odamdan onunkine geçiyorum.

Violetta hâlâ yatağında. Ona gittiğimizi söyleyince önce şaşırıyor, ardından kaygılanıyor. "Dikkatli ol," diyor bana.

Fakat ben o kadar mutluyum ki bu sözler üzerine ona sadece alayla gülüyorum. Violetta karşımda nazıkmış gibi *görünüyor* ama bunun nedeni bizimle gelememesi. Arkamı dönüyorum. Violetta'nın uyarısı düşüncelerimden silinip gidiyor.

Yeni gün çok güzel, rengârenk. Babam beni kanal gezisine çıkarıyor. Gondoldan inmeme yardım ediyor. Liman koşuşturan insanlarla dolu, tüccarlar mallarının uygun adreslere iletilmesi için bağırıp çağırıyor, esnaflar tezgâhlarının ardında duruyor ve merak dolu gözlerle oradan geçenlere sesleniyorlar, çocuklar köpekleri kovalıyor. Babam *elimi tutuyor*. Ben de onun yanında aceleyle ilerliyorum, şakalarına gülüyorum, gülümsemem gerektiğini bildiğim yerlerde tebessüm ediyorum. İçten içe korkuyorum. Bu normal bir durum değil. Babam ikimiz için de birer kâse sütlü ve ballı dondurma alıyor ve birlikte oturup yeni bir gemi üzerinde çalışan kerestecilerle kalafatçıları seyrediyoruz. Babam benimle neşeli bir şekilde sohbet ediyor, bana Estenzia'nın gemilerin kalitesi konusunda ne kadar sıkı olduğundan, her halatın, yelkenin ve makaranın sorumlu işçiyi belirtmek üzere nasıl çeşitli etiket ve renklerle seçildiğinden bahsediyor. Babamın söylediği her şeyi anlamıyorum ama sözünü kesme cüretinde de bulunmuyorum. Her an sinirlenmesini bekliyorum. Fakat babam o gün o kadar

kaygısız görünüyor ki elimde olmadan onun büyüüne kapılıyor ve babamın sonunda benden memnun olduğuna tamamen inanıyorum.

Belki de her şey bundan böyle farklı olacak. Belki de ben o ana dek sadece hatalar yapmışım.

Nihayet, güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında tekrar gondollara dönüyoruz ve eve doğru yola çıkıyoruz. Akıntıyla birlikte sallanıp gıcırdayan gondolda otururken, “Adelina,” diyor babam. Yüzümü elleri arasına alıyor. “Ben senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Korkmana gerek yok.”

Kalbim bir an teklese de yüzümdeki tebessüm silinmiyor. Babam ne demek istiyor?

“Bana neler yapabileceğini göster, Adelina. İçinde bir şeyler olduğunu biliyorum.”

Aptalca gülümsemem hâlâ dudaklarımda, şaşkınlık dolu bir sessizlikle babama bakıyorum. Cevap vermeyince, babamın yüzündeki nazik ifade silinmeye başlıyor.

“Haydi ama,” diye ikna etmeye çalışıyor beni. “Korkmana gerek yok, çocuğum.” Sesi alçalıyor. “Bana sıradan bir *malfetto* olmadığını göster. Haydi.”

Yavaş yavaş, babamın bu nazik hareketleri, içimdeki gücü ortaya çıkarmak için beni ikna etmede kullandığını fark ediyorum. Belki de biriyle, tuhaf yeteneğimi gösterdiğim takdirde babama benim için para ödeyebilecek biriyle bahse tutuşmuş. Tebessümüm de kalbimle birlikte titreşiyor. Bana şiddet göstermiş fakat bendeki gücü kışkırtmayı başaramamış. Şimdi de şefkat dolu davranışları denemek istiyor. *Dikkatli ol*, demişti Violetta. Ne kadar ahmak olduğumu görüyor musunuz?

Yine de deniyorum. Onu memnun etmeyi çok istiyorum.

Ertesi gün aynı rutini tekrarlıyoruz. Babam ilginç bir şekilde nazik ve dikkatli, bana sanki benim yerime karşısında Violetta varmış gibi davranıyor. Violetta başka bir şey söylemiyor ve ben de rahatlıyorum. Benden ne istediğini biliyorum. Ve bu sahte nezaketi kabullenmeye o kadar hevesliyim ki her gün, babamı memnun edebilmek için elimden geldiğince içimdeki gücü çağdırmaya çalışıyorum.

Asla böyle bir şey olmuyor.

Aradan haftalar geçtikten sonra, babamın olumlu tavırları nihayet son buluyor. Arabayla eve gittiğimiz o yolculukta yüzümü son kez ellerinin içine alıyor. Neler yapabileceğimi ona göstermemi istiyor. Ben bir kez daha başarısız oluyorum. Araba tuhaf, rahatsız edici bir sessizlik içinde sarsılarak ilerliyor.

Bir süre sonra babamın elleri yüzümden ayrılıyor. Benden uzaklaşıyor, iç geçiriyor ve pencereden dışarı, hareket halindeki manzaraya bakıyor.

“İşe yaramaz,” diye mırıldanıyor, sesi o kadar alçak ki onu güçlkle duyuyorum.

Ertesi sabah yatağında, babamın bir kez daha yüzünde gülümsemeyle içeri gelmesini bekleyerek yatıyorum. *Bugün o gün*, diyorum kendi kendime. Bu defa onu memnun etmeye kararlıyım ve babamın nazik tavırları içimden işe yarar bir şeyler çıkarabilir. Fakat babam gelmiyor. Sonunda yataktan kalkıp onu bulduğumda beni görmezden geliyor. Bende işe yarar bir şeyler araştırmaktan vazgeçmiş. Violetta beni koridorda görüyor. Aramızdaki mesafe beni kahrediyor. Violetta kocaman, koyu renk gözleriyle bana acıyarak bakıyor. Yüzü her zamanki gibi mükemmel. Sessiz bir şekilde bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

İki haftam böyle gelip geçti.

Bu sırada, Teren'i Engizisyon Kulesi'nde ziyaret etmek için tek bir fırsat bile bulamadım. Belki de bundan kasten kaçınıyordum. Bilemiyordum. Tek bildiğim, vaktimin dolduğu ve Teren'in beni beklediği idi. Yakın zaman içinde ona görünmediğim takdirde neler olacağını biliyordum.

Ve o gece, Hançerlerle birlikte ilk görevime çıkacaktım.

Anladığım kadarıyla, geceki planları şöyleydi:

Kenettra'nın her yıl kutladığı Bahar Ayları'nda, üç gece boyunca festivaller ve partiler oluyordu; her gece tek tek gezegenin üç ayma adanmıştı. Her gece, Estenzia'nın en büyük limanında, deniz kıyısında büyük maskeli balolar düzenlenecekti. Gece yarısında, havai fişeklerle dolu altı gemi, denizde müthiş ışık oyunları sergileyecekti.

Fakat Hançerler, bu mümkün olamadan gemileri ateşe vererek filoyu görkemli bir havai fişek patlamasıyla yok edecekti. Bu bir güç gösterisi, Kral'a bir başkaldırı olacak, onun zafiyetini gösterecekti. Ben de bunu yapmaları için onlara yardım edecektim.

"Bu şehir hızla bir barut fıçısına dönüşüyor," diye açıkladı Raffaele bana, odasından çıkarken. O gece yeşil ve altın rengi cüppesinin içinde çok güzel görünüyordu; yüzünün bir kısmı girift desenli altın rengi yarım bir maskenin ardına gizlenmiş, elmacık kemikleri ve kaşlarının çevresi simlerle süslenmişti. "Eğer Kral bizi kazığa bağlayıp yakmak istiyorsa, Hançerler de karşılık verecektir." Bana bakarak gülümsedi. Ustaca bir gülümsemeydi bu... gizemli, mahcup, eğitilmiş. "İnsanlar güçsüz bir kraldan bıkp usandılar. Enzo tahta çıktığında, halk değişim için hazır olacak."

Kendi düşüncelerimde kaybolmuş halde onu dinliyordum. Bir an kendimi öyle bir mevkide hayal ettim. Diğer insanların kaprisleri tarafından kapana kısılmak yerine *hana* reverans yapan, her türlü *emrimi* yerine getiren insanlarla çevrelenmek nasıl bir şey olurdu? Böyle bir güce sahip olmak nasıl hissettirirdi?

O gece ilk defa akşam vakti Estenzia sokaklarına çıktım. Çok geçmeden gondollar, saraya varan sokakların sıralandığı kanala geldi ve biz kendi kayıklarımıza binerken saraydan çıkan eşlikçiler de gruplara ayrıldı. Raffaele ve diğer iki kişiyle birlikte aynı kayığa bindim, usulca aşağı inerken kayığın oturakları gıcırdadı. Bu hareketim suyun yüzeyinde dalgalanmalara neden oldu. Limana doğru süzülerek oradan ayrıldık. Şaşkınlıkla şehre baktım.

Ömrümde Bahar Ayları geceleri kadar güzel geceler ve ışıklardan oluşan bir harikalar diyarına dönüşen Estenzia kadar nefes kesici bir şehir görmemiştim.

Köprülere fenerler asılmıştı ve her birinden yayılan ışık, suyun yüzeyinde turuncu ve altın rengi dalgalar halinde titreşiyordu. Gondollar kanal boyunca süzülüyor, ılık akşamın tadını çıkarmak için toplanan maskeli kalabalıktan müzik ve kahkaha sesleri yükseliyordu. Üç ay gökyüzünde neredeyse mükemmel bir üçgen oluşturacak biçimde, kocaman ve parlak bir halde duruyordu. Balırlar ayların yanından süzülerek gidiyor, parlak ve yarı saydam kanatları aylardan yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Bu yaratıkları yakından görmek, Estenzia'ya varmadan önce gördüklerime karşın beni hâlâ şaşırtıyordu ve ayların hemen önünde beliren, tırpanaya benzer upuzun bedenlerinin görünümü nefesimi kesiyordu.

Limanın uzak ucunda, havai fişek yüklü altı geminin silüetleri belirdi.

Bazıları at sırtında, bazıları yaya olan Engizisyoncular, köprülerde devriye geziyordu. Kalabalık içinde parlak, ışıltılı giysilere bürünmeyen, ıslıl ıslıl maskeler takmayan bir tek onlardı; beyaz ve altın rengi figürleri onca cümbüşün içinde sert bir görünüm sergiliyordu. O gece her taraftaydılar ve ortama gerilim veriyorlardı. Yüzümü dikkatle onlardan öteye çevirdim. *Şehir barut fıçısı gibi*, demişti Raffaele ve biz de o gece bu fıçıyı tutuşturacaktık.

Ana limana vardığımız sırada, kutlamalar coşkuyla devam ediyordu. Meydanda sıralanan meleklerin ve ilahların heykelleri tepeden tırnağa çiçeklerle süslenmişti. Gecenin erken saatinde sarhoş olmuş, eğlence düşkününü maskeli birkaç tip, kalabalıklara el sallamak için heykellerin tepesine tırmanmıştı. Derin bir iç çektim ve burnuma okyanusun kokusu, hamur işi tatlıların şekerli ve iştah açıcı kokuları, kızarmış et ve balık kokusu geldi.

Raffaele, diğerleri gondoldan inene kadar bekledi. Ardından kendisi de büyük bir zarafetle indi ve elini bana uzattı. Ben de onunla birlikte karaya çıktım. Diğer eşlikçiler de çok geçmeden etrafa dağıldılar ve her biri, limanın kenarında kendilerini bekleyen müşterilerine katıldılar. Raffaele, kalabalığın bir bölümünün arasından geçmeme yardım etti. Ardından elimi bir kez sıktı. "Git," dedi bana. "Görev esnasında kendini kaybedersen, yeraltı mezarlıklarına inen yolları anımsa."

Raffaele bunları söyledikten sonra, kalabalık arasında yolunu bulmaya çalışarak gitti. Bir anda, etrafımda dönüp duran renklerin arasında kaybolmuş vaziyette, tamamen yalnız başıma kaldım. Etrafıma baktım; kalbim deli gibi çarpıyordu. Raffaele'nin rehberliğine o kadar bağımlı hale gelmiştim ki, yanımdan ayrılınca soluğum kesilmişti.

Birden belimde hissettiğim bir el yan tarafıma bakmama neden oldu. Bu Enzo'ydu.

Orada onunla buluşacağımı bilmesem, onu tanıyamazdım. Enzo'nun saçları onu, genç bir prensten, parlak boynuzları başının üzerinde kıvrılan bir orman perisine dönüştüren bir maskeyle kaplıydı; maskenin kenarları, kenarlarından sallanan ve ışıktan parıltıyan gümüş tellerle süslenmişti. Yüzünün görebildiğim tek kısmı dudakları, bir de maskenin gölgelediği kısımların ötesine bakabildiğim kadarıyla gözleriydi. Bu farklı kostümüne rağmen onun yeni görünüşümü, süslü Tamoura eşarbımı ve altın rengi ipekten eğlence kostümümü, yüzümün yaralı kısmını gizleyen parlak, beyaz porseleni incelediğini hissedebiliyordum. Biraz sonra dudakları, bir şeyler söylemeye hazırlanırcasına hafifçe aralandı.

Ardından beni başıyla selamladı. "Güzel bir akşam," dedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve Enzo beni yanağımdan nazikçe öperek kolunu uzattı. Dudaklarından yanağıma geçen ısının etkisiyle bir an soluksuz kaldım.

Enzo bizi kalabalığın arasından geçirdi. Aramızda saygı belirten bir mesafe kalmasını sağladı, tek temas ettiğimiz nokta, birbirine dolanmış kollarımızdı... ama yine de giysilerinden yayılan sıcaklığı, bana doğru uzanan o yumuşacık, tatlı duyguyu hissedebiliyordum. Sakin kalabilmek için kendimi zorladım. Maskemin ardından, limandaki gemilerin silüetlerine odaklandım.

Dansçılarla dolu bir alana vardık. Orada burada diğer eşlikçileri gördük, hepsi parıltılardan oluşan bir denizin içinde müşterileriyle, koruyucularıyla ve diğer seyircilerle dönüp duruyor, davulların ritmi ve yaylıların ezgisiyle eşzamanlı hareket ederlerken, gürültülü kahkahalar atıyorlardı. Raffaele'yi bir an, kolunda varlıklı olduğu giyiminden belli olan soylu bir kadınla gördüm fakat ne o ne de

Enzo birbirlerini tanıdıklarını belli ettiler. Engizisyoncular bu manzarayı atlarının tepesinden seyrediyordu.

Enzo bana göz ucuyla baktı. Ardından beni kendine doğru çekerek elini belime koydu. Etrafımızdaki dünya insanların neşeli sesleri ve parlak renklerden oluşan bir coşkunuğa dönüşmüş haldeydi. Enzo sıcacık, samimi gülümsemesiyle tebessüm etti... Bu onun, Ölüm Meleği olarak nadiren takındığı çok güzel bir ifadeydi.

“Dans et benimle,” diye mırıldandı.

Hepsi rolümüzün bir parçası. Kılık kıyafetimizin bir parçası. Bu sözleri kendime sürekli tekrar ediyordum ama bu, onun dokunuşuna doğru yaslanmamı, sözcüklerinin içimdeki özlemi harekete geçirişini değiştirmede. Enzo bunu fark etse bile belli etmedi... fakat sanki gerektiğinden fazla yakın duruyormuş ve daha önceden görmediğim bir yoğunlukla bakıyormuş gibi geliyordu bana.

Diğerleriyle birlikte geniş bir çemberin içinde dönmeye başladık. Daha fazla insan dansa katıldı ve sonunda çember bedenlerden oluşan sıkışık bir anafor haline geldi. Dakikalar su gibi akıp geçiyordu. Enzo'nun hareketleri kusursuzdu ve bir şekilde ben de kendimi onunla uyumlu hareket ederken buldum, adımlarımı onunkiler gibi eksiksiz atıyordum. Yeni partnerlerin kollarında dans ederken Enzo beni bıraktı, ardından giderek genişleyen çemberin içinde eş değiştirerek devam etti. Davullar kalp atışlarımla eşzamanlı vuruyordu. Tekrar Enzo'yla eşleşene kadar dönmeye devam ettim. Enzo maskesinin ardından bana gülümsedi. Uzanıp yüzüne dokunmak istedim. Sonra onun eşlikçisi kılığına girdiğim ve böyle bir davranışın tuhaf karşılanmayacağı geldi aklıma. Böylece ona dokundum. Kahkaha atarak ona biraz daha yaklaştım ve elimle yanağını okşadım. Bu tamamen benim hayal ürünü de olabilirdi

ama sanki dokunuşumla bir an bakışları yumuşar gibi oldu. Beni durdurmadı. *Sadece oyunu devam ettiriyor.* Ben de aldırış etmedim.

Dansın sona erdiğini ancak bir süre sonra fark edebildim. Etrafımızdaki diğer insanlar, dansdaki partnerlerine aşk ve mutluluğun uyumunun göstergesi olarak öpücük verdiler. Kalabalıktan kahkahalar ve ısıklar yükseldi. Hepsi de geleneklerin bir parçasıydı. Bir an mahcup olarak Enzo'ya baktım... Ben aşk mıyım yoksa mutluluk mu?

Enzo gülümsedi, beni kendine doğru çekti ve eğildi. Maskesinin üzerindeki itinayla oyulmuş çentikler tenime değip geçti ve bu dokunuşun ardında simler bırakıp bırakmayacağını merak ettim. Gözümü kapadım. Bir süre sonra Enzo'nun dudakları benimkilere değdi. Sadece küçük bir dokunuş.

Oldukça kısa sürmüştü –muhtemelen bir saniyeden fazla sürmemişti– ama bana sonsuza dek sürmüş gibi geldi; sanki Enzo normalden bir an daha fazla bu halde kalmamıza müsaade etmiş gibi. Bana tanıdık gelen o ısı dalgalarının kabararak içime yayıldığını duyumsadım, bu tıpkı buz gibi bir gecede yapılan sıcacık bir banyonun rahatlatıcı etkisi gibi hissettirdi; ben de ona doğru uzanıp sıcaklığının tadını çıkararak öpücüğüne karşılık verdim.

Sonra her şey sona erdi. Kendimi onun gözlerine bakarken buldum ve orada, irislerine adeta kazınmış incecik, kıvrık çizgiler gördüm; bu çizgiler parlıyordu. Dudakları benimkilere hâlâ çok ama çok yakındı.

Enzo benden uzaklaştı ve yeni bir şarkı başlarken birlikte dans çemberinden ayrıldık. Artık limana öncekinden daha yakındık ve bizi gemilerin beklediği yerin yakınındaki kayalık iskeleden sadece ahşap bir korkuluk ayırıyordu. Pozisyonumuz mükemmel ayarlanmıştı. Soluğum kesildi, başım hâlâ dönüyordu ve kıkır-

diyordum, Enzo da gülüyordu ve alçak, kadife gibi sesi benim daha yüksek tınlı sesime karışıyordu. Onun daha önce güldüğünü duyduğumu sanmıyordum. Bu insanı sakinleştiren, hem hassas hem de kendinden pek emin olmayan, eskiden çok daha fazla gülen birini anımsatan bir ses tonuydu. Enzo'nun kolu güvenli bir şekilde belimde kalmaya devam etti. Dudaklarım karıncalanıyordu. Hâlâ kılığımızın gerektirdiklerini yapmaya devam ediyor olsa bile, harika bir iş çıkarıyordu.

Kumsal tepeden gören noktaya yaklaştıkça kalabalık azaldı; kayalıklar ve kumsal boyunca yalnızca, ufukta üçlü şekilde asılı duran ayların tadını çıkaran birkaç kişi dolaşıyordu. Altı geminin bulunduğu noktaya bağlanan iskelelerin hepsinde birkaç Engizisyoncu nöbet tutuyordu. Upuzun gölgeler iskeleleri karanlıkla örtüyordu.

Enerjim içimde huzursuz bir biçimde kıpırdanıyordu. İlk gösterimi yapma zamanım neredeyse gelmişti. Bir an başımı kaldırıp yakınlardaki binaların çatılarına baktım. Oralarda kimseyi göremedim ama birkaç Hançer'in pusuda beklediğini, ilk sinyali vermemiz için bizi izlediğini biliyordum.

İskelelere doğru gittik. Kutlamalardan yükselen ışıklar, sahile yakın binaların gölgelerine dönüştü ve serin gece etrafımızı sararken ürperdim. Enzo kulağıma bir şeyler fısıldamak için beni kendine doğru çekti. Dudaklarının hafif bir tebessümle kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"İlk iskele," diye mırıldandı. "İzle beni."

Bu sözlerin karşılığında, sanki kulağıma romantik şeyler fısıldamış gibi yüksek sesle kıkırdadım. İlk iskelede tembelce dolanıp duran Engizisyonculardan biri bize bıkkın bir bakış attıktan sonra dönüp gitti.

İstikrarlı bir şekilde iskeleye yaklaşıyor, bu sırada yol boyunca ufak tefek romantik maskaralıklarımıza devam ediyorduk. En azından Enzo için maskaralık gibiydi. Şikâyet etmeme olanak yoktu... Tatlı sözlerine attığım kahkahalar ve al al olmuş yanaklarım gerçektir. Enzo'nun eli belimde ateş gibi yanıyordu, böyle serin bir gecede hissettiğim sıcaklık parmaklarının tadına doyamıyordum.

Sonunda bir kayaya takıldım ve kıkırdayarak Enzo'nun kollarına düştüm. Artık iskelenin uzak ucuna gelmiştik ve iskeleyi koruyan iki Engizisyoncu bizden sadece birkaç metre ötede duruyordu. İçlerinden biri eldivenli elini kaldırdı. "Bu noktanın ötesine geçmek yasak," dedi kafasıyla bizi işaret ederek.

Enzo onlara bakarak üzgün bir şekilde iç geçirdi. Elini Engizisyoncu'nun omzuna koydu. Yüzündeki tüm tasasız ifade silinip gitti... Göz açıp kapayınca dek gülümseyen delikanlıdan yırtıcı bir hayvana dönüştü.

Engizisyoncu şaşkınlıkla Enzo'nun eline baktı. Fakat eli silkinip atmaya fırsat bulamadan, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Enzo'ya korkunç bir ifadeyle baktı. Yanındaki arkadaşı da birden bocaladı.

"İyi misin?" diye sordu ilk Engizisyoncu'ya. Kılıcını çekti fakat herhangi bir şey yapamadan, kılıç dehşete kapılmış halde gözlerinin önünde çözülüp kayboldu. Daha sonra onlarca metre ötede belirerek işe yaramaz bir halde kumların üzerine düştü. *Michel burada, karanlığın içinde.*

Enzo diğer elini ikinci Engizisyoncu'nun koluna değdirdi. İkisi de sessiz çılgınlık atarcasına ağızlarını açtılar.

Enzo onları içlerinden eritiyordu. Planın bu olduğunu bilmeme rağmen, karşımdaki manzara beni hazırlıksız yakaladı. Engizisyoncuların yüzleri kıpkırmızı olup acıyla çarpılırken dehşet içinde onlara baktım. Birinin ağzından kan sızıyordu. İkisi de titriyordu.

"Şimdi," diye fısıldadı Enzo bana.

İçime uzandım ve Engizisyoncuların dizleri bükülürken enerjimi çekip çıkardım. Etrafımızda, bomboş bir iskele görünümü yarattım –Engizisyoncuların yattığı yerde iskele keresteleri belirdi– ve Enzo'yla birlikte, hem bizi hem de ölü adamları görünmez kılan, dalgalardan ve gecenin karanlığından oluşan bir yanılsamanın ardında gözden kaybolduk. İçimdeki karanlık ve huzursuzluk giderek arttı, kalbimi titretti ve o coşkun halimi her şeyiyle kucakladım. Bu yanılsamanın üstüne, hiçbir şey olmamış gibi orada bekleyen iki beyaz pelerinli Engizisyoncu görüntüsü yerleştirdim. Yakından bakınca, iki sahte Engizisyoncu'nun duman ve havadan başka bir şey olmadığı kolayca anlaşıyordu, yüzleri gerçek olamayacak kadar basitti. Ama bulunduğumuz bakış açısından, bu yöne uzaktan bakan biri için oldukça ikna edici bir görünümdü.

Manzara sanki biz hiç orada olmamışız gibi görünüyordu. Sanki ben iki cesedin önünde durmuyormuşum gibi.

Müthiş bir güç. Tüm bunların ortasında dururken çenem sıkıca kenetlenmişti, bir yanım az önce yaptıklarımıza şaşırırken dudaklarım muzaffer bir tebessümle kıvrılmıştı. Kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum; hem kendi üzerimde kontrolümü sürdürüyordum hem de tamamen umutsuz haldeydim.

Görünmezlik kalkanımın ardından Enzo'nun tek bir baş hareketi yaptığını hissettim. Ben de ona işaret vererek hazır olduğumu belirttim. Enzo iskeleden aşağı atladı. İki elinden de alevler saçılıyordu. Alevlerle kaplı ellerini ileri uzattı ve gölgeler arasında, Michel olduğunu düşündüğüm maskeli birinin kollarını kaldırdığını gördüm. Michel, Enzo'nun alevlerini ilmek ilmek açtı, ardından iskeleden aşağı doğru ilerterek ilk geminin güvertesinde, havai fişek kasalarının bulunduğu yerin yakınında tekrar meydana

getirdi. İki karanlıkta gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, gemiden yükselen şaşkın sesleri işittim.

Ellerim titriyordu. Babamı öldürdüğüm gecenin anıları bir anda aklıma üşüştü ve yarattığım yanılsamaları gölgeledi. Birden düşüncelerimde, babamın hayaleti bana gülümsedi. Sanırım onu iskelenin üzerinde dururken bile görebiliyordum. *Sen bir katilsin, Adelina. Ne olduğunu gösterdiğini görmek güzel.*

Babamı görmek konsantrasyonumu bozdu. Ayaklarımın dibinde yatan Engizisyoncuların üzerine örttüğüm örtü bir anda kayboldu ve ikisini de meydana çıkardı. İkinci iskeleye doğru koşmaya başladım. Zihnim tamamen uyuşmuştu; ölü adamların görüntüleri adeta hayalime mühürlenmişti. *Devam et. Durma lüksün yok.* Dikkatim, liman boyunca sıralanmış binalara ve diğer beş iskelede devriye gezen öteki Engizisyonculara kaydı. Derin bir nefes alarak enerjimin daha fazlasını çağırdım. Zihnimdeki gergin enerji iplikleri bana karşı çıktılar.

Onları eğilmeye, ardından bir araya gelmeye zorladım.

Binaların duvarlarında insan silüetleri koşuşturuyordu. Koyu mavi kapüşonların illüzyonları. Hançerler bir anda iskelelerin her tarafında ortaya çıktılar. Diğer iskelelerdeki Engizisyoncular alarına geçtiler. Hepsinin etrafına Hançerlerin görüntülerini çağırdım, ardından ikinci iskeleye doğru koştum. İçimdeki korku gittikçe büyüdü ve korku büyürken en yakınımda yarattığım illüzyonlar da büyüdü. Hayalet Hançerlerimle başarısızca çarpışmaya çalışan Engizisyoncular yardım çağırdılar. İkinci geminin güvertesindeki alevler tutuşurken, ben de üzerimde görünmezlik örtüsüyle birlikte ikinci iskeleye ulaştım.

Engizisyonculardan birinin kılıcı yarattığım yanılsamalardan birinin içinden geçince adam, "Hepsi sahte!" diye bağırdı. Diğer

askerlere durmaları için seslendi ama hepsinin dikkati fazlasıyla dağılmış, meydana getirdiğim hayaletlerin korkusu gözlerini kör etmişti. "Durun... bundan sorumlu olan suçluyu..."

Engizisyoncu sözlerini bitiremedi. Hançerlerden biri, avına saldıran bir yılan gibi üzerine atıldı, adamın kolunu çevirdi ve kendi kılıcını tam göğsüne sapladı. İşte bu gerçek bir Hançer'di. Dante. Onun çılgılığı üzerine diğer Engizisyoncular da o tarafa döndüler ve Örümcek'e saldırılar fakat Örümcek onlar için fazla hızlıydı. Dante Engizisyoncuları birbiri ardına, hızla öldürdü. Hareketleri gecenin karanlığında bulanık görünüyordu, öyle ki ben sahte Hançerleri silip yok ettikten sonra bile sanki birden fazlası varmış gibi görünüyordu. İskele üzerindeki son Engizisyoncu hayatını kurtarmak için kaçmaya çalıştı. Ancak Dante onu kaçamadan yakaladı ve hançerini boynundan geçirdi.

Kutlama alanında eğlenen insanlardan bazıları nihayet neler olduğunun farkına vardı.

Çılgınlık yükseldi... ardından tam bir kaos baş gösterdi.

Zihnim zehir gibi çalışıyordu. Önce üçüncü iskeleye, ardından dördüncüye doğru harekete geçtim. Kutlama alanındaki diğer devriyeler de bize doğru gelirken, karşımıza çıkan Engizisyoncuları katlettik. Çok fazla ölü vardı.

Yine iskelenin yakınındaki binaların çatılarına baktım ve bu kez hareketlenen bazı gölgeler gördüm. Etten kemikten diğer Hançerlerin yüzleri maskelerin ardında gizlenmişti ve üzerlerinde kukuletalı, safir mavisî giysiler vardı. İçlerinden biri çömeldiği yerden kalktı, okunu dikkatle yayına geçirdi ve Engizisyoncuları hedef aldı. Bu Gemma'ydı. Başının tepesinde bir çember çizerek uçuşan kuzgunlar vardı. Ok yaydan fırladığında kuzgunlar hep birlikte düşmanı hedef alarak inişe geçtiler. Duvar boyunca

ilerleyen hayalet Hançerlerimin görüntüsü bir an titreşti fakat hemen dişlerimi sıkarak konsantrasyonumu keskinleştirdim. Hayalet Hançerler tekrar netleştiler. Daha fazla Engizisyoncu onların olduğu tarafa doğru koştu.

Engizisyoncular artık atış mesafesindeydi. Bir anda içlerinden biri hızla havaya doğru çekildi. Binaların tepesine kadar çıkarılıp aşağı, ölüme yollarırken dudaklarının arasından boğuk bir çığlık koptu. Bir an yüzümü ekşittim ve yarattığım yarılsamalar yine titreşti. Bu Lucent'ın işiydi. Yukarıdan birbiri ardına oklar yağmaya devam etti, içlerinden biri başka bir Engizisyoncu'nun boğazını parçaladı.

Acele et, Enzo. Diğer Hançerler amansız bir hızla Engizisyoncuları öldürürken ben de çaresizlikle dişlerimi sıktım. *Buradan gitmek istiyorum.* İlk iskelede demirlemiş gemiye baktım.

Ve onu gördüm... Enzo'nun yüzü bu kez kukuletası ve gümüş maskesiyle tamamen kapanmıştı. Mürekkep karası gecenin içinden bir an geçip gitti. Bir an oradaydı, bir an sonra yitip gitmişti. Buradan çekip gitmem için beklediğim işareti aldım.

Dante kolumu yakaladı, ardından hızla koşmaya başladı. Rüzgâr yanıımızdan esip geçti. Birkaç saniye içinde kumsalı ve çimenlik alanı geçtik, ardından limana tepeden bakan kutlama alanının gölgeleri arasına koştuk. Herkes çığlık çığlığaydı. O ana dek tuttuğum illüzyonları bıraktım. Enerji ipliklerinin hepsi eski yerine oturdu ve karşıma çıkan ani boşluk karşısında nefesim kesildi.

İlk gemi infilak etti.

Patlama ayaklarımı yerden kesti. Zemin titreşti; etrafımdaki herkes çığlık attı. Kör edici ışıklara karşı tek gözümü korudum ve elimin arasından gözümü kısıarak karşımdaki cehenneme baktığımda, havai fişeklerden oluşan gökkuşağının karanlık geceyi

dehşet verici bir ihtişam gösterisiyle aydınlattığını gördüm. Ateş ve havai fişekler geminin güvertesini yakıp kül etti. Vücudu gecenin karanlığında yalnızca bir gölge biçiminde olan Enzo'yu, bütün gemileri ateşe verirken hayal ettim.

Bir anda kaba saba eller beni ayağa kaldırdı. "Elçi'ye git," diye tısladı Dante bana. Ardından, gözleri diğer Engizisyonculara sabitlenmiş halde kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Bundan sonra nereye gitmem gerektiğini anımsayarak kalabalık arasında kendime yol açtım. *Raffaele'yle meydanın bitiminde buluş. O seni güvenli bir yere götürür.* Havadaki enerji tıpkı şimşek gibiydi, dehşeti neredeyse soluyabiliyordum. Güç etrafımda, enerji ipliklerinden oluşan parlak bir yağmur şeklinde cızırdıyordu. İçimdeki enerjiye aç karanlık özgür kalabilmek için can atıyordu ve tüm meydanı Ölümler Diyarı canavarlarıyla doldurmak için duyduğum karşı konulmaz hissi bastırmak zorunda kalıyordum. Etrafımda o kadar güç varken, hepsi *boşa gidecekti*. Bir an etrafımı görünmezlik perdesiyle sarmaya kalktım ama beni itip kakan çok insan vardı ve bu yanılsamayı kendi etrafıma sarma girişiminde bulunduğum her seferinde biri beni dürtüyor ve konsantrasyonum bozuluyordu. Sonunda pes ederek koşmaya devam ettim.

Kalabalıktan bazı insanların alkış tuttuğunu fark etmem zaman aldı. Havai fişekler ve alevlere karşı yumruklarını gökyüzüne kaldırıyorlardı. Bu göz kamaştırıcı gösteriyi yüzlerinde tebessümle izliyorlardı. Raffaele'nin bana önceden söylediği şeyleri anımsadım. *Engizisyon Mihveri bizi, kendimi aşığılılamamız için zorladıkça başına neler gelecek, gör bakalım.* Buradaki insanlar Genç Elitler için *tezahürat ediyordu*. Bu saldırıyı alkışlarıyla onaylıyorlardı.

İskelelerin bulunduğu yerde, ikinci gemi infilak etti. Ardından üçüncüsü. Deniz kıyısında durdurulması imkânsız bir zincirleme

reaksiyon devam edip gidiyor, bir geminin yıkımı bir sonrakinin infilak etmesine sebebiyet veriyordu. Sonunda alevler ve patlayan havai fişekler tüm limanı yakıp kül etti ve geceyi gündüze çevirdi; baktığım her yer turuncu ve sarı tonlarına bürünmüştü, gökyüzüne yayılan saf enerji nedeniyle zemin sarsılıyordu. Patlamalar, alevlerin kükreyişi, binlerce insanın çığlığı bir araya gelip kulakları sağır edici bir kaosa dönüştü. Böyle bir panik havasını hayal dahi edemezdin. Hepsinin duyduğu korku, siyah ve çok güçlü bir akıntı halinde içime doldu.

Raffaele'yi bulmak zorundaydım. Çılgına dönmüş kalabalıktan kaçmak için köşeyi dönerek daha dar bir ara sokağa girdim. Bir an yalnız kaldım. Neredeyse gideceğim yere varmıştım. Terliklerim bir su birikintisine daldı ve buz gibi su ayak bileklerime sıçradı.

Gözümün önünde bembeyaz bir şey belirdi.

Ben tepki vermeden bir el beni boğazımdan yakaladı ve duvara doğru itti. Gözlerimin önünde uçuşuyordu. Hiçbir şey göremeden etrafa yumruklar savurdum.

Bir ses, bu tuhaf hareketlerime güldü. Donup kaldım. Bu sesi hatırlıyordum. Gözümün önünde beliren beyaz bulanıklık şimdi bir Engizisyoncu'nun hiçbir şeyle karıştırılamayacak pelerinine dönüştü. "Vay, vay, vay," dedi ses. "Tamoura'lı bir kız."

Teren'in yüzüne bakıyordum.

Hayır. Burada değil. Bu gece değil.

Bu manzara, enerjimi serbest bırakmam için yeterli oldu. Kıpırmızı gözlü bir iblis arkamdaki duvardan çıkarak acı bir çığlıkla Teren'in üzerine atılırken dişlerimi sıktım. Teren bir an geri çekildi ama boğazımdaki eli asla gevşemedi. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Bu da ne?” dedi gülümseyerek. “Yoksa en son konuştuğumuz zamandan bu yana cesaretlendin mi?” Arbaletini kaldırdı. “Böyle hareketlere devam edersen kız kardeşini öldürmeye karar verebilirim. Sana iki hafta vermiştim.” Yüzündeki gülümseme birden sertleşti. “Ve sen geciktin.”

“Üzgünüm,” dedim ısrarla. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. “Lütfen... lütfen ona zarar verme. Oradan kaçacak fırsat bulamadım. Beni durmak bilmeden eğitiyorlar.” Meydana baktım. “Elitler seninle konuştuğumu görürse beni öldürür ve sen de...”

Teren söylediklerimi duymazdan geldi ve beni olduğum yerde tutmaya devam etti. Kavrayışı olağanüstü bir şekilde güçlüydü, yüzü de yüzüme çok yakındı. “O halde konuşmaya başlasan iyi edersin. Bana bazı bilgiler vermen gerekiyor.”

Güçlkle yutkundum. Hançerler o kadar uzakta olamazdı. Bu tarafa geleceğimi biliyorlardı ve çok geçmeden onlara gözükmediğim takdirde beni aramaya başlarlardı. Ve beni burada görürlerdi.

Teren ellerini o kadar sıkı ki canım acımaya başladı. Ellerim hemen boğazımı tuttuğu yere gitti. Renksiz gözleri kısıldı. “Bana isimlerini ver.”

“Ben...” *Hançerlere zarar vermeden ona ne söyleyebilirim?* Zihnim bir sonuç bulabilmek için çılgınca mücadele verdi.

“Festivale, yanında bir Fortunata Sarayı eşlikçisiyle geldiğini gördüm,” diye devam etti Teren. “O adam daha önce de seninle birlikteydi. Onlardan biri mi?”

Hayır. Başımı sağa sola sallayarak yalanın dudaklarımın arasından dökülmesine izin verdim. “O sadece benim kavalymdı.”

Teren’in bakışları yüzümde gezindi. “Sadece kavalyen,” diyerek derin düşüncelere daldı.

Yaşlar gözlerime doldu. *Hayır. Lütfen Raffaele'ye zarar verme.*
 “Evet, sadece kavalylem.”

Teren'in boğazından öfke dolu bir ses yükseldi. “*Konuş.* Leydi Gemma... Bu isim sana tanıdık geliyor mu? Onun yarışa neden katıldığı hakkında bir fikrin var mı?”

Tek kelime etmeden başımı iki yana salladım.

“*Onlara kim liderlik ediyor?*”

Hayır, hayır, yapamam. “Bilmiyorum. Gerçekten, bilmiyorum!”

Teren tekrar gözlerini kıstı. Yayını tek koluyla kaldırdı ve doğruca sağlam gözüme doğrulttu. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum,” diye fısıldadım, boğazımı sıkan parmakları arasından.

“Violetta bunun bedelini ödeyecek, bunu biliyorsun. Sen değil. *Violetta.*” Teren bana yaklaştı, sesi bal gibi tatlıydı. “Ona yapacağım şeylerin tümünü duymak ister misin?”

Teren hepsini birer birer kulağıma fısıldayınca ağlamaya başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Düşüncelerim fazlasıyla karışık. Violetta. Tekrar başımı kaldırıp kaos içindeki meydana baktım. Teren onu nerede saklıyordu? Duyduğum dehşetten beslenen enerjim içimde hareketleniyordu. Dışarı çıkmak için adeta yalvarıyordu ama ben ona izin vermiyordum.

“Yalvarırım...” diye söze başladım. Başım dönüyordu. “Sana istediğin şeyi söyleyeceğim. Bana sadece bir hafta daha ver. *Lütfen.* Burada benimle birlikte görülmemelisin, bunun ikimize de faydası olmaz.” Ara sokağı gözlerimle taradım. “Vakit yok. Onlar da burada. Sana...”

Başka bir şey söyleyemeden, Teren'in gözleri açıldı. Ben de aynısını yaptım ve çatıların tepelerinde, şimşek gibi çakan karanlık cüppeli Engizisyoncuları gördüm. Omurgamdan yukarı dehşet

dolu bir his tırmandı. *Hançerler geliyor. Bizi görecekler.* Etrafımızdaki diğer Engizisyoncular, çıkan kargaşayı zapt edebilmek için uğraşıyorlardı. *Yanında yeterince adam yok.* Teren'in seçenekleri kafasında ölçüp biçtiğini, Hançerler bana yetişmeden önce beni cevap vermeye zorlamak için vakti olup olmadığına karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Lütfen. Lütfen gitmeme izin ver.

Teren'in anlık tereddüdü yok oldu. Beni elbisemin yakasından kavradı ve kendine doğru çekti. "Üç günün var," dedi alçak sesle. "Bir daha sözünde durmazsan, okumu kız kardeşinin boynuna saplar, kafatasının arkasından çıkarırım. Tabii ona yapacağım ilk şey bu olursa şanslıdır." Teren gülümsedi, dişleri gece karanlığında parladı. "Seninle düşman da olabiliriz, Adelina, çok iyi dost da. Anlaşıldı mı?"

Bu kadarını söylemeye vakit bulabildi. Başımı kaldırıp çatıların tepelerine baktım. Ve orada Dante'nin çömelip oku kirişe yerleştirdiğini, maskesinin ardından ikimize birden baktığını gördüm.

Safır mavisini küppelerden oluşan bir dalga Teren'e çarparak onu yere serdi ve beni de parmakları arasından kurtardı. Sendeleyip duvara çarptım. Hemen önümde, beyaz ve maviden oluşan karmakarışık renkler vardı. Teren, üzerine çullanan bir Hançer'i iterek ondan kurtuldu ve yuvarlanarak ayağa kalktı. İki birbiri baktı. Teren'in karşısında, hançerleri elinde, yüzü gümüş maskesinin ardında gizlenmiş Enzo duruyordu.

Teren okunu doğruca Enzo'ya doğrultup kılıcını çekerek, "Ölüm Meleği!" diye bağırdı. "Her zaman *malfetto*'ları kurtarmaya geliyorsun, öyle değil mi?"

Enzo'nun hançerleri önce parlak kırmızıya, ardından akkora dönüştü. Teren okunu fırlatmadan Enzo ona doğru atıldı, ardın-

dan onun gözlerini bulmaya çalışarak darbe indirdi. Teren onun darbesinden, beni hayrete düşüren bir çeviklikle kaçındı. Kılıcını bir kavis çizecek şekilde salladı. Kılıç darbesi tam gözsüne isabet edecekken Enzo hızla oradan kaçtı. Enzo'nun ellerinden alevler çıktı ve her ikisini de dumanlı bir ateşin arasına aldı. O cehennemden ardından, Teren'in Enzo'yla kılıç kılıca mücadele ettiğini görebildim.

Alevler ona zarar vermiyordu. Teren'in cildi bir an yanıyormuş gibi görünüyor fakat sonra tekrar normale, pürüzsüz ve el değmemiş haline geri dönüyordu. Bu manzarayı görünce donakaldım. Gördüğüm sadece ışık oyunu değildi. Alevler ona *hiçbir şekilde zarar vermiyordu*.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yoksa o...

"Git!" diye bağırdı Enzo bana. Kılıçları çeliğin metalik sesiyle birbirine çarpıyordu. Defalarca çarpıştılar. Tepeden uçarak gelen bir ok Teren'in boynuna isabet etti. Teren acıyla böğürdü fakat daha sonra, beni dehşete düşürecek bir şekilde elini uzattı ve son derece rahat bir şekilde oku çekip çıkardı. Çıkardığı oku kenara attı. Teninde açılan yara kendi kendini dikerek saniyeler içinde iyileştirdi ve sonunda boynundaki kan lekesi haricinde hiçbir şey görünmez oldu.

Teren bir Genç Elit.

Biraz sonra kendime gelip koşmaya başladım. Başımı kaldırıp baktığımda, oku ve yayıyla birlikte Teren'e kilitlenmiş vaziyette, dikkatle nişan almaya çalışan Lucent'i gördüm.

Kaba saba bir el, koluma kenetlendi. Başımı çevirince bir Hançer'in gümüş maskesiyle karşı karşıya geldim.

Dante. "Üzerimizi görünmezlik dalgasıyla örterek bizi buradan çıkarmaya ne dersin?" Sesinde beni ürperten bir şeyler vardı.

Gözlerindeki ifade bana, bu gece görmesini istediğimden daha fazlasını gördüğünü söylüyordu.

Etrafımız çılgınlıklarla, panik havasıyla, insanlarla, limanda öfkeyle patlayan havai fişeklerin beslediği cehennemle çevrilmişti. Dante'nin söylediğini yapmak için kendimi zorladım. Etrafımızı aceleyle bir görünmezlik dalgasıyla çevreledim ve Dante bizi en yakındaki yeraltı mezarlığının girişine doğru götürdü. Enzo arkamızda çoktan gözden kaybolmuş, geldiği gibi hızla gitmişti. Teren'in sesi kulaklarımda çınılıyordu.

Üç gün.

Düşman olmaları gerektiğini bilmedikleri sürece, birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar. Hakikat çok geçmeden yıkıma neden olacaktı.

-Ateş Kardeşliği, *Jedtare*

Adelina Amouteru

Qdamda tek başıma dinleniyordum.

İnsanlar sokaklarda Kral'ın ve Elitler'in lehine ve aleyhine sloganlar atıyordu.

Hizmetçiler, önceki gece olanların ardından zarar görmediğimden emin olabilmek için beni kontrol etmeye geldiler ama onları geri gönderdim ve yatakta yatmaya devam ettim. Odama birilerinin yaklaştığını duyduğum her seferinde yerimden sıçıyordum. Gelen, ihanetimi fark eden ve beni öldürmeye gelen Dante olabilirdi. Bir kez de koridorda, hizmetçilerden birine iyi olup olmadığını soran Enzo'nun sesini işittim. Gemma beni odamdan çıkarmaya çalıştı fakat onu da reddettim. Güneş ışınları odanın diğer kısmına vurana kadar öylece yattım. Violetta'ya dair anılar, Teren'in bana, ona işkence ederken kullanacağını söylediği karmakarışık halleriyle zihnime üşüşüyordu.

Üç günüm vardı. Hançerlere gerçeği söylememe ya da onlara tümüyle ihanet etmeme üç gün vardı.

Dante'nin oku omzunu delip geçtikten sonra Teren'in derisinin kendini iyileştirmesini düşündüm. Teren, diğer Elitler'i, hatta diğer *malfetto*'ları öldürmeye kararlı bir Elit'ti. Bu düşünceyi zihnimde tekrar tekrar evirip çevirdim ama bir anlam çıkaramadım. İnfaz gününde Enzo'nun Teren'e saldırma girişiminde bile bulunmamasına şaşmamak gerekirdi. Teren'i daha önceden hedef göstermemelerine de şaşmamak gerekirdi. Bir Elit nasıl kendi türünden birine düşman olabilirdi?

Yaşadığım şaşkınlığın yanı sıra bir de yavaş yavaş içime çöken bir umutsuzluk hissediyordum. Hançerler bile Teren'e zarar veremiyorsa benim ne kadar şansım olabilirdi?

Sonunda beni düşüncelerimin arasından çekip çıkaran kişi Raffaele oldu. Günbatımında kapıma geldi. "Uyanıksın," dedi usulca. "Gel. Üzerini giyin ve beni takip et."

Birden içimde, Raffaele'ye her şeyi –Teren'in tehditlerini, kız kardeşimi zorla elinde tuttuğunu, bana teklif ettiği şeyi– anlatma konusunda ani bir istek duydum. *Hemen şimdi, diğerlerinin bana yardım etmesini sağlayabilirim. Kız kardeşimi kurtarmak için hep birlikte bir göreve çıkabiliriz.* Fakat bunu düşündüğüm her seferinde tereddüt ettim. Elitler tahtı ele geçirmeye kararlıydı. Violetta'yı Engizisyoncuların elinden kurtarmak onlar için çok önemli ve tehlikeli olurdu. Şimdiden, tüm görevlerini tehlikeye atacak kadar önemsiyorlar mıydı beni? Ayrıca, kız kardeşimin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. İçimizden biri ona ulaşmadan, Teren Violetta'yı öldürebilirdi.

Raffaele beni dikkatle izliyordu. Onun, enerjimin neden bu kadar değiştiğini anlayamamasını umdum. Ağzımı açtım ve dudaklarımın arasından zararsız bir cümle çıktı. "Vakit geldi mi?"

Raffaele başını yukarı aşağı salladı. "Evet, vakit geldi."

Boğazıma bir yumru oturdu. Şimdiye dek bu günü iple çeki-yordum. Fakat artık o kadar emin değildim.

Arkasını dönmek üzereyken bir an durup bana baktı. "Geçen gecenin seni korkuttuğunu biliyorum," dedi. "Merak etme, sevgili Adelinetta'm. Bunu kimse senin aleyhine kullanmayacak."

Raffaele, önceki günkü cinayetler ve Teren'in saldırısı yüzünden böyle hissettiğimi düşünüyordu. Teren'in bana *söylediklerini* bilmiyordu. Yanında sessizce başımı salladım, ardından bakışlarımı yere çevirdim.

Artık bana tanıdık gelen koridorlarda ilerledik, sonra avluya çıkıp mağaraya doğru döndük. İkimiz de tek kelime etmiyorduk.

Sonunda mağaraya girdik. Buraya geldiğim günden bu yana ikinci kez, Hançerleri hep birlikte toplanmış görüyordum. Tek eksik Enzo'ydu. Onun yokluğu içime panik hissinden oluşan bir mızrak gibi saplandı. Muhtemelen kraliyet makamındaydı ya da koruyucularım bir araya toplamıştı. *Ya da... ya Teren onun kimliğini öğrenmişse? Ya Engizisyon şu anda peşindeyse?*

Raffaele öne çıkmam için bana başıyla işaret etti. İsteddiğini yaptım ve aramızda birkaç santim kalana dek ona yaklaştım. Diğer Hançerler tek kelime etmeden bize baktılar. Gemma bana gülümsedi, Michel de aynısını yaptı. Ben de onlara hafifçe gülümsedim. Diğer uçta duran Dante beni karanlık, kaygı verici bakışlarla seyrediyordu. Onu görmezden gelmeye çalışıyordum ama yüzündeki ifade bana Teren'in sözlerini hatırlatıyor ve mi-demi bulandırıyor. *Ne düşünüyor? Ne gördü?* Tekrar diğerlerine bakarak gözden kaçırmış olabileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım. İçlerinden herhangi biri bir şey biliyor muydu?

Raffaele bana yaklaştı ve elime, dikkatle katlanmış bir kumaş verdi. Yana çekildiğinde, katlanmış kumaşın içinde gümüş bir

maske olduğunu gördüm. O sessizlikte maskeyi aldım ve ciddi bir ifadeyle kaldırdım. *Henüz bilmiyorlar.*

Ellerim kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı. Tüm olanlara rağmen, kalbim yine de heyecanla çarpıyordu. Elimdeki *benim* gümüş maskemdi, *benim* koyu renk küppemdi. O günden itibaren ben de onlardan biri olacaktım. Hayatımda ilk defa bir grup tarafından kabul ediliyordum.

Heyecanım çok geçmeden kaybolup gitti ve yerini korku aldı.

“Sözlerimi tekrar et,” dedi Raffaele. Tek kelime etmeden başımı onaylarcasına salladım, boğazım kupkuruydu. Raffaele’nin sözleri etrafta yankılanıyordu.

“Ben, Adelina Amouteru...”

Violetta bunun bedelini ödeyecek, biliyorsun. Sen değil. Violetta.

“...Hançer Cemiyeti’ne hizmet edeceğime, Kenettra’yı yönetenlerin yüreklerini korkuyla dolduracağıma...”

Sana istediğin şeyi söyleyeceğim. Sadece bana bir hafta daha ver. Lütfen.

“...bize ait olanı ölüm pahasına alacağıma ve Elitlerimizin gücünü kadın, erkek ya da çocuk, herkese göstereceğime ant içerim.”

Üç gün. Bir. daha sözünde durmazsan, okumu kız kardeşinin boynuna saplar, kafatasının arkasından çıkarırım.

“Yeminimi bozarsam, hançer benden, benim ondan aldığım şeyi alıp götürsün.”

Bu sözleri tekrar ettim. Her birini. Karanlık içimde dalgalanıp duruyordu. *Yeminimi bozarsam, hançer benden, benim ondan aldığım şeyi alıp götürsün.*

Bittiğinde Raffaele bana bakarak başıyla selam verdi. “Hançer Cemiyeti’ne hoş geldin.” Gülümsedi. “Beyaz Kurt.”

Yeminin ardından, kıpkırmızı dalgalanan cüppemi giydim ve Gemma'yla birlikte mağaraya indim. Oraya vardığımda diğerlerinin de aristokrat giysileri içindeki birkaç yabancıyla çoktan mağaraya vardığını gördüm. Bunlar cemiyetin koruyucuları mıydı? Fortunata Sarayı'nda çalışan eşlikçilerden birkaçı etraflarında dönüp duruyordu. Hançerler bu gece resmi Kenettra giysileri kuşanmışlardı ve şimdi, yeraltındaki salonlardan birinde, üzeri yastıklarla kaplı bir divana çember halinde yayılmış oturuyor, buz gibi üzümler ve baharatlı şaraplarla dolu tepsileri görmezden geliyorlardı. Zengin giyimli yabancılarla yaptıkları samimi sohbetlere karşın, etrafa fark edilir bir kutlama havası, giderek yaklaşan en son hedeflerinin heyecanı hâkimdi. Bu durum, duvarlar boyunca sıralanan, içlerinde ölülerin külleri bulunan vazolarla tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Salondakilerin sesleri alçak ve heyecan dolu geliyordu. Etrafımdaki her şeyi, renklerden oluşan bir hayal gibi seyreliyordum. Hiçbir şey bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Bu duvarların ötesinde bir yerlerde Engizisyon Kulesi yükseliyordu.

Oradan çıkma fırsatını nasıl bulacaktım?

Grubun ortasındaki Enzo'yu seçtim. Raffaele ortada gözük-müyordu. Belki bu toplantıya katılmamıştı ya da belki meşguldü. Raffaele'nin yokluğunu kendi kendime, mantıklı açıklamalarla örtbas etmeye çalıştım.

"Adelina." Gemma'nın sesi, düşüncelerimden oluşan girdabı bir anda durdurdu. Bana bakıp gülümsedi, sonra beni gruba doğru götürdü. Yabancılar bana merakla baktılar. Ben de onlara baktım. İçlerinden yalnızca biri bana tanıdık geldi... Fortunata Sarayı'nın sahibesi olan bu kadın, mavi ve altın renkli, gösterişli

bir ipek elbise giymişti. Divana geçerken Gemma bana, "Bunlar bizim asillerden oluşan koruyucularımız," diye fısıldadı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Öyleyse bunlar, Enzo'nun taht üzerindeki iddiasını destekleyen insanlardı. Gemma neşeli sohbetiyle beni insanlara tanıttı ve babasını işaret etmek için lafının arasında özellikle durdu. Gözlerini benden ayırmayan koruyucuların her biri beni selamlarken gülümsedim ve uyum sağlamaya çalıştım. Çemberin diğer ucunda Enzo, elinde bir bardak şarapla divanda arkasına yaslanıyordu; çizmeli ayaklarını alçak bir sehpanın üzerine atmıştı ve yüzü kısmen bir maskenin ardına gizlenmişti. Kısa bir an bana baktıktan sonra sohbetine geri döndü.

"Kralın Turnuva'yı iptal edemeyeceğini duydum," dedi koruyuculardan biri Enzo'ya. "Bu onu halkına karşı ahmak ve güçsüz biri gibi gösterir yoksa. Kral ve Kraliçe gelenekler gereği orada görünmeli."

"Orası tam da geri çekilmesini istediğimiz köşe," diye lafa karıştı bir diğeri.

"Yanılsama yaratan arkadaşın bizi saraya sokabilir mi?" dedi üçüncüsü. Bakışları bir an bana çevrildi ve içimde bir endişe dalgası hissettim. "Halk, Kral'ı tahtından etmemize karşı çıkmayacaktır, özellikle de geçen geceki gösteriden sonra. Turnuva'dan önce, hatta bu gece harekete geçmeye çalışmalıyız."

Enzo başını iki yana salladı. "Kız kardeşim Kral'la birlikte olmayacak. Kral ve Kraliçe'nin daireleri sarayın karşılıklı uçlarında. Adelina'nın bu konudaki yeteneği, henüz bir yanılsamayı bu kadar uzun süre boyunca bu denli kısa mesafelerde tutabilecek kadar güçlü değil. Turnuva, elimizdeki en iyi fırsat."

Bu sözlerin ardından diğerleri hayal kırıklığıyla mırıldanmaya başladı. Michel arkasına yaslandı ve elindeki şarap kadehini, özür dilercesine Enzo'ya kaldırdı. "Keşke canlıları da çözebilseydim. Bunu yapabilseydim büyük bir mutlulukla saraya girer ve senin için, kraliyet ailesini oracıkta çözerek bir uçurumdan aşağı atardım." Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

Lucent sarı, kıvrıkcık saç buklesini parmağına dolarken gözlerini devirdi. "Ve *ben* hâlâ bu kahrolası ülkeyi kurtarmaktan vazgeçip Beldain'e yelken açarak orada krallar gibi yaşayalım diyorum. *Bazı* milletler *malfetto*'lara nasıl davranmaları gerektiğini biliyor." Michel sevgiyle Lucent'ın Beldain aksanını taklit ederken kalabalıktan daha çok kahkaha sesi yükseldi.

Bense sadece uyuşmuş gibi onlara bakıyor, uyum sağlamaya çalışıyordum.

"Bir gün yapacak," diye fısıldadı Gemma bana. Onun sesini duyunca irkildim, sonra da onun, konuşulanlar sebebiyle kafamın karıştığını sandığını fark ettim. "Michel, demek istiyorum. Günün birinde canlıları da çözmeyi öğrenecek. Ruhun enerjisinin ona engel olduğunu söylüyor."

Ruhun enerjisi. Eğer Michel benim ruhumun enerjisini görebilseydi, gördüğü şey ne olurdu?

Kendimden söz edildiğini işitince, konuşulanlara dikkat ke-sildim. "Peki, yanılsamalarını Turnuva şartlarında iyi kullanabilir mi?" diye sordu koruyuculardan biri Enzo'ya.

"Evet, Ekselansları... Görevin ona kalan kısmını üstlenebilir mi?"

"Bunun ispatını görmek isteriz."

"Adelina," dedi Enzo birden, benim olduğum tarafa bakarak. Salondaki soylular da bana bakmak üzere döndüler.

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırıştırdım. “Evet?”
 “Bize bir insan yanılması yarat.”

Bir an tereddüt ettim, ardından soluk alarak göğüs kafesimin içindeki karanlığa yoğunlaştım. Yavaş yavaş havada Enzo’ya benzeyen bir yüz dokumaya başladım, yüzün gözleri, burnu, ağzı ve saçları onunkinin aynısıydı, hatta yanağındaki küçük yara izi bile kolayca seçiliyordu. Soylular kendi aralarında mırıldandılar. Görüntü hâlâ yeterince iyi değildi, detaylar pek düzeltilmemiştii, yüzün pek insana benzemeyen camsı gözleri ve cildin amatör bir dokusu vardı. Görüntü hafifçe titreşiyordu. Arada sırada yarı saydam bir hal alıyordu. Bu görünüm, yakın mesafelerde işimize yaramayacaktı. Ama yeterli olacaktı. Yanılsamayı bir süre orada tuttum, ardından bıraktım.

Enzo bana gülümsedi. “Fırtınalar Turnuvası başladığında,” dedi, “Kral ve Kraliçe at yarışını anons edecek, sonra da yarışı yakın bir mesafeden izleyecek. Gemma’nın görünümünü değiştirebilirsen, kimse onu at sırtında yarışırken göremez. Onu harekete geçebileceği kadar yakında tutabilir misin?”

Enzo en son görevlerine dahil edildiğimi tüm koruyucuların önünde ilan etmişti. Bunun verdiği heyecanla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, hemen ardından Teren’in sözlerini anımsayınca yüreğim sıkıştı. “Bunu yapabilirim,” diye cevap verdim.

Soylular benden fazlasıyla memnun görünüyordlardı. Enzo da mutlu bir ifadeyle onlarla birlikte gülümsedi ve kadeh tokuşturdular fakat burada, mağaranın güvenliğinde her yanı destekçilerle çevriliyken bile ihtiyatlı ifadesi, başka sorunlarla meşgul birine özgü o geçmek bilmeyen tedirginliği göze çarpıyordu.

Enzo’nun *bende* kuşku uyandıran bir şeyler sezip sezemediğini merak ettim. Raffaele orada bulunmadığı ve enerjimdeki

karanlık değişimleri fark etmediği için tanrılara şükrettim. Bu gece bir müşterisi olmalıydı. Baharatlı şarap içimdeki kaygının bir kısmını aldı ve kendimi, kadehimi yeniden doldurmaları için eşlikçilere uzatırken buldum.

Soylularla konuşurken sesindeki uyuşukluğu fark ettiğimde, “Olman gerektiğinden daha neşesiz görünüyorsun,” dedim kısık sesle Enzo’ya.

Enzo tekrar bana baktı, bir an cevap vermeyi düşünüyormuş gibi göründü, sonra yorumumu geçiştirdi. “Kendini neşeli mi hissediyorsun, sevgili Adelinetta?” Bir eşlikçi kadehimi ikinci kez doldururken başını onaylarcasına salladı. İsmimi sevecen bir şekilde söylerken kalbim pır pır etti. “Dikkatli ol. İçtiğin sert bir şaraptır.”

Bu doğrudu; şarap beni çok daha cüretkâr yapıp unutmama yardımcı oluyordu. “Ben Beyaz Kurt’um,” diye cevap verdim. “İkinci kadehi hak ediyor olmalıyım.”

Enzo’nun dudakları keyifli bir ifadeyle kıvrıldı ve içimde kükreteye başlayan çekimi hissettim. Ona Engizisyon’dan nasıl söz edecektim? Enzo’nun gözleri tekrar Hançerlere kayd. “Öyle.” Kadehini kaldırdı ve soylular da ona eşlik etti. “Beyaz Kurt’a,” dedi, bana bakarak. “Ve yeni bir dönemin başlangıcına.”

Şarabımdan bir yudum alırken Gemma bana doğru eğildi. Hafifçe kaburgalarımı dürterek, “Ondan hoşlanıyorsun,” diye takıldı bana.

Yüzümü buruşturdum ve dirseğimle onu ittim. “Sessiz ol,” diye fısıldadım. Yüzümdeki ifade üzerine Gemma haylaz bir şekilde güldü, ardından benden uzaklaşarak, yalın ayak divana atladı. Tuttuğum soluğumu verdim ama gülümsememe engel olamadım.

Elbette sadece takılıyor.

Enzo ona baktı. Gemma kollarını kavuşturdu. "Bir süredir pratik yapıyordum, Ölüm Meleği," diye açıkladı. "Seyret."

Enzo'yu işaret ettikten sonra gözlerini kıstı. Merakla onu izledim. "Sen!" diye emretti. "Bana bir dilim kavun getir."

Enzo tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Hayır," diye cevap verdi sade bir ifadeyle ve koruyucular hep birlikte kahkahalarla güldüler. Gemma'nın babası da anlayışla gülümsedi.

Gemma da onlarla birlikte güldü, sonra gözlerini devirerek tekrar divana çöktü. "Pekâlâ, bekleyin ve görün," dedi. "Erkekler hayvanlardan daha karmaşık değil. Bunu yapmayı da öğreneceğim."

Gemma'nın maskaralıkları Enzo'nun sevecen bir ifadeyle gülümsemesini sağladı ve gerginliğini bir anlığına aldı. "Bundan hiç şüphem yok, Yıldız Hırsızı," dedi ve Gemma, Hançerler ve soylulardan yükselen kıkırtılar arasında ona neşeyle gülümsedi. Gemma babasıyla birlikte gülerken ona öylece bakıp kıskançlığını bastırmaya çalıştım.

Çalışanlardan biri ellerini çırpı. "Bir oyun oynayalım!" diye bağırdı. Bize uzun altın kolyeler verdi. Ben buna aşına değildim ama görünüşe göre diğerleri oyunu biliyordu çünkü hemen bağırp ıslık çalmaya başladılar. Bir eşlikçi şaşkın bakışlarımı fark etti. "Elindeki kolyeyi en sevdiğin insanın boynuna tak," diye açıkladı gülümseyerek. "Boynunda en çok kolye biriktiren oyunu kazanır."

Bağırışlar ve kahkahalar birbirinin peşi sıra geldi. Gemma herkesin kolyesini kendi için çalmaya çalıştı ve biraz sonra Lucent, oyunbaz bir rüzgâr çıkararak kolyeleri havaya fırlatıp Gemma'yı divana düşürdü. Aristokratlar el çırparak ikisinin sahip oldukları güçleri alkışlamaya ve bunları Turnuva'da nasıl sergileyeceklerini kendi aralarında tartışmaya başladılar. Birkaç eşlikçi, kolyelerini Michel'in boynuna takarak gülümsemesinin tüm yüzüne yayıl-

masına neden oldular. Dante bile her zamanki sert bakışlarıyla, eşlikçilerden birinin ona bir kolye vermesine izin verdi ve kolunu kızın beline doladı.

Gemma ve erkek eşlikçilerden biri, kolyelerini bana verdiler. Onlarla birlikte gülerek hafifçe kızardım. Enzo üçümüzü birden sakın bir ifadeyle izledi. Derin düşüncelere dalarak altın kolyeyi parmaklarına doladı.

Michel üç kolyesini birden elinin etrafında çevirerek, “Hadi, Ekselansları,” diye seslendi ona. Sırıttı. “Tabii en çok sevdiğiniz kişi *kendiniz* değilse.”

Kalabalıktan yine tasasız kahkahalar yükseldi. Enzo ona hafifçe gülümsedi, ardından elindeki kolyeyi havaya attı. “Öyleyse, senin için,” diye cevap verdi. Michel başıyla bir işaret yaptı ve kolye havada birden yok olarak eline dolanmış vaziyette tekrar ortaya çıktı. Michel muzaffer bir ifadeyle gülerek kolyeyi boynuna astı. Enzo, kendisine kolye verme girişiminde bulunan eşlikçileri eliyle uzaklaştırdı ve her biri diğerinden daha hevesli olan diğer oyuncular ödüller konusunda tartışırken onları izledi.

Hiçbiri benim aklımdan neler geçtiğini bilmiyordu. Hiçbiri, onlar kutlama yaparken bile benim Teren’le ne yapacağımı, kardeşimi kurtarmak için Engizisyon Kulesi’ne nasıl gidebileceğimi düşündüğümü bilmiyordu. Buradaki herkese nasıl ihanet edeceğimi.

Oturduğum yerde hafifçe sallanıyordum. Diğerleri bunu fark etmedi ama Enzo fark etti ve bana bakmak için döndü. Şarap kadehimi kenara koyup derin bir nefes aldım ama faydası olmadı. Karanlık güç, aç bir kurt gibi korkumdan beslenerek karnımın derinliklerinde birikti. Artık orada daha fazla kalamazdım.

Enzo’nun ayağa kalktığını biraz sonra fark edebildim. Uzun adımlarla bana doğru geldi, eldivenli elini bana uzattı ve ayağa

kalkmama yardım etti. Sarsak adımlarla ona yaslandım. Diğerleri bir an bize bakmak üzere durdular ve bazı kahkahalar sönüp gitti.

“İyi misin, Adelina?” diye seslendi Gemma.

Bir şeyler söylemeye yeltendim ama odaklanmam çok zordu. Enzo kolunu bana doladı ve beni çemberin içinden çıkardı. “Siz devam edin,” dedi diğerlerine. “Ben az sonra döneceğim.” Daha sonra sesini alçalttı ve beni tekrar saraya götürdü. “Dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi duruyorsun,” diye mırıldandı.

Onunla tartışmadım. Diğerlerinin sesleri azalmaya başlayıp geride yalnızca yukarı çıkan taş zeminde yankılanan ayak seslerimiz kalırken ben de yavaş yavaş hayata dönmeye başladım. İçimdeki karanlık biraz yatıştı, yerini Enzo’nun kalp atışları aldı. Belimde duran eli sıcacıktı. Bacaklarım oldukça güçsüzdü fakat Enzo sabit bir şekilde yürümemi sağlıyordu. Elimle omzunu tutunca onun bir kez daha ne kadar uzun, benimse ne kadar kısa boylu olduğumu hatırladım.

Birlikte yürümeye devam ederken, “Dün geceyi atlatabildiğimi pek sanmıyorum,” dedim, iyi bir bahane bulmaya çalışarak.

“Özür dileme,” diye cevap verdi Enzo. “Teren pek hafife alınacak bir Engizisyoncu değildir.”

Ona baktım. Merakım giderek arttı. Sonunda, “Alevlerin ona zarar vermedi,” dedim. “Sen bunu... biliyor muydun?”

Enzo bir an tereddüt etti. “Onu çocukken tanırdım.” Enzo’nun bunu söyleme tarzında tuhaf bir şeyler vardı, sanki Teren’e karşı belli bir sempati duyuyormuş gibiydi. “O Raffaele’nin hissedemediği tek Elit.”

Raffaele. “Raffaele bu gece nerede?”

“Mama bana, kendisinin bu gece bir müşterinin evine çağrıldığını söyledi,” dedi Enzo bir süre sonra. “Eminim her şey

yolundadır.” Fakat ses tonundaki bir şeyler bana, onun şimdiye kadar dönmüş olması gerektiğini söylüyordu. En kötüsünü düşünmemeye çalışarak bakışlarımı tekrar yere indirdim.

Avludaki fiskiyeli havuzlara açılan duvara ulaştık. Hafifçe yağmur çiselemeye, havayı soğutmaya başlamıştı. Artık tekrar kendi kendime yürüyordum ve orada bir süre durarak tenimde sessizce dans eden yağmurun tadını çıkardım. Enzo sabırla bekledi. Başımı kaldırarak gözümü kapadım. Soğuk yağmur, tüm duygularımı temizledi. Nemli çimler elbisemin eteğini ıslatıyordu. “Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,” dedim. Bu en azından kısmen doğrudu.

Enzo da adeta yağmurun gece manzarasına verdiği parlaklığı iyice özümsemek istercesine avluya baktı. Gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Sonunda tekrar bana döndü. Bana canımı sıkan şeyin ne olduğunu sormak istiyormuş gibi duruyordu, sanki hissettiklerimin söylediğimden daha derinlere uzandığını biliyor ama bunu sormuyordu. *Sana söyleyebilir miyim? Söylersem bana sırt çevirir misin?*

Enzo beni sessizce izliyordu. Avlunun duvarındaki fenerler, yüzünü nemli, altın rengi bir ışık halkasıyla çevreliyordu ve saçlarındaki su damlaları karanlıkta parıltıyordu. Enzo’nun, şaşırtıcı bir şekilde Raffaele’den farklı bir güzelliği vardı –karanlık, yoğun, ihtiyatlı, hatta belki de tehditkâr– fakat ben onda yumuşak bir taraf, coşkulu bir arzu da görüyordum. Gözlerinde gizemli bir şeyler hafifçe titreyordu.

İçtiğim baharatlı şarap aniden cesaretlenmeme neden oldu. Bir anda altın zincirimi çıkardım, kollarımı kaldırdım ve kolyeyi boynuna geçirdim. Ellerim kızıl saçlarına, boynuna süründü. Bir yandan, Enzo’nun beni iterek kendinden uzaklaştırmasını bekliyordum. Fakat beni durdurmadı. Gözlerinin saydam, koyu bir

rengi vardı ve çok güzeldiler, irislerinde kızıl çizgiler, etrafında upuzun kirpikler vardı ve içleri arzu doluydu. Bir anda ilgisini çektiğimi fark ederek yutkundum. Ardından parmak uçlarımda yükselip onu usulca kolyesinden kendime doğru çektim ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdım.

Orada bir an duraksadım, içimde aniden kabaran cesaret beni adeta sarhoş etmişti. Enzo tek bir kasını bile kıpırdatmıyordu. Bu sırada içime bir sıcaklık dalgası yayılmadığını şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla fark ettim. Beni Bahar Ayları'nda öptüğü zamanki gibi bir his oluşmamıştı. *Yüreğinde korku var. Enerjisini geri çekiyor.* Bu düşünce beni gerçeğe geri döndürdü ve birden kendimi aptal gibi hissettim. Onunla en son, sırf gerektiği için, eğlencelerde sıradan gözükebilmek için öpüşmüştük. Hepsi buydu. Ondan uzaklaştım. Soğuk yağmur damlaları yüzümde dans ediyordu. *Aptal.* O an gereğine uygun bir şekilde hareket edebilecek durumda değildim; zihnimden çok fazla düşünce geçiyordu ve ben her biri için fazlasıyla yorgundum. Enzo'nun gözlerine bakamayacak kadar utanıyordum, bu yüzden geri çekilmeye başladım.

Enzo eldivenli elini belime koydu ve beni durdurdu. Bir an hareketsiz kaldım, beni kavrayan parmakları arasında titriyordum. Yağmur damlaları kirpiklerinde parıltıyordu. Diğer eliyle çenemi hafifçe kaldırdı. Dudaklarını benimkilere yaklaştırmadan önce yüzüne bir kez bakma fırsatını buldum. Ardından beni öpmeye başladı, bu kez *gerçekten* öpüyor, daha fazlasını almak üzere eğiliyordu.

Isı içimde infilak ederek vücudumdaki her damarı doldurdu, bu o kadar yoğun bir alevdi ki soluk alamıyordum. Soluk almak üzere ağzım açıldı fakat Enzo dudaklarımı yakalamıştı. Çenemi kaldırmak için kullandığı eli, dikkatli ve şefkatli bir şekilde çenemde

gezindi fakat ölümcül yeteneklerini dizginlemeye çalışsa bile, o ham gücünün yüzeyin hemen altında kıpırdandığını hissedebiliyordum. Enzo, bedeni kaskatı bir biçimde benimkine yaslanmış halde beni nemli duvara yasladı. O anda, hiçbir şey hatırlayamadım. Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. Gömleğinin ardından göğsünün hatlarını, Ölüm Meleği'nin altında, onu insan yapan bedeni hissedebiliyordum.

Enzo'nun öpücüğü uzayıp gidiyordu ve artık düşüncelerimi düzgünce aklımda tutamıyordum. Elim ensesinden, gömleğinin boynunda açık kalan kısmına kaydı. Gömlek kumaşını biraz daha açarak çıplak tenini, ardından köprücük kemiğinin o pürüzsüz hat tını, sonra da esmer omzunun kıvrımını ortaya çıkardım. Burada, parmağım bir yara izinin üzerinden geçti. Enzo elimi tutarak teninden uzaklaştırdı ve sıkıca başımın üzerindeki duvara yasladı. Öpücükleri boynuma doğru kaydı. Dudakları tenime değdiği her seferinde ısı bedenime dalgalar halinde yayılıyordu. Ayak parmak larım kıvrıldı. Yere yığılacağıma emindim fakat Enzo beni ayakta tuttu. Eteğimin kenarları giderek yukarı kalktı ve bacaklarımın üzerinde ıslak izler bıraktı. O eldivenli eller. Tenime değen yumuşacık deri. Biraz sonra, içimde balon gibi şişen sıvı bir alev dalgası hissettim ve başka hiçbir şey düşünemedim. İçime akan ısı dalgasının yanında dudaklarıma ve tenime düşen minik yağmur damlaları bana incecik buzdan iğneler gibi geliyordu. Bu zıtlık bana büyük zevk veriyordu. Gözlerimi kısarak çiseleyen yağmura baktığımda, soluğumun buharının kıvrılarak karanlık geceye doğru süzüldüğünü gördüm. Ayak parmaklarımda tuhaf bir karınca lanma hissettim. *Düşünemiyorum; güçlerim üzerindeki kontrolümü kaybediyorum.* Enerji ipliklerim yılanlar misali göğsümden çıkıp

gitmeye, Enzo'nun kalbini aramaya, tellerini onunkilere sarmaya, onları karanlık bir bulutla sarmalamaya başladılar.

Bu çok tehlikeliydi. İçimde ufacık bir uyarı alevi parladı ve tüm gücümle kendimi, sanrılarımı tekrar kontrol altına almaya zorladım. "Dur," diye fısıldadım, onu geriye iterek.

Enzo hemen geri çekildi, enerjisinin hararetini de birlikte götürdü. Bedenim serinledi. Bir an, sanki az önce neler olduğunu anlayamamış gibi kafası karıştı. Gözleriyle yüzümü inceledi. O güzel an sona erdi ve tüm karanlık düşüncelerim hızla geri gelip beni güçsüz kılarak midemi bulandırdı. Tenim karıncalanıyordu. Enerjim ne yapmaya çalışıyordu? O karanlık enerji ipliklerinin kalıntılarını hâlâ hissedebiliyordum, hâlâ Enzo'nun enerjisini arayıp benimkilerle onu sarmalamaya can atıyordum.

Sonunda, "Henüz on yedimde bile değilim," dedim. "Kendimi sana veremem."

Enzo başıyla onayladı. "Elbette." Bir anda kim olduğumu fark eder gibi oldu, bakışlarına o tanıdık ifade tekrar yerleşti ve ifadesi aklımı karıştırdı. Özür dilercesine, hafifçe gülümsedi. "O halde tanrıları kızdırmayalım."

Birlikte avludan çıkarak tekrar salona döndük. Sessizce yürüyorduk, kalbim adımlarımızla uygun bir şekilde atıyordu. Sonunda yatak odamın kapısına vardık. Enzo bir an bile oyalanmadı. Bunun yerine beni nazik bir şekilde selamladı ve iyi geceler diledi. Köşeyi dönüp ortadan kaybolana dek onu izledim. Ardından odama girdim.

Oda karanlıktı, yağmurun penceredeki yansımaları duvarlarda hareketli gölgeler yaratıyordu. Bir süre kapıya yaslanarak öylece durup öpüşmemizi zihnimde yeniden canlandırımdım. Yanaklarım hâlâ sıcacıktı. Orada ne kadar süre öylece durduğumu bilmiyordum. Elimini gerçekten de onun çıplak boynunda, köprücük kemiğinde,

omzunun açıkta kalan kısımlarında gezdirmiş miydim? Enerjim kontrolden çıkmış, kendini Enzo'ya sarmalamak mı istemişti?

Ona söylemek zorundayım.

Artık resmen bir Elit'tim; Hançerlere her şeyi söyleyebilme-
liydim. Enzo bana sırrını açarak, Teren'le ortak bir geçmişleri
olduğunu söylemişti. Herhangi birine, Teren'in kulağına fısıl-
dadıklarını söyleyeceksem, kesinlikle *ona* söylemeliydim. Birden
kendimi yeniden kapıya yönelirken buldum. Dışarı çıktım, ar-
dından koridorda geldiğim yönde ilerledim. Bir daha elime böyle
bir şans geçmezdi.

Koridor boyunca ilerlerken gökyüzünün tamamen karardı-
ğını, salon boyunca sıralanmış mumların yakıldığını ve yağmur
damlalarının durmaksızın yağdığını fark ettim. Mağaraya yönel-
dim. İçeriden kahkaha ve sohbet sesleri yükseliyordu. Herkes hâlâ
orada olmalıydı ve belli ki şarap da sınırsızca akıyordu. Yürürken
ellerim titriyordu.

Mağaraya bağlanan koridora ulaştım, ardından salona tepeden
bakan en son sütuna varınca durdum. Enzo'nun kızıl saçlarını fark
ettim. Onu görünce kalbim deli gibi çarpmaya başladı. *Artık ben
de onlardan biriyim. Onlar benim arkadaşım ve müttefikim. Bunu
bilmeyi hak ediyorlar. İçeri girmek üzere davrandım.*

Biraz sonra durdum.

Dante, Enzo'yu kenara çekmişti. Kendi aralarında biraz
konuştular, sonra Dante benim geçtiğim koridoru başıyla işa-
ret etti. Benim durduğum tarafa doğru yürüdü, kendi aralarında
konuşabilmek için uygun bir yer aradılar. Geriliyordum. Burada
olduğumu fark edeceklerdi. Korku mu, merak mı yoksa kuşku mu
olduğunu bilemediğim bir sebeple gölgeler arasına süzıldüm ve
etrafıma görünmez bir perde çektim. Üzerime bomboş salonun

yanılsamasını resmederek kendi görüntümü duvarın ve sütunun gölgelerine karıştırdım. Daha sonra nefesimi tuttum.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Hemen arkamda, birdenbire babamın hayaleti belirdi, parçalanmış göğsü güçlkle inip kalkıyor, dudakları kasvetli bir tebessümle kıvrılıyordu. İskeleti çıkmış elini omzuma koyarak, Enzo ve Dante'nin yaklaşan biçimlerini işaret etti. *Görüyor musun?* diye fısıldadı kulağıma ve o an içim buz kesti. *Bakalım düşmanın, hayatının aşkına neler söyleyecek.*

Babamın sesini duymazdan gelmek istiyordum fakat Enzo ve Dante sonunda salona girip benden birkaç metre ötede durduklarında, konuşmalarına kulak misafiri oldum. Benim hakkımda konuşuyorlardı.

Ve Moritas Ölümler Diyarı'ndan, gözlerinde öyle bir öfkeyle çıkıp geldi ki, onu gören herkes diz çöküp gözyaşı dökerek ondan af diledi. Fakat Moritas affetmek istemedi. Yeryüzüne seslendi ve yeryüzü sarsıldı, dağlar köyü küller ve taş yığınları altında bıraktı.

-Teaza Adası'nın yıkımına dair, Kaptan İkazara Terune

Adelina Amouteru

Albim, göğüs kafesimde şiddetle çarpıyordu. Enzo ve Dante'nin kalbimin sesini işitmemesi için tanrılara dua ediyordum.

"...ama asıl mesele şu ki, onu tanıdı," dedi Dante. Yalnızca sesi bile içimin öfkeyle titremesine neden oluyor, eğitimim sırasında bana yönelttiği tehditleri aklıma getiriyordu. "Ve sadece onu tanımakla kalmadı, bir şeyler *konaştıklarını* gördüm." Dante kaşlarını çatı. "Sana onunla ne konuştuğunu söyledi mi?"

"Teren onu duvara dayamıştı. Adelina ona saldırmaya çalıştı."

Dante dişlerini sıktı. "Daha uzun süre konuştular. Nerede şimdi o?"

"Dinleniyor," diye cevap verdi Enzo.

Dante ondan daha fazlasını bekliyordu. Enzo konuşmaya devam etmeyince, Dante homurdanarak söze girdi. "Grubumuzun güvenliğini tehlikeye attıklarında, kendi türümüzden olanları öldürmüştün."

Enzo bir an, sanki kendisine unutmayı tercih edeceği bir şey anımsatılmışçasına sessiz kaldı. Ellerimi birbirine kenetledim.

“Onun buradaki varlığı artık hepimizi tehlikeye atıyor,” diye devam etti Dante. “Fırtınalar Turnuvası’na birkaç gün var ve Adelina’nın bir kez daha tanınmasına izin veremeyiz.”

“Adelina, Kral ve Kraliçe’ye yaklaşabilmemiz için elimizdeki tek yol olabilir.”

“Bizi *sabote eden* de o olabilir. Engizisyon’un *malfetto*’ların turnuvaya katılmalarını yasakladığı günün, Adelina’nın iznin olmadan yarışı seyretmeye gittiği günle aynı olması tuhaf değil mi?”

“Bizi ihbar etmek isteseydi, şimdiye dek Engizisyoncular her tarafımızı sarmış olurdu.” Enzo kollarını arkasında birleştirdi. “Bu çoktan olmuş olurdu.”

Dante göz ucuyla ona baktı. “Söyleyecekleriniz bu kadar mı, Ekselansları?”

Enzo gözlerini kıstı. “Sen ne öneriyorsun?”

“Buradan çıkarken ona eşlik ettiğinizi gördüm. Diğer Elitler de şüphe ediyorlar. Sizi senelerdir tanırım. Gerçeği yüzünüzde görebilirim.”

“Görülecek bir şey yok.”

“Size Daphne’yi anımsatıyor, değil mi? Onun o küçük Tamoura’lı yüzü?”

Birden üzerime bir uyuşukluk dalgası çöktü. *Daphne. Daphne de kim?*

Beni sarmalayan sislerin arasından, Enzo’nun yüreğinde giderek kabaran, dışarı çıkmak için çeperini zorlayan devasa öfke dalgasını hissettim. Hissettiğim enerji soluksuz kalmama neden oldu ve sesimi bastırmak için elimle ağzımı kapadım. Kalbim beni uyarırcasına çarpıyordu.

“Tehlikeli sulardasın,” dedi Enzo ona alçak bir sesle.

Dante bir an tereddüt edip bocaladı, fakat hemen ardından kaşlarını çatarak sözlerine devam etti. Sesi şaşırtıcı bir şekilde değişip o küstah, zorba lütufkârlıktan sıyrılmış, samimi bir endişe barındırmaya başlamıştı. “Bak. Hepimiz Daphne’yi severdik. O tanıdığım en iyi *malfetto* olmayan kızdı. Sağlığımı geri kazanmam için bana baktı. O olmasaydı ölmüş olurdu. Onu bulmak için kendi mülkünüzü ya da Fortunata Saray’ını terk ettiğiniz onca zaman seni fark etmedim mi sanıyorsun? Onunla evlenmek istediğini bilmediğimizi mi sanıyorsun?”

Onunla evlenmek.

Dante’nin sesi sakinleşti. “Onun için ben de yas tutmadım mı sanıyorsun? Onun için şehirdeki tüm Engizisyoncuları öldürmek istemediğimi mi sanıyorsun?”

Enzo sessizce onu dinledi, yüzü taştan yapılmış gibiydi. Şimdi ortada, enerjisinin etrafını çevreleyen, duygularını hissetmemi engelleyen duvarlar vardı. Yarattığım görünmezlik yanılsamasına odaklanmak için kendimi zorladım. *Neden ona yalancı demiyorsun, Enzo?* Çünkü bunların hepsi gerçektir. Enzo’nun bana zaman zaman bir başkasıymışım gibi bakmasına şaşmamam gerekiyordu. Bir zamanlar yaşamış, Enzo’nun bir zamanlar sevdiği ve hâlâ aynı hisleri beslediği bir kıza bakıyormuş gibi.

Dante öne eğildi. İçindeki öfke kabardı. “Adelina o değil. İçinde o ateş var, bunu kabul etmem gerek ve bir de –işaretleri haricinde– onun yüzüne sahip. Ama ikisi birbirinden tamamen farklı iki insan, Ölüm Meleği. Ve şunu söyleyebilirim ki, herkes Daphne’ye güvenirken, yeni kıza *kimse* güvenmiyor. Hepimiz en iyi ihtimalle, ona müsamaha göstermeye çalışıyoruz.” Dante iki parmağını kaldırmak için duraksadı. “O kız emirlerine karşı geldi

ve düşmanla konuşurken görüldü. Bundan daha azı için bile onu öldürebilirdin. Ona, diğerlerine vermediğin şansları verdin. Ona karşı yumuşak bir tavır takındın. *Ben* emir almaktan hoşlanmam ama yine de *senden* alıyorum. Bu emirleri, sen gidip de sana çoktan ölmüş sevgilini anımsatan bir kız için uğraş diye almadım.”

Enzo o an Dante'ye, karşısındakinin dikkatle bir adım girilemesi için yeterli olacak bir bakış attı. “Ben Adelina'nın kim olduğunun pekâlâ farkındayım,” dedi Prens alçak sesle. “Ve kim olmadığını.”

“Ona âşıksanız, bunu bilemezsiniz, Ekselansları.”

“Benim gönül ilişkilerim seni ilgilendirmez.”

“Eğer ilişkide bulunduklarınız bizi hedeflerimizden uzaklaştırıyorsa ilgilendirir.”

Enzo gözlerini kıstı. “O benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” diye çıkıştı, elini umursamaz bir hareketle sallayarak. “Benim gözümde acemi bir Hançer'den fazlası değil. Sadece planlarımızın bir parçası.” Sesindeki buz gibi ifade beni derinden yaraladı. *Daha fazlası değil.* Kalbim paramparça oldu.

Bu sözler üzerine Dante küçümseyici bir ifadeyle güldü. “Bu doğruysa, o halde başka bir Hançer'den bazı tavsiyeler almanda sakınca olmamalı.” Dante kendini işaret etti.

“Peki, sen ne öneriyorsun?” dedi Enzo.

“Kendi şerefim üzerine, *sen* ona müsamaha gösterdiğin sürece ben de gösteririm. Onu istediğin gibi kullan. Ama tahta geçip eğlence sona erdiğinde ondan kurtul. O kız sana uzun süre sadık kalmayacak.”

Enzo'nun kalbinde uyanan karanlık dalgası, diğer Hançerler ve koruyuculardan yayılan heyecanı gölgeleyen öfke, mağarayı tamamen sarmalayan hiddet üzerine ürperdim.

“Endişelerini takdirle karşılıyorum,” dedi bir süre sonra, sözcükleri yavaş ve kaygı verici bir şekilde vurgulayarak. “Fakat konuşmamız burada sona erdi.”

“Siz nasıl isterseniz, Ekselansları,” dedi Dante tiksintiyle. “Hepimizi tehlikeye atmış olabilirsiniz.” Kalabalığa yönelmek üzere geri döndü. Enzo olduğu yerde kaldı, tedbirli ifadesiyle, Örümcek’in sırtına diktiği bakışlarıyla bir an düşündü. Sanki bir bıçak yaramın içinde döndürülüyormuş gibi bana acı veren o an, Dante’nin sözleri üzerinde *düşünüyormuş* gibi geldi.

Sonunda Enzo da diğerlerinin yanına döndü. Ben dönmedim. Olduğum yerde, salonun girişinde titreyen bir yığın gibi çömelmiş duruyor, içerideki eğlence devam ederken görünmezlik perdemin ardında yapayalnız oturuyordum. Hançerlere söylemek üzere hazırladığım sözcükler dilimin ucunda solup gitti. Biraz önce Enzo’yla paylaştığım öpücüğün hatırası üşüyerek titrememe neden oluyordu.

Öfke duymuyordum. Kıskançlık duymuyordum. Hissettiğim sadece... derin bir boşluktu. Kemiklerimde hissettiğim bir kayıp hissi. Nedense, Gemma’nın etrafta yankılanan esprileri ve koruyucuların kahkahaları artık bana oldukça tehditkâr geliyordu. *Gemma sana iyi davrandı. Raffaele seni kanatları altına aldı.* Büyük bir ümitsizlikle bu düşüncelere tutunarak teselli aradım; Dante’nin yalan söylediğine kendimi inandırmak istiyordum. Ancak bunu yapamıyordum.

Bana yalnızca, ihtiyaç duydukları için iyi davranmışlardı. Tıpkı Enzo gibi. *Koşullu iyilik.* Değersiz olsaydım bana arkadaşça davranırlar mıydı?

Sonunda ayağa kalktım ve odama yöneldim. Yarattığım sanrı etrafımda dalgalanıyordu. O an salonda biri olsaydı, havada kıpırdanan bir akım, koridor boyunca süzülen tuhaf bir gölge görürdü.

Odama ulaştım, kapımı kilitledim, etrafımdaki yanılsamayı çözdüm ve karyolamın ayakucunda yere çömeldim. Burada nihayet tüm duygularımı serbest bıraktım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Onlara her şeyi anlatabileceğimi düşündüğüm zamanlar buraya kadardı demek. Zaman geçip gidiyordu. Dakikalar, bir saat. Kim bilebilirdi. Ay ışığı pencerelerimden içeri girmeye başladı. Tekrar çocukluğumda kullandığım yatak odamdaydım ve babamdan kaçıyordum. Tekrar eski evimin merdiven korkuluklarında oturmuş, beni misafirine satmaya çalışan babamı dinliyordum. Belki de beni Enzo'ya ispiyonlayan Dante'yi dinliyordum. Benim hakkımda konuşuyorlardı. *Her zaman benim hakkımda konuşuyorlar.* Tam bir çember çizmiş ve kaderimden kaçamamıştım.

Babamın hayaleti, hemen yanımdaki duvardan geçerek karşımda belidi. Önümde diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasında aldı. O an neredeyse dokunuşunun hafif hışırtısını, ölümün buz gibi ürpertisini hissettim. Babam gülümsedi. *Görmüyor musun, Adelina?* dedi usulca. *Sana her zaman nasıl sahip çıktığımı görmüyor musun? Sana öğrettiğim her şey doğru. Senin gibi bir malfetto'yu kim sever ki?*

Ellerimle başımı kavrayarak gözlerimi sıkıca kapadım. *Enzo onlar gibi değil. O bana inandı. Beni buraya aldı ve onlara karşı savundu.* Benimle Bahar Aylarında dans edişini, beni Teren'den koruyuşunu hatırladım. Birlikte talim yaptığımız günler, öpüşündeki nezaket, sevecen gülümsemesi. Kelimeler tanınmaz bir hal alana dek bunları kendi kendime tekrar edip durdum.

Ama onca şeyi gerçekten senin için mi yaptı? diye fısıldadı babam.
Yoksa kendisi için mi?

Vaktin ne kadar geç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla şafak yakında sökecekti. Belki de aradan sadece birkaç dakika geçmişti. Tek bildiğim, vakit geçtikçe içimdeki her şeyiyle gerçek olan tarafın yerini yavaşça ama kati bir şekilde çok daha kötü bir şeye bırakmaya başladığıydı. Bir zamanlar üzüntü olan şey yerini öfkeye bıraktı. Karanlık içime süzüldü. İçimdeki karanlığı bitkin bir halde karşıladım.

Çömeldiğim yerden kalktım. Ayaklarım kapıya doğru gidiyordu. Tekrar koridora çıktım fakat bu kez diğerlerinin bulunduğu tarafa gitmedim. Bunu yerine ayaklarım aksi yönü, beni saraydan dışarı, sokağa, kanallardan aşağı doğru götürecektir yönü gösterdi.

Engizisyon Kulesi'ne doğru giden tarafı.

Teren Santoro

Saraydaki ışıklar o gece loştu. Teren bomboş koridorlarda, ona soldukça tanıdık gelen bir yol üzerinde ilerliyordu. Botları zeminde hafifçe yankılanıyor fakat yere sert olmayan adımlarla basıyor ve belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Koridorun sonunda Kral'ın özel yatak odası vardı. Ancak kapıların önünde her zaman muhafızlar nöbet tutardı. Bunun yerine Teren dolambaçlı bir yoldan gitti, daha dar bir koridordan ilerleyerek onu doğruca yatak odasına götürecek olan, duvardaki görünmez bir panelden geçti.

Gizli kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. Teren'in gözleri hemen yatağa kayd. Aylardan yükselen ışıktaki Kral'ın, yatak örtülerinin altında kalkıp inen göğsünü görebiliyordu. Hemen yanında, Kraliçe Giulietta yatakta dimdik oturuyordu. Kraliçe, Kral'ın odasında o kadar nadiren bulunurdu ki, onun buradaki görünümünü Teren'e yabancı geldi. Giulietta, Teren'le göz göze geldi ve onu yakınına çağırırdı.

Kral'ın etrafında keskin bir şarap kokusu vardı.

Teren daha da yakına gitti. Kraliçe'ye sorgulayan bir bakış attı.

O da karşılığında Teren'e içten bir ifadeyle baktı.

Teren, beline soktuğu bıçağı çıkardı. Bu pek görülmedik bir silahtı, o kadar küçük ve inceydi ki ancak bir doktorun ameliyata kullanacağı bir şeye benziyordu. Teren bıçağı kaldırdı. Diğer eliyle, pelerininin içinden ağır, ahşap bir tokmak çıkardı.

Teren bunu çocukken, kendisi bir kenarda durup ağlarken, doktor ölüm döşeğindeki babasını tüm acılarından arındırırken öğrenmişti. Her şey çabuk ve acısız olmuştu. En önemlisi de, kan çıkmadan ve yaralar açılmadan olmuştu. Engizisyon babasını toprağı verdiğinde sanki adam uykusunda ölmüş gibiydi, vücudu zarar görmemiş ve el sürülmemişti.

Teren, elindeki iğne benzeri bıçağı Kral'ın sağ gözünün iç ucuna yerleştirdi. Ahşap tokmağı bıçağın üstüne yerleştirdikten sonra havaya kaldırdı. Giulietta sessizce onu seyretti.

Kenettra'nın yasal hükümdarı Giulietta'ydı. Tanrılar, Prens Enzo'yu işaretleyerek, onu bir *malfetto* olarak lanetleyerek bunu emretmişlerdi. Tanrılar Kenettra'ya güçsüz bir kral, kraliyet soyundan bile olmayan bir asilzade olan Estenzia Dükü'nü bahşetmişlerdi. *Fakat Giulietta saftı.* Kenettra'ya o hükmetmeliydi. Adelina'nın yardımıyla, Teren Genç Elitler'i yok edecekti. Ve Giulietta'nın desteğıyle, tüm ülkeyi *malfetto*'lardan temizleyecekti. Bu düşünceyle Teren gülümsedi. O gece Giulietta muhafızları çağırarak ve onlara, yanında yatan Kral'ın soluk alıp verişinin durduğunu söyleyecekti. Kral'ın doğal sebeplerden, aşırı şarap tüketiminden ya da kalp krizinden öldüğünü ilan edeceklerdi. Ve o gece Teren, şehrin *malfetto*'larına karşı gerçek bir temizliğe girişecekti.

Teren tüm gücünü topladı. Ardından tokmağı bıçağın kabzasına vurdu. Bıçak göze esaslı bir darbe indirdi. Kral'ın bedeni seğirtmeye başladı. Daha sonra hareketleri yavaş yavaş kesilmeye başladı.

Kral öldü. Çok yaşa kraliçe.

Aşk olmak sürekli korkmaktır. Sevdigine bir şey olacak diye korkar, ölümüne bir dehşete kapılırsın. Olasılıkları düşünürsün. Her düşünceyle birlikte kalbin sıkışıyor mu? İşte, dostum, bu aşktır. Ve korku olmadan aşk da olamayacağı için, aşk hepimizi esir eder.

-Üç Kralın Aşk Hikayesi Üzerine Özel Bir Tez, *Barones*

Sammarco

Adelina Amouteru

Fstenzia'da fazla dışarı çıkmadığım için bilemiyordum ama bu kadar geç saatte şehrin daha sakin olabileceğini düşünmüştüm. O gece öyle bir şansım yoktu. Sokaklar Engizisyon muhafızlarıyla doluydu. Aslında, sokakta devriye görmeden tek bir köşeyi bile dönemiyordum. Beni yavaşlamaya zorluyorlardı. Bir şeyler olmuştu. *Neler oluyordu?*

Gümüş maskemi düzgünce kolumun altına sıkıştırarak gölgeler arasından geçtim. Etrafımı bir görünmezlik perdesiyle kapladım fakat bu beni anında bitkin düşürdü, bir seferde yalnızca birkaç dakika boyunca yapabiliyordum. Gücümü toplayabilmek için sık sık karanlık ara sokaklarda durdum. Görünmezlik zor bir şeydi, neredeyse bir başkasının görünümüne bürünmek kadar zordu. Her adımında etrafım değişiyordu ve benim de onunla birlikte değişebilmek için yarattığım yanılsamayı değiştirmem gerekiyordu.

Çabucak ve doğru değişmediğim takdirde, havada oluşan bir dalga gibi görünüyordum. Bu nedenle görünmezliğin neticesi, gerçek halimin neye benzediğini güçlkle hatırlayabileceğim noktaya kadar sürdüreceğim daimi bir konsantrasyon haline geliyordu. En azından vakit gece yarısıydı. Hataları daha fazla bağışlayan bir saatti.

Yanımdan daha fazla Engizisyon devriyesi geçip giderken tekrar saklandım. Karanlık gecede, uzaklarda bir yerde birkaç çığlık işittim. Dikkatle dinledim. İlk başta ne söylendiğini anlayamadım. Birkaç dakika sonra kelimeler anlaşılır hale geldi.

"Kral öldü!"

Uzaklardan gelen bu çığlık olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Kral... öldü mü?

Bir an sonra, diğer bir ses ilkinе eşlik etti ve aynı sözcükleri tekrarladı. Ardından bir diğeri geldi. Bu seslerin arasında bir başka cümle çalındı kulağıma. *Çok yaşa Kraliçe!*

Kral öldü. Çok yaşa Kraliçe. Duvara tutunarak ayakta kaldım. Hançerler bu gece mi harekete geçecekti? Hayır, geçemezdi. Bunu planlamamışlardı. Kral, Hançerler ona ulaşmadan ölmüştü. Neler olmuştu?

Teren, dedi zihnimdeki bir fısıltı bana. Fakat bu bana doğru gelmedi. Teren neden Kral'ın ölmesini istesindi ki?

Gondola binme tehlikesini göze almadan, uzaklarda yükselen Engizisyon Mihveri kulesini görmem bile tam bir saatimi aldı. Onun ötesinde de saray yer alıyordu ve yanılmıyorsam, Engizisyonculardan oluşan bir küme o yöne doğru gidiyordu.

Kulenin olduğu meydana vardığımda, alnımda buz gibi terler birikmişti. Yakınlardaki bir dükkânın gölgesinde durdum, ardından etrafımdaki görünmezlik sanrısını kaldırıp bir an maskemi çıkar-

rarak derin bir nefes aldım. İlk kez bu kadar uzun süre boyunca yarattığım bir sanrıyı yerinde tutabiliyordum ve sonuç, olduğum yerde sallanmama neden olan bir baş dönmesi oldu. Dokuz yaşımdayken babamın çalışma odasına gitmiş ve yerel bir doktordan, huysuzluğumu kontrol altına almak için bir ilaç tavsiyesi istediği mektubu yırtmıştım. Babam elbette yaptığım şeyi öğrenmişti. Violetta'ya beni, yiyecek ve su olmaksızın üç gün boyunca odama kapamasını söylemişti. Violetta ikinci günün sonunda beni neredeyse kendimden geçmiş halde bulduğunda, babama beni serbest bırakması için yalvarmıştı. Babam da beni serbest bırakmıştı. Daha sonra da bana, açlık ve susuzluktan zevk alıp almadığımı sormuştu. Bunların içimde herhangi bir şeyleri uyandırıp uyandırmadığını sormuştu.

O zaman, kilitli kapıma yaslanarak kısık sesimle kardeşime beni serbest bırakması için bağırdığım zaman hissettiğim baş dönmesi, o an hissettiğimden çok farklı değildi. Ancak bu deneyimin anısı bana güç veriyordu. Birkaç dakika sonra yutkundum ve kendimi toparladım. Bakışlarım kuleye odaklandı.

Kısa bir patika, ana meydandan çıkarak kulenin yüksek kapılarına varıyordu ve Engizisyoncular bu yol boyunca sıralanmıştı. Kulenin girişinde büyük, yuvarlak bir fener asılıydı ve kapının koyu ahşabını aydınlatıyordu. Kendimi yeniden gizlemeye başladım fakat sonra durdum. Enerjimi neden şimdiden tüketiyordum ki? Kapıya etrafımda görünmezlik örtüsüyle gidersem, içeri girmek için kapıyı itmem gerekecekti. *Bunu* gizlememe olanak yoktu.

Ben de bunun yerine, muhafızlara doğru ilerledim. Bunu, final yarışlarının heyecanıyla çılgına dönen bir şehirde en son yaptığım zamanın anısı belirdi zihnimde.

İki Engizisyoncu hemen kılıçlarını çekti. Doğruca yüzlerine bakmak için kendimi zorladım. "Buraya Üstat Santoro'yu görmek için geldim," dedim. "Beni şahsen görmek istemişti."

Teren'in ismini söylediğimde, adamlardan birinin yüzünde hafif bir kuşku ifadesi belirdi. Bu duygu yüzünden enerjim harekete geçerek güçlendi. Onlara kaşlarımı çatarak baktım. Bu kez, açıkça görülebilen tedirginliklerinden yararlandım. Pelerinimin içinden gümüş maskeyi çıkardım. "Kendisine Genç Elitler'e dair haberlerim var." Sesim kendimi bile şaşırtacak kadar sakın çıktı. "Gerçekten de beni geri çevirme riskine girmek ister misin?"

Adamın gözleri maskeyi gördüğü an, onu tanıdığını belirten bir ifadeyle irileşti ve bu asker üzerinde kontrolü elde ettiğimi, onu isteği dışında bir şeyler yapmaya zorladığımı hissettikçe enerjim daha da kuvvetlendi.

Sonunda, ilk Engizisyoncu diğer ikisine beni almaları için işaret etti. "Onu içeri alın." Ardından bana bakarak homurdandı. "O gelene kadar bekleyeceksin."

Teren bu gece kulede değil. Engizisyoncuların kollarımı tutan elleri bana Dalia'daki infaz günümü hatırlattı. Beni götürürlerken, sokaklarda koşturan diğer Engizisyonculara omzumun üzerinden baktım. O gece korkunun enerjisi oldukça yüksekmış gibi görünüyordu. Bu enerji içimde nabız gibi atıyor, hislerimi harekete geçiriyordu.

Birlikte kuleye girdik. Beni ana salondan ayrılan küçük bir odaya götürdüler ve burada da yere oturtular. Ardından, çember biçiminde etrafımı sardılar ve her birinin mızrağı doğruca üzerime yöneldi. Kapının önünde başkaları da dikiliyordu. Hislerimi hiçbir şekilde belli etmemeye kararlı bir şekilde, gözlerimi dikip onlara baktım. Bu kule de benim bir zamanlar kapatıldığım kule gibiyse,

zindan alt katta bir yerde olmalıydı. Kız kardeşim elindeyse... Teren, Violetta'yı nerede saklıyor olabilirdi?

Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum ve dakikaları sayıyordum. Engizisyoncular hareketsiz bekliyorlardı. Eğitim sırasında bunu mu öğreniyorlardı... Belli bir süre boyunca kısırtısız beklemeyi? Hissettikleri tedirginliği etrafımda hissedebiliyordum; ısrarlı, davranışlarının temelinde yatan ve üzerine örtmeye çalıştıkları katı, hissiz kabuğun altından gizlice etrafı gözetleyen bir duyguydu bu. Onlara gülümsedim. Korkuları arttı. Benim heyecanım da bununla birlikte arttı.

Birden, pencerelerin dışından kırılan camların sesi geldi. Daha sonra da çığlık sesleri. Sesin geldiği tarafa döndüm. Hareketlenmem üzerine tüm muhafızlar kılıçlarını kaldırdılar fakat ben pencerelere bakmayı sürdürdüm. Koşuşturan ayakların sesi, hatta yüzlercesi, ardından daha çok ses ve sonra kaos. Pencerelerin koyu renk camlarına sarı ve turuncu renklerden oluşan hafif bir parıltı vurdu. *Kral'ın ölümü*. Bu olanlar onun ölümüyle mi alakalıydı? Hançerler ne olduğunu biliyor muydu? Enzo oradan kaçtığını biliyor muydu?

Kapı aniden açıldı. Yeni bir Engizisyoncu hızla içeri girdi, ardından en yakınındaki muhafızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylediklerini boş yere anlamaya çalıştım. Dışarıda, karanlık gecenin içinde daha fazla çığlık ve bağırış sesi yükseldi.

Ve biraz sonra onu işittim; koridorun ilerisinden yükselen o tanıdık sesi. Başım sesin geldiği yöne çevrildi. Teren geri dönmüştü.

Uzun adımlarla odaya girdi, yürüyüşünde bir kasıntılık vardı, başı dimdik yukarıdaydı ve dudaklarına buz gibi bir gülümseme yerleşmişti. Beni görünce duraksadı. Hızla soluk aldım. Bir anda

tüm görevim –sahip olduğum tüm güçler– onun varlığıyla solup gidecekmiş gibi oldu.

“Gelmişsin,” dedi sonunda, tam önümde durarak. “Vakit geldi. Seni bu gece öldürmek zorunda kalacağıma emindim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni bu zahmetten kurtardın.”

“Kral’ın öldüğünü duydum,” diye fısıldadım.

Teren başıyla tek bir hareket yaptı, fakat sözleri anlayıştan yoksundu. “Ani bir rahatsızlık. Hepimiz yastayız.”

Bir an titredim. *Sen yasta mısın, Teren?* Onun bu gerçekçi yanıtı, olanlardan Hançerlerin sorumlu olmadığına yeterli bir kanıtıydı. Fakat Kral’ı Hançerlerin öldürmemiş olması... onun öldürülmediği anlamına gelmezdi. *Ani bir rahatsızlık* kulağa oldukça şüpheli geliyordu.

“Bana kız kardeşime dair söz vermiştin,” dedim, gözlerimi kanlı pelerinine dikerek. “Onun güvenliğine dair.” Bir an, güçlerimi onun üzerinde kullanmayı düşündüm. Ama sonra ne olacaktı? Yaratabildiğim tek şey yanılısamalardı. Ona zarar veremezdim. Enzo bile veremezdi.

“Benim sözüm de seninki kadar sağlamdır,” diye cevap verdi, beni anlamlı bir şekilde süzerek. “Ama uzun süre sağlam kalmayabilir.”

Teren o gece şehre ne yapılmasını emretmişse, o şey beraberinde bir dehşet dalgası da getirmişti. Karşımdaki adamı inceledim, kalbinde bir girdap gibi dönen karanlığı, gözlerinde ışıldayan deliliği hissettim.

Topla kendini. Yoğunlaş. Kendimi sakinleştirdim, korkumu bir bıçak misali keskinleştirdim. “Beni kardeşime götür. Yoksa sana hiçbir şey söylemem.”

Teren başını yana eğdi. “Taleplerde bulunuyoruz, öyle mi?” Gözleri kısıldı. “Yollarımız en son kesiştiği zamandan bu yana sana bir şeyler olmuş.”

Göğsümün içinde, hırsa karşı uyumum giderek kabardı. “Genç Elitler’i ele geçirmekle ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?”

Yanıtım Teren’den tek bir gülümseme almama neden oldu. Gülümsemesi yüzünde bir an titreşti, çılgınca ifadesini biraz hafıfletti ve bana çok daha ciddi bir şekilde baktı. “Onlara sırt çevirmene ne neden oldu?”

Geri çekildim. Onlardan duyduklarımı yeniden değerlendirmek istemiyordum. “Kız kardeşimin hayatını tehdit ettiğin yetmiyor mu? Beni bir kenara sıkıştırdığın?”

Gözleri merakla parladı. “Daha fazlası da var.”

Enzo’nun öpücüğünün harareti davetsiz bir şekilde aklıma düştü, beni gördüğü anda bakışlarının yumuşaması, beni duvara yaslaması... onunla Dante arasında geçen konuşma. Bu duyguyu bir kenara ittim ve Teren’e bakarak başımı iki yana salladım. “Önce kız kardeşimi görmeme izin ver,” diye tekrar ettim.

“Bana istediklerimi vermediğin takdirde, adamlarıma hemen şimdi onu öldürmelerini söylersem?”

Çenem kasıldı. *Cesur olmaya devam et.* “Böyle bir şey söyler-sen asla konuşmam.” Geri adım atmayı reddederek, bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. En son buluştuğumuzda beni şaşırtmıştı ve karşısında korkudan köşeye sinmiştim. Bu kez aynı şeyi yapma lüksüm yoktu.

Sonunda Teren kendisini takip etmem için bana doğru başını salladı. “Gel öyleyse,” dedi, Engizisyonculara işaret ederek. “Senin oyununu oynayalım bakalım.”

Başarı. Engizisyoncular kılıçlarını indirdiler ve beni ayağa kaldırdılar. Yavaş yavaş enerjimi göğsümde toplamaya başladım. İçimdeki her şeye ihtiyaç duyacaktım, aksi halde buradan Violetta'yla birlikte çıkıp gitme şansım olmayacaktı.

Teren, en sonunda bastığımız taş basamakları saymayı bırakana dek bizi zindanlarda aşağı, iyice aşağı doğru indirdi. Burası nereye kadar gidiyordu? Yolumuza devam ederken diğer katlardan yükselen mahkûmların çığlıklarını, insanı dehşete düşüren acı feryatlardan oluşan koroyu işittim. O noktada soluğumu tutmak zorunda kaldım. Daha önce hayatımda, onca korku ve öfkenin tek bir yerde böylesine yoğunlaştığını hissetmemiştim. Hislerim dört bir yanımda süzülüyor, kendileriyle bir şeyler yapmam için can atıyorlardı. Kendi duyduğum öfke ve korku diğer hislerime baskın gelmek istercesine beni tehdit ediyordu. Dişlerimi sıkarak güçlerime sıkı sıkıya sarıldım. Burada çok şey yapabilirdim. Daha önce hiçbirinin görmediği türden bir yanılısama çağırabilirdim.

Fakat kendimi tutmaya devam ettim. Ta ki Violetta'yı gözlerimle görene dek.

Nihayet Teren bizi, diğerlerinden çok daha sessiz bir kata götürdü. Duvarlar boyunca, demir parmaklıklarla kaplı küçük, ahşap kapılar sıralanıyordu. En sonda bulunan tek bir kapının önüne gelene kadar, loş bir koridor boyunca ilerledik. Burada içimdeki karanlık öylesine güçlendi ki, neredeyse sendeliyordum. Daha önce ben de böyle bir yerde bulunmuştum.

"Kız kardeşiniz," dedi bana, alay edercesine beni başıyla selamlayarak. Diğer Engizisyonculardan biri kapının kilidini açtı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Gözlerimi kırıştırdım. Ağır kapının ardında küçük, daracık bir hücre vardı. Duvarın üzerindeki çıkıntılar boyunca mumlar

yanıyordu. Bir köşede, içi saman dolu bir yatak vardı ve yatağın üzerinde çok tatlı, kırılgan bir yüzü ve artık birbirine karışarak iyice matlaşmış olan koyu renk bukleli bir kız oturuyordu. İncecik ve narin genç kız, soğuktan titriyordu. Şaşkınlıkla açılmış gözleri beni buldu. Onu görünce içime adeta akın eden karmakarışık hisler –neşe, sevgi, nefret, kıskançlık– beni bir an utandırdı.

“Adelina?” dedi kız kardeşim. Ve birden evden kaçtığım, Violetta’nın yatak odamın kapısının eşliğinde durarak uykulu gözlerini ovuşturduğu gece aklıma geldi.

Engizisyoncular hemen içeri doluşarak etrafını sardılar. Violetta yatağın üzerinde onlardan uzaklaşarak dizlerini çenesine doğru çekti. Kız kardeşim bunu yaparken, el ve ayak bileklerinden onu yatağa bağlayan zincirleri gördüm.

Karanlık içimde uğulduyordu. Onlar Violetta’ya zarar vermeden ikimizi de dışarı çıkarabilecek nasıl bir yanılsama yaratabilirdim? Aramızdaki mesafeyi, beni Engizisyonculardan ve Teren’den ayıran basamakların sayısını kafamda ölçüp biçtim. Raffaele ve Enzo’nun bana öğrettiği her şey birer birer aklımdan geçti.

Teren odaya girmemi bekledi ve kapıyı ardımızdan kapadı. Violetta’ya yaklaştı. Teren yaklaştıkça, Violetta’nın duyduğu korkunun arttığını hissettim ve onunla birlikte benim korkum da arttı. Teren ciddi bakışlarla ona tepeden baktı, ardından pelerininin etekleri ardında uçuşarak tekrar bana döndü.

Bir an beni inceledi. “Söyle bana Adelina... isimleri ne?”

Ağzımı açtım.

Ona korkunç Örümcek’ten bahset, dedi zihnimdeki incecik sesler bana neşeyle. Haydi. O bunu hak ediyor. Ona Enzo’nun, Michel’in ve Lucent’in ismini ver. Gemma’nın ismini ver. Çok iyi gidiyorsun. Zihnimde, bildiğim her şeyi Teren’e itiraf ettiğimi hayal ettim.

"Genç Elitler nerede?" diyecek.

"Fortunata Sarayı'nda," diye cevap vereceğim.

"Neresinde?"

"Çok fazla gizli geçidi var. Onlar sarayın altındaki yeraltı mezarlıklarını kullanıyorlar. Girişi en küçük bahçenin içinde bulabilirsin."

"Bana isimlerini söyle."

Söylüyorum.

Kafamdaki hayaller birden kayboldu ve yeniden karşımda duran Teren'i gördüm. Nedense ağzımdan herhangi bir itiraf çıkmadı.

Sessiz kalmama karşın, Teren sakın görünüyordu. "Adelina, çok etkilendim. Sana *sahiden* bir şeyler olmuş."

Kafamın içinde hafif bir alarm çaldı. "İsimlerini istiyorsun," dedim, oyunu sürdürerek.

Teren meraklı bir ifadeyle beni inceledi. Dudakları seğirdi. "Hâlâ kararsızsın, değil mi?" Etrafımda bir çember çizerek yavaşça yürüdü, o kadar yakınımdaydı ki pelerininin tenimi hafifçe sıyırıp geçişini hissedebiliyordum. Birden içim ürpererek, bu anın bana taşlarla olan sınavım esnasında etrafımda dolaşan, beni iyice ölçüp biçen, potansiyelimi anlamaya çalışan Raffaele'yi hatırlattığını fark ettim.

Sonunda Teren tam önümde durdu. Kılıcını çekti ve Violetta'ya doğrulttu. Bir an yüreğim sıkıştı. "Neden onları bu kadar sadakatle koruyorsun, Adelina? Gruplarına dahil edildiğin zaman sana ne vadettiler? Seni bir grup asil kahraman olduklarına mı inandırdılar? Seni *gerçekte* işledikleri cinayetler yerine, onurlu bir dava uğruna gruplarına aldıklarını söylediler? Sence Bahar Ayları gösterileri daha çok masum insanın canını almadı mı?" Solgun, nabız gibi atan gözlerini üzerime dikti. "Yapabileceğin şeyleri gördüm. Ruhundaki karanlık tarafı biliyorum. Onlardan kaçmak

istiyordun... bahse girerim onlara güvenmiyorsun. Sende... farklı bir şeyler var. Senden hoşlanmıyorlar, değil mi?"

Bunu nereden bilebilir? "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından.

"Oraya ait olmadığını bildiğin için buradasın," diye cevap verdi soğukkanlı bir şekilde. "Sana bir şey söyleyeyim, Adelina. Tüm şehri yakıp yıkmaktan fazlasını istemeyen bir grup suçluya sırt çevirmekte utanacak bir şey yoktur. Başın belaya girse seni korurlar mı sanıyorsun?" Göz ucuyla bana bakarak döndü.

Kazıklarda yakılan *malfetto*'ları ve onları kurtarmayı tercih etmeyen Hançerleri düşündüm. Çünkü yakılanlar Elit değildi.

"O gün seni kurtarmaya geldiler çünkü sende, onların istediği bir şey vardı," dedi Teren, ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Hiç kimse, kendisi için faydalı olan şeyi bir kenara atmaz... ta ki o şey günün birinde daha fazla işe yaramayana dek."

O haklı.

"Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca senden hoşlandım," diye devam etti. "Hiç durup, Zevk meleği ve erkek kardeşi hırs meleğinden bahseden efsane hakkında düşündün mü? Leates'i gökyüzünden kovan, ölümü onu tekrar tanrıların arasına gönderene dek dünya üzerinde bir insan olarak yaşamaya mahkûm eden Denarius'un hikâyesini hatırlıyor musun? Onu, kendisinin tanrıların en sevdiği çocuğu olduğunu düşünerek kapıldığı kibrinden *kurtardığı* hikâyeyi?" Teren bana yaklaştı. "Şu an dünyada, tıpkı Zevk gökyüzünü terk ettiği zamanki gibi bir dengesizlik var; doğal düzene karşı koyarak aramızda dolaşan ibislere dair uyarıcı işaretler görülüyor. Bazen işleri yoluna koymanın tek yolu, zor olanı yapmaktır. Bizim de onları sevebilmemizin tek yolu budur." Teren'in yüzündeki, eğlendiğini belirten ifade silinip gitti. "Ben tanrılar tarafından

bu nedenle gönderildim. Ve *senin* de aynı nedenle gönderilmiş olabileceğini hissediyorum. Senin içinde, işleri yoluna koyma isteği var, küçük *malfetto*. Sen diğerlerinden daha akıllısın, çünkü sende kusurlu bir şeyler olduğunu *biliyorsun*. Bu vicdanını rahatsız ediyor, öyle değil mi? Kendine karşı bir nefret duyuyorsun ve ben bunu takdir ediyorum. Bu nedenle tekrar bana dönüp geliyorsun. Kendini bu suçluluk duygusundan kurtarmanın tek yolu, musibet arkadaşlarını kurtararak bu günahın kefaretiyi ödemektir. Onların ait oldukları yere, Ölüler Diyarı'na dönmelerine yardım etmektir. Bunu benimle birlikte yap. Sen ve ben, ikimiz, dünyadaki işleri tekrar yoluna koyabiliriz ve bunu yaptığımızda, tanrılar bizi affedecek." Teren'in sesi tuhaf, nazik bir tona büründü. "Bu sana doğru ya da iyi bir şeymiş gibi gelmiyor, biliyorum... acımasızca *geliyor*. Ama bir şekilde yapılmak *zorunda*. Anlıyor musun?"

Sözlerindeki bir şeyler bana anlamlı geldi. Sözcükler en sonunda mantıklı gelene kadar kafamın içinde ve kalbimde dönüp durdular. Ben bir musibettim... diğer Hançerler için bile bu böyleydi. Belki de sahiden, dünyadaki işleri tekrar yoluna koymak benim görevimdi. *Bunu seni sevdiğim için yapıyorum*, diye fısıldadı babamın hayaleti. *Şimdi anlamayabilirsin ama bu senin iyiliğin için. Sen bir canavarısın. Seni yine de seviyorum. Seni düzeltteğim.*

Teren'in ciddi bakışları cana yakın bir hal aldı; infaz gününden anımsadığım bir ifadeydi bu. "Engizisyon'a, bana bağlı kalmaya ant içerek güçlerini ve bilgini *malfetto*'ları Ölüler Diyarı'na göndermek için kullanacağına söz verirsen, sana istediğin her şeyi veririm. Her türlü arzunu yerine getirebilirim. Para? Güç? Saygınlık? Hepsini olmuş bil." Teren gülümsedi. "Kendini günahlarından arındırabilir, tanrıların gözünde bir musibetten bir kurtarıcıya dönüşebilirsin. Bu dünyayı düzeltmeme yardım

edebilirsin. Daha fazla kaçmak zorunda kalmamak güzel olmaz mıydı?" Teren duraksadı ve bir an sesinde gerçek, acı dolu, trajik bir ton belirdi. "Bizim var olmamamız gerekiyordu, Adelina. Hiçbir zaman dünyaya gelmememiz gerekiyordu."

Bizler birer hataydık.

"Şimdi, Adelina," dedi yumuşacık ve ikna edici bir ses tonuyla. "Söyle bana."

İstiyordum, ah, tam da o anda nasıl istiyordum... Ona istediği şeyi verirsem Teren bana ve Violetta'ya o kadar kolay bir hayat bahşederdi ki. Zaten Hançerlerin planları da altüst olmuştu, öyle değil mi? Kral kendiliğinden ölmüştü. Artık onlara sadık kalmam için hiçbir sebep yoktu. Ağzımı açtım. Dante'nin sözleri zihnimde hâlâ taptazeydi ve bir an içimde bir öfke dalgası kabararak serbest kalmak için sabırsızlandı. İyi seçilmiş birkaç sözcükle hepsini yok edebilirdim.

Fakat bu sözcükler yine de ağzımdan çıkmadı. Bunun yerine Enzo'nun nazik sözlerini, Gemma'nın o hayat dolu gülümsemelerini düşündüm. Lucent'in kayıtsız arkadaşlığını, Michel'in resim derslerini. En çok da Raffaele'yi, sabrını ve zarafetini, güvenimi kazanan nazik, sakın sadakatini düşündüm. O bu gece sarayda olsaydı, ona güvenilebilirdim. O bana yardım ederdi. Raffaele orada olsaydı her şey daha farklı ilerleyebilirdi. Hançerlerle birlikteyken aramızda bir şeyler, bana söylediklerini yapmam için gerekli, kalem alınmamış bir iş kontratından da ötesi vardı.

Teren'in sözlerinin etrafıma gerdiği ağın arasından mantıklı düşünceler beynime sızmaya başladı. Hançerlerin beni kullandıklarını söylüyordu. Ama o da beni kullanıyordu. Ona istediği şeyi veremememin gerçek nedeni buydu. Hançerleri korumak istemem değil.

Asıl sebep, kullanılmaktan yorulmuş olmamdı.

Teren iç geçirdi, ardından başını iki yana salladı. Adamlarından birine başıyla işaret etti. Engizisyoncu kılıcını çekti ve Violetta'ya doğru harekete geçti.

Kız kardeşime baktım. Harekete geçeceğimi fark etti. Gücümü topladım. Daha sonra uzanıp *çektim*.

Bir görünmezlik örtüsü, arkamdaki duvarın ve ayaklarımın altındaki zeminin görünümüne bürünerek etrafımı kapladı. Aynı örtüyü kardeşimin etrafına da ördüm. Çıplak gözle bakılınca, sanki kardeşimin yerini bir anda boşluk almış gibi görünüyordu.

Teren ilk defa şaşırmış gibiydi. "Gelişmişsin," dedi sinirle. Kılıcını çekti, ardından diğer Engizisyonculara bağırdı. "Bu kadarı yeter. Bulun onu."

Engizisyoncular önceden durduğum yere doğru hamle yaptılar fakat ben çoktan harekete geçmiştim. Tekrar çektim ve hepsinin etrafını kâbuslardan oluşan görüntülerle kapladım: iki metalin birbirine sürtünmesi gibi kulak tırmalayan sesler ve ardına kadar açık ağızlarıyla çılgınlık atan iblisler. Engizisyonculardan bazıları, ellerini yüzleri ve kulaklarına bastırarak dizleri üzerine çöktüler. Duydukları dehşet beni soluksuz bıraktı. Bana kendimi çok iyi hissettirdi.

Teren ve ben kardeşime aynı anda ulaştık. Teren kör gibi etrafı araştırarak kardeşimin kolunu yakaladı. Onu kendine çekti ve kılıcını boğazına dayadı. "Yapma," diye bağırdı boşluğa. Duyduğu öfkenin ardında bile bende bir şey onu hayran bırakmış gibi görünüyordu. Konsantrasyonumu ona yönelttim, ardından duygularını araştırarak onu da adamlarıyla birlikte görüntüler arasında boğmayı amaçladım.

Tam anlamıyla duvara tosladım.

Bunu daha önce hiç kimsede hissetmemiştim; enerjisini benimkinden koruyan sert ve içinden geçilmesi imkânsız, buz kalıbı

gibi bir şeyle karşılaşmıştım. Çabaladığımı hissedince yüzüne bir gülümseme yayıldı. Enzo'nun alevlerinin onu pek etkilemediğine tanık olmuş ve onun, Teren'e normal bir insan gibi zarar verilemeyeceğinden söz ettiğini duymuştum. Şimdi ben de ilk kez bunu hissediyordum.

"Bunu bir daha denersen onun boğazını keserim," dedi Teren. Violetta gözlerini sımsıkı kapadı. Derin bir nefes aldı.

Ve o an çok tuhaf bir şey oldu. Teren bir an durdu. Ürperdi. Enerjisini benden koruyan buz duvarının önce çatırdadığını, ardından paramparça olduğunu hissettim. Korkunç bir şekilde iç geçirdi, Violetta'yı bıraktı ve dizleri üzerine çöktü. Böylece, birden onun enerji ipliklerini, duyduğu korkuyu ve içindeki karanlığı, artık araştırabileceğim ve tıpkı diğerlerine yaptığım gibi eğip bükebileceğim, hislerine bağlanan iplikleri gördüm. Neler oluyordu böyle?

Biri yeteneklerini değiştirerek bozdu.

Afallamış halde Violetta'ya baktım. Hayret dolu bakışlarıma o da karşılık verdi. İşte o zaman anladım. Hemen o anda anladım.

Kız kardeşim bir Elit'ti.

Ve az önce Teren'in güçlerini elinden aldı.

Yarattığım sanrılar devam ederken, aceleyle Teren'in yanına gidip boynuna asılı anahtarı çekerek aldım. Sonra da kız kardeşimin yanına koştum ve bir anlığına etrafındaki görünmezlik perdesini kaldırdım. Violetta tepeden tırnağa titredi, narin alnında terden oluşan bir parlaklık gördüm ve Teren yere çömelirken gözleri onun üzerine sabitlendi. Titreyen parmaklarımla anahtarı demir kelepçelerine sokmaya çalışıyordum. Çarpık parmağımı da diğerleriyle birlikte çalışması için zorlarken acıyla yüzümü buruşturdum. Tanrılar yardımcım olsun... Gerçekten bitap düşmüştüm. Enerjimin ne kadarını kullandığının farkına bile varamamıştım, fakat artık

bunun ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum. Devam etmemi sağlayan tek şey içimdeki korkuydu.

Sonunda Violetta'nın zincirleri yere düştü ve kardeşim hemen ayağa fırladı. Kollarımdan birini omzuna dolayarak dengede kalmamı sağladı ve birlikte kapıya doğru gittik. Etrafımızdaki görünmezlik perdesini güçlendirdim. Kapının önüne geldiğimizde durdum, sonra da omzumun üzerinden Teren'e baktım. Sırıtiyordu; etrafındaki buz duvarı yavaş yavaş bir araya geldi.

"Adelina," diye bağırdı. "Beni sürekli şaşırtıyorsun." Teren bir kez daha güldü, sesi bir delinin kahkahası gibi yükseliyordu. Teren daha fazla muhafızı yardıma çağırırken ikimiz sendeleyerek koridora çıktık.

Sessizce basamakları çıkıyor, soluklarımız boğuk iç çekişlerine dönüşüyordu. Enerjim azalıyordu... kendi korkum bile yarattığım yanılısamayı devam ettirmek için yeterli değildi. Etrafımızdaki görünmezlik perdesi bir belirip bir kayboluyordu. Engizisyoncular hızla yanımızdan geçip gidiyordu. Enerjimi, yanımıza yaklaştıkları zamana saklamaya çalıştım. Ancak kulenin ana katına ulaştığımız sırada, duvarların üzerinde belirip kaybolan dalgalanmalar gibi görünüyorduk.

"Dayan, Adelina," dedi kız kardeşim tatlı bir ses tonuyla. Koşarak sokağa, kargaşanın içine atıldık.

Her yer cam kırıklarıyla kaplıydı. Gece çığlıklarıyla doluydu. Daha önce hayatımda görmediğim kadar çok Engizisyoncu sokaklara dolmuş, hâlâ gecelikleri içinde olan *malfetto*'ları evlerinden meydana doğru sürükleyerek çıkarıyor, onları duygusuzca döverek zincirlerle bağlıyorlardı. Yakınlardaki bir ara sokakta sendeleyerek durdum. Burada, nihayet enerjimin kalan kısmını da serbest bıraktım ve duvara yaslanıp yere doğru kayarak cenin pozisyonunda

kıvrıldım. Violetta da yanıma yığıldı. Birlikte, gözlerimizin önüne serilen manzarayı dehşetle seyrettik. Engizisyonculardan biri kılıcını, simsiyah saçlarında altın rengi bir tutam olan genç bir *malfetto* kadının bedenine sapladı. Kadın boğuk bir çığlık attı ve kanı kaldırım taşlarının üzerine döküldü. Meydanda çığlıklar yankılandı.

Kral öldü! Kral öldü!

Olup bitenler tamamen yanıştı. Engizisyoncular diğer *malfetto*'ları öldürürken onları öylece seyrettim. Bir şeyler feci şekilde ters gitmişti.

Violetta'yı yakınımaya çektim. "Başka şeyler düşün," diye fısıldadım kulağına, kardeşimin yanımda kontrol edilemez bir şekilde titrediğini hissediyordum. Etrafımızı girdap misali kaplayan dehşeti ve kötülüğü özümsemeye çalıştım, kız kardeşimin etrafına sakın bir ruh hali örmek için içimdeki karanlığı güçlendirmesine izin verdim. Çığlıkların ona ulaşmasını engelledim. Etrafına karanlıktan oluşan bir örtü ördüm, meydanda toplanmış, çığlıklar atan *malfetto*'ları görmesini engelledim. Bu olaylar Estenzia'nın her tarafında, hatta Kenettra'da bile yaşanıyor olmalıydı. Violetta omzumda ağlarken, ben de onun yerine karşımdaki korkunç manzaraya bakıyordum.

Kız kardeşimi onca kötülükten korumak için o kötülüğe sıkıca sarılma ihtiyacı duymam ne kadar ironikti.

Etrafımda dehşetin meydana getirdiği sislerin arasında, şehrin altındaki yeraltı mezarlıklarını hatırladım. Kardeşimin yüzüne dokundum. "Gitmeliyiz," dedim sabırlı bir ifadeyle. Ardından Violetta'nın elini tutarak onu oradan uzaklaştırmaya başladım...

...Sonunda bir köşeyi dönünce Dante'ye rastladık. Gölgelerle çevrilmiş yüzüyle, bana alt edici bakışlarla baktı. "Pekâlâ," diye homurdandı. "Seni burada bulacağımı biliyordum."

Fırtınanın, bedenine yaşam ve korku üfleyen enerjisini, sanki canlı bir yaratıkmuşçasına esintinin içinde hissedebiliyordu.

-Lord Dunre Efsaneleri, *Ephare*

Adelina Amouteru

Dihnimde beliren ilk hararetli düşünce şu oldu: *Dante beni takip etmiş.*

Bir şekilde Fortunata Sarayı'ndan çıktığımı görmüştü. Engizisyon Kulesi'ne kadar izimi sürmüştü. Şimdi de, Engizisyon'u ziyaret ettiğimi biliyor olmalıydı. Bir saniye içinde kafamda düşüncelerden oluşan bir sağanak yanıp sönmeye başladı. Dante diğer Hançerlerin yanına dönerse onlara her şeyi anlatacaktı. *Hayır... olanları bu şekilde öğrenemezler.* Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışarak ağzımı açtım.

Dante bana fırsat vermedi. Bunun yerine, ileri doğru uzattığı eliyle üzerime atıldı, kolumu yakalamaya çalıştı. Violetta çılglık attı; enerjim kulaklarımda uğulduyordu.

Umutsuz bir şekilde, etrafımızı bir görünmezlik perdesiyle kapladım ve kendimi yere attım. Güçlerim hızla zayıfladı ve görüntümüz bir belirip bir kayboldu. Dante tekrar bana doğru atıldığı sırada ayağa fırladım. Bu kez bana bir hançerle saldırdı. Yarattığımı yanılsama, hamlesinden kurtulmamı sağladı fakat hançer yine de

giysilerimin içinden geçerek kalçamın kenarını sıyırdı. Tenimde hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum. Karanlık, Dante'nin öfkesinden beslenerek içimde gürledi. Gücüm yeniden arttı.

"Seni *hain*." Dante hançeri bana doğrulttu. "Enzo bize geldiğin an senin icabına bakmalıydı."

Bunu nasıl söylersin? Ben hepimizi korudum. "Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağırdım ona. "Onlara hiçbir şey söylemedim."

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?" Dante hançerini döndürdü.

"Anlatmama izin ver," dedim, ellerimi ileri doğru uzatarak. "Onlara hiçbir bilgi vermedim. Bahar Aylarında gördüklerin..."

Dante'nin dudakları hiddetle kıvrıldı. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Ne zamandır Teren'le birlikte çalışıyorsun?"

"Ben onunla çalışmıyordum! Beni o buldu... aylar önce, sarayda..." Her şey kendi suçummuş gibi göstermeden bunları Dante'ye nasıl anlatacağımı bilemiyordum. *Bu benim suçum.*

"Ve sen hiçbirimize bir şey söylemedin. Neden bunu sır olarak sakladın?"

"Saklamak istemedim! Beni incitmesinden korktum. Kız kardeşim..."

Dante alayla güldü. "Senin işe yaramaz biri olduğunu biliyordum. Ağzını oyarak yüzünden kesip atmam gerekir çünkü dudaklarından yalandan başka bir şey çıkmıyor."

Soluk alıp verirken güçlük çekmeye başladım. Sözcükler ağızımdan kesik kesik çıkıyordu. "Bana inanmak zorundasın. Ona hiçbir şey söylemedim."

"Ona Fırtınalar Turnuvası'ndan söz ettin mi?"

"Ben..." Bir an tereddüt ettim.

Dante duraksamamı fark etti. Gözlerini kıstı. "Ve Raffaele'yi saraya ifşa ettin, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. Ne? Raffaele mi? “Raffaele hâlâ dönmedi mi?”

Yanıtını öğrenmem için Dante’nin konuşması gerekmiyordu. *Raffaele geçen toplantıda yoktu, müşterisinden geri dönmedi. Hayır, o olamaz. Aramızda acı çeken ilk kişinin Raffaele olduğu düşüncesi...*

Dante tekrar saldırdı. Beni yere serdi ve yerde kalmam için baskı yaptı. Ondan kurtulmak için gerekli enerjiyi kendimde bulamıyordum. Violetta boğuk bir çığlık attı.

“Seni Enzo’ya geri götürüyorum,” diye gürledi, gözlerini kısıp bana bakarak. Eliyle boynuma baskı yaparak beni soluksuz bıraktı. *Hayır, yapamazsın. Ona bunu söyleyen kişi ben olmalıyım, sen değil. “Onun sorularına cevap vereceksin, seni zavallı, küçük korkak.”*

Bu anlaşmayı mahvetmene fırsat vermektense seni öldürürüm.

Babamın, kaderimi belirleyen o gecede söylediği sözler birden dört bir yanımda yankılandı, kulaklarımı doldurdu ve beni, babamın öldüğü, yağmurdan ıpslak olmuş o meydana götürdü. Hançerlerin yanından ayrıldığımdan beri içimde kabaran karanlık güç şimdi özgürlüğüne kavuşmak için adeta içimi sabırsız bir şekilde pençeleriyle tırmalıyordu; karanlık içimde büyüdükçe büyüyor, Dante’nin, Engizisyoncuların korku ve nefret duygularıyla, sokaklardaki insanların duyduğu dehşetle, etrafımızı saran karanlıkla besleniyordu. Artık tepemde Dante’yi göremiyordum... onun yerine, dudakları kasvetli bir gülümsemeyle kıvrılmış babamı görüyordum.

Yeter. Etrafımdaki parlayan enerji ipliklerini örmeye başladım. Karşımda bir anda o kadar fazla iplik belirmişti ki bu güç, sanki bedenimi terk etmişçesine başımı döndürdü. Raffaele bir keresinde bana *temas* yanılsamaları yaratmayı öğretmişti. Bunu şimdi yapabilir miydim?

Dişlerimi sıktım. Ve öfkemi serbest bıraktım.

Bir an, korkunç bir an, Dante'yi bana bağlayan tüm enerji ipliklerini gördüm. Benden çıkıp onun acı duyularına bağlanan iplikleri. İçgüdüsel olarak uzandım ve onları sertçe çektim.

Dante bir anda benden uzaklaştı. Boynumu bıraktı. Can havliyle soluk almaya çalıştım. Gözleri yuvalarından uğradı. Ardından silahlarını bıraktı ve insanın kanını donduran bir çığlık attı. Bu ses içime o kadar yoğun bir heyecan dalgası gönderdi ki tepeden tırnağa titredim. *Temas yanılması; acı yanılması*. Ah, bunu ne zamandır yapmak istiyordum. İplikleri daha da çekiştirip döndürerek onun acılar içinde olduğu inancını daha da pekiştirdim. Sanki kol ve bacakları teker teker bedeninden koparılmış, biri sırtının derisini yüzüyormuş gibi hissettiriyordum. Dante yere düşerek acıyla kıvrandı. Birbiri ardına çığlıklar atıyordu.

İlk başta, onda yalnızca öfke sezinledim. Gözlerinde cinayet işleme isteğiyle bana baktı. "Seni öldüreceğim," dedi tükürürcesine, duyduğu onca acının arasından. "Yanlıs Elit'e saldırdın."

İfademle sertleştirdim. *Hayır, bunu sen yaptın*.

Biraz sonra öfkesi korkuya dönüştü. İçinden dehşet duygusu yayılıyordu... Bu da beni çok daha güçlü kıldı ve içimde fazladan biriken gücün tamamını ona eziyet etmek üzere serbest bıraktım. Bir yanımda, yaptıklarımı karşısında dehşete kapıldı. Ancak diğer yanımda, babamın kızı olan tarafım, bundan büyük bir zevk aldı. Zevk başımı döndürdü, kendimi tamamen farklı biri gibi hissedene kadar her yanıma kapladı. Dante'nin yatıp kıvrandığı yere doğru yürüdüm ve merakla başımı eğerek ona baktım. Konuşmak üzere ağzımı açtım ve ağzımdan babamın sözleri döküldü.

"Bana neler yapabileceğini göster," diye fısıldadım Dante'nin kulağına.

Etrafımda dönüp duran çılgınlığın ortasında bir yerlerde, kordandan köşeye sinmiş Violetta'yı gördüm, dehşet dolu gözlerini bana dikmişti. *Beni durdurabilecek güce sahip*, diye düşündüm etrafımı saran keyif perdesinin ardından. Fakat beni durdurmuyordu.

Durmak mı? Neden durmam gereksin ki? Bu, Enzo'ya beni öldürmesini söyleyen adamdı. Hançerlere katıldığım günden beri yaşamımı tehdit ediyordu... *Az önce* beni öldürmeye çalışmıştı. Tıpkı diğer herkes gibi. Ona işkence etmeye hakkım vardı. Dante benim ellerimde ölmeyi hak ediyordu ve ben onun, yaşamının son dakikalarını tümüyle hissettiğinden emin olacaktım. *Her şey* karşı duyduğum hırs ve öfke artık zirveye ulaşmıştı. Babamın görüntüsünün yerini tekrar, vücudu acıyla geriye doğru eğilmiş Dante aldı. Gülümsemem kasvetli bir ifadeye büründü ve iplikleri sıkı, çok daha sıkı bir şekilde büktüm.

Seni yok edeceğim.

"Dur, *lütfe*!" Önce bunları bana Violetta'nın çılglık çılgılığa söylediğini sandım fakat daha sonra bunun babam olduğunu fark ettim. Çareyi yalvarmakta bulmuştu. Kalp atışları şiddetli bir tempoya ulaştı.

İçimde bir şeyler, bu durumun fazla ileri gittiğini haykırıyordu. Karanlığın tüm duyularımı ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Babam –Dante– soluk soluğa kalmıştı. Yüzü öylece donup kalarak titreyen bir şaşkınlık ifadesine bürünürken çılgınlıkları kesildi. *Daha sert*. İçimdekini bir kenara itip kontrolü yeniden kazanmaya boş yere uğraştım. Yapamıyordum. Dante'nin dudaklarından gerçek kan damlaları süzülüyordu. Bu manzara üzerine kalbim sızladı. Bunun olmaması gerekiyordu. Ben *sanrılar* yaratan biriydim. Acı sanrıları nihayetinde gerçek bir şeyleri tetikleyebilir miydi? Bir kez daha kendimi durdurmaya yeltendim. Fakat babamın hayaleti

yalnızca güldü ve kafamın içindeki neşeli fısıltıları iyice birbirine karıştırdı.

Devam et, Adelina, böyle gidersen kimse sana bir daha emir veremez.

Bir şeylerin Dante'nin kalbinde patladığını, telleri kopardığını hissediyordum.

Dante donup kaldı. Ağzı sessiz bir çığlık atarcasına açık kaldı; dudakları kırmızıya boyanmıştı. Parmakları seğiriyordu fakat gözleri cam gibi olmuştu. Zihnimi ele geçiren karanlık enerji hemen ortadan kayboldu. Dizlerimin üzerine çöktüm, aniden soluğum kesildi ve bitkinlikle duvara yaslandım. Bedenime yeniden döndüğümü hissediyordum. Enerjim gitgide azalarak yok oldu, babamın hayali varlığı kayboldu ve sesi gecenin karanlığında eriyip gitti. Violetta olduğu yerde kaldı, buz kesilmiş gibi sessizce Dante'nin cesedine bakıyordu. Ben de aynısını yaptım. Sokaklardaki kargaşa kulaklarımda, tıpkı suyun altında atılan çığlıklar gibi çınliyordu.

Onu incitmek istemiştim. Kendini savunmak için. İntikam almak için. Kaçmak için. *Ama onu sadece incitmekle kalmadım. Bir daha bana parmağını bile kaldıramamasını sağlamıştım.*

Öfkemle onu öldürmüştüm.

Baliralar tahrik edildikleri zaman vahşileşirler. Ama sessiz ve hareketsiz durursanız, o devasa bedenlerinin ardındaki narinliği, kanatlarını yavrularının etrafına dolayışlarını görürsünüz.
-Ölüler Diyarı'nın Yaratıkları, *Sör Alamour Kerana*

Adelina Amouteru

Ara sokakta ne kadar kaldığımızdan emin değildim. Belki bir dakika. Belki de saatlerce. Zaman bir süreliğine anlamım yitirmişti. Yalnızca o daracık sokaktan sarhoş gibi çıktığımı, Violetta'nın elini sımsıkı tuttuğumu hatırlıyordum. Ardımızda, tekrar bakmaya cesaret edemediğim bir ceset yerde yatıyordu.

Bir şekilde gölgeler arasında kalmayı başardık, şehirdeki kargaşa işimize yarıyordu. Estenzia'nın kalbinde, Engizisyon devriyelerinin sayısı çok geçmeden artmış, etrafta hayatımda görmediğim kadar beyaz pelerinli belirmişti. Cam kırıkları sokaklara yayılmış haldeydi. *Malfetto*'lara ait dükkânlar paramparça edilmiş, yakılıp yıkılmıştı. İç çamaşırları içindeki dükkân sahipleri yataklarından sürüklenerek çıkarılmış ve tutuklanmak üzere sokaklara atılmıştı. Saray, iskelelerde yaptıklarımızın intikamını alıyordu.

Ben de kendi intikamımı alıyordum.

Yolumuza devam ettik. Görünüşe göre karanlık gece aydınlanmaya başlıyordu... Şafak mı söküyordu? *Ara sokakta uzun süre kalmış*

olmalıyız, diye düşündüm ilerlerken. Birden üzerime inanılmaz bir yorgunluk çöktü ve dalga dalga yayılan baş dönmesine karşı dengemi koruyabilmek için bir duvara yaslandım. *O ara sokakta bir şeyler oldu. Neler oldu? Neden her şey bu kadar bulanık geliyordu bana? Zihnimde, sanki olanlara bir başkasının gözünden tanık olmuşum gibi, puslu ve yarım yamalak bir anı belirdi. Orada biri vardı. Bir delikanlı. Bize zarar vermeye çalıştı. Bundan ötesini hatırlayamıyorum. Bir şeyler oldu. Ama ne? Violetta'ya baktım, o da bakışlarıma şaşkınlıkla irileşmiş, dehşet içindeki bakışlarıyla karşılık verdi. Bir süre sonra, kardeşimin benden korktuğunu fark ettim.*

Belki de olanları hatırlıyordum. Belki de kasten unutuyordum.

"Çabuk ol, Adelina," diye fısıldadı, tereddütle elimi tutarken. Uyuşmuş bir şekilde onu takip ettim. "Şimdi nereye gideceğiz?"

Zihnimi dolduran sislerin arasından, "Fortunata Sarayı. Bu taraftan," diye mırıldandım ona. Raffaele'yle konuşabilirsem, ona her şeyi anlatabilirdim. Enzo onu dinlerdi. Onları ardımda bırakmamalıydım... Bu korkunç bir hataydı.

Giderek aydınlanan gecede, alevler içindeki binaların ve feryat eden insanların arasından geçtik. Etrafı dehşet kokuları sarmıştı. Mideme çöreklenen karanlık dayanamayacağım raddeye gelince tekrar durdum.

"Bekle," dedim soluk soluğa Violetta'ya. Kardeşim bana yanıt veremedi öne eğildim ve öğürmeye başladım. Midemde ne varsa çıkardım. Öksürdüm ve midem tamamen boşalana dek kusmaya çalıştım. Karanlık yine de içimde çalkalanıyor, beraberinde hem mide bulantısı hem de rahatlama getiriyordu. Tiksinti ve keyif duyguları arasında bocaladım.

Yaşadığım sersemliğin ardından, Violetta'nın kolunu omzuma doladığını hissettim. Bana destek oluyordu. Başımı kaldırdığımda,

bana temkinli bir ifadeyle bakan gözleriyle karşılaştım. “Kimdi o?” diye fısıldadı.

Sorusu sanki bana yöneltilmiş bir suçlama gibiydi. “Kim?”

Violetta’nın gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. “Yani sen onu...”

Aklını kaçırmak böyle bir şey olmalı. Silkinerek kardeşimin bana doladığı kolundan kurtuldum ve dikkatimi tekrar sokaklara yönelttim. “Bundan bahsetmek istemiyorum,” diye tersledim onu. Violetta’nın karşılığında bana bir şeyler söylemesini bekledim ama kardeşim sessiz kaldı ve Fortunata Sarayının kemerlerine yaklaşıp dek tek kelime etmedik.

Oraya vardığımız sırada, şehir çığlık sesleriyle dolmuştu ve yavaş yavaş ağaran gün turuncu patlamalarla aydınlanıyordu. Soluklanmak için bir ara sokakta durduk. Tüm gücüm tükenmiş haldeydi ve bizi koruması için bir sanrı bile yaratmaya çalışmadım. Violetta sarsılmış bir ifadeyle gözlerini benden kaçırmaya devam etti.

“Geri çekil,” diye fısıldadı birden.

Engizisyoncular anacaddeden geçip yakınlardaki bir dükkâna girerken gölgelerin arasına saklandık. Birkaç saniye sonra içeriden bir *malfetto* kadını sürükleyerek çıkardılar ve öyle bir kuvvetle yere fırlattılar ki kadın dizüstü düştü. Hıçkırarak ağlıyordu. Hemen arkasında, dükkânın içinde beyaz pelerinler kanat çırparcasına süzülüyor ve yangının habercisi alevler pencere camlarında titreşmeye başlıyordu. Kadın merhamet dilenirken, yüreklerimiz ağzımıza gelmiş, olup bitenleri sessizce izliyorduk. Engizisyonculardan biri ona vurmaya hazırlanıyordu. Yakınlardaki evlerin pencerelerinden komşular aşağıyı seyreliyordu. Yüzleri dehşetten donup kalmış

gibi görünüyordu. Fakat herkes sessiz kaldı ve kadına kimse yardım etmedi.

Bir anda, kadına vurmak üzere olan Engizisyoncu geriye doğru eğildi. Sanki bir rüzgâr esintisi ayaklarını yerden kesmiş gibiydi. Ardından adam çığlıklar atarak, binaların çatılarının da yukarısına doğru çekildi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. *Rüzgârgezen*. Elitler buradaydı. Engizisyoncu bir süre havada öylece kaldı, sonra mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere düştü. Violetta irkilerek başını omzuma doğru çevirdi. Aynı anda, dükkânın içini kaplayan alevler geride, yalnızca binadan kıvrılarak çıkan dumanlar haricinde hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Diğer Engizisyoncular telaşla bağırıyorlar. Fakat Hançerler her neredeyse, çoktan gitmişlerdi. Birden beni bulmalarından çekinerek gölgelerin arasında daha da büzüldüm.

Uzaklarda bir yerde, birkaç *malfetto*'nun sokaklarda, "Genç Elitler!" diye bağırıklarını duyduk. Dizleri üzerine çökmüş kadın, "Buradalar! Kurtarın bizi!" diye bağırıyordu.

Diğerleri de aynı şekilde slogan attılar. İnsanların seslerindeki çaresizlik ensemdeki tüyleri diken diken etti. Fakat başka bir şey olmadı. Engizisyoncular onları arayarak sokaklara yayıldılar ancak Hançerler hiçbir yerde bulunamadılar.

"Buradan gitmek zorundayız," diye fısıldadım. "Beni takip et. Yeraltına iniyoruz."

Bu sözlerin ardından Violetta'yla birlikte geldiğimiz yoldan geri dönerek ara sokaktan çıktık ve çok daha sakin olan bir yolda koşarak katliamdan uzaklaştık.

Güneş sonunda gökyüzünde yükselirken, Fortunata Saray'ının önündeki sokaklara vardık. Gördüklerime inanmak istemeyerek öylece donup kaldım. Bir zamanlar hükümdarlık makamına ait olan bu yer şimdi Engizisyoncular tarafından yakılıp yıkılmış,

yağmalanmış bir haldeydi. Sarayın giriş kısmındaki sokak kanlarla kaplıydı. Hançerler de buradan ayrılmış olmalıydı. Tüm planları, Kral'ı öldürmek için giriştikleri görevler, güvenli evleri, hepsi mahvolmuştu. Tek gecede.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Aristan'lar Salan'ları yenilgiye uğrattıklarında, ellerindeki her şeyi, mücevherlerini, onurlarını ve çocuklarını aldılar ve çocukları bazen doğruca ana rahminden kopardılar.

-*Birinci Amadera İç Savaşı'nın günlük kayıtları, 758-762,*
Bayak Mireina

Adelina Amouteru

Fortunata Sarayı'na tekrar girmeye cesaret edemedim. İçeride hâlâ odaları araştıran Engizisyoncular kalıp kalmadığını bilmiyordum... ve Engizisyoncuların, Hançerlerin gizli odalarını bulup bulmadıklarını görmeye hazır olduğumdan emin değildim. Orada tanıyacağım cesetler olup olmadığını görmeye hazır değildim. Bunu bilmek *istemiyordum*.

Bunun yerine Violetta'nın elini tuttum ve birlikte güvende olacağımızı düşündüğüm tek yere doğru gittik. Yeraltı mezarlıklarına.

Şehrin altındaki tünellerin derinliklerinde, yer üstündeki insanların uğultuları tuhaf, boğuk bir yankı olarak geldi kulaklarımıza. Koridorun tepesinde bulunan küçük parmaklıkların arasından içeri solgun bir ışık giriyor ve yağmurlu sabahın donuk rengi her şeyin üzerini hafif bir sis gibi kaplıyordu. Gidebilecek başka yer bilmiyordum. Fortunata Sarayı'nın küllerinden kaçtığımız an-

dan sonra tam bir gündür tünellerdeydik; ölümün orta yerinde saklanıyorduk. Buradan, Teren'in sarayın meydanında çınlayan sesini duyduk, şehrin sokaklarına doluşan Engizisyoncuları gördük. Önceki gecenin anısı midemde, bulantıya ve sızıya neden olan bir his bırakıyordu. Durup sokaklardaki insanlara yardım etmeliydim. Fakat hiç takatim yoktu.

Artık saray yıkılıp yıkıldığına, Kral öldüğüne göre Enzo'ya neler olmuştu? Şimdi ne yapacaklardı?

Burada fazla kalamazdık. Belki de Engizisyon, Fortunata Saray'ının gizli geçitlerini keşfetmiş ve Hançerlerin yeraltı mezarlıklarına giden yollarını ortaya çıkarmıştı. Belki de tünelleri didik didik ediyorlar, bizi arıyorlardı. Fakat bir süre dinlenmeye karar verdik, yola devam edemeyecek kadar bitkindik.

İkimiz de bitkin bir halde duvara yaslanırken, "İyi misin?" diye sordum kardeşime. Boğazım kurumuştı, kelimeler ağzımdan güçsüz ve boğuk bir şekilde çıkıyordu. Hemen tepemizde, usulca yağın yağmurun sesi sözcüklerimi daha da boğuk hale getiriyordu.

Violetta bir kez, onaylarcasına başını salladı. Mesafeli bakışlarla, kaybettiğim gözümü gizleyen yeni, beyaz maskeyi inceliyordu.

İç geçirdim, ardından yüzüme dökülen saçları geri çektim ve örmeye başladım. Aramızda uzun süreli bir sessizlik yaşandı. Örüyor, örüyor, örüyordum. Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyordu, fakat bu sessizlik her nasılsa bana bahçemizde geçirdiğimiz günleri anımsatan huzurlu bir sessizlik haline geliyordu. Sonunda ona baktım. "Teren seni ne zamandır esir tutuyordu?"

"İnfazından kaçtığın günden bu yana," diye fısıldadı Violetta. Sözlerine devam etmesi biraz zaman aldı. "Dalia'daki Engizisyon günler boyunca seni aradı. Gümüş rengi saçları olan diğer *mal-fetto*'ları bulabilmek için şehri didik didik aradılar. İki genç kız

öldürdüler.” Kardeşim yere baktı. “Zaten evimize yerleştirilmişlerdi, bu yüzden bir yere gidemiyordum. Daha sonra Teren gelip beni aldı. Beni liman başkentine götürdüğünü söyledi.”

“Sana... zarar verdi mi?”

Violetta başını iki yana salladı. “Hayır. Fiziksel olarak vermedi.”

“Güçlerin olduğunu anladı mı?”

“Hayır,” diye fısıldadı Violetta.

Biraz zorlanarak daha iyi bir oturma pozisyonu aldım, ardından bakışlarımı sabırlı bir ifadeyle onun üzerinde sabitledim. Violetta dirseğinden destek alarak doğruldu. “*Sen* anladın mı?”

Violetta bir süre sessiz kaldı. Gözlerinde gerçeği gördüm. “Biliyordun,” diye fısıldadım. “Ne zaman? Ne kadar süredir?”

Violetta tereddüt etti ve dizlerini çenesine doğru çekti. “Küçüklüğümüzden beri biliyordum.”

Öylece donakaldım. Nefes alamıyordum.

“Bir gün kazara fark ettim. İlk başta gerçek olduğunu düşünmedim,” dedi, çekingen bir ifadeyle gözlerime bakarak. “Sonuçta hiçbir işaret taşı mıyordum. Nasıl *malfetto* olabilirdim, hem de şeytani,” bir an duraksadı, “doğüstü güçlere sahip bir *malfetto*?”

Kulaklarımdaki uğultuyu dikkate almamaya çalıştım. “Ne zaman fark ettin?”

“Babam parmağını kırdığı gün.” Sesi alçaldı. “Ondan kaçtığın anı hatırlıyor musun? *Gerçek anlamda*, karanlık bir örtünün arkasına saklanmak istemiştin. Bunu hissedebiliyordum.”

Bunu yalnızca Raffaele yapabiliyordu. “Beni *hissedebiliyor* muydun?”

Violetta onaylarcasına başını salladı. “O gün içgüdüsel olarak senin, babamı daha fazla kızdıracak bir şey yapmanı istemediğimi biliyordum. Doğüstü bir şey yaptığın takdirde seni öldüreceğini

veya daha da kötüsü, birine satacağını biliyordum. Bu yüzden uzandım..." Violetta sanki kendini daha iyi ifade edebilecek bir yol arıyormuşçasına bir an durdu. "Ve seni *geri ittim*. Seni durdurdum."

Birden aklıma Raffaele'nin sözleri geldi. *İçinde karanlık ve kötü bir şeyler var*. Bütün korkunç düşüncelerim buradan mı geliyordu? Serbest kalmak için can atan, yıllarca içimde bastırılmış enerjiden mi kaynaklanıyordu?

Artık her şey anlam kazanıyordu. Raffaele neden güçlerimin daha erken yaşlarda ortaya çıkmadığını merak ediyordu. Aslında ortaya çıkmışlardı. Sadece ben bunu hiçbir zaman bilememiştim çünkü Violetta onları sürekli baskılamıştı. İlk vakanın ertesi günü onun da ateşlendiğini anımsıyordum.

Hem güçlerimi ilk kez, onunla ayrıldığımız o gece kullanmamış mıydım? Violetta'ya veda ettiğimde üzerimden adeta bir örtü kalkmış gibi hissetmemiş miydım? İnfazım esnasında güçlerimi kullanmamış mıydım?

Ve Raffaele. Başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır. Hayır, bana söylemediğin bir şey olmalı. Bizim -Hançerler olarak- bir Elçi'miz var, diğer Elitler'i hissedebilen biri. Seni hiçbir zaman hissetmedi. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilir?"

Elbette Violetta'nın bunun için hiçbir cevabı yoktu. Bana neden cevap vermesini beklediğimden de emin değildim. Violetta sadece çaresiz bir şekilde bana bakıyordu. *Raffaele onu hissedemedi*, diye düşündüm birden *çünkü Violetta anlamadan onun da gücünü baskılamış olmalı*. Tek açıklama buydu. Raffaele'ye göre, Violetta'nın gücü görünmezdi.

"Beni ne zaman serbest bıraktın?" diye fısıldadım.

Violetta'nın sesi hissiz bir şekilde çıktı. "Engizisyon seni tutukladığında uzandım ve güçlerini uzağa ittim. Hapisteyken

güçlerini Engizisyonculara karşı salıvermeni istemedim. Sıradışı bir şey yaptığını kanıtlayamazlarsa seni bağışlayabileceklerini düşündüm. Ama sonra infazının karara bağlandığını duydum... Seni sürükleyerek meydana götürdüklerini gördüm. Başka ne yapabileceğimi bilemiyordum... Bu yüzden güçlerini serbest bıraktım. Sen de onları çağırdın.” Bakışlarını yere indirdi. “Genç Elitler seni götürdükten sonra başına neler geldiğini bilmiyorum.”

Kalbim kaburga kemiklerimin altında deli gibi çarpıyordu. Kız kardeşimden uzakta, Hançerlerle antrenmanlar yaptıktan sonra ilk kez o enerjiye nasıl tutunabileceğimi öğrenmiştim. Birden kardeşimin eline uzandım ve alıp kalbime bastırdım. “Bunu yaparken seni görmek istiyorum,” dedim sessizce.

Violetta tereddüt etti. Ardından derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve *itti*. Soluğum kesildi. Bu kez onu hissettim; sanki biri ciğerlerimi ezerek içindeki havayı alıyor, can damarımı yakalayarak görünmez olana dek bastırıyordu. Ulaşılmaz olana dek. Serseme dönmüş bir halde duvara yaslandım. İçimi bilinmez bir boşluk hissi kapladı. Tuhaf. Daha önce böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Belki de var olduğunu bilmediğin bir şeye özlem duymak imkânsızdı. Ancak artık biliyordum ve eksikliğini hissediyordum. Çekinerek enerjime ulaştım, göğüs boşluğumda biriken karanlık gücü aradım. Bu gücü hissedemediğimde içimi ani bir panik dalgası kapladı. Tekrar kardeşime baktım. “Onu bana geri ver,” diye fısıldadım.

Violetta söylediğimi yaptı. Hava tekrar içime girerken derin bir soluk aldım, bende bağımlılık yapan o tatlı hayat ve karanlık hissi geri geldi, bir anda enerji ipliklerini yeniden görebilmeye, uğultuyu bedenimde hissedebilmeye başladım ve telleri yakalayabilmek için nereye uzanmam gerektiğini gördüm. Bu his üzerine

rahatlayarak iç geçirdim, bana verdiği hazzın tadını çıkardım. Gözlerimizin önünde küçük bir gül meydana getirip yavaşça döndürerek güçlerimi test ettim. Violetta şaşkınlıkla açılmış gözleriyle beni izliyordu. Güçlerini kullanmak tüm takatini tüketmişçesine, omuzları biraz daha çöktü.

Violetta, Elitler'in yeteneklerini baskılayabilir ve onları tekrar serbest bırakabilirdi. Küçük kız kardeşim onca zamandır, diğerlerine hâkim olabilecek bir güce sahipti. Zihnimden binlerce olasılık geçiyordu. "Sen de benim gibi bir *malfetto*'sun," diye fısıldadım, aramızda öylece duran güle dalgınlıkla bakarak. "Elit bir *malfetto*."

Violetta bakışlarını kaçırdı. Mahcup olduğunu fark ettim.

"Bu sırrı benden nasıl saklarsın?" Sesim öfkeden tizleşmişti. "Tek başıma acı çekmeme nasıl izin verirsin?"

"Çünkü ben de korkuyordum," diye cevap verdi Violetta. "Seni cesaretlendirmek istemiyordum ve babam güçlerimi öğrendiği takdirde işlerin benim için ne duruma geleceğini biliyordum. Senin kendini korumak için yöntemlerin vardı. Benim de kendime göre yöntemlerim vardı."

Bir anda kardeşimi daha iyi anladım. Onun her zaman tatlı, saf kız kardeş olduğunu düşünmüştüm. Fakat belki de iyiliğini ve saflığını siper olarak kullanmıştı. Belki de her zaman ne yaptığını tam olarak biliyordu. Benim gibi insanları kendinden uzaklaştırmak yerine, insanların kendisinden hoşlanmasını sağlayarak kendini koruyordu. *İnsanlar seni severlerse, sana iyi davranırlar*. Bu yüzden benim adıma sessiz kalmayı seçmişti.

"Babamın sana nasıl davrandığını görüyordum," dedi kısık sesle. Bir sessizlik daha oldu. "Korkuyordum, Adelina. Babam beni seviyormuş gibi görünüyordu... Ona nasıl söyleyebilirdim? Bazen babama, 'Baba, ben bir *malfetto*'yum. Bu dünyaya ait olmayan

güçlerim var çünkü Adelina'nın güçlerini ondan alıp tekrar geri verebiliyorum,' dediğimi hayal ediyordum. Küçük bir çocuktum ve korkuyordum. Babamı kaybetmekten korkuyordum. Ben de kendimi böyle olmadığımı, işaretsiz oluşumun beni diğerlerinden farklı kıldığına ikna ettim. *Sana* nasıl söyleyebilirdim? Gücümü denemek isterdin ve babam ikimizin durumunu da keşfederdi."

"Beni kendi başıma bıraktın," diye fısıldadım ona.

Kardeşim yüzüme bakamıyordu. "Üzgünüm, Adelina."

Üzgün, her zaman üzgün. Bir özürle şu hayatta ne alınabilirdi ki?

Gözümü kapadım ve başımı eğdim. Karanlık içimde girdap gibi dönmeye başladı, dalgaları bilincimin kıyılarına vuruyor, özgür kalmak için can atıyordu. Onca senedir kendi başıma acı çekmiş, babamın tüm ilgisini saf ve lekesiz olduğunu düşündüğü tek kızına yönlendirmesine seyirci kalmış, kız kardeşimin benden farklı olduğunu, saf ve bozulmamış olduğunu düşünerek babamın sinir krizlerine tek başıma katlanmışım. Ve kız kardeşim de her şeyin böyle devam etmesine izin vermişti.

"Onu öldürdüğün için mutluyum," diye devam etti sessizce. Şimdi yüzünde sert bir ifade vardı. "Yani, babamı. Bunu yaptığın için mutluyum."

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. Kız kardeşimin ağzından böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim. Göğsümdeki o yumrunun çözülmesini sağlayan, bu sözler oldu. Onun, hayatımı bağışlaması için Teren'in yanına gidişini anımsadım. Her şeyi riske atışını. Saçlarımı ördüğü, gök gürültülü fırtınalar sırasında benim odamda uyuduğu zamanları hatırlamaya çalıştım.

Sadece başımı sallayabildim.

Üzerimizdeki sokaklarda yaşanan karmaşanın sesi düşüncelerime sızdı. Engizisyon Kulesi'nin çanları çalıyordu. Teren bir konuşma yapmaya hazırlanıyor olmalıydı. İkimiz de bir süre dinleyerek yukarıdan gelen sözleri anlamaya çalıştık ama hiçbir şeyi doğru düzgün duyamadık. Yalnızca çan sesleri ve yüzlerce boğuk ayak sesi işittik.

“Önemli bir şeyler oluyor,” dedim. Ardından ayağa kalkmamız için işaret verdim. Neler olduğunu öğrenmek istiyorsak yüzeye çıkmalıydık. “Bu taraftan.”

Kız kardeşimi yeraltı mezarlığının tünelleri boyunca götürdüm ve sonunda tünel, daracık üç koridora ayrıldı. En soldakini seçtim. On beş adım attıktan sonra durdum ve duvara gömülmüş küçük kapıyı aradım. Elim ahşabın içindeki sert taşı buldu. Enerjim taşı aktive etti ve kapı açıldı. Küçük bir merdivenden yukarı çıktık ve sonunda kendimizi, ana meydanın sonundaki karanlık bir ara sokağı çevreleyen duvardan çıkarken bulduk. Ara sokak bir yan sokakla buluşana dek ilerledik, ardından meydanın başladığı yerdeki gölgeler arasından dışarı baktık.

Meydan insanlarla doluydu. Engizisyoncular sokaklar boyunca dizilmişti, insanları daracık yerlerden aşağı doğru yönlendiriyorlardı ve gondollar kanallarda başıboş bekliyordu. O sabah deniz trafiğine izin verilmemişti.

“Neler oluyor?” diye sordu Violetta.

Gözlerimi kalabalıktan Engizisyonculara çevirirken, “Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Beklememiz gerekecekti. Güçlerim azaldığı için onca insanla birlikte açık alana çıkamazdık ve bir muhafız tarafından görülmeyi göze alamazdık. Bir grup Engizisyoncu daracık sokağın önünden geçerken nefesimi tuttum. Sırtım

o kadar sert bir şekilde duvara dayanmıştı ki, sanki eriyip duvarla bütünleşecek gibiydim.

Engizisyoncular bizi fark etmeden yanımızdan geçip gidiyorlardı. Bir kez daha soluğumu verdim.

Violetta'nın elinden tuttum ve onu gölgelerin arasından ilerlettim. Yavaşça ve zorlukla, dolambaçlı sokaklardan geçerek ilerledik ve sonunda ana meydanın genişlediği alana vardık. Burada, bir kanal köprüsü girişinin gölgesine çömeldik ve meydana insanlar doluşurken onları izledik.

Alan o sabah, pazarın kurulduğu günlerde olduğu gibi kalabalıktı, fakat insanların hepsi de anlaşılabilir bir halde sessiz, korku dolu bir beklentiyle Engizisyon Kulesi'nden yapılacak açıklamayı bekliyorlardı. Bakışlarım, kenarlarında tanrı heykellerinin sıralandığı çatı tepelerine yöneldi. Çatılar Engizisyoncularla doluydu, fakat o anda bile, kiremitlerin ve bacaların arkasında saklanan Hançerler sessizce bekliyor olmalıydılar.

Hâlâ dermansızdım ama meydanın enerjisi coşkun ve kapkara bir korkuyla çatırdıyor ve beni besliyordu.

Engizisyon Kulesi'nin ana balkonunda hafif bir kıpırdanma yaşandı. Balkonda, yan tarafları beyaz, altın renkli bir cüppeyle adamları arasında yürüyen bir liderin parıltısı belirdi. Bir an gerildim. Birkaç saniye sonra Teren ortaya çıktı.

Teren resmi bir cüppe giymişti, üzeri beyaz ve altın rengi desenlerle kaplı uçuşan cüppesinin altında parlak beyaz bir zırh vardı. Omuzlarında ağır bir pelerin vardı ve pelerin upuzun bir kuyruk halinde peşinden geliyordu. Yeni doğan günün ışınları balkona çok güzel bir açıyla vuruyor –sarayın kasıtlı bir şekilde inşa edilmiş bir kısmıydı burası– ve Teren'i aydınlatıyordu.

Daha sonra onun, yanında bir mahkûm getirdiğini fark ettim. “Ah,” diye iç çektim, kalbim sıkıştı.

İki Engizisyoncu ortaya çıktı ve ikisinin arasında uzun, koyu renk saçlı bir delikanlı sürüklenerek getirildi, ufak tefek bedeni zincirlerin ağırlığıyla eğilmişti ve Teren boğazına kılıcını dayarken kafasını dimdik kaldırdı. Delikanlının capcanlı bir kızıl tonunda olan cüppesi yıpranmış ve kirlenmişti. Yüzünde vakur bir ifade vardı ama ben onu hemen tanıdım.

Bu Raffaele’ydi.

Onun burada olması benim suçum.

Teren boştaki kolunu kaldırdı. “Estenzia halkı,” diye seslendi. “Bu haberi sizlere büyük bir üzüntüyle veriyorum.” Bir an durdu. “Kral öldü. Onun yerine, Majesteleri Kraliçe Giulietta hükümdar olacak. Kral’ın cenazesi yarın akşam Estenzia arenasında gerçekleşecek. Cenazeye hepinizin katılması mecburi.”

Sözlerine devam etmeden önce bir an durdu. “Vatan hainleri ve musibetlerle başa çıkma yöntemlerimizde değişiklikler olacak. Majesteleri, kraliyete karşı işlenen suçlara müsamaha göstermeyecek.”

Enzo başarabilseydi, kraliçe olan kız kardeşini de öldürürdü. Yanındaki soylular harekete geçer, ona desteklerini sunarlardı. Enzo şimdi de harekete geçebilirdi. Ama geçmeyecekti. Raffaele bu şekilde rehin tutulduğu sürece bunu yapamazdı. Ve birden, Giulietta yerine Teren’in kalabalığa hitap edişinin nedeninin bu olduğunu fark ettim. Kraliçe, kendini koruması gerektiğini biliyordu.

Kral’ın ölümünü artık çok daha net bir şekilde kavırıyordum.

Teren, Raffaele’yi daha da sıkıca tutarken onlara bakmaya devam ettim. Kılıç boynunun etine girerken Raffaele yüzünü buruşturdu.

“Diz çök,” diye emretti Teren.

Raffaele onun söylediğini yaptı. Kızıl renkli cüppesi etrafında bir çember halini aldı. Göğsümdeki enerji acı verici bir şekilde dalgalanmaya başladı.

Teren kalabalığa bakarak başını salladı. “Bugünden itibaren,” dedi, “bütün *malfetto*’ların bu şehirde yaşamaları yasaklanacak. Hepsi şehrin kenar mahallelerine gönderilecek ve toplumdan uzaklaştırılacak.”

Kalabalığın sükûneti bozuldu. İç çekişler. Mırıldanmalar. Arından bağırışlar. Violetta’yla birlikte, ellerimiz korkuyla birbirine kenetlenmiş halde öylece bakıyorduk. *Malfetto*’lar *kenar mahallelere sürüldükten sonra onlara ne yapılacaktır?*

Teren kargaşa yüzünden sesini yükseltti. “Karara karşı koyan *malfetto*’ları Engizisyon’a bildirenler altınla ödüllendirilecek. Bu emre karşı gelenler ya da *malfetto*’ları çatılarının altında barındıranlarsa infaz edilecek.”

Raffaele’ye ulaşabilir miydim? İçimizden *herhangi biri* ulaşabilir miydi? Meydanı inceledim. Dikkat çekmeden yakınına gitmek imkânsızdı ve Teren kılıcını Raffaele’nin boğazına dayamışken, hiçbirimiz hata yapmayı göze alamazdık. Meydanın etrafını, özellikle bu güçsüz halimle ona yaklaşamayacağım kadar fazla sayıda Engizisyoncu çevirmişti. Onu burada kurtaramazdık.

Violetta başını çevirdi. Yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade belirdi. “Etrafta diğer Elitler de var,” diye fısıldadı.

Bir an sonra, kardeşimin güçlerinin ona Raffaele’nin yaptığı şeyi yaptırabileceğini anladım: Bir başka Elit etrafta olduğu zaman bunu anlayabiliyordu. Birden başımı kaldırıp ona baktım. “Teren haricinde başkaları da mı var?”

Violetta başıyla onayladı.

“Kaç kişiler?”

Kardeşim bir an yoğunlaşarak saydı. Sonunda, “Dört,” diyerek cevap verdi.

Dört. Diğerleri buradaydı. Enzo olanları seyrediyordu.

Teren, sesi meydana çınlamaya devam ederken kalabalığı inceledi. “*Malfetto*’lar halkımız için bir felakettir. Onlar köpeklerden de aşağıdırılar. Değersizdirler.” Teren eğilerek Raffaele’yi saçlarından yakaladı, çekerek ayağa kaldırdı ve kılıcını daha sert bir şekilde boğazına bastırdı. “Böyle insanlar, ölkemiz üzerinde birer lanettir. Hayatlarınızın bu kadar perişan olmasının nedeni onlardır. Ne kadar çok *malfetto*’dan kurtulursak ölkemiz o kadar refaha kavuşur. *Sizler* de refaha kavuşursunuz.” Teren’in sesi yükseldi. “Bunu görüyor musun, Ölüm Meleği?”

Bizleri kışkırtarak ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Kalabalık huzursuz ve gergin bir şekilde kıpırdandı. İnsanlar çatılara ve ara sokaklara baktılar. Tıpkı benim yakılma törenimde yaptıkları gibi.

Teren gözlerini kıstı. “Burayı seyrettiğini biliyorum. Bu değersiz delikanlının senin için değerli olduğunu duydum. Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Teslim ol. Eğer bunu yapmasan, bu delikanlının bağırsaklarını burada, bu balkonda deştiğimi görürsün.”

Enzo bu yemi yutmayacak. Hepimiz tamamen kapana kısılmıştık. Bakışlarımı umutsuzca Raffaele’den ayırarak Enzo’nun olup bitenleri izleyip pusuda beklediğini düşündüğüm çatılara çevirdim. Onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Hiç. Raffaele’nin ölümünü seyredecektik.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, kalabalıktan bir ses yükseldi. Ardından bir başkasından. Ve çatıların tepesinde, tüm meydanın gözleri önünde gölgeler arasında bir siluet yükseldi.

Bu Enzo’ydu.

Yüzü gümüş maskesinin ardına saklanmıştı ama sözleri açık ve net bir şekilde meydanda yankılanıyordu. Duyduğu öfkeden buz gibi olmuş sözler. Yüreğim ağzıma gelmiş halde onu seyrettim. “Ben *seninle* bir anlaşma yapayım, Baş Engizisyoncu,” diye seslendi. “Ve burada, tanrılar huzurunda yemin edelim. Seni düelloya davet ediyorum. Kral’ın cenazesinin düzenleneceği sabah, *seninle* Estenzia arenasında, açık alanda mücadele edeceğim. *Seninle* tek başıma dövüşeceğim.”

Kalabalık tamamen sessizleşmişti. İnsanlar onun her kelimesini sabırla bekliyorlardı. Çatılardaki Engizisyoncular Enzo’ya doğru atıldılar ama içlerinden biri ona fazla yaklaştığı takdirde göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabileceğini biliyordum. Teren de bunu biliyor olmalıydı çünkü tek elini kaldırarak Engizisyonculara durmalarını işaret etti.

“Ben kazanırsam, Baş Engizisyoncu,” diye devam etti Enzo, “Engizisyon, rehin aldığın delikanlıyı serbest bırakacak. Hakkındaki suçlamalar düşecek ve tüm hataları bağışlanacak, zarar görmemiş bir halde özgür bırakılacak.” Uzunca bir sessizlik yaşandı. “Sen kazanırsan, ben öleceğim.”

Bu ölümüne bir dövüş olacaktı.

Teren ve Enzo uzunca bir süre birbirlerinin yüzlerine bakarak öylece kaldılar. İkisi de konuşmadı. Sonunda, Teren’in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Başını tek bir kez, Enzo’nun olduğu tarafa doğru eğdi.

“Pekâlâ, Ölüm Meleği. Tanrılar şahidimiz olsun ki, *seninle* düello yapacağız.”

Bir zamanlar bir prens, Ölüler Diyarı'ndan bir iblise deliler gibi âşık oldu. İblis tekrar denize girip ortadan kaybolduğunda Prens ona öylesine büyük bir özlem duydu ki okyanusa doğru ilerledi ve bir daha geri dönmedi.

-Kenettra Halk Masalları, *muhtelif yazarlar*

Adelina Amouteru

Tekrar yeraltı mezarlıklarının güvenliğine döndük. Akşam olmaya, tüm şehre upuzun gölgeler düşmeye başladığında, en sonunda tünellerden bir kez daha ayrılarak Violetta'yı şehrin içine doğru götürme cesaretini gösterebildim.

"Nereye gidiyorlar?"

Elimi tutarak hızla ardımdan gelen Violetta'nın sesi gergin ve soluk soluğa çıkıyordu. Şehrin planının hatırlayabildiğim kısmına güvenerek karanlık sokaklarda körlemesine ilerledik. "Gitgide belirsizleşiyorlar," diye cevap verdi Violetta. "Sağ tarafa. Sanırım bu taraftan gidiyorlar." Kardeşim, etrafları kemerli geçitlerle çevrelenmiş bir dizi binanın başladığı yönü işaret etti. Üniversite.

"Sığınaklarından biri orası." Tekrar Hançerlerin yanına dönmemeliydim. Fakat Raffaele rehin tutulur ve Enzo ertesi gün Teren'le arenada düello yapmaya hazırlanırken, geçen haftalarda onlarla kurduğum bağların çekimini içimde hissediyordum. Adımlarım

hızlandı. Raffaele'yi bu şekilde ölüme terk edemezdim. Belki de benden kurtulmayı isteyen tek kişi Dante'ydi. Belki de hâlâ bir Hançer olabilirdim, belki de beni hâlâ önemsiyorlardı ve hâlâ onların arasındaki yerimi alabilirdim.

Yine mi kendine yalan söylüyorsun, hayatım? Babamın sesi kafamın içinde fısıltıyla konuşuyordu. Onu duymazdan geldim.

"Bu taraftan," dedim bir an sonra. Aceleyle ilerledik.

Sonunda, üniversiteye yaklaşırken bir kez daha durup yeraltı mezarlıklarının girişini buldum ve ikimiz de içeri girdik. Engizisyoncular hâlâ koridorlarında devriye gezerken, üniversitenin içine dışarıdan giriş yapmak bizim için çok tehlikeli olurdu. Yeraltı mezarlıkları arasında, üniversitenin bir köşesinde bulunan karanlık salona çıkan eski merdivenleri buldum. Takılıp düşmemeye özen göstererek basamaklardan teker teker çıktım. Arkamdan gelen Violetta çabucak yoruldu. Sahip olduğu güç onu, benimkinden daha hızlı tüketiyor olmalıydı.

"Buradalar," diye fısıldadı.

Merdivenin tepesindeki kapının önünde durdum, ardından elimi, ahşabın içine gömülü taşın üzerine yerleştirdim. Kapı açıldı.

Yeraltından yukarı çıktık. Salon o kadar sessizdi ki, üniversitenin duvarlarının ötesinden yükselen kargaşanın, sokaklarda ilerleyen Engizisyoncuların seslerini, kalabalıkların boğuk gürültüsünü duyabiliyorduk. Sonrasında duyduğum sesler –tanıdık sesler– içeriden geliyordu. Gölgele arasına çekildim ve Violetta da ardımdan geldi.

Çıkarabildiğim ilk ses Lucent'a aitti. Hüsrân dolu bir ifadeyle konuşuyordu. "Gün doğmadan onu öldürecek. Nasıl onun sözlerine inanırsın?"

Bir an durdum, kendimi topladım ve seslerin geldiği yöne doğru harekete geçtim. Violetta peşimden geliyordu. Sesler bizi üniversitenin ana tapınağına, kapıların sürgülenerek kapatıldığı yere götürdü. Tepemizdeki mozaikli camdan içeri ışık yayılıyordu. Ve orada, devasa alanın içinde, çok iyi tanıdığım birkaç kişi duruyordu.

Onlar da bizi görünce durdular.

Derin bir nefes aldım. Sonra gölgeler arasından çıktım.

“Neredeydin sen?”

Soruyu önce Lucent sormuştu. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Neresinden başlayabilirdim? Enzo bizim için üniversitenin ibadethane salonunda küçük bir oda talep etmişti ve şimdi Violetta’yla birlikte bir köşeye çekilerek ikiz karyolanın üzerinde oturuyorduk. Lucent kapı eşiğinde durarak kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni sorguluyordu. Enzo odanın köşesindeki tek sandalyede oturuyordu, bu sırada Gemma ve Michel de karyolalardan birinin kenarına tünemişti. Sessiz ve kıpırdamadan diğer karyolada oturan Violetta yakınımda duruyor, hafifçe titriyordu. Kardeşimin konuşamayacak kadar korkmuş olmasına seviniyordum.

Sandalyede öne doğru eğilip çenesini eline yaslayan Enzo’ya baktım. Sessizce beni izliyordu. “Teren beni, kız kardeşimi öldürmekle tehdit etti,” diye cevap verdim. “Onu Engizisyon Kulesi’nin zindanında saklıyordu.”

Enzo gözlerini kıstı. “Teren’le yollarınız ilk ne zaman kesişti?”

Haftalar önce. Bunu söylemeye dilim varmadı. “Bahar Aylarında, seninle dövüşmeden önce beni tehdit etti.”

Michel kaşlarını çatı. “Bize bunu neden söylemedin?” diye sordu.

Tereddüt ettim. "Bana yardım edeceğinizi sanmıyordum," dedim. Ve gerçek de buydu. "Turnuva vaktine bu kadar yaklaşmışken herkesi bu işe dahil etmek çok riskli olurdu."

Lucent burun kıvırdı ve kapı aralığına doğru döndü, böylece onu profilden gördüm. Meseleyi, beni ihanetle suçlama noktasına kadar getirmiyordu fakat bunu bedeninin her hattında hissedebiliyordum. Bana güvenmiyordu. Bana duyduğu güven yok olup gitmiş, yerini şüphe almıştı. Kendi kendime sakın olmam gerektiğini söyledim. Raffaele'nin yakalanmış olması, Hançerlerin yanına geri dönmemin en büyük sebebi olsa da, o an onun da orada diğerleriyle olmaması beni rahatlatıyordu.

Raffaele muhtemelen kendi başıma örüp durduğum yalanları hissederdi.

Bakışlarım, uzun zamandır sessiz kalan Enzo'ya yöneldi. Lehime konuşmuyordu ama aleyhime de konuşmuyordu. Sonunda sandalyesinde dikleşti ve hepimize dikkatle baktı.

"Teren sözünü tutmayacak," dedi. "Bundan emin olabilirsiniz. Yarın düelloya giretiğimizde, bunu yalnızca beni değil, geri kalanımızı da öldürmek için bir fırsat olarak kullanacak. Raffaele'yi serbest bırakmayacak. Hepimizin arenadaki kalabalıkta olduğumuzu bilecek ve bunun aramızdaki en son karşılaşma istiyor. Yarın topyekûn bir savaş istiyor."

Enzo beni de plana dahil etti. Hâlâ onlardan biriydim.

"O halde plan tam olarak nedir, Ölüm Meleği?" dedi Lucent. "Kral öldü ve kız kardeşin Teren'i parmağında oynatıyor. Engizisyoncular, gördükleri her *malfetto*'yu topluyorlar. Giulietta'yla nasıl uğraşacağız?"

"Giulietta yarın arenada görünmeyecek," diye cevap verdi Enzo. "Bir yerde saklanıp muhafızları tarafından korunacak. Yarın

sabah, koruyucularımızın geri kalanları destekçilerini, arenaya saldırmak üzere gönderecekler. Raffaele'yi kurtaracağız ve ben Teren'i öldüreceğim." Enzo'nun çene kasları kasıldı. "Ona karşı savaş açacağız." Bana baktı. "Yarımına ihtiyacım var."

Avluda öpüştüğümüz zaman, dedim kendi kendime, etrafımız yağmurla ve yanan fenerlerle çevriliyken, duygularında samimi miydin? Gerekte benimle ne yapmak istiyorsun?

Sonunda ona bakarak başımla hafifçe onay verdim.

Yanımda duran Violetta kıpırdandı. Herkesin bakışları ona kaydı. Kardeşim konuşmayınca, bunu onun yerine ben yaptım. "Kardeşimi buraya, yalnızca onu korumak için getirmedim," dedim, "aynı zamanda bize yardım edebileceği için getirdim. "Olayların akışını tersine çevirebilecek bir güce sahip."

Michel ona kuşku dolu bir ifadeyle baktı. "Sen *malfetto* musun?" Bakışları kardeşimin üzerinde dolaşüyor, boş yere bedeninde bir işaret arıyordu.

"O bir Elit," diye cevap verdim. "Sanırım yapabildiği şey nedeniyle herhangi bir işareti yok." Bakışlarım Enzo'ya çevrildi. "Kardeşimin, diğer *malfetto*'ların güçlerini ellerinden alma yeteneği var."

Sözlerimi büyük bir sessizlik izledi. Ve dikkat. Enzo sandalyesinde öne doğru eğildi, ikimize de düşünceli bir ifadeyle baktı ve dudakları gerildi. Herkesin tam olarak aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Violetta, Teren'i öldürmemize yardım edebilir.

"Pekâlâ," dedi. "Bakalım neler yapabiliyor."

Violetta'nın bilincinin yarı yarıya kapanmasına neden olan hafif hummalı hali gece boyunca devam etti. Arada sırada bana

bir şeyler mırıldanıyordu. Fısıldamaları durana ve solukları düzenli bir hal alana dek kardeşimin elini tuttum.

Üniversitenin ibadethane salonu oldukça sessizdi. Diğerleri şimdiye dek odalarına çekilmiş olmalıydılar, ancak içlerinden herhangi birinin tamamen uykuya daldığından şüpheliydim. Dışarı çıkmaya cesaret edip kardeşimden bir an uzaklaşmayı ve serin havanın hislerimi temizlemesini istiyordum. Fakat Hançerler bizi odamıza kilitlemişti. Lucent bunun benim güvenliğim için olduğunu söylüyordu ama ben onun sözcüklerinin ardındaki üstü kapalı korkuyu hissedebiliyordum. Aramızda yavaş yavaş duvarlar örülüyordu.

Salonda çınlayan kılıç sesi dikkatimi çekti. Doğrulup oturdum, şimdi daha da tetikteydim. Bir an bu sesin Engizisyonculardan gelebileceğini düşündüm. Saklandığımız yeri keşfetmişlerdi ve peşimizden geliyorlardı. Fakat dinlemeye devam ettikçe, sesin tek bir kılıçtan geldiğini fark ettim, tek başına yükselen sesi birkaç saniyede bir uzaklardaki bir odada yankılanıyordu. Yataktan kalktım ve kulağımı kapıya dayadım. Ses bana bir tür kılıç oyunu gibi geliyordu. Sonunda ses kesilene kadar bir süre daha dinledim.

Dışarıdaki salonda odama doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Kapıdan uzaklaştım. Birkaç saniye sonra kapıya yavaşça vuruldu. Cevap vermem biraz zaman aldı. “Evet?”

“Benim.”

Enzo’nun sesi. Sessiz kaldım ve bir an sonra kilidin tıkırtısını işittim. Kapı, Enzo’nun yüzünün bir kısmını ortaya çıkaracak kadar aralandı. Bir süre bakışlarıma karşılık verdi, ardından gözleri Violetta’nın narin bedenine çevrildi. “Kardeşin nasıl?” diye sordu.

“Sadece dinlenmesi gerekiyor,” diye cevap verdim. “Onu yeterince kez bu şekilde gördüm. Görünüşe göre bu durum, güçlerini kullandığı zamanlarda oluyor.”

“Gel benimle,” dedi bir süre sonra. Daha sonra kapıyı aralık bıraktı ve kendisini takip etmem için bana işaret etti.

Tereddüt ettim ve bir an bunun, Enzo’nun nihayet benden kesin bir şekilde kurtulacağı o an olacağından korktum. Fakat Enzo sabırla bekledi ve bir süre sonra kalkıp ardından odadan çıktım. Ona bir kez bakmak, içime sıcak bir heyecan dalgasının yayılmasına neden oldu. O gece üzerinde sade giysiler vardı, keten gömleği boldu, bağlanmamış bağcıkları gömleğinin altındaki tenini ortaya çıkarıyordu. Saçları dağınık haldeydi, koyu kırmızı bir yele gibi omuzlarının hafifçe aşağısına dek uzanıyordu. Tek elinde kılıç vardı. Koridordaki çınlama sesi onun kılıcından geliyordu. Enzo, ertesi günkü düello için pratik yapıyor olmalıydı.

Koridor boyunca sessiz adımlarla Enzo’yu takip ettim, sonunda odasının kapısına ulaştık.

Hiç ses çıkarmadan içeri girdik. İçeride, Enzo’nun bedeni yumuşacık mum ışığıyla aydınlanıyordu. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Enzo yatağının başucundaki küçük masanın yanına gidip mumun parlaklığını artırmak için enerjisini kullanırken ben de kapının yanında durdum. Bol gömleği, boynunun alt kısmını gözler önüne seriyordu. Sessizlik aramızda tüm ağırlığıyla öylece duruyordu.

Enzo masanın sandalyesini işaret etti. “Otur lütfen.” Daha sonra o da yatağının ucuna yaslandı.

Oturdum. Aramızda uzun bir sessizlik yaşandı. Artık yalnız olduğumuz için bakışları nazikti –gözlerinde o alışkın olduğum sert, kasvetli ifade yoktu– ve avluda öpüşürken gördüğüm yumu-

şaklığı taşıyordu. Beni inceledi. O gece sanki etrafında, hemen göze çarpmayan ama belirgin bir korku bulutu geziniyordu. *Benden mi korkuyordu?* “Söyle bana. Gerçekten kaçıp gitmenin nedeni ne?” diye sordu. “Kız kardeşinden başka bir neden vardı. Öyle değil mi?”

Biliyor. İçimi ani bir korku dalgası kapladı. Dante’den haberi yoktu... Nasıl olabilirdi ki? O başka bir şeyi öğrenmek istiyordu. Yavaşça, yatak odamın zeminini kan görüntüleriyle doldurduğum, duvarıma öfke dolu sözcükler karaladığım geceyi tekrar anımsadım. “Doğru muydu?” diye cevap verdim sonunda. “Dante’nin koridorda sana söylediği şey doğru muydu? Benden... kurtulman konusunda?”

Enzo pek şaşırmış gibi görünmedi. Başından beri bu nedenden şüphelenmişti. “O sırada koridordaydın,” dedi. Tek kelime etmeden başımı salladım. Bir süre sonra Enzo boğazını temizledi. “Dante’nin fikirleri kendisine aitti.” Ardından çok daha yumuşak bir tonda, “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi.

Kendisine *aitti*. Ürperdim. Oda bir anda daha soğuk geldi. “Dante’ye ne oldu?” dedim.

Enzo bir süre durup düşündü. Daha sonra tekrar bana baktı. O gece Engizisyoncuların sokaklara doluştuğunu gördükten sonra şehirde keşfe çıktıklarını anlattı. Birbirlerinden ayrıldıklarını söyledi. Biri hariç herkesin geri döndüğünü. Dante’nin cesedini, Lucent’in ara sokaklardan birinde bulunduğunu.

Bu hikâye zihnimdeki fısıltıları harekete geçirdi, onları yüzeye çağırdı, böylece bir an kendi düşüncelerimin tıslayan seslerinin ardından Enzo’yu güçlükle işittim. *Dante bunu hak etti*, dedi fısıltılar. Bir sis perdesinin ardından mırıldanarak baş sağlığı dileklerimi ilettim ve Enzo da sakın bir yüz ifadesiyle dileğimi kabul etti.

Bu yalanı daha ne kadar sürdürebilirim?

Araya uzun bir sessizlik girdi. Saniyeler ağır ağır geçip giderken Enzo'dan gelen yepyeni bir enerji hissettim, bana çok tanıdık fakat ona yabancı gelen bir şeydi bu. Ne hissettiğimden emin olana dek bir süre onu seyrettim. *Enzo korkuyor.*

"Yarın için hazır mısın?" diye fısıldadım.

Enzo bir an tereddüt etti. Bu korku aurasına sahip olmak ona hiç yakışmıyordu. Bu his göğsümü ağrıttı ve sandalyeden kalkarak ona yaklaştım. Dante yanılıyordu. Onun için bir şeyler ifade ediyor olmalıydım. Beni önemsiyor olmalıydı.

Enzo yaklaşırken beni izledi. Geri çekilmedi. Yanına gidip oturduğumda, gerginliği biraz azaldı ve yüz ifadesi yumuşadı, beni yanına kabul etti. "Teren'in babası bana dövüşmeyi öğretti." Bunları gerçekçi bir ifadeyle söylüyordu. "Dövüşte iyiyimdir. Ama Teren çok daha iyidir."

İkisinin daha önce yüz yüze gelişini hatırladım... İlki benim yakılma törenimde, ikincisiyse Bahar Ayları'nda gerçekleşmişti. Her iki sefer de mücadeleleri sadece birkaç saniye sürmüştü. Yarın birbirleriyle ölümüne bir mücadele için yüzleştiklerinde neler olacaktı?

"Bizden her zaman böyle nefret mi ediyordu?" diye mırıldandım.

Enzo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Her zaman değil."

Bir an bekledim ve çok geçmeden Enzo tekrar konuşmaya başladı. Çocukken birlikte dövüştükleri günleri anlattı ve ben onu dinledikçe etrafımdaki dünya kararıp gitti, sonunda, yıllar önce sarayın avlusunda durup güneşli bir ikinci vakti bir Prens ile Baş Engizisyoncu'nun oğlu birbiriyle yüzleşirken onları seyrediyordum gibi hissettim. İkisi de çok küçüktü: Enzo sekiz, Teren dokuz yaşındaydı, ikisinde de henüz işaret yoktu. Kanlı humına henüz

Estenzia'yı vurmamıştı. Teren'in gözleri o zamanlar mavinin daha koyu bir tonuydu ama aynı gerilimle doluydu. Hemen arkalarında duran Baş Engizisyoncu onları izliyor ve iki çocuk düello yaparken onlara bağırarak talimatlar veriyordu. Baş Engizisyoncu, veliaht prensi eleştirmeyecek kadar dikkatli davranıyordu fakat sözleri sert bir şekilde oğluna yönelerek onun duygularını kuvvetlendiriyordu. Enzo bazen adama bağırarak Teren'in yeteneklerini savunuyordu. Teren her müsabakanın ardından Enzo'yu selamlıyor ve övgülerini sunuyordu.

Onu dinlerken iki çocuk arasındaki farkı gözlerimin önüne getirdim. Enzo o zamanlar küçük bir çocuk gibi dövüşüyor olmalıydı ama Teren... Onun gerilimi kulağa pek bir çocuğa özgü bir şeymiş gibi gelmiyordu, hatta korkutucu bile denebilirdi.

"Öldürürcesine darbeler indirirdi," dedi Enzo. "Onunla antrenman yapmaktan hoşlanırdım çünkü benden çok daha iyiydi. Fakat acımasız değildi. Sadece küçük bir çocuktuk."

Enzo duraksadı ve bu sahne gözlerimin önünden gitti. "Seneler sonra humma her tarafa yayıldı," diye devam etti sözlerine. "İkimiz de işaretlendik. Teren'in babası öldü. Daha sonraları, bir antrenman arkadaşı bulmak için sabırsızlanarak avluya çıktığım zamanlarda Teren orada olmamaya başladı. Bunun yerine, günlerini ibadethanelerde bir şeyler mırıldanarak, babası için yas tutarak, kendinden nefret etmeye başlayarak, Engizisyon'un *malfetto*'ların lanetli iblisler olduğuna dair doktrinlerini kabul ederek geçirdi. O zamanlar bizden nefret ettiğini sanmıyorum çünkü ikimiz de güçlerimizden haberdar değildik. Fakat ben ondaki değişimi görmüştüm, kız kardeşim de bunu fark etmişti." Çene kasları gerildi. "Baş Engizisyoncu olduğu günden bu yana Elitler'e yardım edenler kadar Elit avladı."

Bunu söyleme şeklindeki bir şeyler zihnimde bir anıyı harekete geçirdi. Tüm gücümü toplayarak sordum. “Peki, Daphne?” dedim tereddütle.

Enzo başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde tanıdık bir ifade belirdi ve o an, bunun ne anlama geldiğini bilmemeyi diledim. Enzo’dan yayılan acı, karanlık, öfke, suçluluk ve keder hissi havada sayısız enerji ipliği olarak parıltıladı.

“İsmi Daphne Chouryana’ydı,” dedi. “Senin de anlayabileceğin gibi, Tamoura’lı bir kızdı. Bir eczanede çırağı.”

Sözleri yüreğimi parça parça etti ve bana, bende sevdiği şeylerin benimle alakası olmayabileceğini hatırlattı. Benim yüzümde, esmer tenimde onu görmüş olmalıydı. Bana her baktığında onu görmüş olmalıydı.

“*Malfetto*’lara işaretlerini saklamalarında yardımcı olabilmek için eczaneden gizlice şifalı bitkiler ve tozlar getirirdi,” diye sürdürdü sözlerini. “Saçın rengini geçici olarak değiştiren boyalar, cildin üzerindeki koyu izleri geçici olarak yok eden kremler. Daphne bizim arkadaşımızdı. Dante’yi savaş yaralarıyla birlikte ilk keşfettiğimizde ona bakarak hayata döndürmüştü.”

Onun kaybı için üzüлp kendi duygularım için acı çekerek, “Onu seviyordun,” dedim usulca.

Enzo bunu doğrudan kabul etmedi. Kabul etmesine de gerek yoktu zaten. “*Malfetto* bir prens yine de bir prenstir. Onunla evlenemezdim. Daphne soylu bir aileden gelmiyordu. Neticede bunun da bir önemi olmadığı ortaya çıktı.”

Ona ne olduğuna dair ayrıntılı sorular sormak istemiyordum. Bunun yerine, saygı ifadesiyle başımı eğdim. “Üzıldüm.”

Enzo da başını sallayarak taziyemi kabul etti. “Yani bu hepimizin başına gelebilir. Harekete geçmeliyiz.” Bitkin görünüyordu

ve bu durumunun, Daphne'ye dair düşünceleriyle mi yoksa Teren için duyduğu kederle mi alakalı olduğunu merak ettim. Belki her ikisiyle de alakalıydı.

Bunu izleyen sessizlik esnasında Enzo, aramızda yalnızca birkaç santim kalana dek bana doğru eğildi. Gözlerindeki parıltı beni çağırıyordu. Bu bakışlarda bir ağırlık, benim hiçbir zaman anlayamayacağım koyu bir derinlik vardı. Enzo çeneme dokundu. Sıcaklığı yine içime yayıldı ve bana doğru eğilirken bu duyguyu ne denli özlediğimi fark ettim.

“Kim olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı Enzo, zihnimdeki düşünceyi hissetmişçesine. *Beni yalnızca Daphne nedeniyle mi önemsiyorsun?*

Hayır. O beni biliyor. Beni ben olduğum için önemsiyor. Bu düşünce içime hızla yayıldı, tüm duyularımı uyandırdı. Birbiri ardına gelen, sabırlı ve keşfedercesine ilerleyen öpücükleri bu kez nazikti. Elleriyle benimkileri okşadı, kollarımdan yukarı doğru çıktı, beni kendine çekti. Benim geceliğimin ve onun keten tişörtünün kumaşı haricinde bizi ayıran hiçbir şey yoktu ve Enzo beni kollarına aldığı anda, bedeninden yayılan ısı tenimde alevlendi. Tutkuya karşı uyumum canlandı, koyu ipliklerini Enzo'nun ipliklerine dolamak, onu ağına düşürmek için can atan enerjimin hızla içimde yükselmesine neden oldu. Bu duygu beni, ara sokakta geçirdiğim, hatırlamamak için kendimi zorladığım akşamda olduğu gibi serseme çevirdi. Durum kontrolden çıkıyordu. Buna engel olamıyordum.

Enzo geri çekildi. Ardından başını benimkine dayadı ve iç geçirdi. “Gitme,” diye fısıldadı. Ve etrafını kaplayan korku aurasının, yarına dair duyduğu korkudan, başımıza neler gelebileceğini düşünmekten, Raffaele'nin hayatını kurtaramayacak olması, Teren'e

mağlup olması ihtimalinden, yarın buradan çıkıp bir daha geri dönmemesi ihtimalinden kaynaklandığını anladım. Enzo korkuyordu ve bu duygu o gece onu savunmasız bırakıyordu. Ellerimi önce onun yüzüne koyarak, ardından boynuna dolamak için aşağı doğru gezdirerek kendi korkularımı unutmaya çalıştım.

Bir süre sonra hiçbir şey söylemeden başımı yukarı aşağı salladım. Ben yatağın bir kenarına kıvrılırken o da yanıma yerleşti ve gümüş rengi saçlarımı alnımdan çekti. Bakışları yüzümün hasarlı kısmına çevrildiğinde içgüdüsel olarak irkilip geri çekildim fakat Enzo tepki vermedi. Parmakları usulca yaralarımın üzerinde gezindi. Gezindikleri yerde sıcacık bir iz bıraktılar. Bu his beni yatıştırdı, uykumu getirdi. Sonunda Enzo'nun gözleri kapandı, solukları düzenli bir hale geldi. Ben de kendimi erkenden gelen bu uykunun rahatlığına bırakırken buldum. Artık bir şey hissetmeye, iblislerle, kız kardeşlerle, babalarla ve soluk mavi gözleri olan genç bir Engizisyoncu'nun sözleriyle dolu huzursuz bir kâbusun kolları arasına düşene dek bu hisse odaklandım.

Gece vakti kız kardeşlerimin feryat edişlerini duydum. Yaptığım şeyi biliyor ve benden nefret ediyorlardı.

-Dantelle, *Boran Oalhimere*

Adelina Amouteru

Bugünün, Fırtınalar Turnuvası'nın ilk günü olması gerekiyordu. Ancak bunun yerine, Engizisyon'la gerçekleştirilecek nihai müsabaka günü haline gelmişti.

Estenzia'nın genelde açık ve fazla kalabalık olmayan ana meydanı, eğreti kurulmuş tezgâhlardan ve rengârenk bayraklardan, mağazalardan ve limanı uzaktan gören ana arenanın çevresini dolduran insanlardan meydana gelmiş bir deryaya dönüşmüştü. Fakat bugün yapılacak turnuva Kral'ın cenazesine ve Hançerlere karşı bir meydan okumaya dönüştüğü için, ortada oldukça uğursuz bir hava ve alanı dolduran onca insan düşünüldüğünde ürkütücü bir sessizlik vardı. Orada burada, sıra sıra dizilmiş Engizisyoncular kalabalığı inceliyordu. Teren, halkın kendi gözleriyle öldüğümüzü görmelerini istiyordu.

Violetta'yla birlikte kalabalıkların arasından ilerledik. Şimdilik görünmezlik perdesini oluşturmamaya karar verdim; böylesine değişken bir illüzyonu ihtiyaç duyduğumuz müddetçe yerinde tutmam çok zordu ve etrafta bunca insan varken, biri omzu-

muza çarptığı an tüm şüpheleri üzerimize çekerdik. Enerjimi saldırımız için saklamak zorundaydım. Bunu yapmak yerine, her birimiz için farklı birer yüz yarattım. Eksik gözümü ve yüzümün hasarlı kısmını, çevreleri gümüş rengi yerine sapsarı kirpiklerle kaplı parlak yeşil gözleri olan pürüzsüz bir yüze çevirdim. Ten rengimi gözlerimle uyumlu bronzdan açık bir ten rengine, dudaklarımı uçuk pembeye dönüştürdüm. Saçlarım altuni-kızıl bir tonda görünüyordu ve kemik yapım da daha farklıydı. Violetta'nın da Beldain'li bir genç kız kadar açık bir teni vardı ve koyu renk saçları bakır sarıydı.

Yine de mükemmel görünmüyorduk. Yüz sanrısı yaratmada ustalaşmak için hiç vakit bulamamıştım ve hızla gelişme göstermeme karşın yine de olağandışı görünen şeyler vardı. Kimse bize fazla dikkatli bakmadığı sürece bu görünüm işe yarayacaktı fakat yüzümüze uzun süre bakan insanlar kaşlarını çatacaklardı çünkü bizde anormal bir şeyler olduğunu anlayacaklardı. Bu yüzden yolumuza devam ettik.

Arenaya ulaştığımızda, sırtımdan aşağı terler akmaya başladı.

Arena devasa büyüklükteydi, belki de o ana dek gördüğüm en büyük yapıydı; sıra sıra kemerli geçitler taştan yapılmış dev bir halka biçiminde üst üste yığılmıştı. Arenaya yaklaştıkça Engizisyoncuların sayısı da artıyordu. Teren bu bölgeye bir infazcı ordusu yerleştirmişti. Kalabalığı taklit etmek ve hiçbirine bakmadan Engizisyoncuların yanından geçip gitmek için yüzümü elimden geldiğince yere çeviriyordum. Beni tanıyacaklarını, titreşen illüzyonumun ardındaki yüzü göreceklerini sanıyordum fakat başlarını eğip yüzüme baktıklarında görünüşüme aldanıyormuş gibi duruyorlardı. Hançerlerin müttefiklerini arıyorlardı. Korku iplikleri tüm alanı kaplıyor ve arenanın merkezinde yoğunlaşıyordu.

“Dur,” dedi bir Engizisyoncu bana. Şaşırmış gibi görünmeyi unutmuyarak durdum ve başımı kaldırıp Engizisyoncu’ya baktım. Hemen yanımda, Violetta hareketsiz kaldı. Derin bir soluk aldım ve tüm konsantrasyonumu yüzümde yarattığım yanılsamayı pekiştirmeye, yüzümün ince hareketlerini, tenimdeki gözenekleri ve gözlerimin detaylarını vurgulamaya odakladım.

Engizisyoncu kaşlarını çatı. “İsmin?” diye homurdandı.

Başımı kaldırdım ve ona en kendinden emin bakışımla baktım. “Tamerly Hanedanı’ndan Anne,” diye cevap verdim. Sevimli bir şekilde reverans yapan Violetta’yı işaret ettim. “Kuzenim.”

“Nerede kalıyorsunuz?”

Final yarışı sırasında gördüğüm küçük bir hanın ismini çabucak söyledim. “Babam birkaç aydır Estenzia’da iş yapıyor,” diye ekledim. “Bu sabah, Kral’ın cenazesinin yanı sıra bir de infaz gerçekleştirileceğini işittik. Bu doğru mu?”

Engizisyoncu bana bir daha kuşku dolu bir ifadeyle baktı, fakat arkamızdaki insanlar giderek kalabalıklaşıyordu ve onun da kaybedecek vakti yoktu. Sonunda kimliğimizi onayladığını belirten bir şekilde homurdandı ve devam etmemiz için elini salladı. “Siz Beldain’lilerin hoşuna gidecek bir şey değil,” diye cevap verdi. “Devam edin.”

Arkama bakmaya cesaret edemiyordum ama Engizisyoncu’nun hemen arkamızda bekleyeni sorgulamaya başladığını duydum.

Arena, on binlerce insanı alabilecek şekilde inşa edilmişti. Kemerli geçitler yerin dibinden göğe kadar uzanıyordu, öyle ki içeri zemin kattan girmiş olmamıza rağmen şimdi onlarca kat altımızdaki sıralara yukarıdan bakan taş oturaklarda duruyorduk ve bu oturaklar tüm arenanın etrafını çemberler halinde çevreleyerek en aşağıda geniş, merkezi bir yerde son buluyorlardı. İnsanlar

kalabalıklar halinde oturakların arasında geziniyorlardı. *Bu insanların aralarında, hamilerimizin askerleri var.* Bunların hangileri olduğunu anlayamıyordum fakat buradaydılar, kalabalığa karışmış ve saklanmış haldeydiler. Enzo'nun işaretini bekliyorlardı. Ben de boynumu uzatarak onu aradım. Violetta onu yakınlarda hissetmediğini bildirmek üzere başını iki yana salladı.

Kardeşimin elini çekiştirerek, "Haydi," dedim. "Daha yakına gidelim." Neredeyse en alt kısma gelene kadar aşağı indik, ardından ilk sıradaki yerimizi aldık.

Önümüzde arena uzanıyordu. Alan suyla doluydu, kanallarla süzülerek Güneş Denizi'ne akan derin bir göldü bu; yüzeyin derinliklerinde karanlık silüetler halinde balırlar süzülüyordu. Gölün üzerinde, Violetta'yla birlikte oturduğumuz yerden arenanın diğer kısmına doğru geniş bir taş yol uzanıyordu, en ortadaki kısımda da daha geniş, yuvarlak bir alan yer alıyordu. Tipik bir kutlama sırasında, balıra binicileri bu platform boyunca bekler ve kendi balırlarını çağırırlardı, devasa yaratıklar bir anda sudan çıktıkları zaman da biniciler yaratıkların sırtlarına atlar ve tezahüratlar yapan seyircilere müthiş akrobatik hareketler sergilerlerdi. Süslü giysiler giyinmiş eğlence düşkünü maskeli katılımcılar, parlak renkleriyle olağanüstü bir görünüm sergileyerek yolda geçit yaparlardı.

Ancak bunlar o gün gerçekleşmiyordu. O gün taş yolun iki tarafında beyaz cüppeli Engizisyoncular sıralanmıştı. Suyun içinde çağrıları susturulmuş balırlar çemberler çizerek yüzüyordu, görünüşleri rahatsız ediciydi ve hayalete benziyorlardı. Başımı çevirip giderek dolan arenanın geri kalanını inceledim. Tüm alanı kaplayan bir korku ve endişe dalgası vardı. Seyircilerden bazıları heyecanlıydı ve kendilerine vaat edilmiş kanlı manzara nedeniyle kıpır kıpır görünüyorlardı. Diğerleri, dudakları gergin birer çizgiye

dönüşmüş vaziyette yerlerinde oturuyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Benim huzursuzluğum da onlarla birlikte artıyordu. İplikler havada parlıyor, beni baştan çıkarıyorlardı.

Yarattığım illüzyonları yüzlerimizde tutmaya devam ederken soluklarım giderek daha sığ iç çekişler halinde çıkmaya başladı. Violetta omzuma dokundu. Arenanın karşı tarafını işaret etti. "Orada," diye fısıldadı. Kardeşimin bakışlarını takip ettim. *Enzo kalabalığın içinde bir yerde.*

Hançerler şimdiye kadar, destekçileriyle birlikte yerlerini almış olmalıydılar.

En sonunda, bize saatler gibi gelen bir süre sonra arenanın kenarlarında sıralanmış Engizisyoncuların hepsi kılıçlarını çekti ve geleneksel selamlama için havaya kaldırdılar. Kalabalıklar birden sakinleşti. Kraliyet locasına, Kral'ın bir keresinde tacı ve altın rengi peleriniyle belirdiği yere baktım.

Loca bu kez bomboş görünüyordu. Ve arenanın uzak bir ucundan Teren, yanında onu koruyan Engizisyoncularla birlikte hızla geliyordu. Taktığı miğfer gözlerini saklıyor, onu tam insan olmayan bir yaratık gibi dehşet verici gösteriyordu. Teren'in hemen önünde, zincirlerin ağırlık yaptığı ve etrafında daha çok asker tarafından korunan, gözleri bağlı, ağzı bir tıkaçla tıkanmış Raffaele vardı. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Teren arenanın orta yerinde durdu, ardından ellerini kalabalığa doğru kaldırdı. "Değerli yurttaşlarım!" Sesi merkez yapının dört yanında yankılandı. "Hepimiz bugün burada kutlama yapmak için değil, kralımızın yasını tutmak için buruk yüreklerimizle toplandık." Teren'in yakınlarında bir yerde, Engizisyoncular Raffaele'yi diz çökmesi için zorladılar, kılıçlarını çektiler ve Raffaele'nin boynuna dayadılar. "Artık sizlere kraliçeniz önderlik ediyor, sevgili Kenett-

ra'lılar. Ve bu yepyeni dönemle birlikte, şanlı ülkemiz, korkunç şeyler yapmaya çalışmış iblislerden tamamen temizlenirken sizler de tarihi bir ana tanıklık etmiş olacaksınız.”

Violetta yanımda elimi daha da sıkı bir şekilde kavradı. Başımı eğip baktığımda, eklemlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm.

Teren beyaz pelerinini ardından savurarak döndü ve büyük bir çember çizerken sessizce izleyen seyircilere gülümsüyordu. “Ölüm Meleği!” diye bağırdı. “Anlaşma anlaşmadır. Küçük eşlikçi arkadaşın elimde,” alaycı bir şekilde Raffaele’nin olduğu tarafa doğru selam vermek üzere durdu “ve ikimiz de seni bekliyoruz. Çık dışarı, iblis.” Yüzündeki gülümseme silindi, yerini tüyler ürpertici, bomboş bir ifade aldı. “Çık dışarı da seninle oynayalım.”

Nefesimi tuttum. Bir an kalabalığın üzerine yalnızca derin bir sessizlik çöktü. İnsanlar kıpırdandılar, gözleri Enzo’ya dair bir iz arıyordu. Dikkatim, suyun üzerindeki taş patikanın iki yanında dizilmiş, upuzun Engizisyoncu sırasına kaydı.

Teren’in yakınındaki Engizisyonculardan biri sıradan çıktı ve aralarında yaklaşık üç metre kalıncaya dek Teren’e doğru ilerledi. Engizisyonculardan bazıları kılıçlarını çektiler ancak birçoğu, bu adamın hâlâ kendilerinden olduğunu düşünerek tereddüt etti.

Dişlerimi sıktım ve sahneye yeni çıkan bu adamın yüzündeki illüzyonu kaldırdım. İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Engizisyoncu herkesin gözleri önünde yavaş yavaş beyaz pelerinli biçiminden, üzerinde koyu renk cüppe olan, yüzü gümüş bir maskenin ardında saklanmış ve kukuletası yüzüne dek indirilmiş uzun boylu bir delikanlı görünümüne dönüştü. Enzo.

Platformun iki yanındaki Engizisyoncular kılıçlarını çektiler fakat Teren elini kaldırdı. Enzo’nun durduğu yere döndü. Kala-

balık çığlıklarla dalgalandı ve ben de onların korkularının tadını çıkararak gözümü kapadım. Gücüm giderek geliyordu.

İki adam bir süre birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmuyordu. Sonunda Teren başını kaldırdı. "Bunun sahiden sen olduğunu nereden bileceğim?" diye bağırdı. "O küçük illüzyon yaratıcın, diğer Elitler'i de saklıyor mu?" Teren'in hemen arkasında, Engizisyoncular kılıçlarını Raffaele'nin boğazına daha da bastırdılar.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye cevap verdi Enzo net bir sesle.

"Sana neden inanayım?"

"Ben neden inanayım?" Enzo'nun sesi alaycı bir hal almıştı.

Ardından Teren uzanıp miğferini çıkardı ve buğday sarısı saçları ortaya çıktı. Miğferi bir kenara fırlattı. "Bana gerçekte kim olduğunu göster, Ölüm Meleği," diye bağırdı, Enzo'nun gümüş maskesini işaret ederek. "Yoksa arkadaşın ölür."

Enzo bir an bile tereddüt etmedi. Uzanıp cüppesinin koyu renk kukuletasını yüzünden çekti ve kan kırmızısı saçlarını ortaya çıkardı. Ardından elini maskesinin üzerine götürdü, maskeyi çekti ve kimliğini kalabalığa gösterdi. O da maskeyi bir kenara attı.

"Anlaşma anlaşmadır," diye karşılık verdi Enzo.

Teren kaskatı bir ifadeyle ona baktı. Kalabalık onları seyrediyordu. Etrafımızdaki herkes şaşkınlıktan sus pus kesilmişti. Ortamda giderek artan gerilimle başım döndü ve yerimde sallanmaya başladım. Yeni görünümümüzün yanılsaması görüş açımın kenarlarında parıldıyordu.

"Bu Prens!" diye bağırdı biri arenadan.

Diğerleri de bu sözlere katıldılar ve bu ifşa seyircileri kasıp kavurdu. Yoğun bir korkunun insanların içini kararttığını hissedebilmeme karşın, heyecan patlamalarını, kalabalıktaki *mal-fetto* destekçilerinden ve kendi koruyucularımızın savaşçılarından

yükselen duyguları da hissedebiliyordum. Bu karışıklık arasında Teren başıyla Enzo'ya işaret etti.

"Kimse karışmayacak," diye bağırdı. "Sen de aynısını yapacak kadar cesursan, seninle yalnız başıma yüzleşeceğim."

Enzo bu sözler üzerine başını bir kez eğdi.

Teren yalan söylüyor. Fakat biz de yalan söylüyorduk. Bu her an patlak vermeye hazır bir savaştı.

"Uzun zaman oldu, Ekselansları," dedi Teren, kılıcını Enzo'ya doğrultarak. Ses tonunun alaycı olmasını bekliyordum fakat Teren ciddiydi. Sesinde eğlenceye dair bir tını bile yoktu. İlginç bir şekilde, samimi bir saygı ifadesiyle Enzo'yu selamladı. "Bakalım, kendini geliştirmiş misin."

Enzo sırtındaki kınlardan upuzun, parlak hançerlerini çekti. Metal kısımları önce kırmızıya, ardından akkora dönuştü. Enzo'nun ellerinden alevler çıktı ve ikisinin etrafını geniş bir çember halinde sararak onları diğer herkesten ayırdı. Seyirciler çığlıklar atıyordu.

Teren ileri doğru atıldı.

Enzo karşısındakinin gözlerini hedef alarak hançerleriyle saldırdı fakat Teren omzunu kaldırarak yüzünü korudu. Darbe ona zarar vermeden sert derisinden geri döndü. Enzo yuvarlandı, tekrar ayağa fırladı ve bir kez daha hızla dönerek düşmanına saldırdı. Yavaşça bir kavis çizerek birbirleri etrafında dolandılar. Enzo eldivenli ellerinden birinde, bir hançer çeviriyordu.

"Bu sabah tereddütlü görünüyorsun," diye seslendi Teren. Cesaret kırıcı bir hızla Enzo'ya saldırdı. Enzo şık bir hamleyle darbeden kaçtı ve iki hançeriyle elinden geldiğince sert bir şekilde saldırıya geçti. Hançerlerden biri Teren'in göğsüne isabet ederek etkisini göstermeyi başardı fakat bu darbe, sanki biri onu

yumuşak ahşabın üzerinden bıçaklamış gibi bir etki yaptı. Teren homurdandı fakat bıçak göğsünden çıkarken sıırttı.

“Ateşini kullan, Ölüm Meleği,” diye alay etti onunla. “Biraz zorluk çıkar.”

Enzo tekrar saldırdı. Bu kez hançerleri alev aldı, Teren’e karşı saldırıya geçerken havayı adeta oyarak geride ateşten şeritler bıraktı. Sola yönelecekmiş gibi yaptı, ardından havada dönerek bıçakla Teren’in yüzüne saldırdı. Elbette Teren bu darbeden kurtulmak için başını çevirdi fakat Enzo da onunla birlikte hareket etti, iki hançeri birden alev aldı, Teren’in döneceği yönü bekledi ve ikinci hançerini acımasızca Teren’in gözünün üstüne doğru savurdu. Engizisyoncu son saniyede bu darbeden kaçtı. Enzo’nun hançeri Teren’in yanağının kenarını sıyrıp geçti, hemen o anda kapanan derince bir yara bıraktı.

Teren gülümsedi. “Çok daha iyi.”

Sıra bendeydi. Derin bir soluk alarak Violetta ile kendi üstündeki illüzyonu kaldırdım ve etrafımızı görünmezlik perdesiyle kapladım. İnsanlar etrafımızda şaşkınlıktan soluksuz kaldılar fakat biz harekete geçmiştik bile. Hemen koşarak gölün üzerindeki patikaya açılan, sıranın bitimindeki küçük kapının yanına gittim. İkimiz de diğer tarafa geçtik. Engizisyoncular patika boyunca sıralanmışlardı, emir verildiği an saldırmaya hazırdılar. Dikkatlice ilerledik.

“Söyle bakalım,” diye seslendi Enzo alevlerin uğultusu arasından. “Neden senin gibi olanlara sırt çeviriyorsun?”

Teren buna hemen yanıt vermedi. Bunun yerine kılıcını çekip Enzo’ya saldırdı. Enzo yan tarafa sıçradı fakat öncesinde kılıç kolunda bir çentik açtı. Teren’i tümüyle içine alan bir ateş darbesi yolladı ancak Teren hiçbir şekilde acı belirtisi göstermedi. Şeytani

bir gülümsemeyle alevlerin arasından çıktı, derisi büzüştü, karardı ve normale döndü. Pelerinin kenarları ısıdan aşınıp yanıyor ama tenine değen giysileri sanki koruyucu bir zırhın ardındaymış gibi hasar görmüyordu.

“Ben asla sırt çevirmediğim,” diye bağırdı Teren. “Yardım etmek isteyen tek kişi benim. Şu anda yaptığın şeye bak, Ölüm Meleği... Güçlerimiz, Ölümler Diyarı’ndan gelen birer lanet ve biz de bunları, dokunduğumuz her şeyi yakıp yıkmak için kullanıyoruz.”

“Yıkım bir tercihtir.” Enzo elini kaldırdı, alevleri çok daha sıcak ve parlak bir hale getirdi, sonunda alevler Teren’in etrafını tamamen saran göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründü. *Teren göremezse saldıramaz.* Enzo hançerini kaldırdı. Alevler bir anda ortadan kayboldu ve bu ani kaybolma anında hançeri Teren’in gözüne doğru fırlattı.

Teren kılıcıyla hançeri başka yöne çevirdi, ardından hançeri havada yakalayıp geri fırlattı. Enzo zarif bir hamleyle yere eğildi. “Ben de tıpkı senin gibi lanetliyim. Ama *sen* kanlı humma artıklarından doğanları korumaya devam ederken, *ben* tanrıların her zaman yapmayı niyetlendikleri şeyi yapıyorum.” Teren’in solgun renkli gözleri sanki etrafını saran alevleri emiyor, onları korkunç bir renkle gölgeliyordu. Dudakları öfkeyle kıvrıldı.

Enzo, Teren’in kılıcına abandı. Giysisinin kolları içinde kasları şişti. Teren açık ve net bir şekilde çok güçlüydü. Enzo’nun gücünün yavaşça azaldığını görebiliyordum. Yine de mücadele sırasında Enzo’nun sesinin etrafta çınladığını duyabiliyordum. “Belki de bunu, güçlerini çok sevdiğin için yapıyorsundur,” diye bağırdı alaycı bir ifadeyle “ve böyle bir yeteneğe sahip tek kişi sen olmak istiyorsundur.”

Teren'in gülümsemesi yok oldu. "Hakkımda ne kadar da az şey biliyorsunuz, Ekselansları," diye cevap verdi. "Hem de onca yıldan sonra."

Enzo ileri atıldı ve hançeriyle Teren'in gözlerine saldırdı. Bu kez Teren yana doğru çekilemeden hançer gözkapağının ucunu kesmeyi başardı. Teren Enzo'ya tekrar baktığında, sol gözünün üzerindeki incecik tabaka kanla lekelenmişti ve açık renkli irisi parlak bir kırmızıya dönüşmüştü.

Enzo'ya doğru atıldı. Onunla birlikte yana doğru kaçtı, ardından Enzo'nun omzuna hançeri derin bir şekilde sapladı. Bir an soluğum kesildi. Etraflarını saran alevler titreyordu. Enzo ürperdi fakat yine de kendini geri çekmeyi başardı. Hançer omzundan ayrıldı. Violetta'yla ona o kadar yakındık ki ateşten yükselen ısıyı hissedebiliyordum. Görevimiz için hazırдық. Diğer herkes de hazır mıydı?

Teren'in gözleri yanıyordu. Enzo Raffaele'nin önüne geçti ve yeni bir saldırı için kendini hazırlayarak bir kez daha Teren'le yüzleşmek üzere döndü. Omzundan kanlar damlıyordu. Daha sonra hançerini havaya kaldırdı ve bir kez salladı.

Bizim için verilen işaretti bu.

Birkaç şey aynı anda oldu. Raffaele'yi yerde tutan iki Engizisyoncu'ya oklar isabet etti. Bir rüzgâr dalgası, Raffaele'nin yakınındaki diğer Engizisyonculara çarparak onları çığlıklardan oluşan bir koro eşliğinde suyun içine attı. İki balira, gölün derinliklerinden yüzeye atıldı, yarı saydam bedenleri Violetta'yla birlikte çömeldiğimiz yolun üzerine doğru bir kavis çizdi. Taş yolun üzerinde dümdüz yere yattım. Kardeşim de benim gibi yaptı. Baliralar, platforma çarpıp tüm arenanın üzerine parlak yağmur damlaları şeklinde yağın dalgalar gönderdiler. Yaratıkların gözleri

öfkeden kapkara kesilmişti, sesleriye muazzamdı. İçlerinden biri havaya atıldı, kocaman ve kalın kanatları taş patikanın bitimindeki Engizisyoncu sırasının üzerine geldi. Hepsi suya düştü. Diğer devasa kanat tepemizden geçip giderek yakınımızdaki Engizisyoncuları alıp götürdü.

Diğer balıranın üzerinde binicisi vardı. Gemma. Yaratığın dönüp binicisinin aşağı uzanarak Raffaele'nin kolunu yakalamasına izin verişini seyrettim. Gemma Raffaele'yi güvenli bir şekilde balıranın sırtına doğru çekti.

Sıra bizdeydi. Violetta benimkiyle aynı anda kendi enerjisine ulaştı. Teren'in güçlerini ondan aldı. Platformun üzerinde Teren'in gözleri yuvalarından uğradı. Sendeleyerek geriye doğru bir adım attı, ardından sanki ona sert bir darbe indirmiş gibi tek dizinin üzerine çömeldi. Violetta sert bir şekilde soluk alıyordu. Güçlerini uzun süre ondan uzak tutamayacaktı.

Görünmezlik örtümüzü kaldırdım. Arenada ilk kez insanların gözleri önünde korunmasız kaldık. Tüm konsantrasyonumu topladım ve Enzo'nun enerjisine ulaştım. Enzo kaşla göz arasında kendini Teren'in birebir kopyasına dönüştürdü.

Arenada bir anda bir kargaşa patlak verdi. İzleyenler arasında oturan koruyucular ve savaşçıları savaşın içine atıldılar, bulundukları yerlerdeki Engizisyonculara saldırınca insanlar telaşa kapıldı. Hâlâ arenanın merkezindeki taş patikada bulunan Engizisyonculardan bazıları, Teren ve Enzo arasındaki çarpışmaya katılmak için hazır görünüyordlardı fakat ikisi artık birbirine tıpatıp benzediği için hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyorlardı.

Enzo bir an bile beklemedi. Hançerlerini kaldırarak ileri doğru atıldı. Teren tam Enzo'nun hançeri inerken kılıcını kaldırıp onunkıyla buluşturdu fakat o ani zaaf anında hançerin yönünü

değiştiremedi. İkisi geriye doğru yerde yuvarlandılar. Enzo'nun kılıcı sonunda onu kesince Teren çılgık attı; akkor halindeki keskin kılıç Teren'in omzunu yarıp geçerek etini yaktı. Enzo'nun ikinci hançeri Teren'in kalbini aradı. Teren öfkeyle Enzo'ya saldırdı. O haliyle bile Prens'i gerilemeye zorlayabiliyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı. Biraz sonra Teren'in kahkaha attığını anladım. Platformun ucunda diz çökmüş halde duran Violetta ve beni gördü. Kaşlarını çatı.

"Tam vaktinde harekete geçtiniz," diye bağırdı kargaşanın arasından.

Bu sözcükler ağzından güçlükle çıktığı an yüzlerce –hatta *binlerce*– Engizisyoncu'nun arenaya doluştuğunu fark ettim. Onlar için hazırдық fakat o da bizim için hazır. Etrafımızdaki insanlar çılgınlık atarak ayağa fırladılar ve en yakındaki çıkış kapısına doğru ilerlemeye çalıştılar ama Engizisyonlar herkesin etrafını çevirmişti. Biz kazansak da kazanmasak da burada bir katliam yapılacaktı.

Tek gözümü kıstım. İçimde gelişen karanlık artık dayanılmaz bir hal alıyor, arenanın tümünün dehşet ve korkusundan besleniyordu. Uzandım, bu enerjiyi kavradım, Teren'i buldum ve *çektim*.

Teren saldırımın orta yerinde donup kaldı, sonra da dizlerinin üzerine düştü. Yaratabileceğim en işkenceli illüzyonu çağırırken Teren de acılar içinde bağırdı. Enzo etrafını alevlerle çevreledi, ardından gözlerini hedef alarak ileri doğru atıldı.

İşte bu. Yüreğim beklenti içinde atmaya başlamıştı. *Teren'i öldürecek.*

Soğuk bir şey enerjimi şiddetle geriye doğru çekti. Soluğum kesildi. Teren benimle mücadele ediyordu. Üzerinde yarattığım illüzyon titreşti, ardından parçalandı. Violetta elini alına koydu ve sendeleyerek geriye doğru gitti. "Dayanamıyorum," dedi bana

boğuk bir sesle, sonra da dizlerinin üzerine yığıldı. Arenada yanık teni iyileşmeye başlayan Teren rahatlamış bir şekilde derin bir soluk aldı. Tekrar dövüşmeye başladı. Onu ölümcül bir şekilde yaralayabilmek için açılan pencere kapandı. Kız kardeşime baktım. Gözleri geriye doğru devrildi ve bitkin düşmüş bir halde bayılarak patikanın üzerine düştü. Konsantrasyonum bir an dağıldı.

“Violetta,” diye bağırdım, kolunu kavrayarak. Ardından Enzo’nun Teren’le dövüştüğü yere baktım. Enzo üzerinde yarattığım illüzyon da kaybolup gitmişti ve Enzo’nun koyu renk giysili görünümü Teren’in beyaz üniformasıyla tam bir tezatlık içindeydi.

“Bırak onu!” Başımı kaldırıp baktığımda, çılgına dönmüş gözleriyle Michel’in tam tepemizde durduğunu gördüm. O da platformda bize katılmıştı. Violetta’yı kendine doğru çekti. “Girişlerden birini kırarak geçtik... Onu dışarı çıkaracağım. Git!”

Onu başımla onaylamadan önce kısacık bir an tereddüt ettim. Ardından Michel kardeşimi gizlice götürdü ve ben de arenaya geri döndüm. Daha önce hayatımda bu kadar çok Engizisyoncu görmemiştim. Sıraları dolduruyor, Enzo’nun savaşçılarıyla çarpışıyorlardı. Etrafımı görünmezlik perdesiyle kapladım ve Enzo’yla Teren’in dövüştüğü yere doğru koştum. Panik duygusunun beslediği konsantrasyonum tekrar yerine geldi ve Enzo yine Teren’in aynadaki yansıması haline geldi.

Fakat ben de yoruluyordum. Güçlerim kontrolümden çıkmaya başlıyordu.

Onlara yakın bir mesafede durdum. Ardından ellerimi birleştirdim, uzandım ve Teren’in etrafına bir enerji çemberi dokudum. Her yönüyle onun tıpatıp aynısı olan onlarca versiyonunu yarattım, her biri hançerlerini çekerek gerçek Teren’in üzerine atıldı. Bu

sanrı kısa sürdü ama işe yaradı. Teren bir an tereddüt etti, nereye bakacağını bilemedi. Düşmanı aynı anda her yerde belirliyordu.

Enzo –gerçek Enzo– Teren'i boynundan yakaladı. Hançerini gözlerine geçirmeye çalıştı ama Teren son saniyede yüzünü diğer yana çevirmeyi başardı. Enzo'nun hançeri Teren'in boynunu keserek geride derin bir yara bıraktı. Yara anında iyileşmeye başladı. Teren hırıldadı ve başını hızla geriye attı, Enzo'yu zorla üzerinden çekti, sonra da sendeleyerek ileri gitti ve ağzından kan tükürdü. Onlarca illüzyonu daha fazla yerinde tutamadım. Şekiller kayboldu ve Enzo'yu bir kez daha Teren'le bir başına bıraktı.

Teren derin soluklar alıyordu. Onun bile sınırları vardı. Gözleri bir kez daha benimkilere kilitlendi. Kendi görünmezlik illüzyonumu da etrafımda tutamayacak kadar yorulduğumu fark ettim.

Teren, "İşte oradasın," dedi alçak ve rahatsız edici sesiyle, kesiklerle kaplı yüzü öfke dolu, korkutucu bir hal almıştı. Bana doğru atılırken Enzo üzerindeki dikkati dağıldı. "Küçük illüzyon yaratıcısı."

Ardından olan oldu.

Teren üzerime hücum etti. Kılıcı göğsümü derin bir şekilde kesti, elbisemi delip tenime geçti. Acı her tarafımı sardı. Yere düştüm. Başımı, tüm dünyamın dönmesine neden olacak şekilde yere çarptım. Bir anda her şey yavaşladı. Elimi kaldırdım ve üzerinin kendi kanımla lekелendiğini gördüm. Enerjime ulaşmaya çalıştım fakat her şey çok yavaş hareket ediyor ve düşüncelerim tutarsız parçalar halinde oluşuyordu. Kopuk kopuk sanrılar etrafımda yanıp sönüyor, güçlerim düzensizleşiyor ve kontrolden çıkıyordu. Enzo tüm bunların arasından ileri doğru atılarak ikimizin arasına geçti. *Ben... başımı çarptım...* Teren kılıcıyla birlikte üzerime atıldı. Tek görebildiğim uçuk renkli, öfkeli gözleriydi. Kâbus gibiydi.

İllüzyonlarımla körcesine saldırıya geçtim. Teren orada, hemen önümde bulanık bir halde duruyordu. Ona bağırırmaya çalıştım fakat bu düşünceyi kafamda oluşturmamıştım. Kontrolsüz güçlerim çığınca kıvılcımlar saçıyordu. Teren'in yüzü önce Dante'nin yüzüne dönüştü, sonra eski halini aldı. Bir anı yerli yerine oturdu. Birden gözümün önüne milyonlarca parlak iplik geldi. *Onu Kral'ın öldüğü gece, o karanlık sokakta öldürdüm. Onu aşırı bir acı vererek öldürdüm.*

Göğsüme uzandım, son gücümü kullandım ve Teren'in enerjisini çektim. Daha önce bilmediği ızdırapları çektirdim ona. Acı çektirdim. İçimde ne kalmışsa bu güce aktardım, nefretim kontrolsüz bir şekilde dışarı çıkmasına izin verdim.

Teren içler acısı bir çığlık attı. Dizlerinin üzerine düştü.

Bu doğru olamazdı. Bir yanlışlık vardı.

Aklım karışmış bir halde gözümü kırıştıtarak puslu düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. İllüzyonlarım Teren üzerinde işlemeye devam etti; vahşi, kontrolsüz, zincirlerinden kurtulmuş ve körcesine. *Körcesine*. Sonunda farkına vardım... Teren'i nasıl etkileyebiliyordum? Teren'e zarar verilemiyordu. Ve onu durdurabilecek Violetta da orada değildi.

İşte o an dehşetle, Teren yerine *Enzo'ya* saldırdığımı fark ettim. Puslu bir halde bana doğru gelen kişi Enzo'ydu... Beni korumak için bana doğru harekete geçmişti. Sendeleyerek yere çömelmesine neden olduğum kişi *Enzo'ydu*.

Güçlerimi hemen geri çektim fakat artık çok geçti. Teren – gerçek Teren– bu anı hemen değerlendirdi. Kılıcını aldı. Enzo'nun göğsüne derinlemesine sapladı. Kılıç gövdesinin içinden geçti, kanlı uç sırtından, iki omzunun arasından çıktı.

Hayır.

Enzo korkunç bir şekilde soludu. Teren'in dudakları zafer ifadesiyle gerildi. Yumruğuyla Enzo'nun giysisini yakaladı, onu kendine doğru çekti ve kılıcı daha da itti. Kıpırdıyamıyordum. Düşünemiyordum. Bağırımıyordum bile. Titreyen ellerimle ona uzandım fakat başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm. Tüm güçlerim, en büyük farkı yaratacakları zamanda mahvoluyorlardı. Kontrolü yeniden sağlamak için uğraştım fakat artık hiçbir şekilde fark etmiyordu. Göğsüne kılıç saplanmış olan Enzo titriyordu. Teren onu kendine doğru çekti ve kulağına eğildi. Her nasılsa, arenanın onca karmaşası içinde Baş Engizisyoncu'nun sözleri net bir şekilde işitildi.

"Ben kazandım," dedi. Bir an bakışları birbirine kilitlendi: Teren'in uçuk renkli, nabız gibi atan, çılgın gözleri; Enzo'nun koyu, kızıl şeritli, ölmek üzere olan gözleri. Daha sonra kılıcını Enzo'nun bedeninden çekip aldı. Enzo yere yığıldı. *Bu da* bir yanılsama olabilirmiş gibi onun yere düşmüş bedeninin yanına koştum fakat Enzo sessiz ve kıpırtısız kaldı. Teren'in sesi bir yerlerden bana ulaştı. "Yardımanın için teşekkürler," dedi.

Ellerimi Enzo'nun yüzüne koydum. İsmi dudaklarımın arasından boğuk ve acı dolu bir şekilde döküldü. Tüm öfkemle ona saldırdım ama bu Teren'e duyduğum öfke miydi yoksa beni kullandığı ve ayarttığı için *Enzo'ya* duyduğum içselleşmiş öfke miydi? *Belki hâlâ bir şans vardır.* Enzo gücünün son zerresiyle bakışlarına karşılık vermek için mücadele ediyordu. Gözlerinde ne görüyordum? İhaneti mi? Ağlamaya başladım. Gözyaşları tüm görüşümü kapladı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Enzo bana baktı. Bir şeyler söylemeye çalışırken hızlıca gözlerini kırptırdı fakat ağzının kenarlarında kanlar köpürüyordu. Öksürdü. Kırmızı benekler koluma sıçradı. Gözleri benimkilerle

son bir kez buluşurken ona şaşkınlıkla baktım. Ardından Enzo'nun hayatı solup gitti. Öylece yok oldu.

Zihnim bomboş kaldı. Dünya sessizliğe büründü.

Gökyüzü tepemizde bir an titreşti, ardından kızılın öfke dolu bir tonuna, koyu ve karanlık bir kan rengine büründü. Çömeldim, ellerim yerleri parçaladı, duygularım birer birer çözüldü, enerjim daha önce hiç hissetmediğim bir seviyeye yükseldi. Bakışlarım Teren'e odaklandı. Onun o yenilemeyen gücüne atıldım, onu bir şekilde yakalayabilmek, *ona zarar vermek, daha çok zarar vermek* için umutsuzca uğraş verdim. Fakat bunu yapamadım. Bir işe yaramıyordum.

Teren isteseydi beni hemen vahşice öldürebilirdi. Fakat artık yüzünde o tüyler ürpertici gülümsemesi ya da buz gibi zevk ifadesi yoktu. Ciddi, vakur ve düşünceli bir görünümü vardı.

"Senin yerin onların yanı değil, Adelina Amouteru," dedi.

"Senin yerin benim yanımda."

Bir şekilde, bir yerlerden esen bir rüzgâr beni havaya kaldırdı. Buna karşı koymaya çalıştım, arenada kalmak istiyordum. Teren'i yok etmek istiyordum. Fakat Lucent'in kollarının etrafıma dolandığını, ardından beni bir baliranın sırtına doğru çektiğini hissettim. Altımızda ölenler ve ölmek üzere olanlar, dumanlar ve katliamlar, yığınlar halinde etrafa dağılmış beyaz pelerinler ve Enzo için çarpışmış olanların cesetleriyle birlikte, arenanın enkazı uzanıyordu.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Prens ölmüştü.

Teren Santoro

Arenadan kaçan Elitler Prens'in ölü bedenini götürürken Teren başını kaldırıp onlara baktı. Balıraların sırtındaki Engizisyoncular peşlerinden giderek onları takip ettiler. Teren bir süre daha onları izledi, giderlerken Enzo'nun ölü yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Genç Prens'in yüzü gri ve cansızdı, gözleri kapalıydı, kalbi durmuştu. Arenanın platformunda kan lekeleri vardı.

Teren sessiz kaldı. Gülümseliyordu. Enzo, çocukluk günlerinden anımsadığı, babasının önünde her zaman onu savunan çocuk. Onun en başından bu yana Ölüm Meleği olması ne kadar yazıktı. *Bunun yapılması gerekiyordu. Pis malfetto. Şimdi dünya çok daha iyi bir yer ve Giulietta hükümdar olabilir.* Teren'in yüzü, taştan oyulmuş bir portre gibi kıpırtısız kaldı fakat göğsünün derinliklerinde yitirdiği şeyin sızısını duyuyordu.

Çok yazık.

Güven, dipsiz bir boşluğa düştüğümüz ve birbirinizin
eline uzandığımız andır.

-Amadera Şiirleri, *muhtelif yazarlar*

Adelina Amouteru

Hayaletlerle dolu tuhaf, rahatsız uykulara dalıp uyandım. Yoksa illüzyonlara mı demeliydim? Artık aradaki farkı anlayamıyordum.

Belki de arada bir fark yoktu.

Bazen babamı çarpık ve gülümseyen yüzüyle tepemde, havada öylece uçarken görüyordum. Diğer zamanlarda da Violetta'nın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü belirliyordu gözlerimin önünde. Ve Enzo. Enzo. O da orada, fazlaca uzak bir yerde uçuyordu ve ben ona sesleniyor, görünmez bağlarla mücadele ederek ona ulaşmaya çalışıyordum. *O yaşıyor. İşte tam orada.* Uzaklarda bir yerlerden çığlıklar geliyordu. *Onu tut!* Bizi gökyüzünde taşıyan devasa yaratık ve yaratığın üzerinde benimle birlikte olan diğerlerinin sessizliği ve kıpırtısızlığı haricinde bir şey düşünemeyecek kadar serseme dönmüş vaziyetteydim. Ağzımı açıp bir şey söylemek istiyordum. Herhangi bir şey. Fakat yarı bilinçsiz halim ağzımı açmama engel oluyordu. Elimi göğsümde gezdirdim ve orada, kan kaybını engellemek için sarılmış kalın bir bandaj buldum.

Başımı çevirip diğerlerine bakmaya çalışırken görüşüm bulandı fakat kim olduklarını görebilecek kadar yoğunlaşamadım. Tekrar başımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım ve gözümü kapadım. Enzo'nun ölümüyle birlikte dünyanın rengi griye dönüşmüştü. Emin olabildiğim tek his, elimi tutup sıkın Violetta'nın teması oldu ve ben de son gücümle onun elini sıktım. Birkaç saç tutamı, çaprazlamasına gözümün önüne düştü. . . Saç tutamları koyu griydi, şimdiye kadar büründükleri en koyu renkti bu.

Baliranın sırtından yere atladığımıza ve etrafın değişik olduğuna dair belli belirsiz şeyler hatırlıyordum. Akşamın son ışıkları ağaç örtüsünün arasından içeri girdi ve ateşböcekleri karanlıkta dans etti. Arada sırada gözüme engebeli bir tepecik, yeşilin koyulaşan tonlarıyla kaplı güzel bir vadi ilişıyordu. Bir konağın kapısı. Estenzia'nın kenar mahalleleri miydi burası?

Birden midem bulandı ve gözümü tekrar kapadım. Uyku beni etkisi altına almaya çalışıyordu.

Bir dahaki sefer kendime gelişimde, loş bir yatak odasında yatıyordum, gökyüzü maviydi ve günün rengi soluyor, yavaş yavaş geceye dönüşüyordu. Bir an zamanda geriye gittim. . . Hançerlerin beni ilk kurtarıp Fortunata Sarayı'na götürdükleri zamana döndüm. Oda bile o günkü odaya benziyordu. Uzun zaman beklersem hizmetçi kız içeri girerek bana gülümseyecek ve ardından endişe dolu, temkinli ve kızıl çizgilerle aydınlanan gözleriyle Enzo gelecekti. Öne doğru eğilecek ve bana haksızlık edenleri cezalandırmak isteyip istemediğimi soracaktı.

Yatak odası yavaşça değişerek bana hiç tanıdık gelmeyen bir odaya dönüştü. İllüzyonlarım yine kendiliğinden belirmeye başlıyordu. Bulunduğum yerin Fortunata Sarayı değil de daha önce hiç gelmediğim tuhaf bir yer olduğunu ve yalnız olmadığımı,

etrafımın Hançerler tarafından sarıldığını anlamam biraz zaman aldı. İnledim, ardından en yakınımnda oturan kişinin yüzüne bakmak üzere döndüm.

Hareket eder etmez herkes ihtiyatla geriye çekildi. Ellerinde hançerler belirdi. Öylece donakaldım. Hareketleri içimde bir heyecan dalgası yarattı, duydukları korku enerjimi tetikledi. Ardından bu his kayboldu, yerini keskin bir acı aldı. Eski arkadaşlarım. *Benden korkuyorlar.*

En yakınımnda Raffaele oturuyordu. Geri çekilmeyen tek kişi oydu. Üzerindeki sıyrıklar ve yaralar hâlâ belirgindi, elmacıkkemiği mavi ve mor bir renk almış, dudağı ince bir kesikle yarılmıştı. Boynunda yaralar vardı. Ancak Gemma onu benden uzaklaştırmak üzere yaklaştığında, Raffaele elini kaldırdı ve tek kelime etmeden onu durdurdu. Gemma geri çekildi. Hepsine sessizce baktım.

“Kız kardeşim nerede?” diye fısıldadım en sonunda. İlk sözlerim bunlar oldu.

“Dinleniyor.” Raffaele paniğe kapılmış ifadesi görünce başını salladı. “Durumu iyi.”

Benimle diğer Hançerler arasındaki ayrım yoğun bir şekilde hissediliyordu. Zihnimi kaplayan sislerin arasından onların hâlâ Enzo’nun ölümünde ne gibi bir rol oynadığımdan emin olmadıklarını fark ettim. Bu sözler yüzümü ekşitmeme neden oldu. Enerjim harekete geçti ve Raffaele’nin çene kasları kasıldı.

“Dante’yi sen öldürdün, değil mi?” dedi Lucent. Sesinde, önceden hatırladığım o alaycı ifadeden, yeni yeni kazanmaya başladığım o tereddütlü arkadaşlık ve güven hissinden eser yoktu. Şimdi sesinde, yalnızca Raffaele’nin hatırı için dışı vurmadığı öfke haricinde hiçbir his bulunmuyordu. Onu tamamen kaybetmiştim. “Bunu nasıl yaptın?”

Ağzımı açtım fakat ses çıkaramadım. Gerçekten de Dante'yi öldürmüştüm. Bunu, kalbi kanayana dek acı yanılsamalarını eğip bükerek yapmıştım. Sessizliğim sebebiyle Lucent'in dudakları gerildi, odayı korku ve huzursuzluktan oluşan bir örtü gibi kapladı.

"Kazaydı," dedim boğulurcasına. Görünüşe göre söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Teren'le mi çalışıyordun?" diye çıkıştı Lucent. "Buradan kaçtığın zaman oraya mı gittin? Engizisyon'u mu görmeye gittin? Onlarla bir tür anlaşma mı yaptın?" Sesi yükseldi. "Enzo'nun cesedinin yanı başında sana *teşekkür etti. Sen...*"

"Hayır! Açıklayabilirim." Bu düşünce içimdeki öfkenin karmasına neden oldu ve sanrılarım tekrar kontrolden çıkmak için beni tehdit etmeye başladılar. Onları tam zamanında baskıladım. Fakat yaptığım hareket Raffaele'nin endişeli gözlerini üzerime çevirmesine neden oldu. Gemma dudağını ısırırken beni inceledi. Ondan da korku hissi yayılıyordu. Kalbim burkuldu. "Böyle bir şeyi asla yapmam. Kazaydı. Tanrılar üzerine yemin ederim."

"Eee, Raffaele?" dedi Michel, sözlerimin ardından gelen sessizliği bozarak. "Ne yapacağız şimdi onunla?"

Michel'in Raffaele'ye hitap şekli ve Gemma'nın, Raffaele'nin basit bir el hareketine itaat edişi bana Hançerlerin kendilerine yeni bir lider seçtiklerini düşündürdü. Raffaele bana bakarak başını tek bir kez salladı. Gözleri üzüntüden ağırlaşmıştı. "Açıklayabileceğini söylemiştin," dedi. "O halde bize neler olduğunu söyle."

Raffaele'ye, Enzo'nun etrafını nasıl görünmezlik örtüsüyle kapladığımı anlattım fakat Raffaele belli belirsiz bir el hareketiyle beni durdurdu. "Hayır," dedi. Ses tonu sertleşti. "Bize neler olduğunu *en başından* anlat."

Dudaklarım titredi. Gerçek. Her zamanki gibi tereddüt ettim.

Fakat sonra çözüldüm. En sonunda bocalayan bir sesle gerçeği söyledim.

Raffaele'ye, Fortunata Sarayı'nda onu ilk kez dans ederken seyrettiğim geceyi anlattım. Teren'in seyirciler arasından yanıma gelişini ve beni kız kardeşimin hayatıyla tehdit edişini anlattım. Yarışı fırsat bilerek Teren'in yanına gidişimi ve ona Fırtınalar Turnuvası'ndan söz edişimi anlattım. Teren'in beni Bahar Ayı'nda bir kez daha bulduğu günü ve Enzo ile Dante'nin hakkında konuştukları şeylere kulak misafiri olduğumu anlattım. Kız kardeşimi serbest bırakmak için Engizisyon Kulesi'ne gidişimi. Dante'yi karanlık bir ara sokakta nasıl öldürdüğümü. Tüm yanlışları ve sırlarımı anlatmak beni rahatlatmış ve yorgun düştüm. Teren'in arenada bana saldırdığını, kendimi savunmak için ellerimi kaldırdığımı ve üzerine tarifsiz bir acı yanılsaması gönderdiğimi anlattım. Sonra aslında Teren'e değil, Enzo'ya saldırdığımı fark edişimi anlattım.

Sesim tam da bu noktada titredi. Olayları yeniden anlatmak kalbime öyle bir acı verdi ki güçlükle soluk aldım ve onca üzüntüm arasında Enzo'nun odada bir belirip bir kaybolan hayaletini gördüm, koyu renk gözleri bana çevrilmişti, yüzünde akıllardan çıkmayacak bir ifade vardı. Odadaki herkesten yayılan kuşkuyu, yaşananlardan benim sorumlu olduğuma dair dile getirilmeyen düşüncelerini hissedebiliyordum. Benim bir canavar olduğuma dair düşüncelerini.

Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm.

Belki de Teren benim böyle bir şey yapacağımı biliyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde hiçbiri tek kelime etmedi. Lucent bama hem tiksinti hem de korku dolu bir ifadeyle bakıyordu. Gemma onun arkasına çekilmişti ve Michel de içlerinden birine zarar

vermeye çalıştığım an beni durdurmaya hazırmış gibi bekliyordu. Açıkça dile getirmeseler de ne düşündüklerini biliyordum. Ölmemi istiyorlardı. Bu hepsine kendini çok daha iyi hissettirirdi. İçimde yoğun, karanlık bir öfke birikti. Bu hisse doğru uzandım. Zihnimdeki sisler biraz daha aralandı. İçimde güç kıvılcımlarının giderek büyüdüğünü, kan kaybı ve üzüntümden kaynaklanan güçsüzlüğümü yendiğini hissettim.

Sonunda Raffaele konuştu. Grup ona kesinlikle saygı gösteriyordu; o konuşmaya başlayınca diğerleri hemen sustu, işleri tekrar yoluna koyabilme gücü varmış gibi ona döndüler. Raffaele'nin sesi zayıf fakat kararlı çıkıyordu. "Seni ilk test ettiğimde," diye başladı söze, elimi tutarak, "korku ve öfke, tutku ve merakla uyum göstermiştin. Hatırlıyor musun?"

Enerjisini üzerimde kullanıyor. Güçlü duygularım üzerindeki rahatlatıcı etkisini, ona ısınmamı sağlayan, beni rahatlatan o nazik çekişini hissettim. Onun dokunuşuna doğru eğilirken kendimi, elini daha da sıkıca tutarken buldum. Onunla ilk kez karşılaştığımız o öğleden sonra bana pek uzun zaman önceymiş gibi gelmiyordu. "Hatırlıyorum," diye cevap verdim.

Raffaele devam etti. Sesinde mutlak bir hüznün ifadesi belirdi. "Gecetaşına ve kehribara, karanlığa karşı verdiğin tepki beni korkutmuştu. Hem de çok korkutmuştu. Yine de bunu kendi düşüncelerin doğrultusunda kontrol altına alabileceğine inanmak istedim. Bu iki duyguyu kontrolün altına alıp kendinde ve diğerlerinde nasıl kullanabileceğini öğrenseydin ne kadar güçlü olabilirdin, biliyor musun? Buna inanmıştım. Düşünmüştüm ki..." Bir an tereddüt etti. "Tutkuya olan uyumunun seni kurtaracağını düşünmüştüm. Tutkunun enerjisi parlak ve sıcaktır, tıpkı onu temsil eden taşın rengi gibi. O karanlıkta bir ışık, gecenin içinde bir ateştir. Önce

bunun seni daha *güvenli* kılacağını, sevdiğin insanlarla birlikteyken içindeki karanlığı lehine kullanabileceğini düşünmüştüm. Bunun güçlerini uysallaştırabilme yardım edeceğini ve hemen ardından da sana yardımcı olacağını düşünmüştüm.”

Gözyaşları gözümün kenarını sızlattı. Raffaele'nin sözlerinin ne doğrultuda gittiğini anlıyordum.

Raffaele mücevher rengindeki gözlerini yere indirdi. “Yanılmışım. Tutku parlak ve sıcaktır... ama karanlık bir tarafı da vardır. Korkuyla eşleşir. Sevdiklerimize zarar geleceğini düşündüğümüzde kalplerimiz dehşetle dolar, öyle değil mi? Korku olmadan aşk da olmaz. İkisi birlikte var olur. Senin içinde, tutkuyla olan uyum korku ve öfkeni *besledi*. Seni *daha karanlık* bir hale getirdi. Birini ne kadar seversen güçlerin o kadar istikrarsız hale gelir. Enzo'ya karşı duyduğun tutku seni her an patlamaya hazır hale getirdi. Tehlikeli boyutlara ulaşan güçlerin üzerindeki kontrolünü kaybetmene sebep oldu. Bu bir de içindeki öfke ve acıyla birleşince, seni tamamen ne yapacağı kestirilemez biri haline getirdi.”

“Ne diyorsun peki?” diye fısıldadım gözyaşlarım arasından.

Raffaele enerjimi çekiştirmeye devam etti ve nazik dokunuşu üzerime birbiri ardına hüznü dolu dalgalar gönderdi. Kendini suçlu hissettiğini fark ettim. “Adelina,” diye mırıldandı. *Ah*. Anı bir acıyla soluksuz kaldım. Sonunda kalbimi kıran şeyin *bu* olması beni şaşırttı. Daha önce, hatta ilk tanıştığımız zaman bile bana sadece *Adelina* diye seslenmemişti. Benimle olan tüm sevgi dolu bağlarını koparıyordu. “Enzo'ya en başında seni öldürmesini tavsiye etmiştim. O bunu reddetti.”

Ağlamaya başladım. Raffaele'yle geçirdiğimiz bir öğleden sonranın anısı belirdi zihnimde, birlikte Estenzia kanallarının altın rengindeki suları eşliğinde oturup gelip geçen gondolları

seyrettiğimiz, bana annemin ninnisini söylediği günün anısı. *Dante Alighieri*. Raffaele, nazik, güzel, duygulu Raffaele... Tüm kalbimle önemsedığım, dünyada her şeyiyle güvенеbileceğimi düşündüğüm tek insan, kendisini kurtarmak için Hançerlerin yanına geri döndüğüm kişi bana asla güvenmemiştir. *Koşullu iyilik*. Raffaele beni aydınlığa bağlayan en son ipti. O olmadan, giderek dibe battığımı, bir daha ayağa kalkamayacağım bir yere düştüğümü hissedebiliyordum.

“Sen bile...” diye fısıldadım gözyaşları içinde. “Nasıl yaparsın?” Yağmurlar üzerindeki gücünü kontrol edemeyen çocuğu öldürme önerisini Enzo’ya getirenin de kendisi olduğunu anlamam için Raffaele’ye sormam gerekmedi. Raffaele bir biçimde hep Hançerlerin lideri olmuştu. “Hiç arkadaş olduk mu biz?” dedim alçak sesle. “Hiçbir zaman umurunda oldum mu?”

Raffaele yüzünü buruşturdu. Bana bu gerçeği söylemenin, beni rahatlatmak için can atmasına karşın geri çekilerek yüreğini katılaştırmanın ona acı verdiğini anladım. “Her zaman ona verdiğim tavsiyenin arkasında durdum. Seni yavaşça eğittim çünkü güçlerini tümüyle benimsemeni istemiyordum. Başından beri bunun sen dahil hepimize acı çektireceğini biliyordum.”

Seni kim ister, Adelina? Sabiden de gerçek kimliğinden kaçabileceğini mi sandın? Hiçbir yere sığamayacaksın. Babamın hayaleti yanı başımda belirdi, ağır ve buz gibi soluğunu tenimde hissettim, tanıdık sesi kulağımda tısladı. Fakat babamın varlığına odada başka kimse tepki vermedi. O yalnızca bana işkence eden bir sanrıydı.

“Bunu düzeltebiliriz,” dedim. Raffaele’nin elini daha da sıktım. Son bir ümitsiz girişim. “Bir keresinde bana, ölüleri diriltebilen bir Elit’e dair söylentiler olduğunu söylemiştin. Öyle değil mi?”

Raffaele başını iki yana salladı. "Kendini kandırıyorsun, Adeline," dedi nazikçe ve onun Enzo'yu geri getirme olasılığından söz etmediğini anladım. Enzo'nun bana duyduğu aşktan söz ediyordu.

Beni önemsiyordu. Hayatını benim için riske attı. Umutsuz bir şekilde enerjimle uzandım ve Raffaele'nin etrafında bir duygu yanılsaması oluşturdum ve onu, kısa bir süreliğine de olsa, bir zafiyet anında da olsa, Enzo'nun beni sevdiğine ikna etmeye çalıştım... *kendisinin* de beni önemseddiği konusunda onu ikna etmeye uğraştım. Sözcüklerim ağızından hızlıca çıkıyordu. "Güçlerimi dizginlemeyi öğreneceğim... Söz veriyorum, gelecek sefere bunu yapabilirim. Sadece bana bir şans daha verin."

Raffaele gözlerini kapadı. Onun, etrafına örülmüş illüzyona karşı direndiğini hissedebiliyordum. "Yapma," diye fısıldadı.

"Lütfen," diye fısıldadım çatlayan sesimle. "Bana karşı her zaman nazik davrandın. Beni ardında bırakma, yalvarırım. Sen olmadan ben yolumu kaybederim. Ne yaparım? Nasıl öğrenirim?"

Raffaele gözlerini tekrar açtığında, gözleri dökemediği göz yaşlarıyla parlak görünüyordu. Yüzümün hasarlı kısmındaki saçları düzeltmek için uzandı. "Kalbinde iyilik var," dedi. "Ama içindeki karanlık ona baskın çıkıyor; zarar verme, yok etme ve intikam hislerin sevmeye, yardım etmeye ve yolunu aydınlatma isteğinden çok daha güçlü. Ben bilgimin sınırlarına ulaştım. Seni nasıl eğiteceğimi bilemiyorum."

Güzellik ve acı birbiriyle iç içedir, derdi babam her zaman. Bir an, Raffaele'ye bana çektiirdiği acıyı yaşattığını, onu karşımda ızdırıp içinde, korkuyla sinmeye zorladığını hayal ettim. Bu ne kadar da tatmin edici olurdu. İçimdeki enerji beklentiyle kabardı. Hemen ardından, böyle ahlaksızca bir hareket karşısında duydu-

ğum heyecan kıvılcımı yüzünden dehşetle geri çekildim. Raffaele benimle ilgili düşüncelerinde haklıydı. Her zaman haklıydı.

Raffaele'nin dudakları gerildi. Gözlerinde artık gözyaşları parlamıyordu. Belki de bunu başından beri ben hayal etmiştim. "Bu gece burada kalabilirsin," dedi. "Ama sabah olduğunda kız kardeşinle birlikte buradan gitmeniz gerekecek. Benim görevim Hançerleri korumak ve sen aramızda olduğun müddetçe güvende olabileceğimizi hissetmiyorum. Üzgünüm."

Beni gruptan uzaklaştırıyordu. Artık onlardan biri değildim.

Karanlık içimde girdap misali dönüyor, bilincimin kıyılarına vuruyordu. Enzo'yla antrenman yaptığım zamanları, hayatımı kurtarışını ve beni saraya alışını, beni öpüşünü, karanlıkta silüetinin parıldayışını, saçlarının gevşek ve söz dinlemez bir şekilde omuzlarına dökülüşünü, nazik ifadesini gördüm. Daha sonra da babamın beni satmak üzere yaptığı anlaşmayı, sağanak yağmurun orta yerinde ilk kez güçlerimi çağırdığım zamanı, infaz günümde Enzo'nun beni kurtarmayı seçmesinin esas sebebini, incinmiş ve hırpalanmış olduğum, geride bırakıldığım ve terk edildiğim zamanları, demir kazığı, ateşi ve alt tarafta ölüp gitmemi dileyerek bağırان kalabalığı, Teren'in üzerime dikilen solgun gözlerini, Hançerleri, eğitimimi, Dante'nin alaycı yüzünü, Raffaele'nin ihanetini gördüm. İçimde kabaran hırs zirve noktasına ulaştı; duyduğum acının yerini aldı; öfkemle, nefretimle, korkumla, tutkum ve merakımla birleşti. Zihnimin gerilerinde pusuda bekleyen fısıltılar pençeleriyle, upuzun ve kemikli parmaklarıyla sürünerek açığa çıktılar, her biri onlara verdiğim özgürlük nedeniyle neşe doluydu. *Hançerler, borçlarını ödeyebilmek için seni satmak isteyen babandan farklı mı?* diye tısladılar bana. *Hançerlere ulaşmak için seni kullanmak*

isteyen Teren'den farklı mı? Yeraltında saklı eğitim mağarası bile Engizisyon zindanlarından pek farklı değildi.

Belki de sadece bir karanlık hücreden diğerine geçmiştim. Hiç kimse karşılığında alabileceği bir şey beklemeden bana iyilik yapmamıştı.

Çok mu farklılar?

Hepsi birbirinin aynısı mı?

İstediklerini elde edene dek insanları kullanmak, kullanmak, kullanmak istiyorlar ve daha sonra da öylece bir kenara atacaklar.

Beni test ettiği gün Raffaele'nin içimde gördüğü her şey doğruydum. Enerjiyle uyum içinde olan hislerim içimde girdap gibi dönüyordu, hareketli ve çok güçlüydüler. Sarsıldım.

Raffaele içimde yükselen gücü hissetmişti çünkü bir korku belirtisi tepesinde öylece asılı halde duruyordu. Yine de kıpırdamıyordu. Geri adım atmayı reddederek amansız bir kararlılıkla bana bakıyordu. *Yapma. Yoğunlaş. Kontrol et onu.* Enerjim üzerinde hâkimiyet kurabilmemin tek yolu duygularımı silmekti, böylece her birini teker teker katlayıp bir kenara kaldırabilirdim. Kederim öfkeye, sonra da buz gibi bir hiddete dönüştü. Ruhum kendini savunabilmek için kendi içine büzüştü. Yok olmuştum. Tamamen yok olmuştum.

Üzgün değilim.

"Beni yargılamaya hakkınız yok," diye fısıldadım diğerlerine bakarak. "Hepiniz cinayetlerle büyüyüp gelişen bir topluma aitsiniz. Sizler de daha iyi değilsiniz."

Raffaele bakışına yalnızca dürüst bakışlarıyla karşılık verdi. Odadan ayrılmalrı için diğerlerine başıyla işaret etti. Lacent bir an karşı çıkacak oldu, sonra iç çekerek Gemma ve Michel'in ardından odadan çıkarken bana son bir kez dik dik baktı. Odada sadece

Raffaele ve ben kaldık. Kısacık bir an bile olsa, yüzündeki güzellik solup gitti, ardındaki sert ve karanlık ifadeyi gözler önüne serdi.

“Cinayet bizi sonuca götüren bir adım,” dedi sonunda, başını hafifçe bana doğru eğerek. Bu kez bu hareketi cilveli olmaktan çok kurnazca geldi bana. “Bir zevk eylemi değil.”

Beni Hançer Cemiyeti'nden uzaklaştırırsan, ben de kendime ait bir tane kurarım. Kaybetmekten yoruldum. Kullanılmaktan, incinmekten ve bir kenara atılmaktan yoruldum.

Artık kullanma sırası bende. İncitme sırası bende.

Sıra bende.

“Hata yapıyorsun,” dedim. Sesim ifadesiz ve buz gibi çıkıyordu. Yepyeni birinin sesi gibi. “Beni şu anda öldürmemekle hata yapıyorsun.”

“Hayır,” diye cevap verdi Raffaele. “Yapmıyorum.”

Sonunda ayağa kalktı. Eli benimkinden ayrıldı. Kendine has zarafetiyle kapıya doğru ilerledi ve tam önüne geldiğinde durdu.

“Adelina,” dedi dönerek. Bakışlarındaki ifade neredeyse kararlılığını kıracaktı. “Onu ben de seviyordum.”

Ardından beni bırakıp gitti ve gerçek anlamda yapayalnız kaldım.

Kendimi ömrümün son gününe dek Gül Cemiyeti'ne adayacağıma, gözlerimi etrafta olan her şeyi görmek için, dilimi diğerlerini tarafımıza çekmek için, kulaklarımı her sırrı işitmek için, ellerimi düşmanlarımızı ezmek için kullanacağıma ant içerim. Yoluma çıkan herkesi yok etmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapacağım.
-Gül Cemiyeti Resmi Kabul Töreni Andı, *Adelina Amouteru*

Adelina Amouteru

Gece çoktan çökmüş ve etraf yine sessizleşmişti. Binanın bahçe-
sinde, Enzo'yu anmak için yakılmış birkaç mum titreşiyordu. Diğer Hançerlerin nerede olduklarını bilmiyordum; belki çoktan
oradan ayrılmışlardı. Belki de Gökdiyar'a kaçmışlardı, Beldain onları koruyabilirdi. Yarın sabah her şey farklı olacaktı. Ayaklanma bastırılmıştı, Kenettra'yı kraliçe olarak Giulietta yönetecekti ve Teren'in gazabı bütün *malfetto*'ların üzerinde olacaktı. Enzo'nun destekçileri yaralarını sarmak için saklanıyorlardı. Violetta'yla birlikte Estenzia'dan kaçacaktık. Nereye gideceğimizden emin değildim. Belki bir başka liman başkentine yerleşirdim, buradan uzaktaki bir şehre. Belki Teren'den intikam almak için kendi

in

cemiyetimi kurardım. Belki de diğer Genç Elitler'le karşılaştık. Tek Elitler, Hançerler olamazdı.

Yatak odamdaki tuvalet masasının aynası önüne oturarak kuvvetsiz bir şekilde sandalyeme yaslandım. Göğsümdeki yara her nefes alışımında acıyordu. Botumun içine sıkıştırdığım bıçak üzerimde kalan tek silahtı ve bu silahı da çıkarıp ucu bana bakacak şekilde masanın üzerine koydum. Binanın bahçesinin koyu mavi silüetini pencereden görebiliyordum. Enzo orta kısımdaki fiskiyeli havuzun etrafını saran çimlerin arasından süzülerek yürüyordu. Safir mavisi cüppesi ardında sürükleniyordu. Onun gerçek olmadığını, bunun da kontrol altına alamadığım bir başka illüzyon olduğunu biliyordum.

Herkes hakkımda konuşacaktı. Prens'in ölümüne ilişkin söylentiler, kontrol altına alınamaz bir yangın misali tüm ülkeye yayılacaktı... Lucent, haberi diğer Hançer koruyucularına iletmek için çoktan güvercinleri göndermişti bile. İnsanlar, Prens'in bana âşık olduğunu ve benim de Teren'in tahtı ele geçirmesine yardım etmek için onu öldürdüğümü söyleyeceklerdi. Beni, Enzo'yu kendime âşık etmek için kandırmakla ve sonra da güçlü mevkiini ele geçirmeye çalışmakla suçlayacaklardı. Herkes hakkımda bir şeyler fısıldayıp duracaktı. Tüm gölgelerin içinde düşmanlarım saklanacaktı.

İstedikleri gibi konuşmakta serbesttiler. Benden daha çok korkabilirlerdi. Bunu sevinçle karşılardım.

Sessizce aynadaki aksime baktım, her biri mavi-beyaz ay ışığında aydınlanan upuzun, gümüş rengi saç buklelerimi, yüzümün hasarlı kısmını inceledim. Aklıma, aynadaki aksim karşısında çılglık çılgılığa bağırıp saç fırçamla aynamı kırdığım gece geldi. O zamandan beri bir şey değişmiş miydi? Babamın hayaleti aynadaki yansımada bir belirip bir kayboluyor, kasvetli yüzü, oluşturduğu

tehditkâr portreyle arkamda süzülüyordu. Beyhude bir uğraşla gitmesini sağlamaya çalıştım ama yapamadım. Güçlerim içimi istila ediyor, görmek istemediğim şeylerin illüzyonlarını yaratıyordu.

Birden masamın üzerindeki bıçağı kavradım. Ardından saç buklelerimden birini tutarak kesmeye başladım. Saç telleri gözümün önünde parılıyordu –bir an bunların enerji iplikleri mi yoksa saç tellerim mi olduğunu anlayamadım–, ardından parlayarak yere düştüler. Tuhaf bir ateş tüm vücudumu ele geçirdi; yaram, olanlara karşı çıkarcasına bandajların altında gerildi, dikişi yeniden açıldı ama ben umursamadım. İşaretlerimle ilgili her şeyden nefret ediyor, hepsinin kaybolup gitmesini istiyordum; hayatımdaki tüm acıyı bana getiren, benim için önem arz eden her şeyi alıp götüren onlar olmuştu. O anda güçlerimin hiçbirisi bana zevk vermiyordu. Hâlâ yalnızdım, yaralı ve minicik, çimler üzerinde hayata dönmek için mücadele eden kelebek gibiydim. Belki de Teren’in kazanması en iyisi olacaktı. Hepimizi yok etmesine izin vermeliydik. İşaretlerimiz bu dünyadan yok olup gitmeli ve mücadelemizi sona erdirmeliydi.

Bu işareten kurtulmalıyım. Tekrar tekrar bıçak darbeleri indirerek saç buklelerimi kestim ve kesilmiş bukleleri her yana attım. Bu çılgınlık anında bıçak parmaklarıma ve kafa derime batıyor, geçtiği yerlerde kesikler bırakıyordu. Sandalyemde sarsıldım, ardından yere düştüm. Gözümün önünde beliren kırmızı benekler, griyle karışıyordu.

“Adelina!”

Çılgınlık anımın orta yerinde tiz bir ses belirdi. Bir an sonra Violetta odama geldi, pürüzsüz elleri benimkilere uzandı, yakarışları sağır kulaklarıma bir türlü ulaşmadı. Onun kolları arasından sıyrıldım, sıçrayarak ayağa kalktım ve bıçakla saçlarımı kesmeye devam ettim. “Bırak beni,” diye tısladım, dudaklarımda tuz ve su tadı alarak.

Biri bıçağı ellerimden çekip aldı ve beni çaresiz bıraktı. O şiddetli öfke arasında sanrılarla kız kardeşime saldırdım, bıçağı geri vermesi için onu zorlamaya çalıştım fakat Violetta gücümü benden aldı. Enerjinin aniden bedenimi terk etmesi beni soluksuz bıraktı. Güçlkle nefes almaya başladım, ardından dizlerim çökerken masamdan destek aldım. Violetta kollarını bana dolandırmıştı; beni dikkatle yere oturttu. Her yanda, aylardan gelen ışıkla gümüş rengi ve gri parlayan saç tutamlarım vardı. Violetta beni sıkıca sarmaladı. Ben de dehşete kapılmış bir halde ona yapıştım.

“Kaybettiğimi hissedebiliyorum,” diye fısıldadım, sesim hıçkırıklarla kesiliyordu. “Karanlık her gün biraz daha benliğime sızıyor. Be yaptım ben? Nasıl böyle olabilirim?”

“Bunu durdurabilirim. Sonunda bu gücü senden sonsuza dek almayı öğrenebilirim.” Violetta’nın yumuşacık sözleri, zihnimi zehirleyen öfkeli sesleri birden kesti. Kardeşim bir an tereddüt etti. “Seni kurtarabilirim.”

Teren’in sözleri kız kardeşimin dudaklarından dökülüyordu. Korkuyla geri çekildim. “Hayır,” diye çıktım. “Geri ver gücümü.”

Violetta’nın gözleri yaşlarla parılıyordu. “Gücün seni yok edecek.”

Etsindi. Umurumda değildi. “Gücümü geri ver, yalvarırım. Onsuz yaşayamam.”

Violetta yüzümü inceliyordu. Aramızdaki benzerliği sıklıkla fark etmezdim... ama burada, ay ışığının altında kardeşimin gözleri benimki, benim saçlarım onunkiler haline geldi ve benimki şüphesiz onun kalbini kırdığı gibi, Violetta’nın yüzündeki hüznün de benim kalbimi kırdı.

Sonunda Violetta gücümü serbest bıraktı; enerjim hızla bana geri geldi, bana hayatı ve özgürlüğü verdi. İplikleri yakaladım ve

yakınıma çektim. Bana ait olan tek şeydi bu. “Yalnız bırak beni,” dedim tekrar tekrar. “Yalnız bırak beni...”

Violetta kollarını tekrar bana dolayınca sözcüklerim yarıda kesildi.

“Sevgili Adelinetta’m,” diye fısıldadı kulağıma. “Uzun otların arasında yatıp akşam gökyüzünde beliren yıldızları saydığımız günleri hatırlıyor musun?” Kardeşimin omzuna dayadığım başımı salladım. “Annemin eski yatak odasında nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun? Gardırobun içinde saklanıp çok ama çok uzak diyarlarda yaşıyormuş gibi yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?” Violetta’nın sesi titremeye başladı. “Seninle gece geç vakte kadar oturup kırık parmağını elimden geldiğince bağlamaya çalıştığım zamanları hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?”

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak başımla onayladım. *Evet.*

“Yalnız değilsin.” Bana daha sıkı sarıldı. “Hayatım boyunca seni korumaya çalıştım ben.”

Ve biraz sonra, hayatta hep istediğim o koşulsuz iyiliğin yalnızca Violetta’dan geldiğini fark ettim. Bunu neden hiçbir zaman göremediğimi bilemiyordum. Dünyada kendi çıkarını düşünmeden, benim için iyi ya da kötü ne varsa o yapmıştı. Biz kardeşтик. Yaşadığımız onca şeye, birbirimize yüklediğimiz suçlara rağmen ölene dek kardeş kalacaktık.

İçimde bir şeyler kırıldı, birkaç dakika öncesine kadar bana eziyet veren o korkunç fısıltıları dağıttı ve gözyaşlarımı tutan kapılar yıkılıverdi. Violetta’ya tüm gücümle, sanki gitmesine izin verdiğim takdirde ölecekmişim gibi sarıldım. Keder her yanımlı sardı. İplikleri dokumaya başladım. Etrafımızda bir illüzyon, hayalini kurduğum ve gerçekte var olmayan şeylerin hayalini oluşturdum. Oda titrek bir ışıkla parladı, ardından yok oldu, yerine eski aile evimizin bolca güneş alan bahçesi geldi. Saçlarım ve kirpiklerim

artık gümüş rengi değil, tıpkı kız kardeşim ve anneminkiler gibi koyu renkti, yüzüm de hasarsız ve mükemmel bir görünüme sahipti. Violetta bana bakarak kıkırdadı ve kulağımın arkasına bir çiçek sıkıstırdı. Babamız bizi karşılamak üzere dışarı çıktı... O da sağlıklıydı ve o ana dek tanımadığım, neşe dolu sesiyle ve bana tanıdık gelen o şarap kokusu yerine paltosunda rüzgârın ve ahşabın kokusunu taşıyan birinin hayali şeklinde belirdi. Babamızın yanında, dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle annemiz vardı, o da büyüyünce olacağımız kadın görünümündeydi. Annem ile babamın kollarına koştum. Annem ellerini yanaklarıma koydu ve beni öptü. Babam bana sarıldı ve beni havaya kaldırdı. Etrafında koca bir çember çizerek havada döndürdü. Başımı geriye atarak onunla birlikte güldüm, çünkü ben onun kızıydım, o benim babamdı ve benden utanmıyordu. Beni her şeyimle, olması gerektiği gibi seviyordu.

Bu hayali elimden geldiğince uzun süre etrafımızda tuttum. Onu öylece sonsuza dek tutar, ömrümün sonuna dek kendimi bu manzaranın içinde kaybetmekten büyük mutluluk duyardım.

Sonunda illüzyonu kaldırdım. Manzara yavaşça etrafımızda solup gitti, güneş ve çimlerin yerini ay ışığı ve ahşap zemin, annemle babamın yerini ise sıcacık teniyle kollarını hâlâ sıkıca etrafıma dolamış olan Violetta aldı. Kardeşime yaslandım, güçsüz ve yorgun haldeydim, yaram kanıyordu, enerjim tükenmişti. İkimiz de konuşmadık.

Ertesi sabah ikimizi de Estenzia'dan götürecektim. Bizim gibi olan başkalarını bulacaktık. Teren'e öylesine bir öfkeyle düşman kesilecektik ki bağışlanmak için bize yalvaracaktı. Yarın bunlarla uğraşacaktım. Kimse beni durduramayacaktı.

Ama o gece, karanlıklar içinde kaybolmuş bir halde orada kalacak, bekleyecektik.

SON BÖLÜM

Hadenbury Şehri
Kuzey Beldain
Gökdiyar

Meave Jacqueline Kelly Corrigan

Bir ada ülke olan Kenettra'nın kuzeyinde, Gökdiyar'daki Bel-dain ülkesinin yüksek düzlüklerinde, Veliht Prenses Meave bir mahkûmun infaz törenine hazırlanmak üzere ellerini kutsal suya batırdı. Gözlerini kısarak önce gökyüzünü kaplayan bulutlara, sonra kendi bulunduğu yerden başlayıp Hadenbury Sarayı kapılarını şehre bağlayan upuzun köprüye baktı. Bir yaz günü olmasına karşın rüzgâr oldukça şiddetli esiyordu. Rüzgâr hemen arkasındaki kapılara vurarak uğulduyor, lanetli bir melodi tutturuyordu ve infazları görmek için kapının iki yanında toplanmış az sayıda insan birbirine daha çok yaklaşıp soğuğa meydan okuyor, askerlerin kafalarının üzerinden merakla bakıyorlardı.

Meave kürkünü boğazına sıkıca sardı, kendini kapının dışındaki rüzgâr için hazırladı, ardından dikkatini ayaklarının dibinde sürünen zincirli adama yöneltti. Prenses'in saçlarında asılı küçük süsler rüzgârda çarpışıyorlardı. Adam bugün üçüncü mahkûmdu. Prenses iç çekti. *Eğer bir günümü insanları öldürerek geçireceksem, en azından savaş alanında olmalıyım.* Güçsüz, sendeleyerek yürüyen insanlara ok atmak pek de eğlenceli değildi.

Altı ağabeyi arkasında muntazam bir sıra halinde dizilmişti. Beyaz Beldain kaplanı yanında tembelce oturarak miskin, altın rengi gözleriyle mahkûma bakıyordu, tüyleri upuzundu, oldukça kalın ve altın rengi çizgilerle kaplıydı. Kaplanın çizgileri, Meave'in yüzüne çizilmiş korkunç altın rengi çizgilerle de uyuyordu. Kuzey Gökdiyar ormanlarından alınan küçücük, zayıf bir aslanın bir sene içinde bu kadar büyüebilmesi gerçekten inanılmazdı.

Meave elini kılıcının kabzasına dayadı. "İtirafın var mı?" dedi mahkûma. Tüm seyircilerin duyabileceği kadar yüksek çıkan sesi tıpkı annesinin sesi gibi boğuk, sert ve kulak tırmalayıcıydı. "Konuş, böylece seri bir ölümü hak edip etmeyeceğin konusunda bir karar verebilirim."

Meave, hıçkırıkları arasında mahkûmun yanıtını güçlükle anlayabildi. Adam, yanındaki muhafızlar onu geri itene dek elinden geldiğince Prenses'e doğru süründü. Kirli parmaklarını Prenses'in botlarının kenarına sürmeyi başardı. "Ekselansları," diyebildi titreyen sesiyle. Nemli ve yalvaran gözlerini kaldırıp Prenses'e baktı ve yüzünü kaplayan kir ve kan lekelerini sildi. Meave tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Bu adamın bir zamanlar soylu biri olduğuna inanmak güçtü. "İtiraf ediyorum. Ben... ben Kutsal Fortuna'nın kutsadığı bu diyarlar için yüz karası oldum. Yaşamayı hak etmiyorum. Ben... Yüce Ekselans, ben sizin naçiz bir..."

"İtirafınız, Sör Briadhe," diye kesti sözünü sıkılmış bir ses tonuyla. Prenses bugün saç örgülerini savaşçı tarzına uygun olarak tepeden örmüştü, başının iki yanından birbirine dolaşmış saç tutamları uzanıyor ve saçlarını, tıpkı bir kurdun sırt tüyleri gibi yukarı kaldırıyordu. Saçlarının yarısı koyu sarı, diğer yarısı da gece karasıydı. Beldain'in koruyucusu, Tanrıça Fortuna ona, diğer şeylerin yanında bu işareti bahşetmişti.

Mahkûm hıçkırmaya devam ediyordu. Titreyen dudakları arasından zina ve gönül ilişkilerine, öfke ve cinayete, kaçan karısını sırtından hançerleyerek nasıl öldürdüğüne ilişkin itiraflar dökülüyordu. Karısını öldürdükten sonra bile bıçaklamaya devam edişini anlattı.

Mahkûm konuşurken seyirciler alçak seslerle bir şeyler mırıldandılar. Adam sözlerini bitirdiğinde Meave gözleriyle karşısındaki manzarayı süzerek uygun bir ceza düşündü. Bir süre sonra tekrar mahkûma baktı. “Sör Briadhe,” dedi. Ağır arbaletini sırtından eline aldı. “Sizinle bir anlaşma yapacağım.”

Adam başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde ani bir umut ifadesi ışıldadı. “Anlaşma mı?”

“Evet. Arkanıza bakın. Üzerinde durduğumuz uzun köprüyü görüyor musunuz? Saray arazilerinin ötesine giderek nasıl şehir uzandığını görüyor musunuz?” Meave arbalete ok yerleştirirken başıyla ileriye işaret etti. “Ben ona kadar saymadan önce köprünün sonuna ulaşın, ben de sizden unvanınızı alayım ve sürgünde yaşamınıza izin vereyim.”

Mahkûm bir an soluksuz kaldı. Ardından Meave’e doğru sürünerek ilerledi ve botlarını öpmeye başladı. “Bunu yapacağım,” dedi aceleyle. “Bunu yapacağım, teşekkürler, Prensese, teşekkürler, Ekselansları.”

“Pekâlâ?” dedi Meave, adamı tutan muhafızlar onu ayağa kaldırırken. Arbaletini daha da sıkı kavradı. Muhafızlar yana çekilerek adamın tek başına sallanarak durmasına izin verdiler. “Koşmaya başlasanız iyi olur.”

Arbaleti omzuna kaldırdı ve saymaya başladı. “Bir. İki.”

Mahkûm panikledi. Etrafında döndü, zincirlerini kaldırdı ve elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. Telaşının arasında

zincirlerine takıldı fakat tam vaktinde kendini tuttu. Kalabalık bağırmaya başladı. Meave yayının hizasında tek gözünü kıstı. Saymaya devam etti.

“Yedi. Sekiz. Dokuz.”

Mahkûm çok yavaştı. Meave okunu bıraktı. *Benzer suça eşit ceza*, derdi her zaman annesi.

Ok adamın tam baldırına isabet etti. Adam çığlık attı, ardından yere yığıldı. Telaş içinde tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve öne doğru sendeledi. Meave sakın bir şekilde yayına bir başka ok yerleştirdi ve tekrar bıraktı. Bu kez adamın diğer bacağına hedeflemişti. Oku hedefi buldu. Adam sertçe yere düştü. Hıçkırıkları adeta göğü deldi. Kalabalık tezahürata başladı. Mahkûm en son bulunduğu yerden sadece birkaç metre uzaklaşabilmişti... Dirsekleri üzerinde emeklemeye çalıştı.

Mahkûmlar ölümle yüz yüze geldiklerinde çok umutsuz oluyorlardı.

Meave bir süre daha mahkûmun sürüklenişini seyretti. Daha sonra kaplanının yanına diz çöktü. “Git,” diye emretti.

Kaplan yanından ayrılarak ileri atıldı. Birkaç saniye sonra mahkûmun feryatları tiz çığlıklara dönüştü. Seyirciler alkış tutarken Meave onları izledi. Bu manzara ona keyif vermiyordu. Sessizliği sağlamak için ellerini kaldırdı ve sesler birden kesildi. “Şu anda alkışa lüzum yok,” diye bağırdı hoşnutsuz bir şekilde. “Kraliçe, büyük Beldain ülkesinde acımasızca işlenen cinayetleri hoş görmez. Bu hepinize bir ders olsun.”

Ağabeylerinden biri kayıtsız duruşunu bozdu ve hafifçe omzuna dokundu. Augustine. Meave’in eline bir parşömen verdi. “Estenzia’dan haberler var, Küçük Jac,” dedi seslerin arasından. “Güvercin bu sabah geldi.” Bu takma isim üzerine bir an Maeve’in

içi sevinçle doldu. Takma ismi ona her zaman grup halinde gezen erkek kardeşleriyle olan çocukluğunu, kürkler ve elbiseleri içinde onların peşinde gezdiği günleri, kasılarak yürümelerini ve ava çıktıklarında yaptıkları hareketleri taklit edişini hatırlatırdı. Daha sonra yüreği sıkıştı. Son zamanlarda Augustine, tıpkı anneleri ilk hastalandığında olduğu gibi, yalnızca sıkıntılı haberler geldiğinde ona Küçük Jac sesiyle seslenmişti.

Meave sessiz bir şekilde mektubu okudu. Mektup Lucent'ten geliyordu ve saraya değil doğruca Meave'e gönderilmişti. Meave uzunca bir süre sessiz kaldı. Ardından hayal kırıklığıyla iç çekti. "Görünüşe göre Kenettra'nın yeni bir hükümdarı var," diye cevap verdi sonunda. Hoşnutsuz bir ifadeyle dilini şaklattı, ardından yanına dönmesi için kaplanına ısıklık çaldı.

Ağabeyi ona doğru eğildi. "Ne olmuş?"

"Kral öldürülmüş," diye cevap verdi Meave. "Veliaht Prens tarafından değil, Kenettra'nın Baş Engizisyoncusu tarafından. Ve Prens de ölmüş."

Augustine tekrar doğruldu ve elini kılıcının kabzasının üzerine koydu. "Bu durum planlarımızı değiştiriyor, öyle değil mi?"

Meave yanıt vermeden başıyla onayladı, dudakları sımsıkı gerilmişti. Hançerlerin en güçlü koruyucularından biri olmasının, Enzo'nun tahtı ele geçirdikten sonra Kenettra ve Beldain arasındaki ticareti yeniden canlandıracağı anlamına gelmesini umuyordu. *Eğer aşama aşama Kenettra'nın kontrolünü kazanacaksam, bunu binlerce askeri kurban etmeden yapmayı tercih ederim.* Ayrıca Meave, ada ülkenin tahtında *malfetto*'ları destekleyen birinin oturduğunu görmeyi tercih ediyordu. Fakat şimdi Veliaht Prens ölmüştü. "Bu karışık bir durum," dedi sonunda. "Yine de, belki bu şekilde her şey çok daha kolay olur."

"Peki şu Beyaz Kurt bahsi de nedir?"

"Yeni bir Elit," diye mırıldandı Meave, mektubu okumaya devam ederken şaşkınlıkla. Fortuna'nın seçilmişlerini öldürmek mi? Kenettra'lılar her sene giderek vahşileşiyorlardı. Meave döndü ve parşömeni kardeşine geri verdi. "Bunu Kraliçe'ye ver."

"Elbette."

"Ve diğerlerini topla," diye ekledi. Elitlerine harekete geçme çağrısı yapma zamanı gelmişti. "Hâlâ harekete geçmek istiyorsak, bunu çok geçmeden yapmamız gerek."

Augustine kollarını göğsünde kavuşturarak gülümsedi. "Zevkle, Ekselansları." Meave onun gidişini seyretti. *Lucent*. Meave, *Lucent*'i, samimi sohbetlerini, dostane düellolarını ve vahşi orman maceralarını özlüyordu. *Lucent* geyiklerin izini sürerdi; Meave de öldürücü atışlarını yapardı. *Lucent* kaşlarını çatardı; Meave alay ederdi. *Lucent* kraliyete bağlılık yemini etmek için diz çökerdi; Meave onun ayağa kalkmasına yardım ederdi. *Lucent* onun öpücüklerinden kaçınırdı; Meave onu geri çekerdi.

Kraliçe onu sürgün ettiğinde *Lucent* Kenettra'ya kaçmıştı; Meave onun yokluğunda sessizleşmiş ve buz kesilmişti.

İnfazın ardından muhafızlar ortalığı temizlerken, Meave *Hamdenbury Sarayı*'na geri döndü. Ağabeyleri annelerinin yatak odasında gittiler, haberler hakkında konuşurken sesleri oldukça heyecanlı geliyordu fakat Meave onu sarayın odalarından uzaklaştıracak başka bir yola saparak iç kısımdaki bahçeye yöneldi ve küçük, diğerlerinden ayrı bir köşke doğru gitti. Annesi o zamana dek iki adamla evlenmiş ve en sonunda bir kız evlat dünyaya getirmeden önce yedi erkek evlat doğurmuştu. Meave tüm hayatı boyunca, doğuştan kazandığı hakkı elde etmek için beklemişti... Fakat

Beldain kraliçesi olmak için önce annesinin bu dünyadan ayrılması gerekiyordu. Meave bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu.

Yine de, ağabeyleriyle birlikte, ölmekte olan Kraliçe'yi ziyaret etmekten kaçınıyordu. Meave, bir vâris dünyaya getirmek için kendine bir koca seçmekle ilgili bir başka nutuk duyacak bir ruh halinde değildi.

Küçük köşkün önünde nöbet tutan iki asker ona selam verdi. Sessiz bir kata ulaşana dek askerler ona aşına gelen koridorlar boyunca Meave'e eşlik ettiler. Gergin nöbetçiler birkaç adım geride kalırken Meave öne geçti. Ahşap kısmı boyunca demir parmaklıklar uzanan daracık bir kapıya yaklaştı, sonra boynunda asılı anahtarı çıkardı. Kapının diğer tarafında birinin kımıldandığını işitti. Muhafızlar birkaç adım gerilediler. Evcil kaplanı bile kapıya yaklaşmayı reddetti.

Kilit ufak bir sesle açıldı. Meave demir parmaklıkları kenara çekti ve hafif bir gıcırtyla kapıyı açtı. Odaya yalnız başına girerek kapıyı ardından sımsıkı kapadı.

Oda karanlıktı; pencerenin demir parmaklıkları arasından mavi ışık huzmeleri içeri süzülüyordu. Meave içeri girince odadaki yatakta yatan siluet kıpırdandı ve doğrulup oturdu. Adam uzun boylu ve zayıf görünüyordu, saçları darmadağınktı. Meave'in en küçük kardeşiydi bu.

"Benim," diye seslendi Meave usulca. Yataktaki genç adam uykulu gözlerini kısarak ona baktı. Işık altında gözleri, pek bu dünyaya ait olmayan bir renkte iki parlak disk gibi görünüyordu. Genç adam kardeşine cevap vermedi.

Meave yatağın ucundan birkaç adım ötede durdu. Birbirlerine öylece baktılar. Meave odasının kapısını açıp ona bir emir verdiğinde kardeşinin gözlerinin kapkara kesileceğini ve saray

bahçesindeki herkesi öldürebileceğini biliyordu. Fakat Meave bunu yapmadı, bu yüzden genç adam sessiz kaldı.

“İyi uyudun mu, Tristan?” dedi.

“Yeterince uyudum,” diye cevap verdi genç adam sonunda.

“Bugün ne duydum biliyor musun? Kenettra’nın yeni bir hükümdarı varmış ve ülkenin Genç Elitleri savaştaymış.”

“Trajik,” diye karşılık verdi Tristan. Nedense son birkaç aydır konuşmaları nihayetinde kısacık birkaç sözcüğe kadar indirgenmişti. Gözlerindeki parlayan ışık her geçen gün çok daha uzak görünüyordu.

Meave ağabeyinin yüreğini burkan sessizliğini görmezden gelmeye çalışarak yutkundu. Tristan’la aralarında yalnızca bir sene vardı ve ağabeyi eskiden oldukça konuşkan biriydi, hatta Meave’in onu yalnız bırakması için bağırarak zorunda kaldığı zamanlar bile oluyordu. Lucent’le ormanda upuzun günler geçirirlerdi. Meave gözlerini kapayıp beş sene öncesini düşündü. Kazayı. Tristan’ın ölümünü. Lucent’in cezasını. Meave’in keşfini.

Meave hâlâ, Tristan öldükten çok kısa bir süre sonra kâbuslarında Ölümler Diyarı’nı ziyaret edişini hatırlıyordu. Daha önce de ölümlerin ülkesiyle ilgili rüyalar görmüştü ama o geceki farklıydı. Bu kez oradaydı, *fiziksel olarak* oradaydı, kardeşini bulabilme çabasıyla karanlık sularda yüzüyordu. Onu bulmuştu. Ve çekerek yüzeye çıkarmıştı. Bu bir mucize, tanrıların bahsettiği bir güçtü. Şimdilerde insanlar bunu *efsun*, Genç Elitler’e bahsedilen bir armağan olarak adlandırıyorlardı. Fakat Meave hiç kimseye yaptığı şeyi anlatmamıştı... Herkes Tristan’ın gerçekte ölmediğini düşünüyordu. Meave gücünü bir sır olarak annesinden, hatta Lucent’e nadiren yazdığı mektuplarda bile saklamıştı. Gücünü yalnızca kendi Elitlerinden oluşan cemiyet biliyordu. Bu söylenti dışarı sızdığı

takdirde sarayın kapıları, tüm dünyadan gelen ve ona sevdiklerini tekrar hayata döndürmesi için yalvaran insanlarla dolardı. Dikkat çekmemeye çalışmak daha iyiydi.

Geri döndükten sonraki birkaç yıl boyunca Tristan yine kendi gibiydi. Canlıydı. Normaldi.

Daha sonra, yavaşça değişmeye başlamıştı.

Meave kardeşinin sessizliği karşısında üzgün bir ifadeyle gülümsedi, sonra genç adamın yanağına dokundu. Tristan'ın gücünü şimdi bile hissedebiliyordu, yalnızca onu hayata geri getirmeyi seçen kendisinin düşmanlarının üzerine salabileceği tuhaf, doğaüstü bir güç genç adamın bedeninde dolaşıyordu.

"Gel bakalım," dedi Meave. "Kenettra'ya gitmem gerekiyor."

Teşekkürler

Genç Elitler, ilk önce bir kahramanın –güçlerini ustalıkla kullanmayı öğrenen ve kötülerini haklamayı görev edinen bir gencin– hikâyesi olarak başladı. Ancak bu hikâye ilerlemedi ve ben de bunun nedenini anlamaya çalışarak, bilinmezliğin ortasında çırpınır vaziyette kalakaldım. Bir gün, temsilcim Kristin Nelson’la birlikte bunun üzerinde kafa yorarken bana, “Hey, şu Adelina denen kıza ne dersin? O oldukça ilginç bir yan karakter,” dedi.

“Ah, evet,” diye cevap verdim aklım bambaşka yerlerdeyken. “Hakkında yazması oldukça eğlenceli bir kötü kız. Hikâyeyi yeniden yazarsam onu da bir yerlere sıkıştırırım umarım.”

Kristin, “Belki de başrol o olmalı,” dedi.

Bazen tek yapmanız gereken, doğru yolun bir başkasından gelen dâhice bir sezgi ışığı olduğunu görebilmektir. Ben de meselenin, bir kahramanın yolculuğunu değil de bir kötü karakterin yolculuğunu anlatmak istemem olduğunu fark ettim.

İşte bu yüzden Kristin, ince zekân, bilgeliğin ve harika arkadaşlığın için sana teşekkür ederim. Bu kitap sensiz yazılamazdı.

Ayrıca editörüm ve arkadaşım Jen Besser’in istikrarlı rehberliği olmaksızın, o aksak taslağı asla doğru düzgün bir hikâyeye dönüştüremezdim. Sen her yönden harika bir insansın.

JJ, Amie ve Jess Spotswood, son derece keskin geri bildirimleriniz için, beni daha iyi bir hikâyeye anlatıcısı olmak adına

cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler. Zekânıza ve kitaplarınıza bayılıyorum.

Yanımda inanılmaz bir zekâyı sahip Anne Heausler olmasaydı, kendimi birçok utanç verici düzelti hatasından asla kurtaramazdım. Eğer ben herhangi bir şeyi bilmiyorsam, senin mutlaka bileceğini biliyorum.

Putnam ve Penguin'in o güzel insanlarına, kitabı bıkıp usanmadan destekledikleri ve doğru ellere ulaştırdıkları için teşekkür ederim. Sizinle yaptığım saçmalıklar, binlerce Lil John konserine gitmekten çok daha iyidir.

Yazmak, bazen son derece yalnız ve değeri bilinmeyen bir eylem olabilir, sıklıkla da şansa bağlı bir uğraştır. Ben, etrafım yalnızca bana anlayış göstermekle kalmayıp, beni rahatlatan ve neşelendiren insanlarla çevrili olduğu için şanslıyım. Beth, Jess ve Andrea, siz benim sonsuza dek kardeşlerim/canlarım olarak kalacaksınız. Margie, Mel, Kami, Tahereh, Ransom, Leigh ve Josie... Bu isimler bir cümle için fazla harika. Jess Brody, Morgan, Jess Khoury, Brodi, Jen Bosworth, Jenn Johansen ve Emmy; muhteşem Steamboat 8 çok yaşasın. Amie, senin mükemmelliğine sahip olabilmeyi, tıpkı bir dilim pasta ister gibi istiyorum. Hem de sürekli.

Son olarak, günlük destek sistemim olmasaydı mutlu bir insan olamazdım. Arkadaşlarıma, aileme, anneme ve Andre'ye teşekkür ederim. Ve sana da teşekkürler, Primo. Hâlâ sana eşim demek bana tuhaf geliyor. Güzel bir şekilde tuhaf. Gerçekten güzel bir şekilde tuhaf. Seni seviyorum.